ADRIAN

ONCIU

Cu mâinile legate

virtual-project.eu

ADRIAN ONCIU

CU MÂINILE LEGATE

virtual-project.eu

3
TREI

2014

Prolog

Dacă mi-ar fi spus cineva acum trei luni că, într-o după-amiază plăcută de toamnă, o să fiu pe bancheta din spate a unei maşini de Poliţie, speriat şi cu cătuşe la mâini, aş fi râs ca la o glumă bună. Doar că acum nu-mi venea deloc să râd, mai degrabă să-mi plâng de milă. Eram într-o situaţie de-a dreptul disperată. Culmea este că, în ciuda a ceea ce *ştiam* că se întâmplase, mă chinuia un puternic sentiment de vinovăţie. Şi îmi dădeam seama că sentimentul se va accentua, inevitabil. Oricât m-aş fi învârtit în jurul cozii, oricât aş fi pretins că, de fapt, fusesem victima unei înscenări, cătuşele reci din oţel cromat mă aduceau repede la realitate. Ele spuneau un singur lucru: că greşisem şi trebuia să plătesc!

Îmi era ciudă. Alţii ar fi protestat, s-ar fi dat cu capul de pereţi, şi-ar fi smuls părul, ar fi făcut un întreg circ. Însă eu preferasem să mă comport suspect. Suspect de calm, ceea ce nu mă caracteriza. Deşi nu-mi plăcea să recunosc, acel stupid sentiment de vinovăţie mi-ar fi putut fi fatal. Aproape că-l înţelegeam pe Rusu. Zece din unsprezece procurori ar fi procedat la fel. Cât despre judecător, ce să-i reproşez? Că nu manifestase suficientă empatie pentru un tip fără cazier? Că nu fusese acolo, să vadă cu ochii lui ce se întâmplase? *Bullshit!*

Mă dărâma gândul că îi dezamăgisem cumplit pe Mihai şi pe Daria. Prietenii, rudele, vecinii, foştii colegi, cunoştinţele de pe Facebook, duşmanii aflaseră cu toţii că eram un soi de monstru. Cei din urmă aşteptaseră evenimentul ca pe o confirmare a propriului instinct sau a unui sumbru presentiment. Stătuseră la pândă şi, iată, momentul venise. Răbdarea le fusese răsplătită cu vârf şi îndesat. Odată şi odată trebuia să iasă la iveală adevărata mea faţă. Alta decât cea de bărbat deseori antipatic şi pus pe harţă. Ceilalţi, prietenii sau indiferenţii, îşi ziseseră probabil că pe lumea asta trăiau mulţi psihopaţi şi că, într-adevăr, aparenţele înşelau.

De când începuse nebunia, uneori eram resemnat, îmi doream să mor, alteori îmi venea să urlu de nervi şi de neputinţă. Presiunea enormă, ochii care mă priveau în felul ăla acuzator, nu făcuseră decât să adâncească depresia. Crezusem că ultimele zile vor fi şi cele din urmă. Supravieţuisem printr-un miracol. Şi coşmarul de-abia începea, conştientizam asta. Ca să scap de el, aveam o singură cale: să-mi demonstrez nevinovăţia. Altfel, mai devreme sau mai târziu, aveam să cedez. Definitiv.

Maşina a oprit din nou în traficul infernal al Capitalei. Eram atât de

absent, încât cu greu îmi dădeam seama unde mă aflu. De pe scaunul din dreapta şoferului, comisarul Manolache mă privea discret în oglindă. Parcă s-ar fi temut să nu fac vreo prostie, să-l lovesc pe colegul lui, să-l strâng de gât pe şofer şi să sar din mers, înainte ca maşina să oprească într-un stâlp de pe marginea străzii. Fix ca în filmele americane de duzină. Doar că aptitudinile mele fizice ar fi putut, în condiţiile alea, să mă ajute cel mult să încasez doi pumni în plină figură. Departe de mine cel mai mic gând să evadez.

Comisarul a răspuns la telefon. I-a anunţat pe colegii de la arestul Poliţiei c-o să ajungem în 10-15 minute. O să fie circ la televizor, ca de obicei când presa avea subiecte-bombă. Însă începusem să mă obişnuiesc. Eram pe jumătate vaccinat, găsisem antidotul, deşi era ultimul lucru pentru care să-mi fac probleme. Mă aşteptau situaţii infinit mai dure. Dacă nu voi fi pregătit, voi ceda foarte repede. Puşcăriile româneşti puteau fi iadul pe Pământ.

Pe lângă noi a trecut în viteză o Salvare cu sirenele pornite. Mă uitam cu coada ochiului la Ifrim, părea relaxat. Butona pe mobil, dădea impresia că are tot timpul din lume. Aerul său degajat, plictisit, făcea parte din războiul psihologic. Războiul nervilor, care pe care.

Maşina Poliţiei înainta încet, în coloană. Au depăşit-o doi ciclişti angrenaţi într-o cursă de curierat. Altă dată i-aş fi invidiat, din postura de şofer prins în ambuteiaj; acum îmi erau indiferenţi. Cu cât ajungeam mai târziu, cu atât mai bine. În fond, unde ne grăbeam?

Am intrat în curtea Poliţiei pe poarta metalică grea, care culisa zgomotos pe roţile ruginite. O văzusem pe YouTube, imaginea ei mă bântuise în ultimele nopţi. După cum mă aşteptam, am avut parte de o primire rezervată VIP-urilor. În timp ce maşina oprea în faţa porţii, fotoreporterii şi cameramanii s-au repezit să prindă măcar un cadru cu *vedeta* arestului preventiv. Încercam să mă stăpânesc, să fiu calm. În alte condiţii, le-aş fi spus vreo două, le-aş fi tras şi câteva şuturi. Aveam multe de reglat cu şacalii care îmi săriseră la gât. Vânatul căzuse, fusese doborât, acum nimic nu-i mai putea opri. La câte aberaţii scriseseră despre familia Zaharia, nu era de mirare că mi se urcase sângele la cap. Deocamdată, am ridicat doar mâinile încătuşate şi le-am arătat degetul mijlociu. În timp ce poarta se închidea în urma noastră, inspectorul Ifrim m-a ajutat să cobor protejându-mi capul, grijuliu. Fotoreporterii se căţăraseră pe gard să mă pozeze. Povestea mea făcea toţi banii, ridicase ratingurile până la cer, devenisem subiectul *must have* al oricărei emisiuni de dezbatere. Jurnalele de ştiri începeau şi se terminau cu mine. Dacă mă putea consola cu ceva, devenisem aproape la fel de popular ca Simona Halep.

Ajunşi în mediul lor, poliţiştii râdeau la bancul porcos al inspectorului

Ifrim. Un gardian mi-a verificat lucrurile personale: ceasul, verigheta, ţigările, bricheta, portofelul cu acte, carduri şi bani. A urmat amprentarea, apoi mi-au luat şireturile şi cureaua. Mi-au comunicat programul, orele de deşteptare şi de stingere, orele de masă, ce aveam voie să fac şi ce nu, câte vizite şi pachete puteam primi. Poliţistul care mă preluase să mă conducă în celulă nu fusese nici amabil, dar nici măgar. Ca toată lumea, aflase multe despre mine. Şi, dacă m-ar fi înjurat, n-aş fi avut replică, la ce portret îmi făcuse presa.

Voi sta o perioadă într-o cameră cu patru paturi suprapuse câte două. De cum am intrat, am remarcat duşul şi veceul pe dreapta. Mirosurile de clor şi de aer închis m-au izbit încă din uşă. De asta mă temusem cel mai tare, de primul impact. Colegii de garsonieră par nişte simpatici: doi găinari, hoţi de buzunare, recidivişti a enşpea oară, plus un contrabandist de ţigări. După tatuajele pe care le afişau, cu siguranţă nu urma să discut cu ei despre *Pescăruşul* lui Cehov. Găinarii par încântaţi să mă vadă, îmi zâmbesc de parcă vor să le dau un autograf. În schimb, contrabandistul, un tip musculos şi foarte grav, este mai reţinut, cu el s-ar putea să am mici probleme.

Mă aştept să nu pot închide ochii în primele nopţi. Trebuie să fiu tare, trebuie să rezist. Daria şi Mihai mă vor ţine în viaţă. Încă sper. Singura mea şansă este să am în continuare încredere. Şi să lupt până la capăt.

1.

Bucureşti, cu 12 săptămâni înainte

Ajung cu întârziere în platoul televiziunii şi îl simt pe Marius, producătorul, cum îmi aruncă săgeţi. Scuzele cu traficul nu mai ţin, le-am tot folosit. Anca, roşcata de la make-up, mă preia din zbor în cabina de machiaj, înainte să ţipe Marius. *Sunt probleme cu aerul condiţionat, unde dracu-i meşterul ăla?* răcneşte producătorul, cu mobilul la ureche. După cinci minute, mă sună plin de nervi. Comut pe *speaker*.

— Hai, Dragoş, ne mişcăm şi noi mai cu talent?

— Imediat, şefu'... Gata, ultimul retuş.

Îi fac cu ochiul Ancăi, care îmi zâmbeşte în timp ce mă dă cu fond de ten. E o puştoaică de 21 de ani, învaţă din mers tainele meseriei şi tind să cred că alte calităţi au recomandat-o atunci când şi-a luat postul în primire. Altfel, i-aş fi recunoscător dacă după machiaj nu aş arăta ca un zombi.

Îi mulţumesc, îmi pun costumul de scenă şi ajung, în sfârşit, în platou. Sunetistul Nick face probe de microfon; le strâng mâna invitaţilor, iar pe colega de la UNATC, Cornelia, o îmbrăţişez. Schimbăm două vorbe, de complezenţă. Nu ne văzuserăm de ani buni, ea divorţase recent şi rămăsese cu doi copii. O întreb dacă să-mi pară rău sau nu. Îmi şopteşte că se simte uşurată, a scăpat de-o mare pacoste.

Regizorul de platou ne anunţă că mai avem 30 de secunde. De data asta era o emisiune înregistrată, mă aşteptam să am mai puţin trac. Ar fi trebuit să filmăm a doua zi, seara, în direct, însă, din motive care îmi scăpau, mă chemaseră inopinat la sediul televiziunii.

Pe monitorul de control începe să ruleze genericul, pe fundalul muzical live al trupei din platou. Dansez în ritm împreună cu asistenta Iulia. Îl aud în cască pe regizor, trag aer în piept.

— ... *şi 3, 2, 1, intrăm!*

— Bună seara, doamnelor şi domnilor, şi bine aţi revenit la emisiunea-concurs Roata Norocului, numai aici, la VIP TV!

Timp de 90 de minute, încerc să fiu agreabil, mă rog, cât îmi permite textul citit de pe prompter. E un format de show pentru publicul larg, fără pretenţia de a revoluţiona divertismentul. Dintre cunoscuţii mei, nu se uită niciunul la Roata Norocului. De fapt, mulţi chiar au renunţat la televizor. Dacă vor să vadă vreo emisiune, oricare, o găsesc lesne pe internet. Cât

despre mine, încerc din răsputeri să nu arăt publicului cât de tare mă dau în vânt după show-ul de la VIP TV în care am calitatea de gazdă.

Pentru un tânăr actor din Bucureşti, fără un contract pe termen lung cu vreun teatru, colaborarea cu un post de televiziune naţional e mai mult decât onorabilă. De fapt, simţeam că l-am prins pe Dumnezeu de un picior. Jobul mi-a oferit notorietate şi o satisfacţie materială greu de atins în breasla actorilor. Aşa că, indiferent de propria părere legată de Roata Norocului, când m-au sunat în urmă cu trei ani să dau o probă, m-a încântat ideea că aş putea să semnez contractul. În fond, câţi actori ajung să joace doar rolurile la care visează? Mulţi zic mersi şi pentru o simplă figuraţie într-o reclamă ieftină. Aşa că nu am motive să mă plâng. Iar Daria m-a liniştit atunci, în felul ei. Mi-a promis, ironic, că, oricât de slab ar fi show-ul, îl va urmări cu atenţie, duminică de duminică.

Răsuflu uşurat când pe ecran se derulează genericul de final. Invitaţii s-au mobilizat peste aşteptări – au glumit, au râs, s-au ciondănit amical, iar Cornelia chiar a câştigat şi ceva bănuţi de buzunar. Înainte să plece, mă invită la o cafea. Cu regret, îi spun că rămâne pe altă dată, urmează şedinţa de analiză cu cei din staff. Fusese ultima ediţie a sezonului şi, ca de obicei, se trăgea linie şi se luau decizii: ce schimbăm, ce aducem nou în sezonul viitor, cum putem creşte ratingul, ce invitaţi-vedetă avem pe listă.

În afară de regizor, directorul de imagine şi producătorul show-ului, la analiză participa şi directoarea de programe, Sanda Lupu. De ea depindea cam tot ce mişca în televiziune. Sanda avea ultimul cuvânt în legătură cu orice emisiune nouă sau cu orice actor. Era deplin conştientă de puterea ei, pentru că la nivel naţional doar trei directori de programe contau cu adevărat. Trei posturi de televiziune încasau crema bugetelor de publicitate. Iar câştigurile din publicitate, vitale, influenţau în mod direct bugetele emisiunilor. De obicei, cu cât un program TV costa mai mult, cu atât cei implicaţi câştigau mai bine. Cu o singură condiţie: să aibă rating!

În ultimele trei săptămâni primiserăm semnale îngrijorătoare. Din păcate, după şase sezoane se întâmplase inevitabilul: publicul se cam săturase de Roata Norocului, iar asta se vedea clar în rapoartele de monitorizare a audienţei şi, implicit, în încasările din publicitate.

Şedinţa începuse într-o atmosferă grea, încordată. Marius îmi împinge în faţă două foi cu cifre pe care le ştiam în mare. În ciuda antipatiei reciproce dintre noi, şi el avea de pierdut dacă treburile mergeau prost. Îi înţeleg cu greu expresia de satisfacţie de pe chip.

Mă priveşte lung şi lansează primul avertisment.

— Dragoş, ceva nu merge la show-ul ăsta...

Primesc lovitura cu graţie. Îi zâmbesc strâmb.

— Începem să pierdem bani, îmi explică el pe acelaşi ton sobru, ca unui tip picat din Lună. Costurile depăşesc încasările.

Colegii întorceau foile pe toate părţile, încercând să pătrundă dincolo de cifre. Se căuta un ţap ispăşitor, iar cel mai la îndemână era nimeni altul decât gazda emisiunii. Directoarea Sanda îmi cerea un punct de vedere, fie şi formal. O vedeam cum se foieşte. Simţeam că decizia fusese luată, doar că din procesul-verbal lipsea mea culpa.

Şi îmi sare ţandăra.

— Vrei să spui că oamenii nu se mai uită la Roata Norocului pentru că le-am devenit brusc antipatic?!

— Uite ce-i, n-am chef să ne certăm...

Că tot pornise balul, m-am gândit să le zic ce aveam pe suflet. Mi se părea incorect să plătesc doar eu oalele sparte.

— Dacă e să-mi reproşez ceva, Sanda, este că nu am reuşit să vă conving să schimbaţi la timp unele lucruri.

Directoarea mă priveşte de sus, aparent surprinsă.

— La ce te referi? m-a întrebat, cu ochii în telefonul mobil.

— Scriptul e foarte prost... Citesc de pe prompter numai tâmpenii. V-am rugat să mă lăsaţi să-mi scriu singur textul.

— Ai impresia că eşti mai talentat decât scenaristul nostru? rânjeşte Marius.

— Cu siguranţă! Punctul doi: formatul emisiunii este depăşit. La orice propunere de îmbunătăţire v-aţi făcut că plouă, stimaţi colegi.

Sanda, mirată, îşi ridică ochii din telefon.

— Ce propuneri?!

— Îţi spune Marius. Credeam că ţi le-a comunicat. Punctul trei: aţi ales invitaţii de capul vostru. Sugestiile mele au fost catalogate drept stupide.

Directoarea este surprinsă.

— Ce sugestii, Marius?!

— Ei... Prostii! A descoperit Dragoş roata în televiziune, îţi dai seama.

Arogantul şi deşteptul pământului ar fi meritat un pumn în plină figură. Reuşise să mă scoată din pepeni. Am încercat să mă abţin.

— Punctul patru: totul a mers bine până aţi luat decizia înţeleaptă de a programa emisiunea duminică seara, la concurenţă cu cel mai tare show. Ăla costă de douăzeci de ori mai mult decât Roata Norocului şi are un rating de patru ori mai mare. Ce vreţi de la mine, în condiţiile astea? Cum să mă lupt cu ei? Să-mi dau jos chiloţii, în direct?! Dacă nu investiţi, dacă vă doare-n cot de propunerile mele, dacă rămâneţi încremeniţi în aceleaşi proiecte prăfuite, cum să iasă altceva decât un mare fâs?!

Mă încinsesem şi explodasem. Aşteptam demult momentul, avea şi

răbdarea mea o limită. Sanda îşi pusese mobilul deoparte şi îl ţintuia cu privirea pe Marius. Părea şocată că le-o spusesem atât de direct. Cine mă credeam? În fond, eram un biet actoraş, nu-i aşa?

— Din păcate, Dragoş, ne oprim aici cu Roata Norocului. Emisiunea iese din grilă. Astăzi am înregistrat ultima ediţie, spune ea cu falsă părere de rău.

Primesc un SMS. E de la Daria: *Să nu întârzii, te rog. Avem o surpriză!* Orice surpriză îmi pregătise soţia, eu aveam una şi mai mare.

Producătorul ţinea morţiş să plătească nişte poliţe.

— Iar dacă te dai aşa deştept, lasă-te de meserie, prietene, că oricum nu ţi se potriveşte... Fă-te producător, da?

Calm, întind mâna, iau de pe masă paharul plin cu apă, beau o gură şi îi arunc restul în ochi lui Marius. Rămâne o clipă interzis, apoi sare ca ars, să mă lovească. Reuşesc să mă feresc, îi trag un pumn zdravăn, însă al doilea ratează ţinta, înainte ca regizorul să ne despartă. Figura îngrozită a directoarei face toţi banii. Se temea, probabil, să nu-i cârpesc şi ei vreo palmă.

Ies din sala de şedinţe sub o ploaie de înjurături. Marius îmi zbiera, printre altele, că mă dă pe mâna Poliţiei şi n-o să mai pup în veci un job în televiziune. Avea falca umflată, îl puteam înţelege. Colegii îl ţineau de mâini să se calmeze, însă zbaterea lui de pit bull turbat părea forţată. Dorinţa de a-şi lua revanşa fusese inhibată de teama că şi-ar agrava, inutil, situaţia. Ştia că avea şanse infime să mă atingă.

În parcarea din spatele clădirii văd că am pană, roata din stânga-spate se dezumflase. Ghinion. Dacă n-aş fi coborât rapid cu liftul, aş fi zis că la mijloc era răzbunarea tâmpitului de Marius. Îmi aprind ţigara, îmi suflec mânecile şi iau cricul din portbagaj. Asta e, o terminasem cu VIP TV, dar măcar mă răcorisem. Pur şi simplu mă scoseseră din sărite aroganţa şi tupeul lor, pe lângă faptul că mă dăduseră afară. Eram conştient că alţii în situaţia mea ar fi înghiţit în sec, le-ar fi dat dreptate şi şi-ar fi cerut scuze că ratingul o luase la vale, asumându-şi mare parte din vină, în speranţa că directoarea Sanda Lupu, în mărinimia ei, le va oferi o nouă şansă.

Mă aşteptam ca incidentul să aibă urmări. Ameninţările lui Marius aveau un oarecare temei, se bazau pe solidaritatea de breaslă. Producătorii TV, puţini câţi erau, se cunoşteau bine între ei. Şi chiar dacă nu se iubeau, puteau să mă facă să regret gestul. Nimeni nu avea nevoie, în propria curte, de un prezentator bătăuş. Iar dacă povestea ajungea cumva în ziarele de scandal, atunci cariera mea în televiziune se termina la fel de abrupt cum începuse.

Înainte să strâng ultimul şurub, îmi scot altă ţigară, sprijinit de capota maşinii. De nicăieri, apare un cerşetor care mă sperie.

— Ce faci, şefu'? Te ştiu de la televizor... Ai doi lei de-o pâine?

La întrebarea asta, de obicei rămân fără reacţie. Bărbatul insistă.

— Măcar o ţigară... N-am fumat de trei zile, să mor dacă te mint.

Continui cu roata de rezervă, strâng şurubul şi arunc cricul în portbagaj, împreună cu cauciucul spart. Îi resping apelul Dariei. Când dau să plec, omul face o ultimă încercare.

— *Speak English? Deutsch*?

Reuşeşte să mă amuze. Găsesc o bancnotă de un leu şi i-o întind. O ia şi o studiază în zare, ca şi cum ar fi bănuit că-i falsă. Pornesc motorul şi îl aud ca prin vis:

— Un leu?! *Thank you, sir*! Gura mă-tii de calic care eşti!

Mi-a plăcut. După o zi ca asta, m-a făcut să zâmbesc. Îl văd prin oglinda retrovizoare, îşi aprinde o ţigară, trage cu sete şi suflă rotocoale de fum. Totuşi, viaţa e frumoasă!

De la sediul televiziunii până acasă, în Voluntari, ajung de obicei în cel mult 20 de minute. Mi-era greu să-mi scot din cap întâmplarea din timpul şedinţei şi, mai ales, posibilele urmări. Însă până la consecinţe aveam o certitudine: aventura mea la Roata Norocului tocmai se încheiase spectaculos, cu un pumn în plină figură. Trebuia să recunosc, m-am simţit atât de bine când l-am pocnit pe Marius! Omul o meritase, adunasem prea multă frustrare în ultimii ani. Iar eu n-am fost nici pe departe primul actor care să se plângă de comportamentul individului. Din punctul ăsta de vedere, aveam puţine regrete. Colegii mă vor felicita.

Priveam în urmă fără mânie la perioada mea de glorie. Lumea începuse să mă recunoască pe stradă, să mă salute cu simpatie. În plus, cumpărasem casa din Voluntari, fusesem cu familia în concedii relativ exotice, ne permiseserăm mici extravaganţe. Până la şedinţa de astăzi, conştientizasem foarte puţin faptul că, la un moment dat, aş putea rămâne fără job. Cât lucrurile au mers bine şi am fost, cumva, pe creasta valului, trăisem cu senzaţia că totul va dura o veşnicie. Însă iată că am căzut pe neaşteptate de acolo, din vârf, iar acum existau şanse mari să mă doară mai tare decât aş fi crezut. Şi să-mi revin foarte greu. Sau deloc. Deschid porţile cu telecomanda şi, în timp ce bag maşina în curte, încerc să-mi imaginez cum o să decurgă discuţia cu Daria şi ce o să-i spun lui Mihai. Îi dezamăgisem de puţine ori.

În living – surpriză! Daria face o poză cu mobilul în timp ce eu mă uit lung la tortul de pe masă, pe care ard două lumânări cu numărul 80. Lângă tort, şampanie şi pahare. Mihai se amuză de figura mea tâmpă, fără reacţie. Sar amândoi pe mine şi mă strâng în braţe.

— Felicitări, Dragoş! Şi la cât mai multe emisiuni de succes!

Mă sărută scurt. Daria se ţinuse de promisiune şi urmărise fiecare ediţie. Cu cea de azi, se adunaseră optzeci în ultimii trei ani. Le ţinuse evidenţa într-

un carneţel. Motiv de sărbătoare, nu-i aşa? Doar că, oricât aş fi încercat să-mi exprim bucuria, degajam doar neliniște, supărare şi îngrijorare.

— Ce-i cu tine?! S-a întâmplat ceva?

Cad moale pe fotoliu, deschid şampania cu zgomot şi torn în pahare.

— Dragoş?!

— Mulţi ani! îi urez, cu un zâmbet chinuit.

Încerc să amân momentul. Ciocnim şi bem. Ea doar o gură, eu până la fund. Mihai abia aştepta să primească dulcele preferat, tortul cu cremă de nuci şi frişcă.

— Mama, vreau tort.

Daria îi dă o felie, în timp ce eu îmi torn încă un pahar de şampanie, înainte de a-i spune vestea cea mare.

— Azi am avut două ghinioane... Cu care vrei să încep?

Tonul meu nu prevestea nimic bun, aşa că Daria îl duce pe Mihai în camera lui, să-şi termine prăjitura. Când revine, eu deja sunt la al treilea pahar.

— Zi-mi despre ghinionul mare, mă îndeamnă Daria.

Îi povestesc cât pot de calm. Mă ajută mult băutura. Aş vrea să ies să fumez, dar întâi trebuie să-i spun tot. Pe măsură ce află, mă simt din ce în ce mai mic. Daria era total împotriva violenţei. De când ne căsătoriserăm, aflase despre două mici încăierări, ca între bărbaţi, niciuna cu consecinţe grave. De fiecare dată mă muştruluise zdravăn. Ştia că în anumite situaţii puteam fi foarte arţăgos şi încerca să mă tempereze.

Acum părea dărâmată. Vestea o întorsese pe dos, abia scosese două vorbe, deşi în împrejurări similare cu greu o puteam opri. Îi dăduseră lacrimile şi chestia asta mă doboară, aşa că mă apropii şi dau s-o îmbrăţişez.

— Lasă, ne descurcăm noi...

M-aş fi aşteptat ca încurajările să vină din partea ei. O sprijin, luând-o pe după umeri, dar ea mă respinge.

— Cum ne descurcăm, Dragoş?! Avem de plătit rata la casă. Îl avem pe Mihai... Cum, îmi spui?

— Câteva luni, până îmi găsesc ceva, ne ajung banii de la Roata Norocului... Ultimele patru ediţii.

— Tu glumeşti?! Să zici mersi dacă tipu' ăla nu-ţi face plângere la Poliţie.

— Ce legătură are una cu alta? Am un contract, Daria...

— Şi în contract scrie că poţi să-i baţi, să-i insulţi şi pe urmă să-ţi dea banii, nu-i aşa?! Eşti copil!

Trebuie să fumez, discuţia începuse să-mi dea dureri de cap. O las pe Daria plânsă, cu felia de tort neîncepută, îmi iau ţigările şi bricheta şi mă retrag pe terasă. Are dreptate, e posibil să rămânem fără banii ăia. Iar ca să-i

dau în judecată, în afara onorariului pentru avocat, exista o probabilitate destul de ridicată de a pierde procesul şi aş putea fi obligat să le plătesc şi daune. De-abia acum realizam în ce rahat intrasem.

Şampania m-a ameţit cât să adâncească şi mai tare rana. Mă consolez că mâine, după un somn bun, o să privesc dezastrul cu alţi ochi. Dau să intru în casă, dar mă ciocnesc de Daria. Simte nevoia unor explicaţii suplimentare şi asta mă enervează. Cred că am încasat suficiente lovituri pentru o singură zi.

— Şi acum, ce urmează? mă întreabă senină, în timp ce-şi trage scaunul.

Pare să fi depăşit prima undă de şoc.

— Nu ştiu... încerc la alte televiziuni.

— Tu auzi ce vorbeşti?! Ce televiziune te mai angajează după scandalul ăsta? M-ar mira să te primească şi la Teatrul Godot... Ţi s-a dus buhul de recalcitrant, de bătăuş, de om care face probleme pe unde ajunge.

— Zău?! Chiar aşa?

— Ţi-ai găsit momentul să fii ironic. Degeaba ai talent cu carul, dacă te porţi ca un derbedeu.

— Tu n-ai fost acolo, Daria... Îi cunoşti prea puţin pe cretinii de la VIP TV. Ne tratează ca pe ultimii papagali.

— Crezi că are importanţă dacă-ţi dau dreptate? Vrei să schimbi tu lumea? Ştii bine, aşa merg treburile în showbiz. N-a fost ca şi cum ai fi vreun novice. Dacă iubeşti meseria asta, atunci acceptă-i regulile. Dacă nu, du-te şi dă cu mătura la teatru... Sunt convinsă că acolo n-o să te mai supere nimeni.

— Mda, bine... Fii sigură că nu mi-e ruşine să dau cu mătura, dacă-i nevoie.

— Dragoş, în meseria ta, alţii fac regulile. Pricepe odată! Bun, pot înţelege, te-ai răcorit, aveai o chestie personală cu Marius. Dar tocmai în public ţi-ai găsit, în sediul televiziunii, de faţă cu directoarea şi colegii lui?!

— Ai dreptate. Am greşit.

— Doar atât?! Sunt foarte curioasă cum o să ne descurcăm.

— O să-mi găsesc ceva. Orice... Dacă e nevoie, renunţ la actorie, bine?

Mă ridic rapid, intru în casă fără să-i aştept replica. În momentul ăsta, continuarea discuţiei ar agrava lucrurile. Ar isca un scandal domestic de care vreau să mă lipsesc.

Când trec prin bucătărie, Dariei îi sună mobilul. Era Vanda Roca, mama lui Tudor, băieţelul cu care Daria făcea meditaţii la engleză. Îi dau telefonul şi mă trimite să deschid poarta. Băiatul era cu un an mai mare decât Mihai şi se împrieteniseră de când Tudor începuse să vină la noi la meditaţii. Părinţii lui o găsiseră pe Daria printr-o recomandare, iar aranjamentul le convenea şi pentru că locuiau foarte aproape, tot în Voluntari.

O salut pe Vanda, după ce îşi ia rămas bun de la Tudor şi îi urează spor la

treabă. Femeia urcă sprintenă într-un BMW X6 negru şi îmi face semn cu mâna înainte de-a pleca. Abia reuşesc să schiţez un gest, atât de dărâmat sunt.

În timp ce Daria îşi începe ora de engleză cu Tudor, îl rog pe Mihai să nu-i deranjeze şi mă retrag în biroul de la etaj. Pe site-ul OLX.ro găsesc sute de locuri de muncă. Le exclud din start pe cele legate de actorie, puţine la număr, foarte prost plătite şi cu minime cerinţe de experienţă sau talent. Până mă lămuresc dacă mai am vreun viitor în televiziune, ar fi bine să mă gândesc la variante. M-ar tenta, măcar temporar, să fac taximetrie la Uber, însă Golful nostru prăfuit nu se încadrează în exigenţele firmei. Joburile de instalator, electrician, zidar sau alt gen de meseriaş sunt şi ele excluse. Iar să muncesc în străinătate am urât dintotdeauna. Mai exact, am urât din momentul în care un foarte tânăr actor, bun prieten, altfel tonic şi pozitiv, a plecat disperat în Germania, pentru că nu-şi găsise un rost în ţară. Acolo, în scurt timp, s-a produs tragedia. Într-o clipă de depresie, s-a aruncat sub roţile trenului. Câteva zile am încercat să-mi dau seama ce i s-a întâmplat. Ce a fost în mintea lui Cornel? Cât de dureros trebuie să fi trăit sentimentul inutilităţii, al eşecului profesional? Cornel iubise teatrul, iubise nespus actoria. Îl măcinase încontinuu faptul că, sub presiunea constrângerilor materiale, acceptase orice, acceptase să joace în Bucureşti roluri minore, insignifiante, mult sub talentul său, să alerge tot timpul după puţinii bani de supravieţuire. Într-un cuvânt, se simţise umilit. La o bere, îmi povestise cu mult umor, dar şi cu amărăciune, cum încercase să intre prin concurs la două teatre de stat din Capitală, unde jocurile fuseseră deja făcute. Ieşise de la interviuri plin de furie. Sentiment pe care îl trăisem şi eu, cu ani în urmă. Lui îi plăcuse în mod special scena, contactul direct cu publicul. Televiziunea şi filmul îl atrăseseră doar din perspectiva banilor. Mult timp mă gândisem la ce însemna să fii un actor atât de talentat şi să-ţi găseşti sfârşitul într-o gară din Germania, departe de cei dragi, fără speranţe, dezamăgit de ce-ţi oferise viaţa.

Citind anunţurile cu locuri de muncă, mi-l imaginam pe Cornel. Îmi imaginam disperarea lui. Conflictul său interior. Lucrase ca muncitor necalificat într-un supermarket din Berlin, unde împingea cărucioare cu marfă, în timp ce visa la aplauzele spectatorilor. Mă cutremuram că aş putea ajunge în aceeaşi situaţie. Uneori, drumul de la extaz la agonie era atât de scurt! Şi de dureros.

Anunţurile de pe OLX mi se derulară prin faţa ochilor, dar parcă mi se pusese o ceaţă, le vedeam ca prin vis: consilier vânzări, mecanic auto, operator calculator, ospătar, operator pariuri sportive, arhivist, DJ part-time, model pentru mascotă, animator petreceri, solist de muzică uşoară,

fotograf, manager club de noapte, coregraf, bucătar, copywriter... Deja obosit, riscam să mă cuprindă şi mai tare depresia. Încerc să rămân optimist. Mai erau şi alte televiziuni în afară de VIP TV. N-o fi dracul chiar atât de negru. La urma urmei, Roata Norocului avusese succes până de curând, iar succesul fusese, cumva, legat şi de numele meu.

Mă duc la geam şi-mi aprind ţigara. E foarte cald pentru sfârşitul lunii mai. Dincolo de gardul din spate al casei este o livadă de meri. Aparţine unei unităţi militare, de fapt Serviciului de Informaţii Externe, SIE. Când înfloreau copacii, era o plăcere să-i priveşti. Florile căzuseră şi pe iarbă părea că ninsese din loc în loc, unde vântul adunase grămezi de petale albe.

Nici nu ştiu cum a trecut ora de meditaţie. O aud pe Daria ieşind pe terasă la o cafea, împreună cu Vanda, care îl lăsase pe Tudor să se joace pe consolă cu Mihai. Fumez la geam mascat fiind de balcon, aşa că aud ce discută cele două femei fără să fiu văzut. Se înţeleg bine, prietenia dintre copii a contribuit decisiv la relaţia dintre mămici. Daria îi spune Vandei că Tudor face progrese la engleză. Dacă ar continua şi în vacanţa de vară, ar ajunge la un nivel intermediar de conversaţie. Vanda e bucuroasă de idee. Apoi o întreabă pe Daria dacă are probleme, că pare supărată.

După un timp de tăcere, Daria îi împărtăşeşte necazul.

— Cu Dragoş ar fi nişte... hai să le zicem, probleme. L-au anunţat că i se suspendă emisiunea din toamnă. Partea proastă e că ar trebui să primească banii pe ultimele patru ediţii şi... sunt şanse mari să nu-i mai vadă deloc.

— De ce?!

— Mă rog... e complicat. Mi-e şi jenă să-ţi spun.

Şi mie să ascult pe furiş, dar sunt foarte curios.

— Daria, dacă te pot ajuta, cu mare drag.

— Mulţumesc, e greu să mă ajuţi... Dragoş a făcut-o lată. L-a bătut pe producător, chiar în sediul televiziunii. Erau în şedinţă cu directoarea... Un întreg scandal, îţi dai seama.

— Dar ce s-a întâmplat?!

— S-au acumulat tensiuni. Plus o antipatie reciprocă. Plus anunţul cu suspendarea emisiunii. Plus firea războinică a lui Dragoş, pe care uneori nu-l înţeleg...

Nici eu nu mă înţelegeam de multe ori.

— Ar fi putut să se abţină... Dar e prea orgolios. Şi cu cine? Cu cei care-l plătesc?!

— Sunt convinsă că o să găsească altceva... E un actor foarte talentat.

Mersi, Vanda, eşti drăguţă.

— Poate lucra la orice televiziune, Daria. Are charismă, notorietate, un CV... doar nu-i un necunoscut de pe stradă.

Dragă Vanda, dacă mai continui mult cu complimentele astea, mă duc cu CV-ul direct la CNN.

— Încerc să văd dincolo de aparenţe – producătorii din televiziuni sunt o castă, Vanda. Îşi fură reciproc actorii, şi-i rotesc între ei, iar când apare unul ca Dragoş, care suportă greu mitocăniile şi are antecedente în materie de altercaţii... mi-e teamă că au de unde alege.

Punct ochit, punct lovit. Îmi era teamă de acelaşi lucru.

— Dragoş mai are vreun job, în afară de cel din televiziune?

— Nu. Colaborări sporadice... Rareori reclame, prezentări la câte un eveniment, spectacole de club într-o trupă de teatru independent. Nu ştiu cum o să facem cu rata la casă, sincer.

— Aş vrea să te încurajez să vezi partea plină a paharului, Daria. Sunteţi o familie reuşită, aveţi un copil extraordinar... Dacă totul s-ar reduce la bani, înseamnă că eu ar trebui să radiez de fericire, nu-i aşa?

Pe Vanda o văzusem oricum, dar nu nefericită. O brunetă senzuală, echilibrată, cu un uşor aer misterios, al cărei fizic ar trezi interesul oricărui bărbat cu pretenţii. Întâmplător sau nu, se nimerise ca soţul ei, Viktor Roca, să fie milionar, în Top 300 cei mai bogaţi români.

— Înclin să cred, fără vreo urmă de ironie, Doamne fereşte, că problemele tale sunt un pic mai uşor de suportat, îi replică Daria.

— Depinde cum priveşti lucrurile... Când sunt în joc chestiuni existenţiale, pierderea unui cămin sau asigurarea traiului zilnic, atunci da, se nasc tragedii... Dar crezi că aspectele care ţin de sentimente, de relaţia în cuplu, de respectul reciproc, generează altceva decât drame? Cunosc oameni cu bani de o mie de ori mai nefericiţi decât aţi putea fi voi doi acum. Fără să bagatelizez suferinţa voastră... Ca să nu mai vorbesc de cei bolnavi. Ştii cum e, mai bine cerşetor viu, decât rege îngropat.

— Să înţeleg că ai vreo problemă de...?

— A, nu, suntem sănătoşi, slavă Domnului! Şi eu, şi Viktor, şi Tudor... însă unii bărbaţi manifestă un egoism exacerbat. Lipsesc cam toată ziua, uneori zile la rând, iar când vin acasă fie par absenţi, fie îşi descarcă frustrările în sânul familiei... Pe urmă spiritele se încing inevitabil şi Tudor suferă enorm... Din păcate, Daria, la nervi oamenii îşi pierd bruma de inteligenţă.

Aici m-a lovit în plin.

— Îmi pare rău să aud asta, Vanda...

— Ţi-am spus-o doar ca să vezi că există suficiente motive de optimism cât timp sunteţi sănătoşi şi vă iubiţi.

Habar n-aveam ce era acum în mintea Dariei, însă, în ce mă privea, greu mă puteam consola cu faptul că şi bogaţii plâng.

— Mi-e teamă de ce va urma. Am construit atât de greu căminul ăsta, ne-

am bucurat de el şi dintr-odată... Cum o să-i spun lui Mihai?

— Poate n-o să fie nevoie... încearcă să rămâi optimistă. Orice problemă are cel puţin o rezolvare, să ştii. Chiar şi micile mele contre cu soţul, de care-ţi ziceam adineauri.

— Dar eu nu vreau să mă întorc într-un apartament de bloc, Vanda. Nu vreau. Mai bine mă mut la tară şi cresc animale. Serios!

— O să se rezolve, stai liniştită... Primul soc emoţional este cel mai greu de depăşit. Mâine o să vezi lucrurile altfel, o să vezi imaginea de ansamblu. Sunt convinsă că Dragoş se gândeşte deja la o soluţie.

Da, sigur, eram plin de soluţii. Adevărul e că mă lăsasem în voia sorţii. Era evident că o să vină şi momentul ăsta, mai devreme sau mai târziu. Nu puteam ieşi la pensie de la Roata Norocului. Dar cumva trăisem cu impresia că voi trece, inevitabil şi firesc, de la o etapă la alta, de la un show de televiziune la altul, că voi face paşi înainte, nu înapoi. Doar că astăzi îmi complicasem singur existenţa.

Aş vrea să le întrerup confesiunile, simt că duc într-o fundătură. Cobor la parter şi ies pe terasă, salutând-o pe Vanda. Îmi fac de treabă cu un trandafir agăţător, pe care îl leg de suportul din lemn. Cum bănuiam, Daria e gata să plângă.

Vanda se pregătea să plece, se ridică şi o îmbrăţişează.

— Trebuie să ajung acasă... Sună-mă, te rog. Oricând.

— Bine, OK... Cu Tudor ne vedem marţi la aceeaşi oră?

— Da, sigur, marţi, la şase.

— Mulţumesc mult pentru...

— O să fie bine, ai să vezi.

Se îmbrăţişează din nou. Încep să mă simt penibil. Ce căutam acolo?! Vanda îşi ia rămas bun, îi răspund cât pot de politicos, apoi intră în casă cu Daria, să-l recupereze pe Tudor din living, unde juca FIFA 19 cu Mihai. Îl aud pe băiat protestând, ar vrea să mai rămână. Însă tonul Vandei e suficient de autoritar încât să-i înăbuşe eventualele insistenţe.

Suntem din nou singuri, pe terasă. Îmi aprind ţigara. Zilele astea o să fumez mult. Ne uităm unul spre altul, de fapt privind în gol. Parcă ar vrea să-mi accentueze sentimentul de vinovăţie, are nevoie de o descărcare emoţională şi nu ştiu dacă sunt pregătit.

— Ce facem, Dragoş?

Grea întrebare.

— Vrei un răspuns acum, pe loc?

— Bine că lui Marius i-ai putut da răspunsul pe loc... în plină figură.

— Iar începi?!

— Da! Suntem într-un mare rahat, Dragoş, înţelegi? Pot şi eu să mă revolt

puţin sau trebuie să înghit cu noduri, în tăcere?

— Ai libertatea să faci ce vrei... dă-mi două palme, dacă te ajută.

— Nu fi mitocan!

— Nu sunt. Dar chestiile astea se întâmplă.

— Zău!? Da' unde te crezi, în comuna primitivă, când se reglau conturile cu parul? Erai altfel, Dragoş... De unde răbufnirile astea de mardeiaş de cartier? Ce nemulţumiri, ce neîmpliniri atât de profunde ai în viaţă? Ce se întâmplă cu tine?!

La ultimele două întrebări se ambalase cam tare. Cât să o audă Mihai şi să bage capul pe uşă.

— Iar vă certaţi?!

Daria îl linişteşte, ca de obicei.

— Nu-i nimic, Mihai, vorbesc cu tatăl tău. Hai, du-te la joacă.

Ca mulţi copii singuri la părinţi, Mihai reacţionează când ne certăm. Îi este teamă. Vrea să ne vadă fericiţi, orice dezechilibru îl clatină şi pe el. Ar fi prematur şi inutil să-l încărcăm cu problemele noastre, dar deja mă gândesc cu groază la momentul ăla.

— Ai putea să eviţi chestiile astea de faţă cu Mihai, îi atrag atenţia cât pot de împăciuitor.

— Şi tu ai putea să eviţi multe lucruri.

— De pildă?

— Vrei să-ţi desenez? Chiar am vorbit degeaba? Mă scoţi din sărite cu ironiile tale de doi lei!

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Nicăieri! Aş ajunge la o mănăstire. Poate acolo îmi găsesc, în sfârşit, liniştea.

Pleacă în viteză, să n-o văd plângând. Dacă aş fi pierdut jobul pur şi simplu, fără alte incidente, oare ar fi fost aceeaşi atmosferă? Mă întreb de ce trebuia Daria să caute de fiecare dată un vinovat. Poate ca să scape de o parte din povara de pe umerii ei. Sau să se răcorească lovind într-un sac de box.

Prevăd c-or să vină zile grele.

2.

Am aşteptat patruzeci şi opt de ore să văd dacă incidentul de la VIP TV rămâne îngropat sau apare în vreun ziar de scandal. Din fericire, băieţii hotărâseră că era convenabil pentru imaginea postului de televiziune să meargă mai departe, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Un comunicat oficial m-ar fi pus într-o situaţie grea. Sunt convins că informaţia va apărea la un moment dat, fie şi pe surse. Pe de altă parte, de la Poliţie nu primisem, deocamdată, vreun semn că s-ar fi depus plângere. Intuiam că cei din conducerea postului căutau să mă lovească unde mă durea cel mai tare.

Cred că puteam spune adio unor bani cu care m-aş fi descurcat măcar până-n toamnă. Împreună cu Daria, recitisem cuvânt cu cuvânt contractul. Ajunseserăm amândoi la concluzia că în cazul unui proces aş pierde nu doar banii, ci şi imaginea mea ca prezentator, încă neştirbită. Preferam de o mie de ori să creadă lumea că emisiunea se întrerupsese din cauza ratingului slab, fără legătură cu faptul că îl lovisem pe Marius. De fapt, ăsta era adevărul. Bătaia încasată de producător venise doar în semn de *mulţumire* pentru buna colaborare timp de trei ani.

E dimineaţa a treia de după dezastru. Se încheiase sezonul de primăvară şi televiziunile importante îşi făceau planuri pentru grila de toamnă. Ar fi momentul să încerc o discuţie cu producătorii de la cele două posturi TV concurente. Cu unul dintre ei, Robert, mă întâlnisem anul trecut, când Roata Norocului era în top cu un rating foarte bun. Mă sunase să-mi propună transferul la postul lor de televiziune, unde să prezint un reality-show filmat în Cipru. Condiţiile financiare erau excelente. Doar că mă prinsese într-o pasă proastă, aşa că i-am explicat că mă simţeam bine la VIP TV (cu excepţia relaţiei cu Marius, de care nu-i pomenisem) şi că pe mine schimbările mă cam speriau. Fusese doar o scuză. Simţisem atunci că într-adevăr mă doreau, pentru că Robert insistase vreo săptămână cu telefoanele. Ne despărţiserăm în final prieteni, după refuzul categoric, aşa că primul impuls de după apocalipsa de la VIP TV a fost să-l sun, ca să stabilim o întâlnire.

Acum condiţiile erau exact pe dos. Nu el, ci eu îi ceream ceva. Ne-am văzut într-un bar. S-a purtat ca un gentleman, uitase că l-am refuzat în urmă cu un an. Am vorbit despre ce se întâmplă în televiziuni, de ce scădeau bugetele de publicitate, ce programe noi vor apărea, ce vedete se mai combinaseră între ele şi cum vedea Robert viitorul. I-am spus, direct, că am terminat cu VIP TV şi eram în căutarea unui alt proiect. Ştia, aflase, dar a fost

suficient de politicos încât să mă lase pe mine să-i comunic noutăţile.

Zâmbea pe sub mustaţă şi mi-am dat seama că ştia şi partea de culise.

— Cum ai aflat? l-am întrebat.

— Ei, şi tu... Spune-mi un secret din showbiz. Există aşa ceva?!

A trebuit să-i dau dreptate. Apoi şi-a scos telefonul şi mi-a arătat ştirea despre bătaia de la VIP TV.

— Uite, e proaspătă.

N-o văzusem. Titlu cu litere de-o şchioapă, pe site-ul wowbiz.ro: *Şocant! Prezentatorul de la Roata Norocului, Dragoş Zaharia, l-a bătut măr pe producătorul emisiunii.* Ca de obicei, totul era exagerat, cu înfloriturispecifice presei tabloide. Publicaseră şi poza mea, fără vreo declaraţie. Oricum, ar fi fost una inventată, pentru că nu mă sunase nimeni să-mi ceară părerea. Cât despre faptul că l-aş fi bătut măr, mi-ar fi plăcut, ce să zic.

Robert părea prea puţin afectat de ce mi se întâmplase la VIP TV. Am presupus că şi el avea o antipatie faţă de Marius. L-am întrebat dacă vedea vreo posibilitate de colaborare. A fost sincer, mi-a povestit în amănunt despre proiectele lui. Nu apăruseră motive serioase să renunţe la vreun prezentator căruia să-i iau locul. Contractele fuseseră deja semnate. Dacă vor apărea emisiuni noi din primăvara anului viitor, cu siguranţă or să mă caute. Înainte de a ne despărţi, mi-a mărturisit că şefa lui fusese dezamăgită după ce îi refuzasem. Dar îi trecuse supărarea. Şi, în orice caz, pe viitor, el mă va susţine.

Chiar dacă avuseserăm o discuţie plăcută, cu greu mi-am ascuns dezolarea. Ratasem primul obiectiv şi îmi pusesem mari speranţe în întâlnirea cu Robert. Urma să încerc cucerirea ultimului bastion, poate şi cel mai dificil – DOT TV.

Postul fusese cumpărat de o casă de producţie cu sediul în Germania şi în cinci ani devenise lider de piaţă în România. Cam toate vedetele autohtone de succes colaborau cu DOT TV. Şi nu oricum, ci pe bani mulţi. Trebuie să admit, de când începusem să lucrez în televiziune, visul meu fusese să ajung la DOT TV. Aveau audienţă dublă faţă de concurenţă, bugetele emisiunilor erau generoase şi lucrau cu cei mai buni profesionişti. Accesul depindea şi aici de o singură persoană, directoarea de programe Felicia Grasu. Pe biroul ei ajungeau zilnic zeci de formate de emisiune, liste cu actori, prezentatori şi vedete de toate categoriile. Dacă îşi dădea OK-ul în privinţa unei persoane, existau şanse mari să se lege o colaborare. Însă fuseseră şi situaţii când cei din managementul postului, doi nemţi detaşaţi la Bucureşti, îi respinseseră propunerile.

Ca să ajung la ea, trebuia să trec printr-un adevărat filtru. Persoanele importante de genul Feliciei ridicau în jurul lor un adevărat *firewall.* Uneori

părea mai uşor să ai o discuţie cu preşedintele ţării decât cu un director de programe ca Felicia Grasu. Aveai nevoie de răbdare, tact şi cunoştinţe în proximitatea ţintei. Ar fi însemnat pierdere de timp să merg la un subaltern fără putere de decizie.

Trei zile am dat telefoane în stânga şi-n dreapta până am reuşit să aflu numărul de mobil al Feliciei. Doar că am sunat în zadar. Ea răspundea exclusiv la contactele din agendă. Derutat, i-am trimis un SMS cu numele meu şi rugămintea de a stabili o întâlnire. Ar fi fost prea simplu. M-a ignorat ca pe ultimul debutant. Am început să mă întreb dacă refuzul avea vreo legătură cu ştirea din wowbiz.ro.

În unele situaţii, cu cât cineva mă respingea mai mult, cu atât eram mai insistent. Aşa că am căutat să-i aflu programul. O întâlnire pur *întâmplătoare,* în care să schimb două vorbe cu ea, m-ar fi ajutat să aflu dacă aveam vreo şansă.

Am salutat-o într-o vineri seară la restaurantul Shift, unde obişnuia să mănânce. Era cu o colegă, aşteptau nota de plată. Mi-am cerut scuze, m-am prezentat, părea să mă ştie de undeva, destul de vag (am sperat că nu din wowbiz!). Cu genul ăsta de femeie conştientă de importanţa ei, frumoasă, arogantă şi rece, aveam dificultăţi să stabilesc repede un canal bun de comunicare. Îmi trebuia timp. Am trecut direct la subiect. I-am spus că mi-ar plăcea să vorbim despre un proiect de televiziune şi i-am lăsat numărul de telefon. A rămas că mă sună.

O săptămână întreagă am stat cu emoţii. Fiecare apel mi-a ridicat pulsul. Apoi am realizat că aşteptarea tindea să se prelungească la infinit. Îmi făcusem speranţe deşarte, nu eram pe gustul directoarei de la DOT TV. Încă o şansă irosită, din păcate ultima.

Celelalte televiziuni generaliste se zbăteau într-o mediocritate de nefrecventat. Auzisem poveşti cu angajaţi şi colaboratori neplătiţi de luni întregi, cu şefi idioţi (mult mai idioţi decât Marius) şi infatuaţi, cu bugete extrem de modeste, reflectate în contractele derizorii de publicitate. Ar fi fost un gest sinucigaş să mă arunc cu capul înainte doar din dorinţa de a apărea în continuare pe sticlă. Tinerilor actori fără obligaţii, fără familie, fără copii, fără rate la bănci, poate că aventura li se potrivea. Câştigau măcar un strop de notorietate. Eu nu-mi permiteam luxul ăsta, să muncesc fără să fiu plătit. Cât despre televiziunile de ştiri, ce să caut acolo? Până şi pentru rubrica meteo mi-ar fi trebuit fustă scurtă, picioare lungi şi silicoane. Îndeplineam doar o singură condiţie din trei. Mult prea puţin.

Am avut o discuţie deloc confortabilă cu Daria şi am ajuns la concluzia că voi spune adio televiziunii. Cel puţin pentru moment. Să aştept să pice vreo ofertă la toamnă, la anul sau cine ştie când ar fi fost riscant. Rămăsese să fac

o listă scurtă cu variante.

Trei săptămâni mă amăgisem că aş putea supravieţui decent cu reprezentaţiile teatrale din cluburi. Doar că cei patru colegi de trupă aveau şi alte angajamente. Cu greu ne adunam toţi, iar asta mă demoraliza. Puţinii bani se duceau la fel de repede precum veneau.

E joi dimineaţă. După o nouă discuţie tăioasă cu Daria, sunt decis să iau taurul de coarne. Oricât aş vrea să fac ce-mi place, e mult mai important să-mi plătesc facturile la timp. Iar pentru asta, trebuie să recurg la un compromis.

Mi-am băut cafeaua pe terasă, gândindu-mă că mă aşteaptă o zi grea. Şi foarte călduroasă. Am programat la prima oră un casting, apoi trei interviuri pentru diverse joburi găsite pe OLX. Daria intrase între timp în vacanţa de vară, odată cu Mihai. A coborât să mă întrebe dacă mănânc şi m-a rugat să cumpăr cartofi din oraş.

Ies cu maşina pe traseul Arcul de Triumf – Piaţa Alba Iulia, spre sediul agenţiei MediaX Casting. Aveau nevoie de doi actori pentru o reclamă la berea Bucegi. O ştiam pe producătoarea Ema, colaborasem cu ea pentru alte spoturi publicitare şi mă sunase să mă întrebe dacă aş fi interesat. Împreună cu regizorul şi cu reprezentantul clientului, urma să-i aleagă pe protagonişti dintr-o listă lungă, de vreo şaptezeci de actori. Mă nimeresc în acelaşi interval orar cu cinci dintre ei, îi ştiam măcar din vedere şi i-am salutat; cu Sebi fusesem coleg de facultate, aveam amintiri neplăcute de la ultima noastră întâlnire. Pe-atunci eram amândoi burlaci şi după câteva beri ne-am luat la harţă de la o studentă la UNATC faimoasă pentru lejeritatea cu care trecea dintr-un pat în altul. Ieşise cu bătaie, îl şifonasem destul de rău pe Sebi, iar de atunci ne evitaserăm reciproc. Să-l întâlnesc tocmai acum în sediul agenţiei îmi crea o stare de disconfort maxim. Mai ales că Ema ne pusese să ne dăm replicile în timp ce jucam table şi beam bere. Spotul publicitar, destul de ţărănesc după gustul meu, era conceput pentru publicul-ţintă – consumatorii de bere Bucegi – cu replici pe măsură: *„Uite, ia nişte brânză, e din Franţa”,* zic eu. *„Păi şi ce pute aşa a hoit?!”,* e nedumerit Sebi. În final, mâncăm cârnaţi de Pleşcoi, care se combină mult mai bine cu berea Bucegi decât brânza cu miros de hoit, din Franţa. Mă străduisem să iasă OK, însă regizorul strâmbase din nas. Voia comedie, nu dramă. Repetăm scena, fără să găsesc tonul comic potrivit. Mă enervez şi arunc foile pe jos, apoi ies valvârtej. Ema vine după mine să mă întrebe care-i treaba, îi zic că trec printr-o perioadă proastă. Nu ştiu cât din puseul nervos i s-a datorat lui Sebi sau pur şi simplu stresului acumulat în ultimul timp. Poate ar fi trebuit să-mi păstrez cumpătul. Era doar un amărât de clip la o bere românească, nu un casting pentru cel mai nou episod din franciza *Războiul Stelelor.*

Respir adânc după ce ies din sediul agenţiei. Mă plimb vreo oră prin oraş, fără direcţie, să mai treacă timpul. Primesc un apel de la Daria, vrea să ştie cum a mers. Îi explic că am avut ghinion să dau peste un coleg de facultate, iar tipul mă scosese din sărite. Nu, nu se punea problema să filmez acel spot. Îi simt dezamăgirea din voce şi închid înainte ca discuţia să devină stânjenitoare.

Următorul popas e la o firmă din cartierul Cotroceni, care căuta actori pentru spectacole de teatru în limba engleză. Urma să-i bine dispun pe copiii diplomaţilor şi ai expaţilor din multinaţionale. În condiţii normale, un astfel de job part-time ar fi pentru tineri studenţi. Mă atrăsese anunţul de pe OLX, pentru că în facultate jucasem două piese în limba engleză şi condiţiile de plată păreau atractive. La ora stabilită, în biroul firmei mă întâmpină o tipă de nici 25 de ani, cu blugi mulaţi, zâmbet larg şi atitudine tonică. Mă serveşte cu cafea şi mă întreabă, indirect, cu nedisimulată satisfacţie, cum de-am ajuns în halul ăsta, ce mama naibii căutam acolo. Adică din postura de prezentator la Roata Norocului, un soi de vedetă naţională, să aterizez la o micuţă firmă care încerca să-i distreze pe copiii diplomaţilor?

Îi zic, rânjind, că mi-au plăcut dintotdeauna copiii. Aproape că mă crede. Mă întreabă dacă o fi adevărat ce scriau ziarele, că am fost dat afară din televiziune după ce l-am bătut pe tipul ăla. Da, era adevărat. Şi da, Marius o meritase din plin. Însă cu copiii nu eram deloc violent. Aveam şi eu unul de şapte ani, Mihai, nu-i atinsesem un fir de păr. *Vă dau numărul soţiei, întrebaţi-o.* Noroc că tipa ştia de glumă. Mă roagă să dau o probă în limba engleză (durează foarte puţin!). Accept cu noduri în gât.

Intrăm într-o cameră goală, unde gazda mă îndeamnă să îmbrac un costum de rechin. Pentru autenticitate. Proba e filmată cu o cameră video fixată pe trepied. Pe scurt, trebuie să cânt piesa *Baby Shark* după un negativ şi să dansez cât mai haios, spre deliciul publicului. Oare de ce am senzaţia că tipa îşi bate joc de mine? Parcă în anunţ era vorba de teatru, nu de animaţie pentru copii.

Mă rog, dacă tot intrasem în horă, mă gândesc să merg până la capăt. N-aş vrea s-o dezamăgesc pe Daria cu un alt eşec exclusiv din vina mea. Vizionez pe YouTube clipul cu cântecelul *Baby Shark,* pentru categoria de vârsta de la 1 la 4 ani. Mi-a plăcut şi asta se vede când încep să cânt şi să dansez, cu masca de rechin pe faţă. La finalul reprezentaţiei, tipa aplaudă entuziasmată, ca în sala de spectacole.

Mai penibil de-atât cred că mă simţisem o singură dată, când fusesem surprins de frati-miu, Şerban, în pat cu prietena lui. Aveam 18 ani, tocmai luasem bac-ul, levitam de fericire şi entuziasm, de parcă eram singurul din arborele genealogic al familiei cu diploma de absolvire în buzunar. Şerban

intrase de trei ani la facultate şi se iubea cu o colegă de grupă, Nicole. Tipei i se pusese pata pe mine, ori era ea nimfomană, ori aveam eu ceva deosebit. Oricât încercasem să-i spun că ţineam mult la Şerban şi apărea o problemă de etică în familia Zaharia, într-o bună zi mă trăsese la pieptu-i generos, mă sărutase franţuzeşte şi mă împinsese în patul lui Şerban. La 18 ani, când venea vorba despre sex, aveam mintea unui puşti de 12, cădeam imediat pradă instinctului primar. Nu că acum aş fi foarte diferit. Doar că tipe atât de hotărâte ca Nicole întâlnisem extrem de rar, spre nenorocul meu.

Pentru Şerban, fusese o tragedie să mă vadă gol, în pat cu Nicole. Era mega-îndrăgostit, îşi făcuse planuri cu ea. Două luni nu mi-a vorbit deloc. Ţin minte că i-am trimis un e-mail în care i-am povestit cum se întâmplase, că fusese ceva neprogramat, un impuls de moment al Nicolei, iar eu nu avusesem puterea să acţionez raţional. Îmi exprimasem regretul profund. Îmi pusesem singur ştampila de IDIOT şi îmi cerusem iertare. Eram dispus să fac orice să ne împăcăm.

Supărarea îi trecuse de la sine, cumva. Trăgând linie, realizase că Nicole nu îl iubea. Îi deschisesem ochii. Ce-i drept, cam brutal. Însă mai bine o decepţie timpurie, decât una terminată cu copii şi bunuri de împărţit.

Amintirile mi se derulaseră rapid prin faţa ochilor, în timp ce tipa cu cântecelul *Baby Shark* mă ruga să-mi dau jos costumul de rechin. Făcea parte din recuzita firmei. Măcar mă distrasem bine. O întreb dacă mă credea cretin, să accept jobul ăsta, sau ce-o fi. Adică una era piesa de teatru în limba engleză din anunţul lor şi cu totul alta măscăreala de adineauri. Îmi zice că va fi şi teatru, însă deocamdată aveau nevoie de animatori. Câte două, trei reprezentaţii pe săptămână, în regim de colaborare, cu plata la oră. I-aş fi tras o înjurătură în loc de *la revedere,* să se convingă că articolul din wowbiz, cu bătaia de la VIP TV, avea la bază fapte şi întâmplări reale.

Două ţigări sudate mă ajută să mă calmez. Transpirasem de nervi. Mi-e foame şi intru într-un fast-food Springtime, unde beau şi o cafea. Următorul interviu era programat într-o oră jumate. Deschid internetul pe telefon şi caut articole despre munca într-o firmă de tip call-center. Ăsta ar fi un job la disperare, ca ultimă variantă înainte să mă arunc în Dâmboviţa, cu un pietroi mare legat de gât. Bine, teoretic aş munci oriunde dacă se pune problema supravieţuirii, dar încă mai am speranţe că în cele din urmă voi găsi ceva rezonabil.

Din câte îmi dădeam seama de pe internet, jobul de operator într-un call-center mi se potrivea la fel de bine ca ăla de soldat pe frontul din Afganistan. Înţelegeam că trebuia să fiu disciplinat, lucru aproape imposibil. Orice întârziere la începerea programului, fie şi de cinci minute, se taxa ca şi cum aş fi lipsit o oră întreagă. Din anunţul pe care îl găsisem reieşea că firma

angajatoare urma să-mi ofere cursuri de specializare. Însă ideea de a respecta programul bătut în cuie, de opt ore în faţa unui calculator, îmi crease stări de anxietate. În ultimii ani mă obişnuisem cu un stil de lucru boem, de artist. Trecerea brutală către un mediu aflat la polul opus risca să mă dea peste cap, să mă bage într-o depresie profundă.

Cu toate astea, ajung la timp în clădirea înaltă din sticlă şi oţel, sediul multinaţionalei cu operaţiuni de telecomunicaţii. În aşteptarea interviului, mă întreb ce mama dracului căutam acolo. Dau să ies, când o asistentă foarte elegantă, îmbrăcată *office,* îmi strigă numele. Mă introduce într-o încăpere mare cu zeci de operatori despărţiţi de paravane nu foarte înalte. Au căşti cu microfoane şi vorbesc cu clienţii, e un zumzet continuu ca într-un stup de albine, doar că zgomotul pare greu de suportat. Parcurgem sala până în capăt, unde ar trebui să aibă loc interviul. E un birou simplu, cu două fotolii şi un scaun ergonomie. Scaunul îmi fusese rezervat. Asistenta mă lasă pe mâna comisiei de evaluare. Cei doi, o ea şi un el, poartă cămaşă, sacou şi ecusoane cu numele şi funcţia, iar în faţă au o măsuţă cu laptop. Tipa îmi zâmbeşte în timp ce trage cu ochiul pe ecran, uitându-se probabil pe CV-ul meu. Mă întreabă de ce răspunsesem la anunţul de recrutare, de ce credeam că mi se potriveşte.

— Îmi place să discut cu oamenii, îi zic. Am observat că pot fi convingător dacă îmi propun.

— Chiar şi atunci când părerile sunt diametral opuse?

— Da!

Cei doi îşi aruncă priviri sceptice. Mai văzuseră zmei ca mine. Tipa îmi explică, în mare, care ar fi atribuţiile unui operator de call-center, programul de lucru, regulile casei. Apoi îmi spune că testul va consta într-o convorbire telefonică simulată cu un client al firmei de telecomunicaţii. Mă roagă să-mi pun casca, apoi fac şi ei acelaşi lucru, pentru a asculta discuţia.

Aud o voce masculină, uşor iritată.

— *În sfârşit, aţi răspuns!*

— Ne cerem scuze, liniile sunt foarte aglomerate în perioada asta a anului.

— *Mda, mă rog... Sunt Antonie Popescu, din Iaşi, vreau să mă ajutaţi într-o problemă.*

— Bună ziua, îi răspund. Sunt Dragoş Zaharia. Spuneţi, despre ce-i vorba?

— *Am un pachet cu trei servicii, telefonie, internet şi televiziune IPTV, la un preţ total de circa 112 lei. Aş vrea să renunţ la serviciile de telefonie.*

— De ce vreţi să renunţaţi? îl întreb.

— *Nu mai am nevoie de telefonul fix. Îl foloseam să vorbesc în altă localitate, dar persoana respectivă a plecat din ţară.*

Mi se suflă în căşti ce ar trebui să-i spun clientului.

— Îmi pare rău, dumneavoastră aveţi un pachet de servicii care sunt incluse într-un contract, iar acesta expiră abia peste cincisprezece luni. Până atunci, suntem în imposibilitatea de a schimba termenii contractuali.

Explicaţia îl scoate din minţi pe clientul virtual. Mi se adresează tăios, renunţând la pluralul de politeţe.

— Ştii ceva, mi se rupe de contractul vostru! Vă dau în judecată! Cum adică, îmi bagi pe gât un serviciu pe care nu-l folosesc?! Şi mă obligi să-l plătesc?! Ce-i cu măgăria asta?

— Vă rog să vă calmaţi. Eu vă spun care sunt posibilităţile din punctul nostru de vedere.

— Mă piş pe posibilităţile voastre, scurt! Ori îmi scoateţi serviciul de telefonie, ori renunţ de tot la abonament şi aleg o firmă serioasă. E bătaie de joc!

— Repet, contractul încheiat cu dumneavoastră nu îmi dă posibilitatea să îl modific în perioada minimă de douăzeci şi patru de luni.

— Dom'le, matale eşti turc?! Nu folosesc serviciul ăsta şi punct! De ce să-l plătesc?! Măcar oferă-mi altceva în loc, care să mă intereseze... Să nu dau banii de pomană.

Mă uit întrebător spre membrii comisiei. Mi se suflă în cască răspunsul clasic.

— Un abonament de telefonie mobilă v-ar interesa?

— Nu. Am deja unul, sunt foarte mulţumit.

Aud în căşti alte variante de luat în calcul.

— Atunci o viteză superioară la internet şi mai multe posturi de televiziune?

— Despre ce viteză vorbim?

— Până la 1.000 de megabiţi, dacă suportă reţeaua în zona unde locuiţi. Plus pachetul complet cu 155 de canale TV ŞI HBO GO.

— Şi cât m-ar costa abonamentul cu modificările astea?

— Imediat vă calculez...

Tipa din faţa mea îmi spune cifra corectă: 142 de lei, cu 30 de lei mai mult decât actualul abonament al clientului. Când îi comunic, bărbatul ia foc.

— Băi, eşti nebun?! Eu vreau abonament mai ieftin, nu mai scump! Păi, ce-am făcut?!

Îi explic după dictarea din căşti.

— Ca să vă pot schimba datele contractuale, trebuie ca abonamentul nou să fie mai mare decât cel vechi.

— Dar asta e o mare mizerie! Vă reclam la Protecţia Consumatorului.

— Este dreptul dumneavoastră.

— Nu fi măgar, că vin la tine la firmă şi te pocnesc! Cum ziceai că te cheamă?

— Dragoş...

— Dragoş şi mai cum?

Mă gândesc să-l iau peste picior, cum ar merita.

— Mă găsiţi la sediul nostru, Piaţa Presei Libere nr. 3-5. Sunt brunet cu părul creţ şi ochi albaştri. O să am un buchet de trandafiri în mână.

Tipa din faţa mea zâmbeşte şi convorbirea se întrerupe. Părea că am trecut testul. Însă urmează o altă discuţie virtuală, cu un vorbitor de limba engleză. Tonul iritat al clientului se păstrase, însă cu încep să-mi ies din fire pe măsură ce-mi dau seama că îmi găsesc cu greu unele cuvinte. Spre final, scap un *Fuck off!* de mai mare dragul.

Mă despart în condiţii bune de *head hunter*-ii firmei de telecomunicaţii, fără să am un răspuns clar. Clasicul *Vă contactăm noi, în cazul în care aţi trecut testul.* Din ce ştiam, dacă nu mă vor căuta în următoarele douăzeci şi patru de ore, înseamnă că pot să dorm liniştit. Şi chiar dacă m-ar suna, aveam mari dubii că aş accepta postul. Aş înnebuni după opt ore de convorbiri telefonice cu cretini care îşi varsă nervii la telefon. Iar dacă m-au supus la un astfel de test de stres, cu siguranţă aveau mulţi clienţi supăraţi. Mai degrabă ar angaja psihiatri. Poate în felul ăsta ar scădea şi numărul cazurilor de violentă domestică. Adică de ce să-ţi baţi nevasta, când poţi suna la firma de telefonie ca să-ţi descarci nervii? Înjură-l pe psihiatru, fă-l albie de porci, distrează-te, eliberează-te!

Să stau opt ore ţintuit la birou, cu căştile pe urechi, şi să vorbesc cu idioţi era foarte departe de jobul visurilor mele. Dar speranţele încă nu muriseră de tot. Mai aveam un interviu, în două ore. Ca să nu pierd vremea pe drumuri, până acasă şi înapoi, decid să văd un film la mall. Primesc un apel de la Daria. Mă abţin să-i dau detalii până diseară, ca să fiu cât mai detaşat. Acum, la cald, aş fi mult prea nervos. O asigur că interviurile decurseseră conform planului, îmi rămăsese o ultimă întâlnire, însă trebuia să pierd vremea prin oraş. Mă cheamă acasă să mănânc, îmi pregătise budincă la cuptor. Îi zic că nu mi-e foame. O întreb de Mihai, pe urmă urc la mall să-mi iau bilet la un thriller.

Urmasem actoria cu gândul să joc în filme. După terminarea facultăţii, mă lovisem însă de realitatea crudă: o suprasaturaţie de actori de toate vârstele şi categoriile, interese meschine în teatrele de stat, posturi de televiziune puţine şi neprofesioniste, unde actorii erau trataţi ca mână de lucru ieftină, uşor de găsit şi de exploatat. Cât despre filmele româneşti, bătaia pe roluri era şi mai dură. Cu fonduri insuficiente, la limită, producătorii căutau actori în toată ţara şi strângeau cureaua la maximum, ca să-şi oprească partea

leului. Jucasem roluri secundare în două astfel de filme, un ofiţer român din armata mareşalului Antonescu şi un muncitor într-o fabrică de rulmenţi din perioada comunistă. Două experienţe cinematografice pe care cu greu le-aş repeta, îmi lăsaseră un gust foarte amar.

În facultate, comparasem filmele româneşti cu cele americane, deşi erau puţine lucruri comparabile, mai degrabă ar fi trebuit să fac trimitere la producţiile europene. Prinsesem microbul Hollywoodului, crescusem cu actorii, scenariştii şi regizorii de acolo, unii geniali, capabili să trezească emoţii puternice, vii, indiferent de profilul spectatorului. Filmele lor aveau în spate tradiţie, pasiune şi mulţi bani. Noi, românii, eram din păcate constrânşi să ne descurcăm doar cu multă pasiune.

În filmul de la mall, *Flight,* îl văzusem pe unul dintre actorii mei preferaţi, Denzel Washington, în rolul unui pilot de avion plin de vicii, care, din postura de erou naţional, riscase să-şi distrugă cariera şi să ajungă la închisoare.

Iubita lui stewardesă îmi amintise de Daria, cea de pe vremea când o cunoscusem. Blondă, delicată, slăbuţă, cu un uşor accent provincial, se simţea stingheră şi încerca timid să intre în atmosfera petrecerii de Revelion. Venise cu soră-sa, Iulia, colegă de-a mea de facultate, care ne făcuse cunoştinţă. Habar n-aveam ce văzuse la mine, pentru că mă îmbătasem destul de tare, aşa că m-am mirat când la final mi-a zis că voia să ne mai vedem. A doua zi, mă trezisem din mahmureală fără să-mi amintesc nimic.

După o pauză de două luni, ne-am intersectat din nou, întâmplător, la altă petrecere. Am dansat, ne-am sărutat undeva în beznă, pe scara de incendiu, apoi relaţia a evoluat, în urma examenului de titularizare, Daria prinsese (cu un dram de noroc) postul de profesoară la Şcoala 125, pe lângă Bucureşti. Nu fusese chiar visul ei să predea engleză unor copii nemotivaţi, îşi dorise altceva. Sperase să câştige o bursă de specializare, trimisese scrisori de intenţie la universităţi din Anglia şi America. Aveam să aflu, destul de târziu, după ce ne căsătoriserăm, că plănuise încă din timpul facultăţii să emigreze. Se simţea foarte puţin legată de România. Apoi apăruse Mihai. Faptul că îi frânsesem aripile, destul de brutal, nu rămăsese fără urmări.

Denzel Washington mi-a plăcut şi de data asta. Se pregătise special pentru rolul din *Flight,* se îngrăşase câteva kilograme şi vorbise cu dependenţi de droguri, ca să-i perceapă mai bine. Mă pusesem în pielea lui, deşi situaţiile erau complet diferite. Fumasem iarbă în studenţie, era cool printre actori, doar că pe vremea aia nu conduceam nici măcar o bicicletă, darămite un avion Boeing cu două sute de oameni la bord. Ca să fii conştient că de tine depindeau vieţile atâtor indivizi şi, cu toate astea, să ai un viciu

atât de perfid, îţi trebuia o doză mare de aroganţă, dublată de înţelegerea propriei valori.

În cazul meu, aroganţa din studenţie mă costase pierderea unei iubite. Mă îndrăgostisem de Ioana, o colegă de an care manifesta aversiune faţă de orice fel de vicii. I se trăgea din familie, taică-su murise în urma excesului de alcool şi ţigări. Insistase să renunţ la iarbă, îmi dăduse chiar un ultimatum. Luasem povestea în glumă, aşa că mă trezisem într-o joi că nu-mi mai răspundea la telefon. Abia atunci mă hotărâsem să abandonez viciul, o căutasem zile în şir, insistasem cu zeci de mesaje. Degeaba. Răul fusese făcut, Ioana îşi luase gândul de la mine.

Am ieşit din mall la timp ca să ajung la interviu. În drum spre postul de radio, am început să-mi plâng de milă. La o anumită vârstă, e foarte dureros să te întorci de unde ai plecat sau chiar mai rău de-atât. Depăşisem anumite etape, îmi fusese imposibil să admit că direcţia vântului s-ar putea schimba la un moment dat, că, în loc să ajung undeva departe, spre vârful Everestului, eram nevoit să revin, brusc şi neaşteptat, la tabăra de bază. Şi s-o iau de la capăt, poate în condiţii mult mai vitrege.

Eram conştient că, dacă eşti suficient de puternic şi-ţi plac provocările, atunci e OK. Dacă nu, te împaci cu soarta. Aşa ţi-a fost scris. Trebuia să se întâmple, clar. Însă dacă eşti genul prăpăstios, pesimist, te paşte un mare pericol. Eşecul îţi distruge viaţa, într-un fel sau altul.

După interviurile de astăzi, aveam nevoie de încă puţin ca să depăşesc graniţa dintre supărare şi depresie. Un mic ghiont.

Am intrat în sediul postului de radio, iar secretara m-a rugat să aştept; înaintea mea fusese programat un tip cărunt, la vreo 55 de ani, cu cravată şi costum la mâna a doua, posibil bugetar proaspăt concediat după un act de hărţuire sexuală. Fizionomia îl recomanda, deşi la fel de bine putea fi şofer de tir sau profesor de educaţie fizică. Secretara şi-a cerut scuze că se decalaseră interviurile, mi-a oferit cafea şi am ieşit să fumez, pe terasa din capătul holului.

Discuţia cu tipul de dinaintea mea a durat sub cinci minute, oamenii de la radio se lămuriseră rapid. Când zic *oamenii,* mă refer la o duduie care s-a prezentat drept directoarea postului, mi-a întins mâna şi m-a îndemnat să iau loc. În afară de ea şi de secretară, nu mai văzusem pe altcineva. Probabil era zi scurtă, dacă nu cumva căutau personal pentru toate poziţiile din organigramă.

Directoarea, o femeie matură care se străduia să-şi ascundă vârsta, îşi injectase botox în buze şi avea pe faţă un strat consistent de fard. Aş fi descoperit multe îmbunătăţiri cu silicon dacă mi-ar fi permis s-o studiez mai îndeaproape. Ceea ce, evident, nu era cazul.

Se plânge că mi-a rătăcit CV-ul pe undeva, avusese o zi cumplit de grea, cu zeci de candidaţi, şi mă roagă să-i spun ce experienţă relevantă aveam. În mod clar, nu mă ştia de la Roata Norocului. O lămuresc rapid că păşisem pentru prima dată într-o redacţie, experienţa mea în presă era la fel de relevantă ca abilităţile în domeniul neurochirurgiei cu laser. Încearcă să mă liniştească, inclusiv ea pornise în carieră de la zero. Doar să am voce radiofonică şi suficiente elemente de cultură generală.

— La ce vă referiţi când spuneţi *elemente de cultură generală*? o întreb, neinspirat. De exemplu, eu nu ţin minte chiar toate elementele din tabloul lui Mendeleev.

Nu gustă gluma. O văd cumva crispată. Cu siguranţă o fi avut probleme cu chimia, în anii de liceu.

— Mă refer la informaţii din sfera sociopolitică, îmi explică duduia, cu un aer superior. Sunteţi la curent cu noutăţile din presă?

— Oarecum... Citesc ştiri pe internet, când am timp. Dar mă pot documenta, dacă este nevoie.

— Spuneţi-mi, cine este preşedintele Camerei Deputaţilor?

— De la noi din tară?!

— Da, sigur. Dacă îl ştiţi şi pe cel din Franţa, aveţi un bonus...

Zâmbeşte ironic. Mă prinsese nepregătit. Ca să ştiu cine era boss la Camera Deputaţilor ar fi trebuit să citesc şi alte ziare în afară de tabloidele *Cancan* şi *Click.* Politica mă lasă rece. Oare ce căutam la interviul ăsta stupid?

— Îmi scapă numele, îi zic.

— Măcar partidul din care face parte.

Mi-era imposibil. Ca să mă tortureze în continuare, tipa mă întrebă despre primarul sectorului 5, câte Camere are Parlamentul României, cine este directorul Serviciului de Informaţii Externe, care-i capitala Olandei. Pe asta din urmă o ştiam, întotdeauna tânjisem după cartierul roşu din Amsterdam, unde canabisul şi femeile erau la liber.

Stânjenit de vastele cunoştinţe de cultură generală, dau să mă ridic. Directoarea mă opreşte, poate simţise că aveam potenţial. Îmi împinge în faţă o ştire de câteva rânduri, despre turneul preşedintelui american Donald Trump în Asia. Mă roagă să arunc o privire, apoi s-o citesc la microfon.

Mă descurc acceptabil, cu două mici bâlbe. Dacă aş fi într-o dispoziţie mai bună, aş crede că tipa mă simpatizează, îşi descheie bluza, iar sânii siliconaţi aproape că i se revarsă din sutien, reuşeşte cu mare greutate să-i ţină în frâu.

— Ştiu că-i târziu, dar... beţi o cafea? O apă?

Exact ce-mi lipsea. E clar, directoarea scosese la concurs şi postul de gigolo cu normă întreagă. Îmi stă pe limbă s-o întreb cu cât plătea orele

suplimentare, dar mă tem de reacţii necontrolate. Cine ştie, la nervi putea pretinde că o hărţuisem sexual. Părea genul.

— Nu, mulţumesc... Asistenta dumneavoastră a fost drăguţă, m-a servit cu cafea adineauri.

Situaţia tinde să devină penibilă, tipa tace, încă mă studiază. Zâmbesc aiurea şi încep să transpir. Mi-o imaginez rupând hainele de pe mine, ţintuindu-mă pe canapea cu o pereche de cătuşe, apoi posedându-mă sălbatic. Diferenţa de vârstă dintre noi era de cel puţin zece ani. În plus, dintr-un motiv deocamdată neclar, îmi transmisese o acută stare de neliniște. Ceea ce mi se întâmplă foarte rar când sunt faţă în faţă cu o femeie.

— Asta-i tot? o întreb timorat, în speranţa că voi scăpa teafăr.

— Da, deocamdată. Dar... sigur vreţi să lucraţi la noi?!

Mă citise, debordam de entuziasm. În curând, o să-mi spună că puteam dormi acolo, pe canapea, de ce să consum benzina până acasă, n-avea rost, jurnalul de dimineaţă începea la şase. La o adică, la şase fără un sfert m-ar fi trezit ea.

— Sigur, de ce nu?! îi zic aparent surprins de întrebare, în timp ce mă îndreptam spre ieşire.

Răspunsul neconvingător o dezamăgeşte, dar ce importanţă mai avea? Bine că scăpasem!

În timp ce fumez în drum spre maşină, încerc să-mi dau seama dacă avusesem anul ăsta vreo zi la fel de proastă, în afară de cea în care îmi pierdusem jobul. Şi îmi pusesem mari speranţe, mă trezisem dimineaţă cu sentimentul c-o să răstorn munţii. Câteodată, puteam fi atât de naiv! Sau de visător – ca să-mi păstrez bruma de respect de sine.

M-am întors în timp, fără să vreau. Cu mai bine de zece ani în urmă, eram cam în aceeaşi situaţie. După absolvirea facultăţii, ai mei mă lăsaseră să mă descurc, mă certasem la cuţite cu maică-mea, şi, oricum, aveau şi ei greutăţi, taică-miu se îmbolnăvise şi nu stăteau pe roze cu banii. Atunci mă angajasem prima dată chelner la o bodegă de cartier. Câştigam puţin, din bacşişuri în principal, până m-am certat cu patronul (un analfabet arogant, şi cu cazier pe deasupra), care pretindea să împărţim bacşişul cu el. Am plecat să-mi caut altceva, orice, ca să pot completa veniturile modeste din spectacolele de teatru independent. După trei interviuri ratate, mă angajasem la o piscină de fiţe, parte a unui complex *spa.* Acolo am cunoscut-o pe Mădălina, o tipă cu trei ani mai mare, fată de bani gata, cu tăticu' deputat, om de afaceri influent, conectat la reţeaua de profitori ai regimului. M-am agăţat de ea cu disperarea actorului fără o leţcaie, capabil de mici compromisuri. O iubeam doar declarativ şi asta îmi crea un disconfort psihic permanent, greu de compensat cu precarul echilibru financiar. Un timp, am

rezistat. Apoi a venit momentul în care mi-a spus, emoţionată, că vrea să mă prezinte părinţilor, era evident că urmau complicaţii, întrebări ce aşteptau un răspuns, planuri de viitor. Nu-mi propusesem să merg cu compromisul chiar atât de departe.

Ne-am despărţit într-o zi de 8 martie, i-am dat flori şi un cadou de rămas-bun. Am lăsat-o în lacrimi, nu înţelesese absolut nimic din explicaţiile mele, parcă aş fi vorbit la pereţi. Următoarele două luni m-a bombardat cu mesaje şi telefoane, m-a căutat disperată. Fuga mea aparent bizară îi stârnise la maximum orgoliul, în fond, avea de toate, arăta bine, era singură la părinţi, provenea dintr-o familie respectabilă, iar eu îi întorsesem spatele. Respinsă ferm, Mădălina devenise şi mai îndârjită. Parcă făcuse un pariu cu sine să mă aducă înapoi, prin orice mijloace. Când, exasperat, am scuturat-o puţin, la propriu, a apelat la ultima şi cea mai redutabilă armă: şantajul! Mi-a trimis SMS că se sinucide dacă o părăsesc. A trebuit să joc teatru, m-am îndrăgostit peste noapte de o colegă de grupă, pe care am sărutat-o de faţă cu Mădălina, în schimbul unei mese la restaurant. Abia atunci a renunţat, nu înainte să mă înjure copios şi din inimă. Mi-am făcut cruce, scăpasem relativ ieftin, nici nu voiam să mă gândesc ce-ar fi fost dacă taică-su ar fi trimis doi bodyguarzi să-mi bage minţile-n cap.

Diferenţa e că acum, după zece ani, eram căsătorit şi aveam un copil. Plus rata la bancă. Iar astea mă apăsau enorm.

* * *

Se înnoptase când am ajuns acasă, în Voluntari. Mihai a ieşit bucuros din living, de la consola PlayStation, să mă întrebe ce i-am adus. M-a văzut apatic, obosit şi s-a întors repede la jocurile lui. Pe urmă i-am zis Dariei că mă schimb şi intru la duş, să mă aştepte puţin cu masa. Speram să mă relaxeze apa fierbinte, înaintea unei discuţii potenţial conflictuale. Şi eu, şi Daria, acumulaserăm nemulţumiri, nervi abia ţinuţi în frâu, reproşuri refulate care aşteptau să explodeze. Doar că momentul era foarte prost, aş fi preferat să mă bag în pat fără să-i spun nimic.

Am început să mănânc cu noduri. În timp ce-i povesteam, mă privea cu o combinaţie de compasiune şi reproş, de îmi venea să-mi dau palme. Mă aşteptam să pună sare pe rană, găsise ocazia potrivită să plătească unele poliţe mai vechi.

— Situaţia e critică, Dragoş... Am făcut azi un calcul.

Îşi scoate carneţelul din geantă şi îmi arată cifrele, cu pixul în mână, ca la şcoală:

— Cu leafa mea de profesoară plus meditaţiile, veniturile pe ultima lună au fost de 4.540 lei. Din ăştia, 500 de euro se duc direct la bancă, aproape 500 de lei au fost facturile, lumina, gazul, telefoanele, internetul, apa,

gunoiul... Pe urmă, benzina ne-a costat 450 de lei, restul am dat pe mâncare. Adică 335 de lei pe săptămână, 48 de lei pe zi. Ai idee cum e să faci mâncare cu 48 de lei pentru trei persoane?

— Vag, îi răspund, ca să evit o replică mai tăioasă.

— Şi tine cont că nu am luat în calcul cheltuielile cu şcoala lui Mihai. Cât despre haine, coafor sau ieşit în oraş, mi-am luat gândul... Ca să nu mai spun că Mihai şi-a spart azi ochelarii, la fotbal. Ne costă cel puţin 400... Mai ai spectacol duminică, la Godot?

— Nu. Cristina e plecată din ţară... Fără ea, nu putem juca.

— Perfect! Înseamnă că trebuie să împrumutăm.

— Păi nu ţi-au dat leafa pe vacanţă?!

— Încă nu. Săptămâna viitoare, dacă am noroc... Şi o să întrerupem cursurile de pictură şi înot ale lui Mihai.

Întindea coarda, simţeam că mai am puţin şi-mi ies din fire.

— Daria, tu poate ai senzaţia că am vrut să se întâmple toate astea!

— Nu. Am senzaţia că ne paşte falimentul. Intrăm pe minus... Ştiu că-i dureros, dar discuţia era necesară, Dragoş. Sunt aproape două luni de când trăim doar cu leafa mea.

— OK, îmi pare rău... Dacă nu ţi-ai dat seama, tocmai m-am întors de la nişte interviuri de căcat. Ce să fac mai mult de-atât?!

Trântesc furculiţa în farfurie. Îmi pierise pofta de mâncare.

— Dacă mă ascultai, acum eram departe...

Oare cât să mai rezist cu aceleaşi reproşuri cu care mă freca la cap de trei ani? Da, fusesem împotrivă. Şi? Daria câştigase la loteria vizelor şi era aproape să-şi vadă visul cu ochii, să emigreze în America. Însă Mihai avea doar patru ani, iar eu manifestasem un soi de aversiune faţă de ideea de-a pleca din ţară. Începusem jobul la Roata Norocului, tocmai cumpăraserăm casa, lucrurile păreau să intre pe un făgaş. În America, eram convins c-o să fac cel mult figuraţie în filme de categoria a patra. Daria, în schimb, avusese o altă perspectivă asupra viitorului nostru. Obosise să le predea unor copii modeşti, apăruseră primele simptome ale plafonării, ale lipsei satisfacţiilor profesionale. Orice loc de muncă din America i se părea de o mie de ori mai atrăgător. Inclusiv pe partea financiară.

Chiar după o zi proastă cum fusese cea de astăzi, aveam puţine regrete. Îmi ştiam foarte bine limitele ca actor, mi-ar fi trebuit un noroc chior să răzbesc în America. Când ai trăit cu filmele lui Anthony Hopkins, Tom Hanks sau Robert De Niro, orice ai face pe platoul de filmare ţi se pare infantil, lipsit de valoare. Iar să vând hamburgeri sau să car bagaje la hotel nu era tocmai visul meu american.

— Da, ce să zic... Depinde de repere, Daria. În State am fi fost departe de

România, dar şi departe unul de celălalt.

— Văd că şi aici ne îndepărtăm pe zi ce trece, din păcate.

— Ce vrei să spui?

— Nimic... Mai ţii minte când mi-ai adus ultima oară flori?

— Asta era?!

— Da, şi asta, şi altele, nu are rost acum... Revenind la discuţie, dacă nu găsim soluţii în legătură cu banii, o să fim nevoiţi să vindem casa. Mă cuprinde groaza când mă gândesc cum o să-i spunem lui Mihai, ce reacţie o să aibă.

— E cea mai mică problemă, crede-mă.

— Te înşeli. Mihai s-a ataşat foarte tare, este căminul lui, aici găseşte protecţie, liniște... Am plecat de la bloc, ştii şi tu cum a fost acolo... Pentru Mihai, aş face orice sacrificiu ca să păstrăm casa.

— Înţeleg unde baţi, Daria. O să accept orice, până la urmă. Acum eşti mulţumită?

M-am ridicat brusc şi am ieşit pe terasă, să fumez. Eram conştient că va trebui să fac compromisuri în legătură cu viitorul job, însă mă aşteptam ca Daria să manifeste puţină empatie.

Şi-a tras scaunul lângă mine şi a încercat, surprinzător, să schimbe tonul.

— Te rog frumos să mă scuzi, am fost cam dură. Sunt şi eu foarte stresată...

Mihai iese din cameră agitat, supărat, îi picase semnalul de internet, mă întreabă ceva în legătură cu jocurile lui de pe consolă. Îi explic în două vorbe, cât mă pricep, îl asigur că problema cu internetul o să se rezolve. Fusese o defecţiune de la *ei,* nu de la noi.

După ce Mihai se întoarce în casă, Daria încearcă din nou să schimbe subiectul.

— Am avut meditaţie cu Tudor, am uitat să-ţi spun... Vanda, mama lui, ne-a invitat sâmbătă la ei.

— Cu ce ocazie?

— E ziua lui Tudor, dau o mică petrecere.

— Crezi că am dispoziţie pentru aşa ceva?!

— Tudor şi Mihai se înţeleg bine, ar fi păcat...

— Poţi să te duci tu, dacă insişti.

— Nu ţi-ar strica nici ţie. Ieşim din rutină, se distrează şi Mihai, mai uităm de-ale noastre, socializăm...

— Cu cine să vorbesc? Nu cunosc pe nimeni.

— Pe Vanda o ştii. Soţul ei, Viktor, e un tip OK, are tot soiul de relaţii.

Mi-am amintit că, după primele ore de meditaţie cu fi-su, Tudor, îmi povestise ceva despre milionarul Viktor Roca. Aflase amănunte de la Vanda,

se apropiaseră mult pe măsură ce copiii găsiseră pasiuni comune. Şi Mihai, şi Tudor erau înnebuniţi după fotbal, jucau pe terenul din curtea şcolii, dar şi în casă, pe consola PlayStation.

— Cine ştie de unde sare iepurele? îmi zice, continuându-şi ideea.

Îmi zboară gândul şi pierd esenţa.

— Ce vrei să spui?!

— Păi, vine lume importantă la petrecere... Oameni cu bani, cu influenţă. Ar fi păcat să ratăm o şansă, dacă se iveşte...

Aha, deci asta era! Mă şi văd discutând cu grangurii de-acolo, după două pahare de vin: ştiţi, am fost la zeci de interviuri, nu-mi place nimic, mă ciocnesc numai de cretini, mă scuzaţi că întreb, aveţi un job bun pentru mine? Sunt Dragoş Zaharia, de la Roata Norocului! Daţi o căutare pe YouTube, mă găsiţi pe-acolo.

Îi spun Dariei că existau şi alte modalităţi prin care să mă umilesc. Nu trebuia musai să vorbesc cu prietenii milionarului Viktor Roca. De pildă, aş putea să merg la şcoala ei, să-i las directoarei un CV pentru postul de paznic.

Daria îmi întoarce spatele, nervoasă. Măcar evitasem o ceartă la cuţite. La cât eram de stresat, ar fi ieşit urât. Şi aveam mare nevoie de linişte.

3.

Voluntari, sâmbătă după-amiază

Puteam să fac omletă direct pe bordul maşinii, era caniculă fără pic de vânt. Aerul condiţionat bâzâia molcom în living, îi dădusem drumul pentru prima dată de când ne mutaserăm. În zilele normale de vară, izolaţia clădirii menţinea în interior o temperatură suportabilă. Însă la peste 40 de grade la umbră, fără aer condiţionat erai pe jumătate mort.

O întreb pe Daria cum să mă îmbrac.

— Ia-ţi blugi şi tricou. Vanda mi-a zis să venim în ţinută de picnic, nimic special.

Nu ştiu ce însemna ţinută de picnic pentru milionarii lui Viktor Roca. Probabil pantofi Dolce & Gabbana asortaţi cu pantaloni Gucci şi cămaşă Versace. La ce chef aveam de socializare şi distracţie cu genul ăsta de petrecăreţi, m-aş fi dus direct în pijama, să trag un pui de somn undeva la răcoare. Acceptasem să merg doar la insistenţele lui Mihai. E singur la părinţi, îl înţeleg, abia aşteaptă să se vadă cu alţi copii. În special în vacanţă. Cel mai apropiat parc de joacă era prea departe de noi, iar copiii vecinilor aveau alte preocupări.

După ce împachetase cadoul – un joc LEGO Ninjago –, Daria încropise buchetul de flori cu trandafirii pe care mă rugase să-i tai din grădină. Mihai stă ca pe ghimpi, ne întreabă din minut în minut când plecăm. E atât de entuziasmat, încât mă face să mă simt prost că nu-i împărtăşesc sentimentele. De obicei, mă bucur când se bucură el, indiferent de context. Acum însă, parcă aş fi pus la o corvoadă, ideea de a conversa cu invitaţii lui Viktor Roca mă întristează, intuiesc cam ce e de capul lor.

Mă consult cu Daria dacă vrea să chemăm un taxi Uber. Pe jos, am ajunge în 15 minute, doar că sunt foarte comod. Şi prefer să evit zăpuşeala.

Respinge ideea taxiului. Se oferă să conducă ea la întoarcere, se va sacrifica doar cu apă şi suc, cu condiţia să spăl maşina cu furtunul. Parcat în curte cu faţa spre casă, Volkswagen-ul nostru Golf 4 argintiu, vechi de zece ani, arăta ca după o cursă *off-road* prin noroaie, aproape ne ruga să-l spălăm. Amânaserăm de câteva ori să ne luăm altă maşină, nu ajunseserăm la un model care să ne mulţumească pe amândoi. În plus, soţia se îndrăgostise, realmente, de Golful argintiu, iar insistenţele mele de a intra în rând cu lumea bună se loviseră de refuzul ei vehement. Bănuiam că ţine la

vechea maşină ca la un talisman norocos.

Îi spun Dariei s-o lăsăm aşa, să fie o pată de culoare printre bolizii de lux cu care or să apară amicii lui Roca. Sare ca arsă. Ţine la etichetă. Om fi noi ultima găină la petrecerea lui Tudor, dar nu avea rost să ne facem de râs, să venim cu Golful plin de glod.

Spăl maşina fără tragere de inimă, simt cum soarele mă arde prin şapcă, parcă aş sta cu capul direct pe grătarul de mici. Apoi mă îmbrac şi urc la volan, cu Mihai chiuind de bucurie pe bancheta din spate.

Daria mă priveşte îngrijorată.

— Dragoş, zâmbeşte! Eşti prea crispat, zău aşa.

Mă uit în oglindă şi-i dau dreptate. Ai zice că mergeam la un priveghi. Nebărbierit, nedormit, bosumflat. Daria îmi atrage atenţia să virez pe prima la stânga; iau curba în viteză, puţin neglijent, şi îmi sare în faţă un individ. Apăs brusc frâna la podea, îl evit în ultima clipă. După cum arată şi cum se mişcă, în reluare, realizez că-i vorba de un beţiv.

— Dumnezeule, ce-a fost asta?! mă întreabă Daria.

Apoi se întoarce spre bancheta din spate.

— Mihai, eşti bine?

E prea speriat ca să spună ceva. Îi dăduseră lacrimile. Daria coboară din maşină să-l liniştească, în timp ce eu scot capul pe geam să-l înjur pe cretin.

— Băi nebunule, cască ochii în paştele mă-tii de beţiv! Vrei să mori?!

— Lasă-l, Dragoş! Nu-l vezi?! Abia se ţine pe picioare.

Daria se temea să nu-l altoiesc, deşi ar fi meritat măcar o palmă. Se întoarce pe scaunul din dreapta, se uită la Mihai, care pare OK. Beţivul se deplasează, încet, până pe trotuar. Răsuflă uşurat, ca şi cum acolo ar fi fost în siguranţă, înconjurat de prietenii de pahar. Îmi arată degetul mijlociu şi în loc de la revedere rânjeşte cu cei patru dinţi pe care-i mai are în gură.

— Bine, băi idiotule! îi zic. Ai dreptate.

Demarez cu scrâşnet de roţi şi după vreo 500 de metri trag pe dreapta. Am ajuns la destinaţie. Daria o sună pe Vanda, coborâm şi tastez la interfon combinaţia 233, pe care i-o transmisese gazda. Se aude un clic şi intrăm în curte, Mihai cu cadoul în mână, Vanda cu trandafirii, eu cu cheile de la maşină. Când văd cum arată casa familiei Roca, mi se accentuează starea de anxietate. E ditamai vila modernă, cu două corpuri albe lipite în formă de L, placate pe anumite porţiuni cu piatră naturală. Pe acoperişul plat, în stil grecesc, ar fi loc de două terenuri de handbal. Până la intrarea în casă, mergem pe o alee lungă, pavată cu bucăţi groase din lemn şi mărginită de arbuşti ornamentali. Gazonul fusese tuns la milimetru, aspersoarele aruncau apă cu frenezie, grădina arăta ca în cataloagele pentru oameni cu mulţi bani. Daria părea fascinată de plantele exotice, copacii pitici aduşi de prin Asia şi

aranjamentele florale de bun gust, care făceau să pălească buchetul nostru de trandafiri.

Pe măsură ce înaintăm, se aude muzica, însă nu într-atât de tare încât să-i scandalizeze pe vecini. Oricum, cea mai apropiată casă pare să fie la cel puţin o sută de metri.

Vanda ne întâmpină într-o costumaţie alb-negru lejeră şi foarte sexy, se scuză că tocmai o trimisese Tudor în magazie să-i aducă salteaua gonflabilă şi nu putuse să vină să ne deschidă, Daria îi dă trandafirii, se îmbrăţişează, o felicit şi eu, mai timid, Vanda mă strânge la piept cu căldură, vede că mă simt stingher. Ne conduce la locul petrecerii. Piscina din spatele casei, de dimensiuni olimpice, are de jur-împrejur o instalaţie de climatizare cu vapori de apă care face canicula suportabilă. Atmosfera pare din filme, pe marginea bazinului sunt vreo treizeci-patruzeci de invitaţi, în timp ce copiii se distrează în apă cu doi animatori. La oarecare distanţă, lângă grătarul fumegând, doi bucătari se agită în jurul proţapului. Undeva, în fundal, zăresc terenul de tenis cu nocturnă. Trei mese sunt pline cu gustări calde şi reci, e autoservire în regim de bufet suedez. Pentru băuturi de orice culoare şi în orice cantitate, remarc un barman roşcat în spatele tejghelei improvizate pe marginea piscinei. Prevăd c-o să mă fac praf.

Vanda îl strigă pe Tudor, care iese din apă să-l întâmpine pe Mihai. Acesta îi întinde, sfios, cadoul. Rareori îmbrăţişa pe cineva în situaţii similare, cu atât mai puţin acum, când sărbătoritul e ud leoarcă. Mihai pare nerăbdător să intre în piscină, alături de copii, doar că omisesem să-i luăm şortul de plajă. Se dezumflă, îi cad dintr-odată umerii, i se umezesc ochii. Însă Vanda îl linişteşte rapid, prevăzuse şi asta, aşa că îi dă un şort Nike nou-nouţ, cu etichetă. Luase vreo patru perechi de diverse mărimi, să fie în caz de nevoie. Mihai îi mulţumeşte ca şi cum ar fi primit trofeul de campion mondial la FIFA 19.

Apoi apare din senin Viktor Roca. Milionarul. Spre 50 de ani, încărunţit prematur, bine bronzat, cu barbă tunsă scurt, ochelari de soare Ray-Ban, conştient de valoarea lui. Alesese pentru petrecerea lui Tudor o combinaţie elegantă de pantofi sport, pantaloni albi şi tricou polo grena. Era înalt cât Vanda (când ea purta tocuri). Ceasul de la mâna cu care ţine paharul de whisky valorează, probabil, cât casa noastră. Ne salută degajat, ne mulţumeşte că am venit şi Vanda face prezentările. Mă simt ca un amator care intrase din greşeală în acelaşi ring de box cu campionul mondial Floyd Mayweather. Am senzaţia că jucăm în filme diferite, chiar dacă suntem pe aceeaşi scenă.

Ar fi bine să beau cât mai repede ceva tare. Mă duc glonţ spre bar.

Tânărul roşcat îmi prezintă colecţia de băuturi fine şi, evident, scumpe:

şampanie, votcă, whisky, coniac, vin, bere, tequila, cocktailuri. Mă atrage votca. Pentru început, am nevoie de doza de şoc. Roşcatul mă întreabă dacă prefer cu suc de roşii, simţise că sunt stingher şi îşi dădea interesul să mă introducă în atmosferă.

Alcoolul îşi face efectul imediat, încep să văd lumea în alte culori.

Trag din ţigară cu sete.

— Cum e? mă întrebă barmanul, după al doilea rând de votcă.

— Foarte bună, dar pe căldura asta aş încerca un vin alb... Şpriţ, te rog.

— Sigur, imediat. Poţi să-mi spui Tom, dacă vrei.

— OK, Tom. Eu sunt Dragoş.

Îmi zâmbeşte; se prinsese că proveneam din altă ligă. Dacă ar fi fost Şerban de faţă, mi-ar fi spus că era păcat să stric vinul cu apă minerală. Era ca şi cum aş face dragoste cu Miss Univers, dar cu zece rânduri de prezervative.

Daria se acomodase repede, o văzusem într-un grup, discuta cu Vanda. În piscină, copiii fac valuri, la propriu. Mihai pare în elementul lui, se distrează, râde, animatorii încropiseră un joc cu mingea. Aş sări în apă îmbrăcat dacă aş fi suficient de beat.

— Vă salut!

Apariţia neaşteptată a bărbatului mă face să tresar, de parcă m-ar fi surprins cu chiloţii în vine. Mă întorc şi-l văd, aşteaptă cu mâna întinsă. I-o strâng vioi.

— Dragoş.

— Silviu Bulgaru, încântat. Soţia vă urmăreşte în fiecare duminică...

Fac ochii mari. Asta-i culmea, să mă recunoască invitaţii lui Roca! Bărbatul pune pe tejghea paharul gol, iar Tom toarnă şampania elegant, cu şervetul pe mână, dintr-o sticlă desfăcută în frapiera cu gheaţă.

— Serios?! îl întreb prosteşte, de parcă mi-ar fi mărturisit că nevastă-sa se uita la filme porno cu lesbiene.

— Da, pe bune! Îi plac show-urile astea de... cultură generală.

Cultură generală pe naiba!

— Din păcate, au scos emisiunea din grilă... A fost ultimul sezon, din toamnă nu se mai face.

L-am lăsat cu gura căscată.

— Să bem pentru asta, îi zic plin de voie bună, ca să salvez situaţia.

Ciocnim şi tipul bea şampania până la fund. Tom îi umple din nou paharul. Dă să plece, nu înainte de a mă consola.

— Sper să continuaţi cu alte emisiuni la fel de bune... Ne mai vedem. Distracţie plăcută!

— Mulţumesc, la fel.

Ridică uşor paharul cu şampanie, spre barman.

— Mersi, Tom.

— Cu plăcere.

În timp ce se îndrepta spre grupul lui Viktor Roca, încercam să-mi dau seama de unde-l cunosc. Inutil, memoria mă trădează. Tom mă ajută din nou.

— Domnul *deputat* Bulgaru...

— Aha... Deputat. Puteam să jur că îl mai văzusem.

— Păi da, normal. Bulgaru apare la televizor mai des decât prim-ministrul... E ahtiat după publicitate.

Mă uit la Tom surprins.

— Te pasionează politica? îl întreb.

— Să zicem... Tradiţia, bat-o vina.

— Adică?!

— Unchi-miu lucrează la Palatul Victoria. Bunicul a făcut şi el politică, pe vremea comuniştilor... Gena asta se transmite, la naiba!

Râde. Tom pare mult deasupra condiţiei de barman. Mă întreb ce caută acolo.

Simt o undă de simpatie reciprocă.

— Tovarăşul Bulgaru duce mai departe, cu succes, idealurile Partidului Comunist. Şi, dacă l-ai asculta pentru prima dată la Realitatea TV, ai zice că-i ultraliberal.

— Când colo...

— Când colo, e doar un dobitoc marxist-leninist. Şi mare demagog pe deasupra... Când se îmbată, ar fi bine să-i cânţi în strună. Face urât.

Tom mă surprindea din nou, îi plăcea să şocheze.

— Înţeleg că-l cunoşti destul de bine.

— Îi ştiu pe toţi tovarăşii de-aici.

Roşcatul îşi toarnă un suc de portocale. Parmalat.

— Întreabă-mă!

Devine brusc foarte serios. Ca şi cum urma să-l supun unui test profesional. Îl provocase presupusul meu interes pentru distinşii oaspeţi, abia aştepta să mi-i descrie în amănunt, om cu om. O fi distracţia lui preferată sau pur şi simplu voia să mă impresioneze. Decât să discut baliverne cu Viktor Roca, prefer să-l ascult pe Tom. Poate şi pentru că mă intriga să aflu amănunte despre *clasa conducătoare.*

— Mai sunt pe-aici şi alţi politicieni în afară de Bulgaru?

— Oho! Dacă-mi permiţi, o să încep cu unchi-miu. Îl ştiu cel mai bine, îţi dai seama. Tipul brunet, cu cămaşă albă şi ochelari de vedere... Fumează trabuc, îl vezi?

— Da.

— Viktor Roca l-a pus ministru la Transporturi.

— Cum adică?!

— Uite-aşa. A vorbit la partid... Ştii ce înseamnă asta?

— Ce?

— Dacă la 3 noaptea Viktor îl sună să vină să-i aducă ţigări, se execută fără să clipească. Mişto, nu?

Ridic din umeri.

— Cât mă pricep eu la politică...

— Ţie ţi se pare normal ca unchi-miu, care are două facultăţi şi doctorat în Anglia, să fie sluga unui milionar?!

— Nu ştiu... Poate plăteşte un preţ cam mare.

— Fii sigur de asta!

Scrâşneşte. Îmi aprind ţigara, abia aşteptam să aflu continuarea. Dar aveam o nedumerire.

— Dacă unchiul tău e ministru, tu ce cauţi aici, după tejghea?

— Servesc patria!

Zâmbeşte şi îmi umple din nou paharul.

— Îmi plac banii câştigaţi uşor... Cinci sute de euro în câteva ore. E o afacere bună, nu-i aşa?

Cred şi eu! Mă întreb cine ar refuza jobul în locul lui Tom. Sau dacă Roca m-ar plăti la fel s-o fac pe barmanul. Eram uluit de lejeritatea cu care vorbise Tom despre micile secrete de familie. Ori minţise cu o seninătate dezarmantă, ori problema îl copleşise şi simţise nevoia să o împărtăşească.

— Şi ai tăi, babacii?

— Au rămas acasă.

— De ce?

— Nu agreează genul ăsta de petreceri...

Mi-l arată din nou pe *domnul ministru,* avea o atitudine supusă, cu ochii în pământ, după ce Viktor îl prinsese de după umeri şi îi dăduse o palmă după ceafă, amical, să nu aibă nimeni vreun dubiu cu privire la relaţia lor. Începeam să-l înţeleg pe Tom.

— Unchi-miu şi deputatul Bulgaru provin din acelaşi partid. Doar că au idealuri diferite... Şi gusturi diferite.

Îl văd pe deputat râzând în timp ce-i punea mâna pe fund, discret, unei tipe zglobii, cu picioare până-n gât.

— Nevastă-sa?

— Da' de unde?! Damă de companie. Sunt vreo trei la fiecare petrecere, special pentru bărbaţii fără partenere... Câştigă pe oră cam cât fac eu toată seara. Îţi las plăcerea să le descoperi, OK?

Mă uit cu atenţie printre invitaţi, puteam să jur că dibuisem măcar o a

doua animatoare.

— Şi dacă le confund cu soţiile unora?

— Important e să n-o confunzi pe gazdă.

— Pe Vanda?

— Da. O ştii?

— E mult spus. Ne-am salutat de câteva ori.

— Şi ce părere ai?

— Arată bine.

— Doar atât?

— Mă rog... foarte bine! Totuşi, e soţie de milionar.

— Aici toţi sunt milionari, mai mult sau mai puţin. Inclusiv unchi-miu.

Îl privesc cu neîncredere.

— Şi atunci, de ce...?!

Îmi intuise întrebarea, parcă abia o aşteptase.

— Simplu. Când ai bani, vrei putere. Reciproca e la fel de valabilă.

Tipa care bănuiam că venise în interes de serviciu apare la bar, cu paharul gol. Tom îi pregăteşte cocktailul, îi cunoştea preferinţele în materie de băuturi. Mă privise fugar, sunt convins că mă filmase cu Daria şi Mihai, ar fi fost inutil să mă abordeze. În schimb, eu aveam chef de distracţie.

— Ce bem în seara asta?

Reuşesc să-i surprind pe amândoi. Tom scăpă paharul pe tejghea, în încercarea de a mă avertiza. Mă fac că nu pricep. Îi întind mâna fetei.

— Dragoş.

Mi-o strânge moale, fără chef. Totuşi, zâmbitoare.

— Ivona... încântată.

O servesc cu ţigări. Daria mă văzuse când îi oferisem Ivonei un foc, însă ştia că pentru mine flirtul era ca o joacă nevinovată. Îmi plăcea să stârnesc reacţii, să-i pun pe oameni în dificultate. Iar Ivona avea acum o problemă. Venisem cu soţia şi copilul, cum ar trebui să se comporte? Să mă ignore? Să fie amabilă, dar până la un punct? Ce indicaţii îi dăduse şeful, pentru astfel de situaţii? Încerc să aflu, jocul părea amuzant.

Tipa se aşază lângă mine, fumăm amândoi pe scaunele înalte de la bar. Revin în punctul de unde plecasem.

— Deci, ce bem?

Barmanul îi pune băutura pe tejghea.

— Mersi, Tom... Cum se cheamă cocktailul ăsta?

— Blue Lagoon. Votcă, lichior de curaçao, sirop de agave, limete, gheaţă.

— Perfect! Eu beau şpriţ. Noroc!

— Noroc!

Ciocnim şi îl simt pe Viktor cum ne priveşte, discret, prin ochelarii de

soare.

— Şi cu ce te ocupi? o întreb, spre disperarea lui Tom.

— Lucrez în publicitate...

Aha, acoperirea ideală. În fond, unde ar putea lucra o tipă cu calităţile ei? În niciun caz la fisc!

— Tu?

Stau puţin în expectativă, mă întreb dacă să-i spun adevărul sau s-o iau direct pe arătură. Sigur nu era genul care să se uite la Roata Norocului.

— Poliţist... Inspector la Secţia 14, Biroul Investigaţii Criminale.

Tresare şi îmi aruncă săgeţi din priviri, de parcă aş fi întrebat-o dacă adoră sexul cu animale de companie.

— Glumeşti?!

— Deloc. De ce, n-am faţă de poliţist?!

Râde cam forţat.

— Ba da. Doar că ai fi primul care vine la petrecerile lui Viktor.

— Zău?! Atunci mă bucur că am spart gheaţa.

Discuţia îl amuza pe Tom, care între timp îi servise pe alţi invitaţi. Rămânem singuri din nou.

— Şi cu ce se ocupă un poliţist de la Biroul Investigaţii Criminale? Îi arestează pe criminali, pe contrabandişti?

Studiez cu atenţie ţigara din care trag ultimul fum înainte să o sting.

— Pe astea le-am cumpărat, să ştii. Nu te-aş fi servit niciodată cu marfă de contrabandă... însă şampania de la bar este fără timbru.

— Ce vrei să spui?!

— Am confiscat-o din Club Trident, sâmbăta trecută... Pe Viktor l-a costat un fleac, trei mii de euro.

Până să-mi dau seama dacă o convinsesem că eram un mare mincinos, au apărut lângă noi Vanda şi Daria. Asta m-a obligat să fac prezentările, spre deliciul lui Tom. Toată acoperirea mea s-a dus naibii când Ivona mi-a dat lovitura de graţie:

— Îmi închipui ce palpitant este să fii soţie de poliţist...

Luată prin surprindere, Daria a rămas cu gura întredeschisă. Noroc cu Vanda, care a intervenit.

— Vi-l răpesc puţin pe Dragoş. Avem o urgenţă.

Mă uit nedumerit, însă nu era locul potrivit pentru explicaţii. Daria mă ia de mână şi abia apuc să-i salut pe Tom şi pe Ivona. Aflu că Vanda intenţiona să ne prezinte casă, fapt ce mă pune pe gânduri. Diferenţa de statut social dintre familiile Roca şi Zaharia era imensă; pe lângă ei, noi păream nişte milogi. Şi, cu toate astea, voiau să le fim prieteni. Acum, după încălzirea cu votcă şi vin, parcă respiram mai uşor în atmosfera rarefiată a petrecerii de

cinci stele. Mă simţeam bine în propria-mi piele, decalajul se estompase cu viteza cu care se împrăştiaseră prin creier aburii alcoolului.

Mihai ne striga din piscină, părea fericit, se acomodase instantaneu, în pielea goală era greu să-i distingi pe prinţi de cerşetori. Maică-sa l-a întrebat dacă avea nevoie de ceva, apoi Vanda ne-a condus în casă, prin uşa care dădea în grădină.

Încerc să mă stăpânesc, de obicei aveam ceva de comentat în orice situaţie. Intrăm în living, unde predominau lemnul masiv şi fotoliile din piele; camera fusese mobilată în stil american, clasic. Opus stilului nostru minimalist, modern, cu influente industriale. Mobilierul cu nuanţe de nuc era sculptat manual, iar pereţii fuseseră acoperiţi cu lemn. Inclusiv tavanul, care, luat separat, părea o adevărată operă de artă. Singurele elemente moderne, câteva corpuri de iluminat, erau încastrate discret în bârnele masive din tavan. Şemineul cu cele două fotolii din apropiere îmi plăcea mult, le-aş fi văzut în livingul nostru. Din clipă în clipă, mă aşteptam să apară un sclav negru, cu şervetul pe mână, atât de pregnant trăiam senzaţia de vilă colonială sudistă din timpul Războiului de Secesiune.

Livingul era format practic din trei încăperi în formă de L, despărţite de uşi grele. Prima, zona de relaxare, avea şemineu şi o plasmă camuflată în perete, după un panou din lemn, urma camera unde se servea masa şi apoi aşa-numita bucătărie, mare cât livingul nostru. Momentan, între cele trei încăperi uşile rămăseseră deschise. Imposibil să estimez cât costase mobilierul.

După felul în care reacţiona, Daria părea în transă. Vanda reuşise să-i taie răsuflarea. Însă gazda noastră era foarte atentă să nu deranjeze, ştia că graniţa dintre agreabil şi penibil putea fi extrem de delicată, se străduia să rămână cu picioarele pe pământ, fără fiţe de vedetă.

— Când e cald, luăm masa afară.

Uşa glisantă despărţea bucătăria de terasa acoperită, cu sistem de climatizare. Era atât de mare, încât familia Roca avea loc de o nuntă ca-n poveşti.

Am urcat pe scările cu trepte din marmură şi, la etaj, Vanda ne-a arătat dormitorul matrimonial, camera lui Tudor, de vreo 80 de metri pătraţi, şi alte şapte încăperi a căror utilitate rămânea un mister pentru mine. Fiecare cameră avea baie proprie. Şi la etaj predomina stilul american.

— Când am construit casă, împreună cu Viktor, am avut lungi discuţii cu privire la dimensiuni. Eu visam maximum patru dormitoare şi un birou. Mă gândeam la un dormitor matrimonial, două camere pentru copii şi una rezervată oaspeţilor. Până la urmă a ieşit un soi de motel... Uneori, mă întreb dacă nu ar fi bine să o transformăm în pensiune şi să ne mutăm într-o casă

normală.

Descopăr la parter biroul lui Viktor, cu bibliotecă şi pian. Dacă citise măcar un sfert dintre cărţile cu care ticsise doi pereţi, atunci, trebuia să recunosc, îmi formasem o imagine complet greşită despre milionarii ţării. Mă uit mai atent şi remarc câteva titluri, autori clasici şi contemporani, albume de pictură, enciclopedii, dicţionare groase, cărţi vechi, de anticariat, Vechiul Testament cu foi îngălbenite, diverse romane în limba engleză (inclusiv *Harry Potter*!). Printre cărţi, dau peste un sistem audio performant, cu boxe mari şi un pick-up cu lămpi. Viktor Roca avea o colecţie impresionantă de discuri de vinil.

Vanda sesizează interesul pentru pick-up.

— Vrei să pun o placă?

— Dacă nu deranjez prea tare...

Încă o surpriză. Familia Roca avea gusturi rafinate inclusiv în materie de muzică. Ascultăm un fragment dintr-un concert simfonic pentru pian. Vanda îmi arată coperta discului: Chopin. Pianul sună divin în boxele alea, zici că te afli în sala de concerte, la doi paşi de interpret. Mă uit la Daria, părea fermecată, uitase de petrecere.

Discul se opreşte. Deschid capacul pianului. E un Steinway. Mult superior hârbului din facultate pe care obişnuiam să cânt *Dunărea Albastră* şi *Sonatina în sol major.* Nu rezist impulsului. Mă aşez şi mângâi clapele într-un început de partitură. Studiasem pianul după ureche, ca lăutarii, aşa că nu-mi forţez norocul, mă opresc, riscam să mă fac de râs.

Vanda mă priveşte admirativ, părând decepţionată că n-am continuat. Ridic mâinile, mă predau.

— Nu trageţi în pianist! Apropo, cine-i pianistul? Viktor?

— A, nu! Viktor ştie două solfegii mari şi late. L-am cumpărat pentru Tudor... Din păcate, nu-i place în mod deosebit. Dacă ar fi după el, l-ar vinde să-şi ia jocuri pe calculator... Parcă şi Mihai studiază pianul...

Jenată, Daria îşi fereşte privirea. După ce îmi pierdusem jobul, fuseserăm nevoiţi să întrerupem lecţiile de pian.

I-a oferit, totuşi, o explicaţie.

— Da... Îl împingem de la spate, ştii cum e cu băieţii. Fotbal, calculator, PlayStation, internet... Profesoara mi-a zis că are ureche muzicală. Se descurcă binişor.

— Oricum, mai bine decât mine, o completez pe Daria.

Încheiem turul casei la demisol, unde descoperim piscina cu saună, jacuzzi şi salină. Tot pe-acolo trecem pe lângă sala de fitness. Daria o întreabă pe Vanda cum întreţine proprietatea, de câţi oameni are nevoie pentru casă şi grădină.

— Am încercat să limităm numărul angajaţilor. Bucătarul vine când îl chemăm, grădinarul are program flexibil şi... ar mai fi menajera pentru curăţenie. Ne place intimitatea... Pe cât posibil, evident.

Afară, Daria îmi şopteşte că cel mai tare o impresionase sala de sport, în special banda de alergare cu ecran TV încorporat, la care visa de când ne mutaserăm la casă. Eu, unul, ce să zic, m-aş fi mulţumit cu piscina acoperită.

Mirosul de grătar m-a lovit direct în stomac. Cu multe insistenţe, Vanda i-a scos pe copii din apă şi le-a pus halatele de baie, în timp ce unii dintre invitaţi se aşezau la rând în aşteptarea porţiei de friptură la proţap. Daria, împreună cu Vanda şi alte două mămici, i-au servit pe copii cu frigărui, mici, muşchiuleţ la grătar şi cartofi pai. De la bar, Tom le-a adus sucuri naturale, iar agitaţia specifică lor, cu râsete şi voie bună, m-a făcut să uit de toate problemele.

Daria a rămas să aibă grijă de copii, aşa că m-am retras cu farfuria la o masă liberă, să savurez în linişte cotletul de porc cu costiţe şi un sos special, cu arome orientale, pe care reuşisem să-l descifrez doar parţial. Ivona a venit înspre mine, dar s-a oprit la o masă alăturată, unde apăruse, de nicăieri, deputatul Bulgaru. Păreau să fie vechi cunoştinţe, numai că Ivona strâmbase din nas când se aşezase lângă ea fără să-i ceară voie, măcar din politeţe. Între timp, bărbatul trecuse pe bere, îşi golise paharul şi îi făcuse semn lui Tom să-i aducă alte două, unul pentru Ivona. Tânăra mi-a zâmbit ironic, ca de la damă de companie la poliţist, profitând că Bulgaru se ridicase să-şi pună încă o porţie de friptură.

Credeam că va fi, totuşi, o după-amiază plăcută, până să mă întrebe Viktor Roca dacă mă deranja să-mi ţină companie. Venise cu farfuria în mână, dinspre terenul de tenis, şi nu-l văzusem, ar fi fost o măgărie să-l refuz. Până să deschidem un subiect de conversaţie, Tom vine să ne ofere ceva de băut. Îi spun că aş merge pe bere. Heineken la dozator. Viktor îi cere un pahar de vin roşu.

— Şi, cum e? mă întreabă, într-un final.

— Sosul e minunat!

Întrebarea fusese despre orice altceva în afară de mâncare, însă simţisem că răspunsul se potrivea de minune. Ne uitam spre masa copiilor, aproape terminaseră, erau nerăbdători să se întoarcă în piscină, la joacă. Mihai se aşezase lângă sărbătorit.

— Se înţeleg foarte bine, îmi zice.

— Da, aşa cred. E o diferenţă de aproape un an între Mihai şi Tudor.

— Când e născut Mihai?

— Pe 25 octombrie.

— Deci e Scorpion, ca zodie?

— Da, Scorpion. Foarte încăpăţânat.

— Mie-mi spui?! Şi eu sunt Scorpion.

Bine că mă limitasem cu descrierea la *încăpăţânat.*

— La vârsta lor, continuă Viktor, cam toţi sunt la fel, din punctul ăsta de vedere. Tudor e Leu... Are convingerile lui, de nezdruncinat.

— Printre ele, se numără cumva şi faptul că FIFA 19 este mai tare decât orice joc în aer liber?

— Absolut! Uite, avem la doi paşi teren de fotbal, de tenis, de baschet, de ce vrea el... Ştii cât de greu îl convinge Vanda să bată mingea? Îl scoate din casă cu forţa, altfel nu iese. A trebuit să-i pun lecţii private de tenis.

— Ei, are piscină, mai înoată...

— Vrea companie. Se plictiseşte foarte repede... Sindromul copilului singur la părinţi, căruia i se fac toate mofturile.

— Şi Mihai abia aşteaptă să socializeze. Se simte izolat aici, în Voluntari. La bloc, se lua cu alţi copii, erau parcuri de joacă, mă rog... Unul dintre puţinele dezavantaje ale traiului la casă.

Tom ne lasă discret băuturile şi pleacă spre ceilalţi invitaţi. Îl întreb pe Viktor dacă îl deranjează fumul de ţigară. Ivona profită de moment şi-mi cere un foc. Deputatul părea că se cherchelise, era roşu la faţă şi se mişca în reluare. Se apleacă la urechea femeii să-i şoptească un mare secret, apoi izbucneşte în râs, spre exasperarea acesteia.

Încerc să păstrez discuţia în proximitatea copiilor. Un subiect neutru, la care noi, taţii, ne pricepeam la fel de bine ca la fotbal, politică şi femei.

— Cum e şcoala privată la care merge Tudor?

— Scumpă.

Mă uit să văd dacă glumise. Cât de scumpă putea fi, la banii lui Roca?! Începe să-mi spună ce crede despre sistemul privat de învăţământ.

— Bani aruncaţi, după părerea mea... Vanda a insistat, eu l-aş fi înscris la o şcoală de stat.

— De ce?

— E într-o clasă cu copii de bani gata. Ăştia se cred zmei. Au impresia că li se cuvine orice. Iar când se dau cu capul de primul obstacol, riscă să clacheze... Singurul lucru bun e că fac engleză intensiv.

— Totuşi, parcă la stat presiunea e prea mare. Învăţătoarea lui Mihai îi înscrie la o groază de concursuri, se merge pe sistem competiţional, motivaţional. Cine-i tare la matematică şi română, rezistă. Cine nu, plânge în pumni... Nu mi se pare normal. De ce-ar fi mai bun un copil cu aptitudini la matematică decât unul talentat la desen, spre exemplu?

— Dacă e talentat la desen, ar trebui să urmeze o şcoală de arte.

— Teoretic. Practic, te duci la şcoala cea mai apropiată de casă şi unde,

eventual, ai informaţii despre învăţătoare. Până ajunge în clasa a V-a sau chiar la liceu, copilul ăla talentat la desen o să sufere pentru că nu ştie matematică la nivel de olimpiadă, cum vrea doamna profesoară, care caută să-şi bifeze în CV încă un rezultat de excepţie.

— Pe de altă parte, apropo de competiţie, cum îl motivezi să fie mai bun?

— Tocmai ăsta-i secretul învăţământului de calitate, după părerea mea. Profesorii aleg calea facilă, îi bombardează pe elevi cu calificative, încurajează rivalităţile, întocmesc clasamente, fără să le pese de ce simt copiii, de eventualele traume... Ridică ştacheta, stârnesc confuzie, lasă lucrurile în coadă de peşte, pe jumătate explicate, cu un singur scop.

— Care?

— Să-i atragă la meditaţii. În condiţiile în care salariile sunt de mizerie, aproape că-i înţeleg... Dar nu-i aprob. Dimpotrivă. Am discuţii nesfârşite cu Daria pe tema asta.

— Şi crezi că învăţământul privat e mai breaz?

— Pe alocuri, da... Depinde de şcoală, de cine o conduce. Sunt şcoli private care merg pe sistem Cambridge sau chiar după model finlandez. Din păcate, la noi centrul universului sunt profesorii, şi nu copiii, cum ar fi normal... Sindicatele din învăţământ sunt o pacoste, după părerea mea, promovează mediocritatea şi fac abstracţie de principii doar ca să-şi apere interesele. Eu pe liderii de sindicat din învăţământ i-aş împuşca, la pachet cu politicienii... Bine, pe unii dintre ei. Cei de faţă se exclud.

Mă ambalasem cam tare, fără motiv. În fond, ce voiam să-i demonstrez lui Roca? Că mă interesa soarta copiilor noştri? Că-l invidiam pentru că avea bani să-l dea pe Tudor la o şcoală decentă?

Golesc paharul şi mă ridic.

— Mă scuzaţi. Mi-e sete.

Îl găsesc pe Tom în spatele tejghelei, servindu-l pe unchi-su (dom ministru, să trăiţi!) cu whisky. N-aş fi vrut să le întrerup discuţia. După votcă, vin şi bere, începeam să am mici probleme de echilibru. Grătarul îmi fusese de ajutor, însă, dacă nu mă opream la timp, riscam să devin violent. Să mă încarc cu energie şi, la un moment dat, să explodez.

Prefer să-i dau lui Tom paharul gol în schimbul unei cafele. Mă întreabă ce fel de cafea vreau.

— Espresso cu lapte.

— Imediat.

Unchiul lui Tom mă studia fără reţinere, nu ştia de unde să mă ia. Îi întind mâna.

— Dragoş Zaharia.

Reacţionează cu întârziere, îmi strânge mâna palid, posibil din cauza

băuturii în exces.

— Cristian Vâlcu. Îmi pare bine.

Apoi îmi întoarce spatele şi pleacă agale, luându-şi paharul de whisky. Şi-o fi amintit că eram clovnul ăla de la Roata Norocului. Încerc să fac abstracţie de gestul lui, deşi mă doare.

Tom îmi întinde ceaşca de cafea. Văzuse faza şi dorea să-mi arate că era din alt aluat.

— Când bea, unchi-miu uită de maniere.

Ridic din umeri. Fumez două ţigări la cafea, fără să schimb o vorbă. În piscină se încăieraseră doi copii, îl văd pe Tudor bătându-se cu unul dintre invitaţi. Animatorii se străduiseră să-i despartă, intervenise în final şi Vanda, care îl certase pe fiu-su. Pe urmă, gazda profitase de incident ca să-i scoată din apă, urma momentul festiv, tăierea tortului. Se aprind artificii, se cântă *Mulţi ani trăiască!,* Tom desface sticle de şampanie. Invitaţii filmează cu telefoane mobile de ultimă generaţie. Daria mă vede stingher şi îmi face semn să vin lângă ea, în mijlocul evenimentului. Îi dau de înţeles că totul era OK.

Copiii începuseră să mănânce tortul când ministrul Vâlcu s-a împiedicat şi a căzut, caraghios, în piscină. Dacă nu ar fi dat senzaţia că s-ar putea îneca, la cât de beat era, faza ar fi fost de *Cascadorii Râsului.* Prietenii lui Tudor chiar au râs, inclusiv Mihai. Pe post de salvamar, Tom a alergat ca în *Baywatch* şi a sărit în apă. Cei doi au ieşit din bazin uzi leoarcă, unul sprijinit de celălalt, sub privirile amuzate ale asistenţei. S-au dus direct în casă, urmaţi de Vanda, care intrase să le găsească nişte haine. Acum, parcă mă simţeam mai bine.

Ivona rămăsese cu deputatul. Nu avea de ales, era obligată să-şi facă meseria. Mă duc să mă plimb prin grădină, deşi canicula persista, riscai să iei foc în lipsa instalaţiei de climatizare. Trec printre arbuşti ornamentali, pe o potecă pietruită, până la terenul de tenis. Mă aşez pe canapeaua din paie cu umbrelă de soare, să fumez în linişte. Era prima mea petrecere cu milionari şi, mai mult ca sigur, ultima. Totuşi, nu-mi părea rău că venisem, măcar pentru distracţia lui Mihai. Cât despre Daria, fusese în elementul ei.

Mă trezesc cu Viktor Roca lângă mine, cu două sticle de bere în mână. Îmi întinde una şi mi se alătură pe canapea.

— Ce cretin!

Ridic din sprâncene, încerc să fiu nedumerit, ca şi cum n-aş şti.

— Tipu' care-a căzut în piscină...

— Aaa, da! S-a răcorit bine.

— I-a dat Vanda un costum de-al meu de 5.000 de euro... O să-l pun să mi-l plătească.

Bea direct din sticlă. Nu ştiam cât de serios vorbeşte.

— Şi tu, cum eşti? Am înţeles că ai avut o emisiune la VIP TV...

Sperasem să discutăm despre orice altceva. Trag un gât de bere, înainte de a-i satisface curiozitatea.

— Da... Bine că s-a terminat. Nu mai suportam mediul ăla, cu tot felul de dobitoci.

Bravasem inutil. Probabil aflase de la Vanda.

— Şi? Ai un proiect nou?

— Nu, deocamdată... Iau o pauză.

— Ştii, nevastă-mea conduce o revistă, RST. Te-ar interesa să scrii articole pentru femei, din perspectiva unui bărbat?

Puţin spus că mă luase prin surprindere. De unde şi până unde propunerea asta?! Să fi vorbit Daria cu Vanda, fără să mă avertizeze? Şi ce legătură aveau actoria cu jurnalismul?

— Habar n-am, îi zic... Ce-aş putea să scriu ca să fie suficient de interesant?

— Orice... în redacţia Vandei sunt numai femei. Are nevoie de cineva care să vadă lucrurile aşa cum sunt, nu aşa cum îşi imaginează ele că sunt... înţelegi?

Dau din cap, mecanic. Ce să înţeleg? Mă luase pe nepregătite, mă trezisem incapabil să judec normal.

— Deci... Te vezi luni cu Vanda şi staţi de vorbă, da?

Se ridică şi îmi pune mâna pe umăr. Mă blocasem.

— Nu ştiu... Dacă vrea...

— Bine, aşa rămâne. Te sună ea să stabiliţi ora.

Pleacă înainte să-i mulţumesc, măcar formal. Mi se accentuase bănuiala cu privire la Daria, ar fi singura explicaţie. O rugase pe Vanda să ne ajute sau îi sugerase cumva. Asta mă punea într-o situaţie penibilă faţă de familia Roca. Abia aştept să ajungem acasă, prevăd c-o să iasă cu scântei. Fumez gândindu-mă la discuţia cu Viktor. Ce-o fi şi cu revista asta, RST?

O caut pe internet, pe telefonul mobil. Găsesc un editorial de-al Vandei. Făcea trimitere la creatorul de modă Karl Lagerfeld şi cel mai recent show Chanel de la Paris. Abia dacă auzisem de Lagerfeld, eram ignorant în domeniul modei, îmi trecuse pe la ureche ascultând ştiri la televizor. Ce să caut în lumea asta? Cum să scriu despre chestii pe care nu le stăpâneam absolut deloc? Şi cine ar fi interesat de părerile mele neavizate, de diletant? Propunerea lui Viktor mi se părea bătaie de joc, clar.

O extrag pe Daria dintr-o discuţie aprinsă despre şcoală (dacă merita să-ţi laşi copilul la *after-school*). Îmi confirmă bănuielile, îi mărturisise Vandei că aveam probleme, însă nu-i ceruse ajutorul.

— Ce-i cu tine, s-a întâmplat ceva?!

Îmi stătea pe limbă să-i spun, doar că momentul şi locul erau prost alese. Amân confruntarea.

Daria insistă.

— Te-a supărat Viktor?

Ne văzuse pe terenul de tenis, ar fi fost aiurea să neg.

— Vorbim mai încolo, OK?

Tom îl trimisese acasă pe unchi-su, nu-l mai zăream în curte. Hainele lui Viktor, departe de a fi măsura lui, l-ar fi făcut să arate de-a dreptul caraghios. După încă o bere, încep să detest locul. Vreau doar să plec cât mai repede.

Când încercăm să-l convingem să se despartă de piscină, Mihai plânge şi o imploră pe Daria să-l mai lăsăm încă zece minute. Vanda mă întreabă dacă mă simt bine, era nedumerită. Ce explicaţii să-i dau? Adevărul m-ar pune într-o situaţie penibilă, aşa că invoc o criză biliară. Se oferă să mă ajute, Viktor avea şi el probleme similare, putea să-mi aducă medicamente din casă. O refuz, îi spun despre remediile mele homeopate, singurele care mă scoteau repede din criză.

Daria conduce prudent, în timp ce Mihai, pe bancheta din spate, regretă printre suspine că îl smulsesem din grupul de copii. Evit o ceartă de faţă cu el, Daria mă văzuse încruntat şi încercase în zadar să afle ce mă supărase atât de tare. Îi povestesc în bucătărie despre propunerea lui Viktor Roca. Magnatul îşi bătuse joc de mine. De unde îi venise ideea asta cretină, să scriu la o revistă pentru femei?!

— Dragoş, crede-mă, nu am rugat-o nimic pe Vanda. Poate au vorbit între ei şi s-au gândit să ne ajute.

— Zău? Aşa ajutor... mersi!

— Nici măcar nu ştii ce vrea să-ţi propună. Dacă e ceva la care te pricepi?

— Cum ar fi psihologia femeii măritate cu un actor ratat, nu?!

Sunt plin de nervi. Mă ridic şi urc iute la etaj. Deschid calculatorul să mă calmez, poate descopăr ceva amuzant pe Facebook. Vanda Roca avea pagină personală, cu articole din revistă şi postări legate de fashion. Nu găsesc nimic despre viaţa ei de familie. Trebuie să recunosc însă, tipa arată cool, este cam tot ce-şi putea dori un milionar de talia lui Roca.

După interviurile din ultima vreme, să dau cu piciorul unei propuneri fără să ştiu măcar despre ce era vorba ar părea o aroganţă de neînţeles. Încerc să intru în pielea Dariei şi realizez că exagerasem.

Prevăd c-o să am o noapte agitată.

4.

Revista RST avea sediul într-o zonă de case din sectorul 3, în spatele primului rând de blocuri de la stradă, lângă Piaţa Alba Iulia. Vanda mă sunase de dimineaţă să stabilim întâlnirea, îmi fusese greu s-o refuz. Până la urmă, familia Roca se purtase impecabil cu noi, prietenoşi, deschişi, fără aere de superioritate. Îi datoram Dariei o explicaţie argumentată în cazul unei ezitări.

Am oprit maşina lângă o casă cu etaj, la intersecţia dintre două străzi. Locurile de parcare din curte erau ocupate, aşa că m-am învârtit câteva minute prin zonă până am găsit unde să-mi las Volkswagenul. La balconul de la etaj fumau două tipe, m-au zărit când am sunat la interfon. Mă priveau insistent, de parcă aş fi purtat la gât un vibrator mare şi negru.

Din difuzor a răzbit o voce feminină.

— Da, spuneţi vă rog.

— Dragoş Zaharia sunt. Am întâlnire cu Vanda Roca. Uşa se deblochează. Păşesc înăuntru, am emoţii. Dacă nu ar fi cele patru computere MacIntosh, aş putea crede că mă aflu într-o locuinţă obişnuită, de bun-gust, primitoare, care emana căldură. Pe un fotoliu-puf, o tipă butona la telefon, absentă, alta lucra la calculator. Spre deosebire de fumătoarele de la balcon, colegele lor nu se obosesc să-mi arunce vreo privire. Aştept până mă invită la etaj o blondă subţirică. Poartă pantaloni negri din stofă, mulaţi, şi e atât de slabă încât mă tem că suferă de anorexie. La o adică, aş putea urca zece etaje cu ea sub braţ fără să obosesc prea tare.

Mă conduce până în biroul şefei, care era ieşită.

— O cafea, un suc, o apă?

— Cafea, mulţumesc.

Rămân singur. Pereţii albi sunt tapetaţi cu reproduceri înrămate, picturi în ulei, fotografii, coperţi de revistă şi diplome. Spre deosebire de mobilierul de la parter, Vanda preferase pentru biroul ei un stil minimalist, cu influenţe nordice. Combinaţia cu picturile părea neobişnuită, dar plăcută.

Asistenta blondă revine cu două ceşti de cafea, lasă una pentru Vanda.

— E fără zahăr.

— Mulţumesc, mă descurc.

Când apare şefa, mă ridic să o salut. Se uită la ceas.

— Scuză-mă. Am fost până jos, la colegii de la DTP.

— DTP?!

— *Desktop publishing*. Tehnoredactarea... O să le înveţi pe parcurs.

Fumează IQOS la cafea. Inutil s-o întreb dacă puteam aprinde clasicele mele ţigări Kent.

— Cum eşti? mă descoase, în timp ce-şi încrucişează picioarele lungi pe scaunul directorial din piele.

— Bine... cred.

Mă studiază fără ocolişuri. Cunoşteam acea privire. Mă făcuse să mă simt mic, deşi mă îndoiam că asta intenţionase.

— *Eu* i-am propus lui Viktor să vii aici. RST este afacerea mea, sută la sută... Daria mi-a povestit prin ce-ai trecut. Ne-am împărtăşit micile necazuri, ca între prietene. Ştii şi tu cum e când se întâlnesc două femei...

Ei, as! Cum să nu?! Îmi aminteam bine cum trăsesem cu urechea, în timp ce doamnele discutau la cafea, pe terasa din Voluntari.

— S-a nimerit să avem nevoie de un coleg... Poţi fi tu sau altcineva care se potriveşte profilului.

— Şi de ce m-aş potrivi tocmai eu?! o întreb.

— Habar n-am. Poţi să-i zici intuiţie. Încercăm... Dacă îţi place şi te descurci, ar putea fi un loc de muncă plăcut. Vreau să zic, mai plăcut decât în televiziune.

Mă îndoiam că m-ar plăti mai bine decât la VIP TV. Tindeam să cred că aş avea alte avantaje, doar că îmi era dificil să le intuiesc.

Îndrăznesc să-mi exprim temerile:

— Am terminat actorie. Singurele texte pe care le-am scris sunt două piese de teatru. Din păcate, nu s-au jucat niciodată... Jurnalismul e o treabă complet diferită, bănuiesc.

— Hai să vedem ce iese... Promite-mi că rămâi la noi săptămâna asta. Va fi o perioadă de probă, Dragoş. Plătită, bineînţeles. ABC-ul se învaţă repede... O să fii ucenicul Alinei. E o colegă foarte talentată, are răbdarea necesară să-ţi explice tot ce-ar trebui să ştii... O chem imediat, scuză-mă.

Vanda mă luase prea repede, aproape că mă pusese în faţa faptului împlinit. Ar fi fost aiurea s-o refuz, fără un motiv solid.

Dă pe *speaker* în timp ce vorbeşte la iPhone.

— Alina, eşti jos?

— Da.

— Urcă, te rog, două secunde.

— OK. *Right now.*

— Mersi.

Soarbe din cafea. Dacă ăsta fusese scopul, să mă ţină o săptămână în redacţia de la RST, atunci şi-l atinsese destul de uşor.

Îmi dau seama că pe Alina o zărisem fumând la balcon. Ne strângem

mâinile, pare să mă ştie de la televizor. Are în jur de 35 de ani şi pe buze un roşu care contrastează puternic cu pielea albă. Depune eforturi să-şi menţină silueta în limite normale, probabil ţine dietă şi merge la sala de fitness.

Îşi trage scaunul lângă mine, aşteptând cu interes să vadă de ce fusese chemată.

— Alina, săptămâna asta ai o sarcină în plus.

— *Sure, no problem.* Ascult.

— Dragoş va fi ucenicul tău. Îl iei pe teren, îl înveţi cum se documentează şi cum se scrie un articol.

— OK... Te-ai gândit la un domeniu?

— Da. Fiind actor, ar fi bine să scrie despre teatru, film, televiziune... showbiz în general.

Mă priveşte, aşteaptă să-i dau acordul, nu vorbisem despre aspectul ăsta.

Alina mă scoate din impas.

— Da, e în regulă... *I'll do my best.*

— Dragoş, în jurnalism, dacă ai surse credibile, treaba este pe trei sferturi făcută. Ai tot sprijinul Alinei şi al meu, mă poţi suna oricând, uite numărul de mobil.

Îmi întinde cartea de vizită.

— Vorbim pe măsură ce aflăm lucruri noi.

Alina se ridică, iar Vanda îmi strânge mâna cu vigoare şi îmi urează baftă. Cobor la parter, simt că trebuie să fumez. Ies în faţa uşii de la intrare (al doilea loc pentru fumători, pare-se) şi o servesc pe Alina cu un Kent.

Îmi aprinde ţigara cu bricheta ei mare, argintie.

— Cum ai ajuns aici, *bro?* mă întreabă, fără ocolişuri, ca orice jurnalist care se respectă.

Încerc să scap cu faţa curată. Îmi ştia, probabil, istoricul.

— Mi-am zis că, după Roata Norocului, ce-ar putea fi mai rău?

Îi smulsesem, în sfârşit, un zâmbet. Deci nu era chiar din beton. Însă tipa a insistat, iar asta mi-a displăcut.

— De unde o ştii pe *Vanda-The-Bitch?*

— Bunicul ei şi mătuşa mea sunt din acelaşi sat.

Explicaţia ireală o convinge la fel de tare ca şi când i-aş fi spus că aveam o relaţie intimă cu Vanda.

— *What the fuck,* Dragoş?! Las-o cu vrăjelile. Vorbim serios sau ne râdem?

O fac mai departe pe prostul.

— Înţeleg că fără pile e imposibil să prinzi un job aici...

— Dacă eşti un tip cu caş la gură, *yes, for sure*! Ai apucat să citeşti vreun

rând din RST? Fără modestie, faţă de alte căcaturi de reviste suntem o publicaţie de top, *very respectable, if you know what I mean...* Nu le-ai cunoscut, încă, pe viitoarele tale colege. Au în spate ani buni de presă.

— Pe când eu, săracul...

— Asta-i realitatea, *no offense,* Dragoş. Ar fi prima dată când Vanda ar angaja un novice... Suntem un colectiv vechi şi bine sudat. Patru din cinci redactori lucrăm în formula asta de când a apărut revista, *believe me.*

Începuse să mă scoată din sărite cu expresiile în romgleză.

— Şi al cincilea?

— Nora. Venită de la concurenţă. De la noi nu pleacă nimeni... Condiţiile sunt prea bune, dacă ne raportăm la presa scrisă. *Generally speaking, it's too good to leave, bro.*

— Să înţeleg că mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap.

— Ia-o cum vrei, *but în short, yes.* Ai mare baftă dacă rămâi aici, *believe me.* Mai ales că ai fi al doilea bărbat dintr-un colectiv de gagici. *Fuck me, how lucky you are, man!*

Îmi trage un pumn în piept, să fie mai convingătoare.

— Şi celălalt tip?

— Fotograful, nea Gică. Are 59 de ani, o să-l cunoşti. *Fucking man,* ştie o groază de secrete. Lucrează în presă *since I was born, or something like this.*

— Nu credeam că mai există fotografi, de când cu telefoanele mobile.

— Suntem o publicaţie de lifestyle pentru femei, cu accent pe fashion. Telefoanele au limitele lor, dă-le dracu'! Revista are doar treizeci la sută text, restul e parte grafică. Deci fotografiile trebuie să fie i-re-pro-şa-bi-le. *Best of the best!*

— Înţeleg.

— Vanda mi-a zis că trebuie s-o luăm de la zero.

— Mda...

— Asta înseamnă că după ce-ţi arăt cum se documentează un articol, te duci frumuşel acasă şi bagi cărbuni la teorie, îţi dau manualul de jurnalism... Până mâine, să fii tobă de carte, *bro.*

Mă bate pe umăr prietenește.

— Mă iei la mişto?!

— Nu. Dar dacă nu citeşti, *it will be hard.* Şapte zile e foarte puţin pentru iniţiere... Vanda m-a rugat să te ajut. Dacă iese prost, înseamnă că am pus-o. Pe mine mă belește. *I don't give a shit about you, fuck me if I'm wrong.*

— OK. Ar trebui să ştiu şi alte amănunte despre redacţie, în momentul de faţă?

— Da. Avem şedinţa de sumar în fiecare zi, *Monday to Friday,* la 9:15 punct. Încearcă să vii la timp, Vanda ne rupe dacă întârziem.

— Nu mi-o pot imagina în ipostaza asta...

— Înseamnă că n-o cunoşti, *bro. She's such a bitch, sometimes!* Ştiu ce zic.

— Bine, am reţinut... Altceva?

— În afara şedinţei matinale, programul e flexibil. Poţi sta cu scula-n mână toată ziua, *if you want.* Important e să livrezi materialele la timp.

— Şi... cine citeşte ce scriu?

— Eu. Iar la final, Vanda.

— Scuză-mă că te-ntreb. Eşti un fel de boss pe plantaţie?!

— *Yeah, bro.* Editor coordonator. Ce apare în revistă trece mai întâi prin mâinile mele. *Got it?*

Striveşte chiştocul pe gresie, fără graţie, cu vârful papucului. Îi place să pună punctul pe „i", pare genul de femeie-bărbat încă nemăritată, cu o groază de complexe şi pretenţii infinite. Pe bune, Alina, ce nebun s-ar culca cu tine?

— *Wait me to finish a story.* Mergem pe teren după aia, OK?

— OK.

Ne întoarcem în redacţie, Alina la calculator, eu într-un fotoliu. Citesc ultimul număr al revistei. Articolele despre fashion erau departe de ce-aş putea scrie. Mă îmbrăcam simplu, de obicei în blugi şi tricou. Aici se opreau gusturile mele în materie de modă masculină. Cât despre ţinutele *haute couture,* le apreciam în funcţie de cum arăta modelul care le purta. Nici nu ştiam că existau rochii *office,* până să citesc un Top 7 pentru sezonul de toamnă-iarnă. Amănunte despre pantofi, genţi şi accesorii, machiaj, coafuri, cosmetică, dietă, horoscop, reţete şi altele de acelaşi calibru fuseseră foarte departe de preocupările mele cotidiene, mă pasionaseră la fel de mult ca filmele chinezeşti, aşa că îmi venea să fug mâncând pământul. Parcă eram un luptător de sumo care aterizase din întâmplare direct pe scena Teatrului Balşoi, în plin spectacol de balet cu *Lacul Lebedelor.* Mă simţeam ca un cui pătrat într-o gaură rotundă, mai groaznic de-atât nu se putea. Nici nu era de mirare că tipele din redacţie mă priviseră circumspect. Deşi poate că mi se păruse, poate că exagerasem. La urma urmei, în ochii lor puteam să fiu orice: agent de vânzări, curier, cunoştinţă de-a Vandei, creator de pantofi cu toc, producător TV, şomer sau chiar lucrător în industria de video-chat.

M-aş fi aşteptat ca Vanda, sau măcar Alina, să mă prezinte în redacţie. Consideraseră probabil că ar fi prematur. Până la urmă, eram în probe, inutil să facă valuri. Şi apoi, cum să mă prezinte? *Ştiţi, el este Dragoş, viitorul posibil coleg, cu condiţia să treacă testul.* Mai bine că rămăsesem în umbră. Zborul sub radar, la joasă înălţime, mă putea feri de complicaţii.

După încă o ţigară în faţa redacţiei, o sun pe Daria şi plec în oraş cu Alina. Până la mallul din Băneasa am fi putut ajunge cu maşina mea, însă Alina

insistase să luăm un taxi. Aveam să aflu ulterior că se deplasa doar cu taxiul, dintr-un motiv pe care nu-l ghicisem. Până la mall, a rămas suspect de tăcută. Abia mi-a aruncat două vorbe despre ce-o să facem acolo, a stat non-stop pe Facebook, a dat like-uri şi a postat chestii. O fi genul de persoană care ţi-ar da like şi-n somn. Aveam prieteni conectaţi intim la reţeaua de socializare, îmi răspundeau instant la orice mesaj, distribuiau zilnic sute de poze şi filmuleţe, comentau despre orice, oricând, intrau în polemici aprinse, ţineau să se afirme cu orice preţ în mediul virtual. Dacă li s-ar permite, sunt convins că şi-ar da jos chiloţii şi ar intra, în direct, pe Facebook. Era spectacolul lor preferat, televiziunea murise demult, pe internet se treziseră dintr-odată persoane publice, aveau ceva important de comunicat, de exteriorizat, simţeau nevoia ca lumea să le aprecieze inteligenţa, spontaneitatea, compasiunea pentru cei năpăstuiţi, sinceritatea dusă la extrem, deseori vecină cu prostia. Din sute de prieteni virtuali, întotdeauna se găseau măcar doi, trei cu aceleaşi afinităţi sau poate doar amabili, dispuşi să-ţi ofere un like generos. Ce putea fi mai înălţător? Confirmarea propriei valori te trimitea la culcare împăcat cu gândul că nu erai singurul idiot de pe lumea asta.

E drept, şi eu îmi făcusem pagină de Facebook, îmi sugerase directoarea de programe, Sanda Lupu. Cică dădea bine să ai fani virtuali, ca vedetă de televiziune. Însă de aici şi până la postări din intimitatea familiei era cale lungă.

La mall, asistăm la un spectacol de fashion al creatorului Costin Săndulescu, foarte cunoscut ca urmare a deselor apariţii TV. Alina mi-l arată pe fotograful redacţiei, nea Gică. Se mişcă vioi în primul rând, cu aparatul în poziţie de tragere, le mitraliază pe modele din multiple unghiuri. Cât timp defilaseră fetele, mă uitasem ca mâţa-n calendar. O întreb pe Alina dacă ar fi trebuit să observ ceva, să reţin vreun amănunt, în afară de nuditatea explicită pusă în evidenţă de piesele vestimentare *haute couture.* Mă linişteşte, nu era treaba mea deocamdată. Urmează să ne documentăm la petrecerea de după, organizată special pentru presă.

Creatorul Costin Săndulescu a apărut la final pe podium, încadrat de două modele, în aplauzele invitaţilor. Alina îl sorbea din priviri, ca pe un monstru sacru al industriei mondiale de fashion. Dacă aş fi femeie, mi-ar fi dificil să mă apropii de el. Are ceva respingător sau poate doar un aer excentric cu care rezonez mai greu. Negase vehement că ar fi gay, deşi presa de cancan scrisese despre posibile legături amoroase cu bărbaţi, în afara celor bineştiute cu numeroase reprezentante ale sexului frumos.

Ne retragem într-un restaurant, unde designerul Săndulescu pregătise băutură fină şi mâncare ca la nuntă. E conştient că în industria modei, unde

totul înseamnă imagine, nu are cum să răzbească fără ajutorul jurnaliştilor. Îi striga pe numele mic, îi cunoştea pe toţi, avea relaţii apropiate cu ei, ştia să se facă foarte plăcut, şi asta îl propulsase printre preferaţii presei. Mai ales că participase ca invitat la diverse reality-show-uri de televiziune, iar apariţiile îi aduseseră un plus de notorietate.

Mă aşez pe canapea cu Alina şi alte trei colege de breaslă. Sunt printre puţinii bărbaţi din peisaj. Alina mă îndeamnă să bem un whisky, să scap de trac, şi încep să înţeleg de ce preferase taxiul. Pentru spaţiile închise, îşi luase ţigara electronică. O invidiam. Ar fi trebuit să parcurg o distanţă apreciabilă până la primul fumoar, aşa că înghit în sec.

Jurnaliştii tăbărâseră pe platourile cu mâncare de parcă abia ieşiseră din greva foamei, îi urmăream uluit cum îşi puneau în farfurii cu ambele mâini şi în acelaşi timp, culmea, încercau să pară decenţi. Alina dă peste cap primul pahar de whisky şi se ridică să-şi ia ceva de ronţăit. Mă îndeamnă s-o imit, nu aveam timp de mers la restaurant. O întreb dacă fenomenul era specific petrecerilor de după show-urile lui Costin Săndulescu sau se întâmpla la orice pomană pentru presă. Aflu că Săndulescu se respecta ca vedetă, nu se uita la bani când venea vorba de imaginea lui. După încă un whisky, încep să mă îngrijorez, o să-mi fie imposibil să ţin pasul cu Alina. Pare băutoare profesionistă, de cursă lungă, mă bătea clar la capitolul ăsta. Se încălzise, începuse să vorbească mult, să gesticuleze larg, îmi dădea senzaţia că vrea să-i atragă atenţia lui Săndulescu.

Bărbatul a venit, în sfârşit, spre noi, s-a îmbrăţişat şi s-a pupat cu Alina, apoi cu colegele de pe canapea. A dat mâna şi cu mine.

— Te ştiu de undeva?

— Da, îi zic. De la televizor.

— Roata Norocului, îi suflă Alina, la ureche.

— Aaaa, daaa! Sigur că da. Bravo, Dragoş!

Mă bate pe umăr de parcă aş fi câştigat un premiu Emmy.

— Cum ţi s-a părut noua colecţie Săndulescu?

Îmi stătea pe limbă să-i spun o porcărie. Mă abţin.

— Superbă! Felicitări!

Chiar dacă prinsese uşoara ironie, s-a făcut că plouă. S-a întreţinut în particular cu Alina, au râs, a atins-o în locuri sensibile, încât îl suspectam că avea de gând să-i provoace un orgasm chiar acolo, în plină petrecere. O fi fost *documentarea* despre care îmi vorbise colega mea. Cu unul ca Săndulescu, mi-ar fi imposibil să mă documentez. Oricum, faza mă amuzase.

Între timp, mă abordează o tipă de la DOT TV. Mă întreabă cum fusese cu scandalul, dacă era adevărat ce se scrisese, că îl pocnisem pe Marius. Îi satisfac curiozitatea, înflorind pe ici, pe colo, de dragul conversaţiei. Cât

despre ce căutam la lansarea colecţiei lui Săndulescu, am preferat s-o dau cotită (însoţeam o prietenă, mă plictisisem acasă).

O văd pe Alina fericită. Dă peste cap încă un whisky şi se desparte de vedeta zilei. Vine lângă mine.

— *Hey, bro! What's up?*

— Habar n-am ce-aş putea scrie după un eveniment ca ăsta, îi mărturisesc.

— *No problem.* Stai liniştit, avem ce ne trebuie. Am vorbit cu Săndulescu, nea Gică a făcut poze, articolul e ca şi scris, dă-l dracu'! Tu ce faci, stai pe uscat? *Fuck me!*

Toarnă whisky în ambele pahare. Prevăd c-o să am probleme. DJ-ul lui Săndulescu schimbă ritmul, Alina flutură mâinile deasupra capului, încântată, trage din ţigara electronică şi începe să danseze. Nu pricepea de ce eram atât de apatic.

— *What the fuck is going on, bro?* Ne distrăm sau ce?

Dacă ăsta era jurnalismul de calitate, mă îndoiam c-o să fac mulţi purici la revista Vandei. Sau, cine ştie, poate nu apucasem să beau suficient. Plus că mă enerva şi programul de dimineaţă, cu şedinţe la ora nouă. Când o să înceapă Daria şi Mihai şcoala, o să fie dificil. Va trebui să-i duc pe ei cu maşina, apoi s-o frec la redacţie vreo oră, până începe şedinţa. Sau să mă plimb prin oraş, de nebun. Sau să-mi cumpăr încă o maşină. Dar cu ce bani?

Mă ridic şi plec să fumez, întrebând un agent de pază unde e ieşirea. Îi explic Dariei, la telefon, că se lungise treaba, urma să mă întorc la redacţie, era posibil să ajung acasă abia spre seară. Voia să ştie cum a fost, simţise că băusem şi încerca să afle contextul. O liniştesc, îi povestesc pe scurt despre petrecerea lui Costin Săndulescu.

Mă trezesc cu Alina lângă mine, mă văd nevoit să termin brusc convorbirea.

— Vreau o ţigară adevărată, îmi zice.

Îi întind pachetul, îşi scoate bricheta şi se sprijină de balustradă. Mi-e frică să nu vomite. Dacă aş fi ţinut pasul cu ea, aş fi fost într-o stare deplorabilă. O credeam capabilă să bea cot la cot cu soldaţii ruşi, pe frontul de la Stalingrad.

— Şi ce ţi-a zis Săndulescu? o întreb ca să sparg momentul apăsător, de reculegere.

— Dă-l dracu' de bou! *Fuck him!*

— Te-a supărat... Aveam senzaţia că vă aveţi ca fraţii.

— Pe naiba! *He's such an asshole!*

Nu insist. O las să aleagă.

— Voia să mi-o tragă, *fuck him!*

O spune de parcă i-ar fi fost scârbă, deşi comportamentul din urmă cu doar câteva minute sugerase exact contrariul. Vezi Doamne, *animalul* îşi permisese să-i propună o partidă de sex. Cine se credea? Jean Paul Gaultier?! Roberto Cavalli?!

Postura de posibilă victimă a unei agresiuni sexuale o prindea la fel de tare ca şi aia de maică-stareţă la Mănăstirea Agapia. Mai lipsea să verse câteva lacrimi ca să mă înduioşeze definitiv.

Intru în mall şi revin cu două cafele. Îmi mulţumeşte cu jumătate de gură, de parcă aş fi ofensat-o. Mă prinde de mână şi începe să plângă, sprijinindu-şi capul pe pieptul meu. Deşi situaţia era potenţial periculoasă, evit să o resping; aproape mi se făcuse milă. Cine ştie ce probleme avea.

Fumăm în tăcere, până se decide să-mi spună.

— I've been în a fucking relationship with Costin. Can you believe it?!

Se iubiseră vreme de trei luni, crezuse că era o relaţie serioasă, până când celebrul creator de modă îşi dăduse în petic, îi spusese verde-n faţă că pentru el fusese doar o aventură. Îmi mărturiseşte că adineauri jucase teatru, voise să pară indiferentă, neafectată.

Încerc să-i înţeleg starea, poate de aici şi frenezia cu care golise paharele de whisky. Fix de asta aveam nevoie la prima ieşire pe teren, ca proaspăt ucenic într-ale jurnalismului. Să empatizez cu drama sentimentală a Alinei, s-o încurajez ca nu cumva să-şi taie venele într-un moment de rătăcire.

Una din două: ori tipa într-adevăr îl iubise şi suferea, ori îi plăcea să se dea în spectacol. Însă cu ce scop? O fi vrând să mă impresioneze că era o fată sensibilă, care avusese ghinionul să întâlnească un golan.

Îi dau şerveţele să-şi şteargă nasul. Mă întreabă dacă îşi distrusese *fucking* make-upul. Confirm, *it's really fucked up!* O aştept să se întoarcă de la toaletă, apoi luăm un taxi. Din nou, se pierde în telefonul mobil, uită de mine.

Când ajungem, redacţia e goală, Alina ar trebui să-mi arate cum să scriu articolul despre lansarea lui Costin Săndulescu. Deschide calculatorul şi începe să tasteze rapid, parcă intrată în transă, îmi era imposibil s-o urmăresc. Îl sună pe nea Gică, are nevoie de fotografii, colegul le salvase în Google Drive, le putea găsi acolo.

În treizeci de minute terminase, textul părea bun, coerent, apărea inclusiv declaraţia designerului. Mă frapase tonul pozitiv, laudativ. După povestea cu iubirea neîmpărtăşită, m-aş fi aşteptat la un atac sub centură. În schimb, Alina se întrecuse în superlative şi metafore despre *superba colecţie a cunoscutului creator de modă.* Îl ridicase în slăvi fără nuanţe, îl pusese pe un piedestal, conturându-i portretul de vizionar. Aveam un mare dubiu. Oare încă îl mai iubea? Poate era într-atât de profesionistă, încât ştia unde să

tragă linia de demarcaţie între viaţa privată şi obligaţia de a rămâne, totuşi, obiectivă.

Mă întreabă ce cred despre textul ei, ce notă i-aş da pe o scară de la 1 la 10.

— Şapte, sincer.

— *You motherfucker! How could you?!* De ce şapte?!

— Din articol reiese că totul a fost perfect la colecţia lui Săndulescu. Adică zero dubii, zero critici!

— *Fuck off!* Hai că m-ai enervat! Te pomeneşti că te pricepi şi la fashion, bobocule!

Îmi trage un *Asshole!* printre dinţi înainte să iasă la fumat. Suportase greu ofensa din partea unui novice. Are noroc că sunt calm, fără chef de harţă. Şi cam tolerant, date fiind circumstanţele.

Vanda ne surprinde la fumoar, n-o zărisem când îşi parcase maşina.

— Ei, cum a fost? mă întreabă, bine dispusă.

O las pe Alina să dea raportul.

— *Very entertaining!*

— Mă bucur. Ai scris ceva?

— Da. Ţi-am trimis pe mail... Eu aş pleca. Ne vedem mâine, OK?

— În regulă... Dragoş, mai rămâi cinci minute, te rog.

— Sigur.

Alina îşi cheamă taxiul, îmi dă manualul de jurnalism şi iese. Urc la etaj în urma Vandei. Fusta despicată îi scoate în evidenţă glezna de felină, încordată pe tocul relativ înalt, îmi era imposibil să mă fac că plouă, să ignor peisajul.

Mă provoacă să-i povestesc aventura de la mall. Voia să afle ce îmi explicase Alina.

— Nu am avut timp de prea multe discuţii, îi mărturisesc cu o sinceritate care mă uimeşte. Costin Săndulescu a dat o petrecere pentru ziarişti... Alina i-a luat declaraţii, au stat de vorbă în particular.

— Şi cum vezi chestia asta? Te provoacă să scrii ceva?

— Atât cât mă pricep la fashion... Adică deloc, din păcate.

— Da, mi-am închipuit. Dar nu ăsta a fost scopul. Alina te-a luat cu ea să-ţi arate cum se documentează un articol. Ia să mă uit, să văd ce-a ieşit.

Citeşte textul pe calculator. Fără să vreau, mă pierd în decolteul femeii. Mi se pare cel mai bun lucru pe care l-aş putea face cât aştept să termine lectura.

— Da, e în regulă.

Tresar când realizez că mă surprinsese ţintuit în defileul dintre sâni.

— Mi s-a părut cam exaltat, îi zic.

— În ce sens?

— Adică fără pic de agresivitate. Îi datorăm ceva lui Săndulescu?!

Îmi zâmbeşte.

— Nu, dar te înţeleg... Costin s-a nimerit să fie un tip talentat. Trecând peste micile carenţe la nivel comportamental. În articol, vorbim strict despre colecţia lui... Apropo, ţi-a plăcut?

— N-aş vedea-o pe Daria purtând hainele alea. Nici măcar la un eveniment ieşit din comun.

— OK. Atunci ce te-a impresionat?

— Colegii din presă, cred.

— Perfect! Scrie o pagină despre asta, fă un mini-reportaj.

— Vorbeşti serios?!

— Da, normal!

— Bine, dar... pentru ce?!

— Ca să discutăm pe marginea lui. Ar fi un punct de plecare. Ce zici?

— Încerc.

Decid să las maşina la redacţie, băusem şi mă temeam să nu mă oprească vreo patrulă de poliţie.

— E o problemă dacă las maşina în curte? o întreb.

— Nu. De ce?

— Duhnesc a whisky...

Râde, de parcă aş fi glumit.

— Bine. Te duc eu până-n Voluntari. Mai ai treabă în oraş?

— Nu, nu! Gata, îmi ajunge pe ziua de azi, m-am distrat suficient.

Urcăm în BMW-ul hibrid al Vandei, cu tapiţerie din piele, sistem de navigaţie de ultimă oră, faruri bixenon, pilot automat şi, în general, cam tot ce-i lipsea maşinii mele. Îmi manifest din plin curiozitatea, ca un copil ajuns prima dată la Disney World, o întreb despre dotări şi îmi povesteşte cu lux de amănunte cum făcuse comparaţia cu un Mercedes din aceeaşi categorie şi cum îl convinsese pe Viktor că BMW-ul ar fi alegerea perfectă. Părea pasionată de maşini. Doar că, spre deosebire de mine, şi-ar permite câte una din fiecare model al clasei de lux, la o adică. Când bateria era complet încărcată (adică după vreo trei ore de stat la priză), BMW-ul Vandei consuma prin oraş circa şase litri la suta de kilometri, foarte puţin dacă mă gândeam la greutatea maşinii. Când rezervorul de benzină se golea, cu bateria plină putea merge încă 31 de kilometri cu tracţiune sută la sută electrică, însă cu maximum 120 de kilometri pe oră. Făcea 70.000 de euro, cu dotări suplimentare.

Conducea prudent, fără să bruscheze acceleraţia. Privirea mi-a fugit spre picioarele femeii, parţial dezgolite. Atât maşina, cât şi şoferul, inspirau putere şi rafinament. Două calităţi pe care, din păcate, Daria nu le va avea

niciodată.

O rog să mă lase în faţa unui chioşc. Trebuia să cumpăr pâine, mă rugase Daria. Îi spun la telefon că sunt în magazin, la doi paşi, şi o întreb dacă mai are nevoie de ceva.

Când intru în casă, Mihai sare pe mine să vadă ce i-am adus. Doar o pungă cu pufuleţi. Se retrage la consolă dezamăgit şi Daria mă lasă să fac un duş înainte să-i povestesc. Revin în bucătărie cu halatul de baie pe mine.

Mă ia tare.

— Unde-i maşina?!

— Am lăsat-o la redacţie.

— De ce?!

— Am băut un whisky la mall. La lansarea lui Costin Săndulescu.

— Chiar era necesar?

— Simţeam nevoia să intru în atmosferă... Altfel, ar fi trebuit să dispar încă din start.

— Să înţeleg c-a fost aiurea...

— Pentru mine cel puţin, care nu sunt obişnuit cu evenimente din astea... mă rog...

— Şi cum ai ajuns acasă?

— Cu taxiul.

Minţisem dintr-un impuls de moment. Nu ştiu de ce, dar parcă îmi fusese mult mai uşor decât să-i fi spus că m-a adus Vanda.

— Perfect! Deci mâine pleci tot cu taxiul. Alţi bani, altă distracţie... Plus că am şi eu treabă în oraş.

— Vino cu mine dimineaţă, îţi dau maşina.

— Zău?! Eu am nevoie la douăsprezece. Puteai să mă întrebi înainte să bei... Hai că m-ai supărat, Dragoş, zău aşa!

Încep să mănânc. O las câteva momente să-şi revină, ştiu că discuţia putea aluneca rapid înspre ceartă dacă insistam cu argumentele mele.

— Stăm bine cu banii... Ce facem, îi aruncăm pe taxiuri?!

Exagerează, însă mă abţin să-i dau replica. Întâi să termin de mâncat. Pe de altă parte, dacă se ambalează şi o ignor, iarăşi sunt în pericol. Am nevoie de tot calmul din lume.

— A fost o zi foarte grea, Daria...

— Te cred. Dar puteai să te gândeşti şi la mine când ai lăsat maşina în oraş... Ia zi, cum e cu Vanda?

În fine, pare că şi-a revenit.

— Urmează o perioadă de probă. O săptămână... Cică mi-o plăteşte.

— Foarte bine. Şi?

— Şi trebuie să învăţ în timpul ăsta. Sper să mă descurc. E revistă pentru

femei, totuşi... Sunt multe subiecte la care nu mă pricep, efectiv.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi moda, de exemplu. M-a lăsat rece colecţia lui Săndulescu.

— Da, normal... Şi ce-a zis Vanda?

— Să nu-mi fac griji. O să scriu despre teatru, film, televiziune, mă rog... chestii cu care am interacţionat şi îmi sunt familiare. Doar că...

— Ce?

— Îmi trebuie timp să învăţ. Mi-a dat un manual de jurnalism.

— Aha... Şi crezi că ai putea să faci treaba asta?

— Nu ştiu. Încerc.

— Despre salariu aţi vorbit?

— E prematur. Colega care mi-a dat manualul de jurnalism mi-a zis că sunt condiţii bune.

O simt cumva uşurată. Speră să ieşim din coşmarul cu vânzarea casei ca ultimă soluţie, în condiţiile în care nu puteam plăti rata la bancă. Bilanţul contabil pe ultima lună ieşise negativ, practic mă forţa să găsesc un job, oricare.

Sus, în birou, deschid calculatorul şi mă apuc să scriu textul despre petrecerea lui Costin Săndulescu. Mă amuz în timp ce tastez.

Lansarea colecţiei cunoscutului creator de modă s-a lăsat cu o petrecere în stilul caracteristic – cu mâncare şi băutură care le-ar fi putut băga în spital pe anorexicele modele plătite de Săndulescu să defileze pe catwalk. *Oricum, n-am văzut niciuna apropiindu-se de platourile cu mâncare, semn că ori aveau interdicţie (ca să ajungă fursecurile pentru ziarişti), ori depăşiseră deja porţia de calorii pe ziua respectivă.*

Atmosfera a fost una de revelion, iar DJ-ul s-a străduit să fie pe gustul invitaţilor, care, după primele pahare de whisky, s-au simţit în largul lor, au dansat şi au socializat, comentând între două apetitive tendinţele scoase în evidenţă de colecţia Săndulescu. Amfitrionul petrecerii a aruncat bezele în stânga şi-n dreapta, în sacoul său colorat la fel de viu ca un papagal din filmul Rio. *Nu-mi dau seama dacă a realizat câte din complimentele jurnaliştilor fuseseră legate de calitatea colecţiei şi câte de calitatea băuturii de la bar. Oricum, s-a manifestat la fel de exuberant ca întotdeauna. A fost o plăcere să-l urmăreşti, mai ales când le-a pipăit pe ziariste, încercând să le recomande cea mai bună clinică de chirurgie estetică.*

Însă designerul Săndulescu s-a comportat absolut normal pe lângă colegii din mass-media. I-am văzut cum au tăbărât pe platourile cu mâncare şi m-am întrebat dacă nu cumva era totul pierdut pentru presa

din România. Spectacolul din jurul farfuriilor s-a dovedit a fi mult mai spectaculos decât cel de modă.

Scriu încă jumătate de pagină pe acelaşi ton şi-i trimit textul Vandei. Realizez că îmi plăcuse, ca primă experienţă. Apoi scot pe birou manualul de jurnalism şi încep să extrag chestiile care mi se păreau importante. Le notez într-un carneţel şi-mi propun să le discut cu Alina.

În pat, mă foiesc, nu pot adormi, aprind lumina şi verific mesajele de e-mail în aşteptarea unei reacţii din partea Vandei. Inutil, probabil îl trimisesem prea târziu. Simt un freamăt, o emoţie ca înaintea sesiunii de examene din facultate. Ce mă apucase?! E drept, erau puţine variante de ales, Daria mă presa şi, dacă ratam şansa asta, exista riscul să accept un job cu efect distructiv.

Adorm târziu, spre dimineaţă, şi, când sună ceasul, parcă anunţă sfârşitul lumii. Daria încă doarme în cameră cu Mihai, n-o trezesc, beau repede cafeaua şi chem un taxi.

La redacţie ajung devreme, odată cu Nora. Deschide uşa cu cardul de acces şi mă întreabă dacă îmi băusem cafeaua de dimineaţă. Aveau un automat în holul de la intrare.

— Ar mai merge încă una, îi zic.

O iau şi ies să fumez, în timp ce Nora rămâne în redacţie. Apare şi Vanda, îşi lăsă BMW-ul în curte, lângă maşina mea. De data asta poartă blugi şi o bluză vaporoasă, are un aer de vacanţă, ai fi zis că venise să ne anunţe că pleacă pe litoral, la plajă. Deschide portiera din spate şi se întinde să-şi ia servieta maro din piele, în care ţine laptopul MacIntosh. Bluza îi saltă până peste talie, descoperindu-i posteriorul demn de calendarele Pirelli.

Mi-o ia înainte cu salutul.

— Bună dimineaţa, îmi zice din mers şi mă invită în biroul ei.

Îşi toarnă dintr-un termos plin cu cafea adusă de acasă, scoate ţigara şi o pune în dispozitivul electronic IQOS.

Abia după ce se aşază confortabil în faţa laptopului îmi spune că a citit textul încă de aseară.

— Mi-a plăcut, Dragoş. Sincer. Ai talent, dar...

— Întotdeauna intervine un *dar,* normal.

— Aş vrea să iei observaţiile mele drept ceea ce sunt. În niciun caz reproşuri. Eşti la început, e absolut normal să-ţi scape unele nuanţe.

— Evident. Ascult... De fapt, notez.

Îmi scot pixul şi carneţelul.

— Te-am rugat să-mi trimiţi textul ăsta ca să văd cum scrii. Atât. Tonul diferă mult de cel din revista noastră. Se apropie mai degrabă de ziarele de

cancan.

— Da, recunosc... Şi subiectul era de aşa natură.

— Aşadar... ca o primă regulă de ţinut minte, atacurile la persoană sunt departe de stilul RST. Articolul ar putea fi distractiv, dar te întreb: care este motivaţia, de ce l-am distruge pe Costin Săndulescu? Doar pentru că-i excentric? Sau pentru că se zvoneşte că ar fi gay?

— Ai dreptate. Nu m-am gândit...

Îmi arată pe birou ultimul număr al revistei.

— RST funcţionează ca orice afacere din industria media. Supravieţuirea ei depinde de publicitate... Săndulescu este un client bun, îşi promovează colecţia prin intermediul revistei. Dacă în particular are un caracter infect, e treaba lui, cât timp are succes din punct de vedere profesional, îşi vinde colecţiile şi îşi achită facturile de publicitate... Deci unui client ca Săndulescu îi scoatem în evidenţă calităţile, apropo de semnele tale de întrebare vizavi de articolul Alinei. Am fost foarte transparentă, ca să înţelegi perfect mecanismul.

— Da, e OK.

— Uită-te la presa de scandal. E cu totul alt stil. Ei fac bani din înjurături, din şantaje... Urăsc genul ăsta de fiţuici. RST are credibilitate, are reputaţia unei publicaţii serioase, fără derapaje... În concluzie, îmi place mult cum scrii, dar trebuie să-ţi canalizezi talentul către aspectele pozitive. Crezi că poţi?

— Sigur.

Trage cu ochiul la ceas, se făcuse ora de şedinţă. Mă roagă s-o însoţesc până în încăperea alăturată, unde ne aşteptau colegele, în jurul mesei ovale. Lipsea tocmai Alina.

Nora intervine cu o explicaţie.

— M-a sunat să-mi spună că întârzie. Se simte rău.

Deşi eram abia în prima zi a perioadei de probă, Vanda a decis să mă prezinte. Şi-a luat un ton autoritar, de şefă, altul decât cel obişnuit. Discutăm despre subiectele pentru următorul număr al revistei, colegele fac propuneri, lansează sugestii. Nora aminteşte evenimentele săptămânii şi Vanda vrea să afle cine şi unde o să meargă.

La început, mă surprinsese faptul că aveam zilnic şedinţă. Comunicarea pe internet devenise rutină, mă gândisem că am fi putut să ne vedem mai rar. Însă acum, asistând la şedinţa de dimineaţă, îmi dau seama că schimbul de opinii faţă-n faţă are, neîndoielnic, o serie de avantaje. Vanda urmăreşte pas cu pas fiecare subiect, o interesează fiecare nuanţă, fiecare virgulă, are o rigoare dusă la extrem. Pe cât de nonconformistă şi liberală pare în rest, pe atât de inflexibilă e la slujbă. Instituise un regim cazon, care îşi arăta din plin

rezultatele. Revista era citită, audienţele de tiraj creşteau, concurenţa spumega de invidie. O admiram pentru asta.

Aştept să vină Alina să mă ia pe teren, iar între timp citesc, discret, din manualul de jurnalism. Evit să mă vadă colegele, rămân sus, în sala de şedinţe. Şi aşa am senzaţia că-s paralel cu fişa postului, nu e nevoie să le dau motive în plus de distracţie.

Mă sună pe mobil Vanda, vorbise cu Alina, care lipsea toată ziua, din păcate. Ar trebui fie să mă duc acasă, fie să merg cu ea pe teren. Avea programat un interviu cu scriitoarea de romane siropoase Tania Nemţeanu. Ultima ei carte, *Tenebre,* fusese prima în topul celor mai furate cărţi din librării. Îi accept invitaţia, ar fi complet aiurea să-mi văd de-ale mele când aveam atâtea lucruri noi de acumulat, iar cineva părea dispus să mă înveţe.

Mergem cu maşina Vandei până la ceainăria din Centrul Vechi unde ne aştepta cunoscuta scriitoare. Tania Nemţeanu e mai tânără decât mi-o imaginam, are sub 30 de ani şi o imaginaţie care-i permite să analizeze intim emoţiile cuplurilor îndrăgostite, un talent deosebit de a scoate în evidenţă conflicte interioare şi reflecţii surprinzătoare, pline de substanţă, dublate de o poveste de tip telenovelă sud-americană, adaptată însă realităţilor româneşti. Succesul ei la public surprinsese iniţial, apoi criticii văzuseră şi altceva în afară de clişee. Tipa chiar avea condei, din ce îmi povestise Vanda în drum spre ceainărie. Îi citise două dintre romane şi rămăsese impresionată. Îi propusese interviul Alinei, care stabilise locul, ziua şi ora, doar că se nimerise să se îmbolnăvească şi eu să am nevoie de un îndrumător.

Tania ne-a povestit că a lucrat o perioadă în televiziune ca reporter, i-a plăcut jobul, apoi dintr-odată a trebuit să renunţe. Remarcasem o tristeţe permanentă pe chipul femeii, chiar şi când zâmbea. De parcă viaţa ei ar fi fost un lung şir de evenimente neplăcute. Ne-a povestit, *off the record,* despre marea ei iubire, un colonel care, printre altele, avusese multiple misiuni în Afganistan. După ultima dintre ele, când revenise în ţară, o găsise pe Tania gata să nască. Fusese o adevărată tragedie, copilul se născuse mort, iar de aici intervenise ruptura definitivă.

A trecut brusc peste episodul nefericit, fără să verse vreo lacrimă, ca să ne spună în ce condiţii începuse să scrie.

— Îmi luasem concediu de maternitate pe ultima sută de metri a sarcinii. Când am revenit, după două luni, cei de la DOT TV mi-au spus că reduseseră schema şi postul meu dispăruse... Se evaporase, pur şi simplu. Odată cu el, îmi pierdusem şi speranţa că o să am un viitor în televiziune...

Se încruntă în timp ce soarele dispare după nori.

— Vă rog să nu menţionaţi asta... A fost o perioadă cumplită, cu depresie

şi alcool. M-am gândit mult la ce-ar trebui să fac ca să ies din starea aia. Aşa am început să scriu...

Clasic. Autorul căruia îi venea inspiraţia direct din sticla de votcă. Sau poate că nu?

Aş fi putut să mă abţin, dar mă trezesc vorbind.

— Tot Felicia Grasu era directoare la DOT TV?

— Da... Dar ea n-avea treabă cu redacţia de ştiri. Mă rog, aşa a fost să fie.

A intervenit Vanda, la timp.

— Şi cum ţi-ai dat seama că scrisul este calea?

— Dintr-o întâmplare. Terminasem prima poveste şi i-am trimis-o unei prietene din televiziune. S-a arătat foarte entuziasmată, m-a încurajat să continui, până am debutat cu proză scurtă... Trei edituri mi-au respins manuscrisul până să ajung la directorul editorial de la Nemesis ART. Căruia ţin să-i mulţumesc şi pe această cale.

Pe măsură ce curge interviul, îmi dau seama că Vanda are abilitatea de a pune întrebările potrivite la momentul potrivit, ştie cât să asculte fără să intervină. Cariera de scriitoare a Taniei explodase odată cu apariţia primului roman, inspirat din propria-i viaţă. Publicase apoi alte trei titluri cu vânzări de top.

Nu-şi ascunde dezamăgirea că nu se putea întreţine doar din scris, lucra într-o librărie. Era foarte mânioasă pe critici, care vedeau exclusiv partea siropoasă a poveştilor ei.

Stabilim în final, încă o dată, ce parte a interviului va rămâne *off the record,* nepublicabilă. O întreb pe Vanda, când ajungem în maşină, dacă Tania putea avea încredere deplină că ne vom respecta promisiunea.

— Ar fi o mare greşeală să încurcăm borcanele. Este ca atunci când îi promiţi unei surse că-i protejezi identitatea... Pe moment, povestea necenzurată a Taniei probabil că ar suscita un mare interes. Am vinde câteva mii de exemplare în plus. Dar s-ar afla imediat că nu ne-am ţinut de cuvânt şi potenţialii subiecţi ar fugi de noi, de frică să nu păţească la fel ca ea.

— Da, înţeleg, e logic.

Încerc să o provoc.

— Totuşi, am putea face o excepţie.

— Nu cred. Ştii cum se zice, excepţiile sunt o sursă permanentă de dezamăgire.

Îi arunc o privire surprinsă. Îmi zâmbeşte.

— Mi-e foame. Mergem să mâncăm ceva?

— Nu ştiu ce să zic...

— Fac cinste... Mai vorbim despre interviu.

Oprim la restaurantul libanez de la parterul unui hotel de cinci stele, unde aş mânca doar dacă aş fi soţia lui Viktor Roca. Altfel, era mult prea scump.

Vanda ia pentru început un platou cu apetitive calde, două salate *fattoush* şi două pahare de vin alb, fără să-şi facă probleme că urma să urce la volan. Se aşezase pe canapea, în timp ce eu rămăsesem pe scaun, în faţa ei. Trecerea de la aerul condiţionat din maşină la cel din restaurant mă făcuse să ignor zăpuşeala de afară. Nu ştiam de ce, dar în preajma Vandei mă simţeam confortabil, uitasem că îmi era şefă. Atitudinea caldă, prietenoasă, contrasta cu fermitatea de la şedinţa de dimineaţă. Era o altă Vanda, cea pe care o ştiam de când venea la noi, să-şi ia băiatul de la meditaţii.

Ciocnim şi bem vin. Începe să-mi spună despre începuturile revistei, cum îi venise ideea şi cât de mult visase să se impună pe piaţă. Îi fusese greu să lupte cu titlurile în spatele cărora se aflau multinaţionale cu zeci de ani de experienţă în presă. Dar tocmai lupta o ambiţionase şi mai tare, cu atât mai mult cu cât recent primise propuneri de a vinde revista. Le refuzase categoric. RST îi era ca un al doilea copil, ţinea enorm la afacerea ei, ridicată cu atâtea eforturi.

Îi preţuiam dorinţa de a fi pe propriile picioare, cumva independentă faţă de multimilionarul Viktor Roca. Mă gândeam că veniturile din revistă erau relativ modeste în comparaţie cu afacerile soţului, dar îi asigurau un trai decent fără să stea cu mâna-ntinsă la partenerul ei. Asta cred că o atrăsese şi pe Daria, văzuse în Vanda femeia care visase să ajungă. Văzuse tot ceea ce ea nu era.

M-a lăsat la redacţie înainte să plece la o întâlnire de afaceri şi m-a rugat să scot interviul de pe reportofon. Am deschis calculatorul de lângă Nora, singura care mai rămăsese, ca să aleagă fotografiile de la lansarea lui Costin Săndulescu. A terminat înaintea mea şi m-a întrebat dacă aveam card de acces, voia să se retragă. Uşa se închidea automat, iar dacă ieşeam la fumat nu mai puteam să intru înapoi în redacţie. I-am zis c-o să rezist fără ţigară.

Îmi amintesc de discuţia cu Vanda, scot din interviu pasajele pe care ne rugase Tania să nu le publicăm. Apoi trimit textul pe e-mail şi înainte să ies activez codul sistemului de alarmă, după indicaţiile Norei. Parcă aş lucra la RST dintotdeauna.

O sun pe Daria în drum spre casă, îmi spune să iau apă minerală şi îngheţată. Venise frati-miu pe la noi. Când ajung, îi găsesc pe Şerban şi pe Mihai la consolă, înfierbântaţi. Aproape că mă ignoră, joacă FIFA 19. Frati-miu era idolul lui Mihai, ştia o mulţime de lucruri despre universul distracţiei pe tabletă, consolă, calculator, telefon sau orice dispozitiv electronic care te ţintuia în scaun până se termina bateria sau până făceau părinţii o criză de nervi. E drept că-l ajuta şi meseria, îşi găsise un job la

firma de software Blue Horse. Visul lui Mihai era să ajungă ca Şerban, programator. N-avea rost să-i scot asta din cap când îl vedeam atât de pasionat. Doar că mă îngrijora lipsa activităţii fizice, ieşea foarte rar din casă, mă chinuiam să-l conving să alerge după o minge sau să se urce pe bicicletă. Aveam de gând să-i schimb rutina: minimum o oră de sport pe zi.

Daria ne-a servit cu îngheţată, ne-a făcut şi câte un suc din sirop natural de căpşuni. Stăm în living, unde încerc să le povestesc despre experienţa mea la revistă, cât timp Şerban şi Mihai se străduiesc să câştige partida de fotbal. Se entuziasmează atât de tare la fiecare gol, de parcă miza ar avea o valoare inestimabilă.

— I-am luat interviu unei scriitoare, le zic. Tania Nemţeanu.

Numele nu-i spuse nimic Dariei.

— Trebuia să fi auzit de ea?! mă întrebă, ironic.

— Cred că da... E una dintre cele mai vândute din noul val. Scrie romane de dragoste.

— Bine, m-am lămurit.

— Parcă am citit ceva, interveni Şerban.

De obicei, era foarte rezervat când venea vorba să contrazică pe cineva. Rareori îl văzusem agresiv. Avea o fineţe şi un bun-simţ care păreau pe cale de dispariţie. Când îi displăcea un lucru, prefera să tacă. Iar dacă-i displăcea profund, avea o expresie simpatică: *Să mor dacă înţeleg ceva!*

— Ce-ai citit? îl întrebă Daria, de dragul conversaţiei.

— Că a lucrat în televiziune...

Confirm.

— Da, aşa-i... A renunţat la televiziune şi s-a apucat de scris.

— Exact ca tine, nu?

Daria râde, abia aşteptase să mă atace. Îi răspund calm.

— Doar că eu sunt la începuturile carierei. Mai am până la consacrare.

Îl surprinsesem pe Şerban, începuse să-i placă, se distra de fiecare dată când mă vedea tachinându-mă cu Daria. Probabil se întrebase dacă asta îl aştepta şi pe el după ce-şi va găsi o parteneră. Deocamdată, îi plăcea viaţa de burlac. Nu se grăbea, la 35 de ani considera că ar fi prematur să-şi pună verigheta pe deget. Degeaba încercasem să-l împing de la spate, micile mele răutăţi îl mişcaseră la fel de tare ca atunci când îi propusesem să-i fac rost de o damă de companie.

În calitate de frate mai mic (însă mai îndrăzneţ), care avea grijă de fratele mai mare (dar mai timid), îi făcusem cunoştinţă cu Iuliana. Păruse în al nouălea cer. Îi adusesem, în sfârşit, ceva de calitate. Iuliana şi Şerban aveau multe în comun, tipa terminase Facultatea de Inginerie Electrică şi Informatică Aplicată, diferenţa de vârstă era de opt ani, acceptabilă,

începuseră să se vadă zilnic şi, împreună cu Daria, ne gândiserăm să le fim naşi de cununie. Până când, din senin, frati-miu mi-a dat vestea cea mare: se despărţiseră. Fără alte explicaţii. În zadar am tras de el să-mi spună ce se întâmplase. Fie avusese o mare parte din vină, fie se petrecuse altceva care îl punea într-o postură proastă. Discreţia dusă la extrem mă scosese din răbdări, aş fi vrut să-l înjur şi să-i trag o palmă frăţească după ceafă, ca în vremurile de demult. Din clipa aia, îmi propusesem să-l las în pace, să-şi caute singur parteneră. Implicarea mea nu făcuse decât să-mi provoace stări de nervi. Iar lui Şerban, senzaţia că încercasem să-i bag pe gât o scorpie (dacă o fi fost vina ei!).

După ce a dus la bucătărie ceştile goale de îngheţată, Daria a vrut să afle amănunte.

— Cu Vanda cum a fost? S-a purtat OK?

— Da. Foarte bine chiar...

Evit să-i spun despre micul nostru popas la restaurantul libanez.

— Încearcă să mă ajute.

— Cine-i Vanda, Dragoş? mă întreabă Şerban, imediat după explozia de bucurie a lui Mihai, care tocmai înscrisese un gol.

Realizez că Daria îl lăsase în ceaţă în legătură cu jobul meu.

— E patroana revistei RST, îi explic. Şefa... Soţie de milionar.

— Ce milionar?

— Viktor Roca.

— Tipul care învârte imobiliare?

— Imobiliare, turism, comerţ, mă rog... are multe afaceri.

— S-a băgat şi în industria de IT?

— Habar n-am. Posibil... De ce, te-ar interesa un transfer?

Mă priveşte uimit.

— Nu... Ar fi ultimul lucru la care să mă gândesc. Îmi merge bine unde sunt.

— Doamne ajută pe mai departe, să fie măcar la fel.

Când Daria se retrage, îi povestesc lui frati-miu conjunctura prin care ne cunoscuserăm cu familia Roca. Pe urmă, mă duc în birou să studiez manualul de jurnalism. Aveam foarte multe de învăţat şi timpul mă presa.

5.

Vineri dimineaţă, redacţia RST

Am tras tare zilele trecute, am terminat manualul de jurnalism şi Alina mi-a explicat câteva lucruri la care aveam nelămuriri. Între timp, scrisesem încă două articole, la sugestia Vandei. Eram conştient că fuseseră doar exerciţii pentru calibrarea stilului, nimic mai mult. Alina evitase să pună calificative, îmi făcuse unele observaţii, în timp ce Vanda mă încurajase să continui pe aceeaşi linie. La sfârşitul programului, ar trebui să aflu dacă trecusem cu brio de perioada de probă. Aveam mari emoţii.

Am ajuns la redacţie, ca de obicei, mai devreme. N-am văzut maşina Vandei în parcare, însă am auzit-o vorbind sus, la telefon. Nora m-a tras de mânecă să fumăm, nu înainte să aducă două cafele de la automat. E simpatică, ştie bancuri, îi place să fie multă veselie în jurul ei, să ne facă să râdem. Pe cât de sobră pare la prima vedere, pe atât de haioasă e după ce apuci s-o cunoşti. Mai nou, se distra pe seama unui sportiv care se îndrăgostise de ea până peste cap. Părea de modă veche, trecea pe la redacţie aproape zilnic, să-i aducă flori sau mărunţişuri. Îl cunoscuse la sala de fitness. Tipul făcea culturism, tricourile mulate îi scoteau în evidenţă muşchii, care contrastau aproape hilar cu figura inocentă, de şoarece de bibliotecă. Nora nu-i răspunsese avansurilor, însă nici nu-l respinsese categoric, încât aproape îmi era milă de bietul om când îl vedeam pe-acolo. O întreb dacă vine şi astăzi.

— Sper că da...

— Îţi place să-l chinui, recunoaşte.

— Până apare marfă nouă la orizont, ştii cum e... M-a învăţat mama că-i bine să am o manta pentru vreme rea.

— Aha... Te-ar deranja dacă i-aş spune tipului ce crezi despre el?

Mă împinge cât să vărs puţină cafea din pahar.

— Nesuferitule! Ce-ţi pasă, eşti însurat! Îţi convine să râzi de noi, astea care visăm la un Făt-Frumos deştept, bogat şi cu muşchi.

Apare şi Alina, coborâse dintr-un taxi. Îmi smulge din mână ţigara încă neaprinsă.

— *What the fuck is going on, bro?* Eşti cam palid. Ultima zi de probă, *am I right?*

Rânjeşte satisfăcută.

— Sărbătorim şi noi undeva, după marele anunţ? Dai un whisky?

— Da, da, bună idee! sare şi Nora, entuziasmată.

Chiar dacă reacţiile fetelor îmi dau motive de optimism, mă gândesc cu tristeţe că până-n ziua de leafă eram destul de strâmtorat.

— Bine, OK, aţi câştigat... Dar mai întâi să aşteptăm verdictul.

Alina răspunde la mobil. Fumătorii redacţiei tocmai fuseseră chemaţi la şedinţă. Se făcuse 9:15.

Vanda aştepta propuneri de subiecte noi pentru numărul de săptămâna viitoare, era nemulţumită cu ce aveam. O roagă pe Alina să citească titlurile materialelor deja scrise.

— *First of all, we have a fucking story about* cum să prepari un *smoothie* care te ajută să slăbeşti. Înlocuieşte masa de dimineaţă cu această *fucking* băutură şi vei scăpa rapid de kilogramele în plus, *bro...*

— Căcat! îmi şopteşte Nora, suficient cât s-o audă Vanda şi să-i arunce o privire încruntată.

— ...*Number two!* Cea mai ingenioasă *fucking* metodă de a realiza bucle perfecte! N-ai nevoie nici de placă de păr, nici de *fucking* ondulator, *bro!*

— Cum vine asta?! mă trezesc întrebând.

— Citeşte revista, mi-o retează scurt Alina, apoi trece la punctul următor. *Three.* Cum să porţi dungile ca să pari mai slabă, *like a fucking model.* Trucurile care te ajută să obţii cele mai inspirate ţinute. *Four.* Poveşti de succes. Oana Mantale, târg de design contemporan şi cultură vintage.

Vanda e surprinsă.

— Cine a scris materialul?

Crispată, Maria ridică două degete, ca la şcoală.

— Şi eu de ce nu l-am văzut?

— I l-am dat Alinei.

Editorul coordonator îşi face mea culpa, a uitat să-l dea mai departe. Promite că îl va trimite imediat după şedinţă. Pe urmă, continuă înşiruirea.

— OK, *let's move on. Five.* Totul despre cancerul la sân, rubrică în colaborare cu *fucking* doctor Petru Manolache. *Six.* Cum a slăbit Teodora 16 kilograme într-un timp record. *Seven.* Cinci accesorii de care te vei îndrăgosti în această vară. *Hey, are you kidding me?!*

— Alina, te rog scoate-l pe ăsta. E foarte slab.

— OK. Restul le citesc pe repede-nainte: Cine a adus în România modelul de educaţie danez, Cel mai tare *fucking* remediu natural pentru tusea seacă, Yoga, pilates şi fitness cu Ana, *Homeschooling-ul,* reportaj cu o familie din Bucureşti care şi-a retras ambii copii de la şcoală. *Fucking cool, bro!* Aaa... şi avem o traducere, Ce mai fac vedetele de la Hollywood, cine pe cine mai hărţuieşte sexual. *That's all,* Vanda!

— Mulţumesc... Subţire. Foarte subţire. Deci, la ce alte materiale mai lucrăm?

În zece minute, şedinţa se termină într-o notă veselă, şefa părând mulţumită de noile propuneri. Ar fi trebuit să-mi zică ceva, însă preferase să amâne momentul. Înainte să iasă, Alina o întreabă despre mine. Intenţionase să ieşim împreună pe teren, să-mi arate atelierul de creaţie al unei tinere antreprenoare. Vanda îi taie din elan, o anunţă că avea alte planuri.

Rămânem singuri. Îmi spune că a vorbit cu Liliana Tender, cunoscuta bloggeriţă pasionată de călătorii. Urma să-i luăm un interviu, pe la unsprezece şi jumătate. Habar n-am ce urmărea, de ce îmi deviase traseul stabilit de Alina. Poate că vrea să-şi dea seama cum mă descurc pe teren, că tot e ultima zi a perioadei de probă. Cumva, are dubii în legătură cu calităţile mele de jurnalist. Cine ştie ce i-o fi spus Alina... Mă străduisem să-mi dau seama care-i treaba cu editorul coordonator, însă tipa era foarte ciudată, nu puteam s-o cataloghez în niciun fel. Tocmai când îţi dădea impresia că-i cool, avea tot felul de toane, trecea din senin de la râs la plâns şi invers, uneori credeam că joacă teatru ieftin dintr-un motiv alunecos, dincolo de capacitatea mea de percepţie. Când o întrebasem, frontal, despre cum scrisesem, evitase să-mi dea calificative, schimbase subiectul sau pretinsese că nu era momentul. Raportul Alinei ar trebui să conteze în luarea unei decizii, sunt convins că Vanda va ţine cont de părerea ei.

Rămân singur să fumez la intrare, până aud cum coboară şefa. Sting repede ţigara.

Se opreşte, indecisă, şi se uită lung în parcare.

— Putem merge cu maşina ta?

Propunerea mă ia prin surprindere.

— Da, sigur... Ce s-a întâmplat cu BMW-ul?!

— L-am băgat în service. Un mic accident, trebuie vopsită portiera... Nimic grav.

Începe să-mi povestească incidentul, în timp ce bag în marşarier şi intru în trafic. Pare afectată mai degrabă de cum se întâmplase decât de faptul că rămăsese fără maşină. Cei de la reprezentanţă intenţionaseră să-i dea, temporar, un BMW identic în locul celui lovit. Îi refuzase. Oricum, bănuiam că garajul familiei Roca adăpostea cel puţin doi bolizi de rezervă.

Bloggeriţa Liliana Tender insistase să ne dea interviul fix la aeroport, urma să plece într-o călătorie în India. La 28 de ani, vizitase deja şaptezeci şi şase de ţări. Când am văzut-o, am avut un mic şoc. După cum era îmbrăcată, aş fi zis că-i corporatistă, mă aşteptam la ceva *flower-power,* cu blugi, tricou şi adidaşi. Liliana purta cămaşă albă şi pantaloni din stofă, cu pantofi şi bijuterii de firmă, arăta ca un *speaker* la un congres internaţional al

specialiştilor din industria de parfumuri. Îmi imaginam cum ar fi să scoată din valiza elegantă pe care-o ţinea lângă scaun un rucsac de munte, o lanternă, un cuţit multifuncţional, eventual şi un ceaun pentru mămăligă. Oare în călătoriile ei trăgea la hoteluri de 4 şi 5 stele, cu *spa,* din care ieşea doar însoţită de ghizi locali? Oare tăticu' milionar se ocupa de pasiunea fetei sau avea un sponsor generos, anonim? Aveam să aflu imediat răspunsul (chiar dacă parţial); tocmai aparenţele care contrastau cu miezul poveştii o provocaseră pe Vanda să-i găsească Lilianei un loc în paginile revistei.

Un sfert de oră mai târziu, Vanda mi-a confirmat că aveam suficiente informaţii pentru material. Mi-a plăcut că nu a intervenit, m-a lăsat să conduc interviul, a vrut să vadă cum mă descurc.

— O să luăm pozele direct de pe blog, cu acceptul Lilianei.

În parcare, după ce sting ţigara, Vanda mă roagă să mergem la o adresă din sectorul 4. Trebuia să se vadă cu un posibil client, poate îl convingea să cumpere spaţiu de reclamă. Mă aşteptasem să-mi spună cum mă descurcasem cu bloggeriţa, măcar voalat, însă ea deviase discuţia, îi plăcea să mă ţină în tensiune.

— Fumezi de mult? mă întreabă, privind în gol.

— Din facultate... O prostie. Tu când te-ai lăsat?

— Nu m-am lăsat. Fumez din astea electronice. I-Q-O-S.

Îmi arată dispozitivul. Uitasem. Îl folosise în câteva rânduri, dar, pentru că nu scotea fum, îl ignorasem.

— Ai încercat?

Scutur din cap. Îmi întinde ţigareta să trag un *fum.* O fac fără prea mare entuziasm.

— Cum e?

Încerc să fiu sincer.

— Măcar nu miroase.

— Aşa zic şi eu... Pentru o femeie, e un avantaj major.

— Nu te tentează să revii la vechiul obicei?

Mă priveşte pe sub sprâncene.

— Mai întrebi?!

Îi întind pachetul de ţigări şi bricheta. Se uită lung la ele, apoi le respinge uşor, fără să mă simt ofensat.

— Mersi. Nu-i momentul... Poate altă dată.

Să circuli prin Bucureşti într-o zi de vară, cu maşina mea, care mai nou avea probleme cu aerul condiţionat, putea fi testul suprem de rezistenţă pentru o persoană ca Vanda. Şi-a scos pachetul de şerveţele, transpirase abundent. S-a şters pe gât, cu gesturi naturale, apoi a coborât încet pe piept, între sâni, fără să se sinchisească. Îmi crea o stare de nelinişte, îmi e teamă

să nu-şi dea cumva seama că-i urmăream mişcările, ca un puşti care trage cu ochiul prin gardul de la nudişti. Însă impulsul era prea puternic. Am deschis geamul complet, trebuia să mă răcoresc. Mă aşteptam din clipă-n clipă ca o pală de vânt să-i ridice rochiţa. Când schimb viteza şi-i ating genunchii fără să vreau, parcă mă electrocutează.

Calvarul erotic are şanse mari să se termine prost. De câteva minute se lăsase tăcerea, ceea ce nu mă avantaja, mă făcea să mă concentrez asupra unui singur lucru. Iar cu cât se scurge timpul, cu atât am mai tare senzaţia că ştie ce-mi trece prin cap. Probabil se distrează copios.

În lipsă de altceva, pornesc aplicaţia Waze pe telefonul mobil şi introduc adresa din sectorul 4, deşi cunosc foarte bine traseul. Sper ca indicaţiile de orientare în trafic să-mi distragă atenţia. Ceea ce se şi întâmplă, într-o oarecare măsură.

Ajungem la destinaţie fără ca Vanda să mai scoată vreun sunet. Zăpuşeala o doborâse.

— Îmi cer scuze, îi zic. Poate un taxi cu aer condiţionat ar fi fost ideal.

— Niciodată!

Coboară şi trânteşte portiera. Mă roagă să scriu materialul cu Liliana Tender, ca să-l citim împreună, în redacţie. S-o aştept neapărat, ajunge şi ea după ce-şi termină treaba prin oraş.

Singur în maşină, răsuflu uşurat. Mă uit lung la bancheta din dreapta şi încă nu-mi vine să cred. Ce-a fost asta?! De ce mă simţisem ca un maimuţoi în călduri? E drept că Vanda arată *într-un fel,* dar până în urmă cu cinci minute o văzusem doar în două ipostaze: de prietenă a Dariei şi de şefă. Atât, nimic mai mult! De unde impulsul ăla animalic? Să mă fi incitat dinadins, ca să-şi râdă de mine? Foarte posibil. Nevestele de milionari aveau tot felul de ciudăţenii, cred.

Până una, alta, încerc să şterg cu buretele momentul penibil. Trec pe la McDonald's să mănânc pe fugă un hamburger, mă rodea stomacul de la atâtea emoţii. Era ziua cea mare, voi afla dacă am trecut testul. În timp ce conduc spre redacţie, ascult din nou interviul înregistrat pe telefon. Încerc să-mi dau seama cum ar suna începutul articolului, cu prezentarea Lilianei Tender. Cel mai probabil, o să scriu textul la persoana întâi, cu primele impresii de la aeroport, de când o remarcasem la cafenea. Mi-e ciudă că nu-i cerusem permisiunea să-i fac o poză. Ca de obicei în situaţii similare, imaginea ar fi spus mai mult decât o mie de cuvinte. Va trebui să mă mulţumesc cu fotografiile de pe blogul ei de călătorie.

Când dau să intru în redacţie, mă intersectez cu Maria. Tocmai se retrăgea spre casă, îmi urează spor la treabă. Rămân să fumez, iar Alina apare să-mi ţină de urât.

— *Hey, bro! Tell me,* cum a fost cu şefa? Mai bine decât cu mine?

Aproape mă face să roşesc. Retrăisem momentul în care îi atinsesem Vandei genunchiul.

— Nu, nici pe departe. Eşti cea mai bună profesoară *ever.*

— *Don't fuck with me, bro!* Minţi, du-te dracu' de bandit!

— Am eu faţă de mincinos?! Pe bune!

Îi povestesc despre interviu. Se oferă să mă ajute, dar îi spun că n-aş suporta să-i fiu dator vândut pentru jobul ăsta. Preferam să-l scriu singur. Era un ultim test, dacă meritam, vom fi colegi, dacă nu, să-mi fie de bine! De mâine, mă găsea la firma de call-center.

Transcriu interviul pe calculator şi încerc să-i dau forma finală. Îmi ia mai mult timp decât m-aş fi aşteptat, recitesc fiecare propoziţie, fiecare cuvânt, fiecare virgulă, până am certitudinea că sună bine. Pe urmă pierd vremea pe Internet, în aşteptarea Vandei. În redacţie nu mai rămăseserăm decât Alina şi cu mine.

Colega a ieşit din nou să fumeze şi m-a întrebat dacă putea citi materialul. Îi zic că îl trimit pe e-mail.

Până să-şi dea cu părerea Alina, a apărut Vanda, s-a scuzat că întârziase şi m-a invitat la ea în birou.

— A trebuit să dau o fugă până la tipografie, îmi spune în timp ce urcăm.

— Probleme?

— S-a stricat un utilaj. Încearcă băieţii să-l repare până săptămâna viitoare... Cum a mers interviul, te-ai descurcat?

— Da... A ieşit cam lung. Şase pagini.

— Hai să ne uităm. L-ai trimis?

— L-am pus pe Google Drive.

Îşi deschide Mac-ul. Păstrez distanţa, mă aşez pe canapea, n-aş vrea să retrăiesc senzaţiile din maşină. Îmi caut de lucru pe telefon, doar că din poziţia aia am o priveliştе amplă, văd cam tot ce mişcă pe sub biroul Vandei. Alesesem prost, trebuia să fi rămas pe scaun. Priveliştea mă atrage puternic, sunt pe cale s-o dau în bară dacă mă observă, aşa că mă ridic şi studiez tablourile. Pe măsură ce aşteptarea se prelungeşte, mi se umezesc palmele din cauza emoţiilor.

Aud bătăi uşoare în uşă. E Alina, îi spune Vandei că trebuia să plece, îi lăsase materialele pe Drive. Îşi urează reciproc weekend plăcut, o salut şi eu pe Alina (care îmi şopteşte la ureche s-o sun, să-i dau vestea cea mare, doar îi promisesem un rând de whisky, ea nu uitase!), apoi rămân din nou cu şefa. O urmăresc cum tastează la laptop, îmi corectează materialul. Sunt curios ce observaţii avea, după părerea mea, îl scrisesem foarte bine. Cu siguranţă omisesem unele chestii, ori interpretasem ceva greşit.

În fine, își ridică privirea, se relaxează, se lasă ușor pe spătarul scaunului, își introduce țigara în dispozitivul electronic. Preferam să-mi spună direct, decât să mă ia pe ocolite, cum că aș avea talent, dar poate că jurnalismul nu mi se potrivea.

— A ieșit bine.

O privesc sceptic. Dacă era așa de bine, de ce corectase aproape întruna?! Ce greșisem? Mă apropii timid de laptop, trag cu ochiul.

Vanda începe să-mi explice. Simțise nevoia să completeze, să taie în unele locuri, să reinterpreteze. Păream ușor contrariat, orgoliul de scriitor își spusese cuvântul, iar Vanda mă citise fără să-i ofer explicații.

— Patru mâini scriu întotdeauna mai bine decât două, Dragoș. Și aici mă refer strict la revista noastră, nu la romanele polițiste. Acolo e altă discuție... O să te obișnuiești, un articol complet înseamnă, din punctul meu de vedere, un efort colectiv. Tu, Alina, eu ne străduim ca produsul final să aibă ceva în plus față de concurență. Un alt unghi de abordare, o idee deosebită, o expresie care să te uimească... Așa că micile vanități nu-și au locul, cât timp obținem rezultatul așteptat. Ești OK cu asta?

— Da... cred că da. În fine, mă obișnuiesc.

— Altă soluție nu ai. Putem discuta pe marginea fiecărei modificări... Nu sunt genul de șef care să aibă ultimul cuvânt *no matter what.*

Încep să cred că romgleza era un *must have* în redacția RST. Mai lipsea s-o imit și eu pe Alina, ca să fie tacâmul complet. În ciuda frustrării, aveam motive de bucurie. Fără să mi-o spună direct, Vanda îmi dăduse de înțeles că trecusem cu bine de perioada de probă.

Își închide laptopul și își face ordine pe birou. Dau să ies, dar Vanda mă reține.

— Mergi spre casă?

— Da.

— Mă duci și pe mine, te rog?

Uitasem că își lăsase mașina în service și, în același timp, scosesem definitiv din calcul posibilitatea repetării momentelor de coșmar în care hormonii mei o luaseră razna.

— Sigur că da...

— Cobor imediat.

— OK.

În așteptarea Vandei, îmi găsesc greu locul. Ar trebui s-o sun pe Daria, să-i dau vestea, însă acum gândul îmi zboară doar la următoarele minute de mers la volan alături de Vanda. Senzațiile îmi sunt încă foarte vii, prezența ei începe să-mi provoace reacții bizare, puternice, greu de controlat. Încă nu pricep de ce mi se întâmplau toate astea. Până de curând, îmi fusese

indiferentă. Adică, îmi dădusem seama că e o tipă beton, cu infinite calităţi, doar că, dintr-un motiv rămas în ceaţă, mi se păruse inabordabilă. Totuşi, se măritase cu un milionar! Ce şanse aş avea să-i fiu pe plac? Şi mai ales, de ce?! Avea o căsnicie minunată, probabil că între ea şi Viktor Roca exista o relaţie puternică. Eram un mare tâmpit (nicio surpriză!), altfel de ce m-ar fi tentat ideea?

Slavă Domnului, afară se răcorise. Urcăm amândoi în maşină, îi deschid galant portiera şi încerc să schimb vitezele fără s-o ating.

Convenabil, discuţia alunecă spre chestii domestice, despre copii.

— Ce mai face Mihai? Cred că abia aşteaptă şcoala.

— Nu ştiu cât aşteaptă el, dar eu, cu siguranţă. Stă prea mult în casă, se joacă ba pe tabletă, ba pe consolă, m-a înnebunit cu chestia asta.

— Lasă, că şi Tudor e la fel. Degeaba are piscină şi teren de tenis în curte. Trag de el, efectiv... îi explic în fiecare zi că are nevoie de mişcare.

— Pe Mihai l-am dus la cursuri de înot. I-a plăcut la început, pe urmă a început să mârâie. Ba că apa-i prea rece, ba că domnişoara instructor îl pune să facă prea multe ture de bazin, ba că nu ştiu ce...

— Da, clasic. Au cam aceleaşi reacţii, parc-ar fi fraţi... I-am spus lui Tudor că-i arunc electronicele din casă dacă nu înţelege să respecte programul de vacanţă... Bine că-ncepe şcoala.

— Da... Deşi dimineaţă o să fie jale.

— De ce?

— Trebuie s-o las pe Daria la slujbă, pe urmă îl duc pe Mihai, apoi vin la redacţie. Ajung pe la opt şi douăzeci. Până la şedinţă, am timp de zece cafele şi un pachet de ţigări.

— Înţeleg...

Nu pare dispusă la un compromis. Şi ar fi complet deplasat să-i cer să lipsesc de la şedinţă.

— Cum ţi se pare colectivul, Dragoş? Te-au primit bine fetele?

Fusesem tentat să spun că da, cu o excepţie. Dar am preferat să par integrat sută la sută, fără reacţii de respingere.

— Da, excelent! Fetele sunt de gaşcă... Atmosfera e foarte bună în redacţie.

— Şi Alina?

Oare să-i fi spus Vandei ceva rău despre mine?

— Da, e OK... M-am obişnuit mai greu cu romgleza ei, dar face parte din farmecul locului.

— Să ştii că boala poate fi molipsitoare. Mă trezesc uneori trântind din senin câte-un *Fuck me!* sau ceva similar. Mi-e frică să nu fie prin preajmă persoane simandicoase... Unii au urechi sensibile. Iar când înjurătura vine

din partea unei distinse doamne, îţi dai seama...

— Din fericire, eu agreez înjurăturile. Le-am şi practicat destul de des.

Mă priveşte neîncrezătoare.

— În televiziune, normal.

O făcusem să râdă copios, deşi fără intenţie. Îmi scăpa ce anume o amuzase atât de tare.

— *Fuck me, man!* Hai că m-ai înveselit! Tocmai îmi spuneam că am avut o zi proastă.

Conduc prudent prin traficul aglomerat, să nu risc vreo tamponare. Era ora la care lumea iese buluc de la serviciu şi, dintr-odată, maşinile merg bară la bară. Toţi vor să ajungă repede acasă, nervii cedează când se fac depăşiri la limită, pe contrasens, pe linia de tramvai, pe lângă coloana oprită la semafor, pe oriunde. Înjurăturile, parte din civilizaţia urbană a Bucureştiului, uneori mă bine dispun, alteori mă agresează. Cele mai spumoase le ştiam de la taximetrişti, campionii absoluţi ai conversaţiilor buruienoase. La multe dintre ele, orice femeie cu o minimă pudoare şi-ar astupa urechile. Oare şi Vanda?

Acum pare pierdută. O surprind dintr-odată melancolică, privind pe geam cu gândurile departe. Când iese din carapacea de şefă intransigentă, de tipă inabordabilă, mă pândeşte un mare pericol. Cum a fost dimineaţă, în maşină, sau atunci când m-am aşezat pe canapeaua din faţa biroului ei. Devenea de-a noastră. Pământeană, vulnerabilă.

Ajungem în Voluntari, în faţa casei familiei Roca, la şapte fără un sfert. Vanda îmi mulţumeşte, deschide portiera să coboare, apoi o închide la loc.

— Hai să-ţi arăt ceva, te rog.

— Unde?!

— La mine... Trage maşina pe dreapta.

Dau să mă conformez, din reflex (doar e şefa!), însă mă opresc cu mâna pe cheia din contact. Propunerea mă luase prin surprindere.

— Nu vreau să deranjez. E vineri seara...

— Viktor se întoarce luni. E plecat în Polonia, cu afaceri... Iar pe Tudor l-am lăsat la bunici. Deci niciun deranj, Dragoş... Hai, durează puţin. E vorba de revistă.

Coboară din maşină şi îmi arată unde să parchez. Păşesc prin curte cu mari emoţii, de parcă m-ar urmări cineva din spatele ferestrelor. Ideea că vom fi doar noi doi în ditamai casa de milionar îmi ridică părul pe mâini. Mă tem să nu se repete, să nu revină *impulsul.* Trebuie să plec repede, sub pretextul că mă aşteaptă Daria. Cu siguranţă Vanda nu avea nici cea mai palidă intenţie, însă îmi era frică de propriile reacţii. Reuşisem să obţin jobul cu greu şi, chiar dacă visasem la altceva, pe moment mă scotea dintr-un

mare impas. Aşa că trebuia să fiu foarte atent, orice gafă sau gest necontrolat m-ar fi pus într-o situaţie fără ieşire.

Intrăm în living. Dintr-un dulap, Vanda scoate revista RST şi mi-o aruncă în braţe.

— E primul număr, ediţie de colecţie... Sunt curioasă ce părere ai despre articolul meu. Citeşte-l, te rog, cât fac un duş.

Dă să iasă, apoi se întoarce.

— Bem un whisky, OK? Sărbătorim intrarea lui Dragoş Zaharia în frumosul nostru colectiv.

Se duce la bar să toarne în pahare, mă luase prea repede ca să apuc s-o refuz.

— Felicitări, Dragoş!

— Mulţumesc.

Ciocnim şi Vanda goleşte paharul ca pe apă.

— Sper să avem o colaborare de tip *win-win...* reciproc avantajoasă, ca să folosesc un clişeu.

Pe urmă dispare graţioasă din peisaj. Mă aşez într-un fotoliu masiv din piele, băutura fină mă făcuse să mă simt bine, îmi pusese sângele în mişcare. O turnase dintr-o sticlă de cristal, aşa că marca rămăsese o enigmă. Mă intrigase dexteritatea Vandei de a bea whisky pe nerăsuflate, părea să aibă antrenament. În locul ei, aş fi scos flăcări mai ceva ca dragonii din *Urzeala Tronurilor.*

Termin băutura şi mi-e aproape imposibil să mă concentrez. Stau cu revista-n braţe, deschisă la prima pagină, şi mi-o imaginez pe Vanda sub duş, masându-se cu buretele pe coapse, pe spate, pe sâni, în timp ce eu mă chinui să-i descifrez mesajele subtile, lansate printre rândurile editorialului din RST. Nu văzusem nimic deosebit, ori poate whisky-ul îmi luase minţile, deşi nu cred, băusem prea puţin.

O să vină dintr-un moment în altul şi habar n-am ce să-i spun. Îmi torn încă un rând de whisky, măcar să prind curaj.

Când apare într-o rochiţă albă, simplă, decoltată şi suficient de scurtă încât să rămân cu privirea blocată preţ de două secunde (foarte mult, după opinia mea!), îmi trece prin cap că mai aveam o singură şansă: să-i spun la revedere şi să fug mâncând pământul. Fără explicaţii, pur şi simplu. Doar că îmi e imposibil, stau ţintuit în fotoliu şi privesc lung editorialul. Aştept o mână salvatoare.

Vanda îşi toarnă whisky. Îmi smulge revista, o aruncă pe covor şi se trânteşte în fotoliu.

— Dă-l încolo de articol! Sunt o nostalgică... în realitate, e foarte prost scris.

— Nu, n-ai dreptate.

— Hai, lasă, ştiu că-i plictisitor. Noroc!

Bea din nou pe nerăsuflate, de parcă am fi pus rămăşag în legătură cu cine-o să cadă primul sub masă. Mă tem că n-o să ţin pasul, pare s-o întreacă până şi pe Alina, căreia i-aş fi dat patru stele din cinci la capitolul ăsta.

— Mi-e foame, îmi mărturiseşte. Ce zici?

Îi sclipeau ochii într-un anume fel. Stă cu piciorul stâng sub fund, relaxată, cu părul pe jumătate ud, la fel de provocatoare ca şi când ar fi fost complet goală. Nu înţeleg ce vrea.

Încerc să mă ridic, fără prea mare elan.

— Ar trebui să plec... E târziu, mă aşteaptă Daria.

— Daria?! Dă-i telefon, zi-i să vină aici. Sărbătorim împreună.

La asta chiar nu mă aşteptasem. Fac ochii mari.

— Ce stai? Vrei s-o sun eu?!

Se duce să-şi ia mobilul, cotrobăie prin geantă. Îl flutură victorioasă.

— Ura, l-am găsit!

— Lasă, OK, o sun eu... Ies puţin afară, scuză-mă.

Deschid uşa spre terasa din spatele casei. Rămân singur, mă uit pe geam cum butonează telecomanda televizorului. Apoi o sun pe Daria. Îi spun că sunt la redacţie, am de terminat un articol. Întârzii vreo oră. Şi da, se pare că trecusem testul, voi lucra la RST.

Nu am chef să vină. Cu riscul de a afla ulterior adevărul de la Vanda. Dacă va fi nevoie, o să-i explic conjunctura, să înţeleagă de ce minţisem.

Când revin în living, Vanda tocmai pleca spre bucătărie.

— Dragoş!

— Da.

— Vino puţin.

O găsesc în faţa frigiderului, deschisese ambele uşi ale combinei, să-mi arate rafturile aproape goale.

— Asta-i cam tot ce am... îi facem o surpriză Dariei: paste carbonara. Ştiu o reţetă delicioasă.

Se întinde să scoată cutia cu spaghete dintr-un dulap. Pune pe blat caserola cu ouă, brânza de oaie pecorino şi bucata de şuncă din frigider.

— Hai, ce te uiţi?! Ia cuţitul ăla şi taie şunca... Fă-o cubuleţe. Eu pregătesc apa pentru spaghete.

E atât de entuziasmată, încât aş supăra-o dacă i-aş spune că Daria n-o să vină. Cred că nici nu luase în calcul ipoteza unui refuz. O s-o ajut, apoi găsesc eu o scuză credibilă ca s-o şterg. Poate un fals mesaj de la Daria, cum că se simţea rău.

Iau cuţitul de pe blat şi încep să tai şunca. Vanda pune pe aragaz cratiţa

pentru spaghete şi caută tigaia din ceramică. Se enervează că n-o găseşte, înjură în engleză. Familia Roca mânca des în oraş, iar acasă aveau bucătar. Cum ar fi putut să le ştie pe toate?

Până la urmă, găsesc eu tigaia undeva în fundul dulapului, pun bucăţile de şuncă şi învârt butonul aragazului. Vanda mă atenţionează să las deoparte sticla de ulei. Reţeta era mai simplă decât aş fi crezut. Peste şunca prăjită crocant în propria grăsime, Vanda toarnă pastele fierte, apoi amestecul de gălbenuşuri şi brânză.

— E gata... Mănânci condimentat?

— Da.

— Foarte bine, şi eu.

Presară piper din abundenţă.

— Ia să văd ce vin ar merge... Când ajunge Daria?

Deschide răcitorul de vinuri, unde avea un bogat sortiment, şi scoate o sticlă de chardonnay îmbuteliată în California. Mi-o arată.

— Ce zici?

— Îmi pare rău, mă pricep la vinuri ca la tranzacţiile bursiere.

— Mai bine că nu te pasionează bursa... Warren Buffett spunea că în afaceri prima regulă este să nu pierzi bani. Iar a doua este să nu uiţi niciodată de regula numărul unu.

— OK. O să ţin minte, dacă o să fiu vreodată în viaţa asta în postura de a face investiţii... Ceea ce nu cred!

— Cine ştie, Dragoş? Poate, la un moment dat, te fac partener la revistă.

— Glumeşti?!

— Deloc... Alina are şapte procente din acţiunile firmei.

— Foarte tare!

— Până atunci, te pricepi să desfaci sticla asta?

— Dacă-mi dai un tirbuşon...

Îl caută prin sertare şi îl găseşte, în cele din urmă.

— Poftim... Când vine Daria, ai sunat-o? Se răcesc pastele.

Oricât aş vrea, îmi e imposibil să amân răspunsul. Vanda aşază pe masă farfurii, furculiţe şi pahare, înfig tirbuşonul în sticlă.

— Daria nu vine...

Trag tare, iar dopul iese cu zgomot.

— De ce?!

Îmi torn vin în pahar, îl degust, apoi îl umplu şi pe al Vandei.

— I-am zis că sunt la redacţie.

Ştiam din experienţă că adevărul durea cel mai puţin. Dacă l-ar fi aflat de la Daria, lucrurile s-ar fi complicat.

— Păi atunci, ce mai stăm? Hai, la masă!

Sper să fi înţeles. Mă temusem de reacţia Vandei, să nu creadă cine ştie ce bazaconii. Însă ea, dimpotrivă, o luase ca pe un fapt banal. Acum ar trebui să plec, să găsesc pretexte, doar că mă simţeam vinovat şi în acelaşi timp obligat să rămân.

Împarte pastele în două farfurii.

— Porţia Dariei îţi revine. Asta e, te sacrifici.

— În regulă, mersi... Să gustăm întâi vinul. Mulţi ani!

— Mulţi ani!... Dragoş, mi-aş dori să avem o colaborare lungă, plină de satisfacţii.

— Să dea Domnul!

Golesc paharul, ca să uit repede. Mă copleşise sentimentul de vinovăţie. Vanda, în schimb, era încântată de cum gătise.

— Mmm... foarte bune pastele!

— Da, delicioase. Să trăiască bucătarii!

Îmi torn din nou băutură. De data asta, Vanda se grăbeşte încet, soarbe fiecare înghiţitură. Pe cât de rapid dăduse peste cap whisky-ul, pe atât de domol îşi bea vinul. Termin din farfurie şi constat surprins că sticla e goală. Vinul se potrivise de minune cu pastele carbonara.

Mă ameţisem binişor, aş mai fi băut. E o atmosferă intimă, poate prea intimă, de cină în familie. Vanda scoate încă o sticlă şi ne mutăm cu paharele pe canapea, unde îmi arată un album cu fotografii personale. Unele sunt legate de activitatea revistei.

Remarc poza cu Vanda în costum de baie, alături de o femeie la fel de sexy. Cele două stau la plajă pe şezlong şi citesc, chipurile, RST. Disting coperta revistei, cu susul în jos.

— Cine-i tipa?

— Elvira... Fostă colegă de şcoală. O foarte bună prietenă. Aici ne distram în Grecia, acum doi ani.

— Singure?!

— Eu cu Tudor, ea singură... E divorţată, n-are copii.

— Şi Viktor?

— În Bucureşti, cu afaceri. Ca de obicei...

Se lipeşte de mine când se întinde să scoată alt album. Mă curentează puternic, mai tare decât dimineaţă, când o atinsesem în maşină. Are un parfum discret şi foarte plăcut. Îmi vine să fac un gest nechibzuit, iar vinul mă ajută, îmi dă mult curaj.

Mă priveşte într-un fel, parcă prea insistent, îşi muşcă buza de jos, una dintre bretele îi cade, lăsându-i umărul dezgolit. Se apropie şi mai tare. O sărut fulgerător, impulsul viguros fusese de-a dreptul irezistibil.

Îmi răspunde imediat, cu limba în gură, de parcă s-ar fi aşteptat. În

îmbrăţişare, caută febril să-mi dea jos pantalonii. Ne ridicăm de pe canapea, în timp ce o las fără sutien, apoi cobor uşor, pe coapse, unde realizez că-i lipseau bikinii. Asta mă scoate din minţi, mă dezlănţui cu o frenezie adolescentină, de care nu m-aş fi crezut în stare. O mângâi între picioare, printre gemete, până când degetele îşi fac loc... Se lasă pe spate, pe covorul moale, mă împinge în ea cu ambele mâini, de parcă se aştepta din clipă în clipă să explodeze. Aveam nevoie de puţină concentrare, altfel riscam s-o dezamăgesc.

Se ridică deasupra şi preia controlul cu o mişcare neaşteptată, o privesc cum trăieşte la maximum momentul, începuse să transpire, parcă mă imploră să rezist, îi simţeam toţi muşchii zvâcnind, îşi dă capul pe spate şi murmură un *Fuck me!* care mă răscoleşte şi mai tare. Caut să schimb dinamica, mă sprijin în coate, pe urmă o răstorn pe spate şi opresc brusc jocul. Înţelege. Mă sărută pe abdomen până decidem să reluăm, însă acum pare că vrea să experimenteze. Se ridică şi mă trage după ea, rămâne în picioare, cu spatele la mine şi coatele pe masă, fremătând de plăcere, iar când mă temeam că se va termina prea repede, scoate un ţipăt care mă eliberează la timp.

Am căzut îmbrăţişaţi pe covor. Sunt istovit de parcă aş fi încărcat un vagon de nisip, lopată cu lopată. Îmi trag blugii şi tricoul, iar Vanda îşi pune rochiţa.

— Ies puţin să fumez, îi zic.

— Dă-mi şi mie una.

Îi întind pachetul, surprins. Rămâne în living, pe canapea. Îmi cere bricheta.

— Fumăm în casă?!

— Da... Scrumiera e acolo, în dulap.

Îmi arată direcţia cu mâna, aduc scrumiera şi stăm lipiţi unul de altul. Toarnă whisky pentru amândoi, însă prefer să nu sar calul. Aburii alcoolului îmi ieşiseră prin toţi porii, aş bea o cafea tare înainte de-a ajunge acasă.

— Ştii să umbli cu espressorul?

— Cred că mă descurc...

Nu fusesem convingător, aşa că îmi explică:

— Doar apeşi pe buton... Adu-mi şi mie una. Cu lapte, te rog.

— OK.

Eram incapabil să raţionez corect. Fusese ca un drog foarte puternic, încă pluteam. Şi totul se întâmplase uimitor de repede!

Când revin din bucătărie, Vanda îşi aprinde altă ţigară. O văd cum se frământă, sper să nu fie vorba despre remuşcări. Îi sună telefonul mobil, observ pe ecran numele lui Viktor. Încep să tremur uşor, am palpitaţii, simt

că nu-mi ajunge aerul, mă duc să deschid fereastra. Un atac de panică, mă gândesc.

Vanda respinge apelul, ca şi cum ar fi fost deranjată în plină şedinţă. Se încruntă, fără să pară speriată.

— De ce n-ai răspuns? o întreb.

Nu-mi spune nimic. Bem cafeaua în liniște. La a treia ţigară, începe să-mi povestească.

— Dragoş, viaţa mea nu-i aşa de roz cum pare...

Oare încearcă să se justifice? Să se victimizeze? S-o facă pe Maica Tereza, surprinsă într-un moment de rătăcire?

— De ce spui asta?

— Viktor...

— Ce-i cu el?

— Se poartă mizerabil...

I se umezesc ochii. Sunt incapabil să reacţionez, din păcate. Se agaţă de gâtul meu şi plânge printre sughiţuri. Femeia puternică şi sexy de la RST avea umbrele ei. Secretele ei.

6.

Vineri, după o săptămână

Am avut şi zile mai bune. Primele nopţi de *după* au fost albe. N-am dormit aproape deloc. Am retrăit clipele alea, gândindu-mă că Vanda îmi dăduse viaţa peste cap. Nu fusese, evident, o simplă aventură. Cel puţin din punctul meu de vedere. Pe urmă mi-am spus că o prinsesem într-un moment delicat, de slăbiciune, neputinţă şi furie. În alte condiţii, cu siguranţă m-ar fi respins brutal. Însă chimia mi s-a părut reală, palpabilă. Avusesem parte de o partidă memorabilă de sex, mă bântuie, scenele alea nu-mi dau pace, îmi stârnesc imaginaţia, mă excită încontinuu, de parcă aş fi ajuns la fructul oprit după lungi cazne şi acum, când în sfârşit gustasem din el, eram pe cale să-l pierd.

Perspectiva adulterului urmat de divorţ mă şi speria, pe de altă parte. Mă obişnuisem cu Daria, cu defectele ei (nu mai mari decât ale mele!), pe urmă era vorba şi de Mihai. Riscam să-l dezamăgesc cumplit. Îmi era imposibil să-i explic fiului meu că mă îndrăgostisem de altă femeie. E drept, intervenise inevitabil rutina, între mine şi Daria rămăsese doar relaţia de prietenie, pigmentată cu multe certuri. Cu toate astea, simţeam că Mihai nu m-ar ierta niciodată.

Nopţile nedormite au fost pline de spaime, zbucium, incertitudine şi multe vise cu ochii deschişi. Luni, când m-am văzut la redacţie cu Vanda, avusesem prima confirmare. Se purtase foarte distant, rece, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici măcar nu adusese vorba. Regreta, evident fusese un simplu accident pe care voia să-l ştergem rapid cu buretele. Ne luase valul pe amândoi, pur şi simplu. Vanda, pe fondul emoţional al problemelor cu Viktor, iar eu, după câteva pahare de vin în plus.

Şi, în fond, ce i-aş putea oferi? Pe lângă Viktor, sunt un NIMENI. Îmi făcusem iluzii că ar simţi ceva pentru mine, ea, o femeie independentă, puternică şi care îşi urma interesele. O prinsesem într-un moment vulnerabil, băuse un whisky, aşa că n-ar fi fost exclus să fi văzut în mine un partener ocazional. Îl foloseşti o dată şi-l arunci cât colo.

M-a durut atitudinea ei. Îmi făcusem atâtea gânduri, inutil. În acelaşi timp, mi se luase o piatră de pe inimă, perspectiva de a o înşela în continuare pe Daria îmi dădea palpitaţii. Da, voi suferi o perioadă, va trebui să uit ce se întâmplase în livingul Vandei, şi aveam o bănuială că-mi va fi foarte greu.

Mă temusem ca nu cumva să sufăr repercusiuni. De pildă, să-mi facă probleme la serviciu. Doar că Vanda se comportase exemplar din punctul ăsta de vedere, mă sprijinise să învăţ lucruri noi, o rugase pe Alina să mă ajute în continuare şi îmi dăduse de înţeles că mă aflam pe drumul cel bun.

Preventiv, încercasem să limitez contactele directe, vorbiserăm mai mult la telefon, cu excepţia şedinţelor de dimineaţă. Mi-aş fi dorit să avem, cândva, o discuţie lămuritoare, deşi nu ştiam dacă voi fi vreodată capabil să deschid subiectul.

E vineri după-amiază. Luni va ieşi din tipografie primul număr de când lucrez la RST. Primele mele articole. Nu sunt din cale-afară de bucuros, de parcă le-ar fi scris altcineva. Şi, în mare parte, ăsta era adevărul. Alina şi Vanda contribuiseră din plin.

Am ajuns în oraş împreună cu Alina, s-a oferit să mă însoţească pe teren, urma să-i iau interviu unei tinere actriţe. Violeta are 16 ani, învaţă la Liceul Dinu Lipatti şi făcuse un rol mare în lungmetrajul românesc *Fake News.* Îmi plăcuse cum intrase în pielea personajului, îi propusesem Vandei subiectul şi păruse entuziasmată.

Am găsit-o la bar. Minionă, şatenă cu ochi căprui, cum o ştiam din film, a simţit nevoia să bea o votcă pentru a-şi domoli emoţiile. Alina şi-a comandat coniac, în timp ce eu am cerut cafea. Pe urmă, discuţia a curs lin, natural, fără să intrăm în intimităţi. N-a vorbit mult despre ea, a preferat să-mi spună cum se pregătise pentru rol. Se documentase, vorbise cu medici, cu psihologi, cu adolescente care trecuseră prin experienţe similare. Se comportase ca un profesionist de la Hollywood şi mă făcuse să mă simt mic cu rolurile mele de duzină din filme de aceeaşi categorie. În final, am asigurat-o c-o să iasă un articol interesant, i-am urat baftă pe mai departe, să-şi împlinească visele ca viitoare actriţă profesionistă. Mi-a confirmat că vrea să urmeze UNATC-ul, se pregătea intens pentru examenul de admitere.

În faţa barului, ne-am aprins ţigările. Violeta şi-a luat rămas-bun înainte de a-l săruta pe prietenul ei, care o aşteptase afară.

— Hei, *bro,* mi-e foame. Mergem undeva?

Propunerea Alinei picase la ţanc.

— Ai vreo idee?

— *Sure!* Eşti dator, ai uitat?

— Cum aşa?!

— Cine zicea că dă de băut? Aud?

— OK, m-ai prins.

— *You bet your ass, bro!*

Colega mea nu suporta bodegile sau fast-foodurile cu scaune din plastic. Era clienta restaurantelor cu feţe de masă, lăutari şi chelneri care te primeau

cu şervetul pe mână. Am intrat la Terasa Doamnei cu strângere de inimă, mă gândeam deja la nota de plată şi îmi venea să invoc false dureri în piept cu stări de leşin, doar ca să amân chermeza până în ziua de leafă. În fine, am renunţat la idee, am rămas afară, în sectorul pentru fumători. Era cald şi plăcut, adia uşor vântul. Se strânseseră ceva nori, văzusem pe internet că s-ar putea să plouă răzleţ.

Am răsfoit meniul şi am remarcat preţurile măricele pentru bugetul meu. Am întrebat-o pe Alina, cu noduri în gât, ce ar vrea să comande.

— Ceva uşor. Tochitură moldovenească şi mămăligă cu sos de usturoi. *Fucking cool, man!*

A râs cu poftă. Mă surprinsese, m-aş fi aşteptat să ceară salată cu fructe de mare, muşchi de viţel cu sos Choron, grătar de somon cu dressing de portocale sau alte sofisticării la 150 de lei porţia.

— Glumeşti?

— Deloc! Şi o sticlă de vin roşu. Pinot noir de Sâmbureşti. Aoleu, eşti cu maşina, *what the fuck!* Bei şi tu? Hai, că luăm un taxi.

— Un pahar, cel mult.

— OK, *bro,* mie-mi convine. Şi ce mănânci?

— Mda... O să iau aripioare de pui cu sos *barbeque,* cartofi pai şi... salată de roşii.

Tocmai când reuşisem să calculez totalul (inclusiv bacşişul) şi răsuflăm oarecum uşurat, chelnerul (un tip la vreo 50 de ani, cu burtă, discret, sobru, cu memorie bună în loc de pix şi carneţel) îşi permite să se joace cu nervii mei.

— Doriţi nişte apetitive reci până la felul principal?

Închid meniul, îl înjur în gând şi refuz oferta fără să clipesc. Alina, în schimb, comandă bruschete şi *un whisky Jim Beam, de încălzire.* Chelnerul dispare în bucătărie. Mă străduiesc să-mi ascund crisparea, însă fără succes.

— Lasă, nu fi trist. Astea le trecem în contul meu, *bro.*

Zâmbeşte şi mă bate pe umăr, mă făcuse să mă simt ridicol. Îi răspund tot printr-un zâmbet, însă neconvingător.

— Ia zi, Dragoş, cum e, îţi place la noi? E mai bine sau mai prost decât în televiziune?

— Sunt avantaje şi dezavantaje... Dar, una peste alta, îmi place deocamdată.

— Adică ce dezavantaje ar fi, *man?!* Te referi la bani?

— Nu. Mă refer la faptul că îmi lipseşte publicul... Sunt actor, Alina.

— M-ai dat gata, *bro!* Fă-mi un semn, că bat din palme, ce dracu'!

Chiar bate din palme, amuzată. Chelnerul revine cu apetitivele şi băutura. Începuse să plouă, dar eram în siguranţă acolo, sub copertină.

— Alina, nu știu dacă am ce-mi trebuie pentru a fi jurnalist... Sincer.

— Mă lași? De unde atâta modestie?! Hai noroc! *Cheers!*

Părea încântată de companie. Încerc să profit, să-mi schimb starea, săptămâna de tăcere din partea Vandei mă adusese în pragul disperării, discuția cu Alina speram să mă ajute să înțeleg mai bine ce mi se întâmplase.

— Ia și tu bruscheţe. Mmm... foarte bune.

Mă îndemnase cu gura plină, comportamentul ei masculin, brutal, fără prea multe maniere, mă inhiba. În special când mă provoca să vorbesc despre mine.

Gust din apetitive și încerc o mică diversiune.

— Nu mi-ai zis cum ai ajuns să faci presă. Ai fost dintotdeauna jurnalist?

— *Fuck me, no!* E o poveste lungă...

— Sunt curios.

— Am terminat Facultatea de Fizică.

— Fizică?!

— Cum auzi. Trebuia să intru în sistemul de învățământ românesc. La o școală de pe lângă București, în cel mai fericit caz. *Pretty* c*ool,* nu-i așa?

— Soția predă engleză.

— *Wow!* Și, e fericită?

— Nu prea.

— Vezi? Despre ce vorbim?! Să fii profesor în România e *fucking disastrous, man!*

Îmi ridicase mingea la fileu, abia așteptam s-o provoc.

— Ei, nici chiar așa!

— *Are you kidding?!*

— E un job bunicel. Vacanţe fără număr, muncă relativ ușoară, stres aproape inexistent. Depinde de școală, de copii, de materie...

— Ai uitat de bani. Profesor debutant – 300 de euro. *Am I right, bro?*

— Cred că da.

— Cât femeia de serviciu care dă cu mătura la noi în redacție. *End of story. What the fuck are we talking about?*

— Deci ai fugit de învățământ doar din cauza banilor?

— Nu numai. Din cauza submediocrității. *Believe me,* știu ce hahalere sunt prin cancelarii... Sistemul e putred, *bro.* Selecția se face anormal. Cei mai buni absolvenți de facultate fug de catedră, își găsesc joburi te miri pe unde, fără legătură cu școala. Uită-te cât de greu se intră în învățământ în țările nordice. În Norvegia, în Finlanda, în Suedia... Ca să fii *teacher* în Helsinki îți trebuie vocație, simț pedagogic și note foarte mari în facultate... Deci, despre ce învățământ vorbim în România?

— Dar acolo statul te plătește foarte bine.

— Aia e! Ne învârtim într-un cerc vicios. Profesorii noştri sunt, în mare parte, necalificaţi, iar politicienii îi tratează ca atare... Cei calificaţi se descurcă şi ei cum pot. Fac meditaţii, în principiu. Ca soţia ta, *I guess.*

Apare chelnerul cu mâncarea, destupă sticla de vin şi toarnă în pahare. Alina îşi înfige furculiţa în tochitură.

— Poftă bună!

— Mersi, la fel.

— Pe mine nu mă deranjează că unii profesori câştigă din meditaţii, reia Alina. Mă deranjează că cel care are de pierdut, *finally,* este bietul elev.

— Total de acord... Aşadar, ai fugit de învăţământ şi... ai ajuns în presă?

— Nu chiar. Eram prietenă cu un coleg de facultate, Codrin. M-am mutat la el după absolvire... eu nefiind din Bucureşti. Ai mei au luat foc, babaci de modă veche, cunoşti stilul. Mi-au zis că am înnebunit, trebuia să mă mărit, ce-i aia *fucking* concubinaj?

— Şi?

— Şi Codrin avea visele lui, de antreprenor. Luase bani de la taică-su, care învârtea afaceri, ca să deschidă o agenţie de turism. Mă implicase şi pe mine... Primii doi ani ne-am descurcat, până a venit o ţeapă de zile mari de la un *tour operator* din Israel... Am pierdut 40.000 de euro din banii clienţilor, din care doar 10.000 erau asiguraţi. *Can you believe it?*

Mda... aiurea.

— Lovitura ne-a distrus şi relaţia. Ne-am despărţit urât... Babacii au fost fericiţi, mi-au trimis bani să plec în weekend la Paris. *Crazy people!*

— Şi după agenţia de turism?

— Am avut câteva încercări eşuate. Două luni copywriter la o agenţie de publicitate, trei zile dealer la o reprezentanţă auto...

— Trei zile?! De ce doar trei zile?

— Din cauza unui nenorocit de client. *Fucking asshole!* Am ieşit din oraş să testeze maşina şi a făcut-o praf... S-a distrat, boul! A intrat cu ea pe arătură, prin toate bălţile şi şanţurile, pe urmă a dat vina pe mine. *Such an idiot!*

— Distractiv!

— Mie-mi spui? Mai ales că-i vorba de Costin Săndulescu.

— *Vestitul* Costin Săndulescu?! Creatorul de modă?!

— Chiar el. Aşa ne-am cunoscut... Pe urmă ne-am împrietenit, m-a invitat în oraş să-şi ceară scuze, în fine, s-a comportat ca un gentleman. Prin el am ajuns la Vanda, care mi-a spus că avea un proiect... O revistă pentru femei.

— Apropo, e adevărat că te-a cooptat în acţionariat?

— Da. Simbolic... Ţi-au zis fetele?

— Îhî...

— Când are interes, Vanda ştie să fie o *fucking lady.* Dar şi când o calci pe bătături, să te ferească sfântul să-i stai prin preajmă... Voi doi, tu şi cu Vanda, de unde vă ştiţi?

— Nu ţi-am povestit?!

— Nu.

— Soţia face meditaţii la engleză cu Tudor. Băiatul Vandei.

— *Fucking cool!* Şi eu care credeam că i-o tragi...

Mă priveşte insistent, ca şi cum ar fi fost mai mult decât o simplă glumă. Mi se urcase sângele în obraji, aşa că iau paharul de pe masă şi beau ca să-mi revin.

Imposibil să-i fi povestit Vanda. Şi atunci?!

— Mă faci să râd. Ce-ţi veni?!

— Nu ştiu. Ziceam şi eu.

Zâmbetul parşiv al Alinei mă tentase să-i răstorn mâncarea-n cap. Ce-o fi văzut la mine şi la Vanda?! În ultima săptămână abia ne salutaserăm. Oare blufase ca să mă tragă de limbă?

Dacă deveneam prea serios, riscam să-mi agravez situaţia.

— Crezi că Vanda e genul de femeie care să se uite la unul ca mine? o întreb, zâmbind. Nu că nu m-ar tenta, Doamne fereşte!

— Am sesizat.

— Ce anume?

— Că te-ar tenta.

— Atât de uşor sunt de citit?!

— Ca o *fucking* carte deschisă.

— Nu te cred.

— Treaba ta...

— Atunci, zi-mi cum mă uit la tine în momentul ăsta.

O privesc cu indiferenţă sobră, cu accente de asperitate.

— Te uiţi ca şi cum ai vrea să mi-o tragi chiar aici, pe masa asta. *Am I right, bro?*

Apoi goleşte paharul de vin şi îşi toarnă altul. Mă roagă să-i aprind ţigara, în timp ce-mi întinde pachetul de Kent (era prima dată când îmi oferea din ţigările ei!).

— După o masă copioasă, merge perfect o ţigară canceroasă. Ce-ai rămas aşa, ca la *fucking dentist?* Zi ceva, *man!*

Să i-o trag Alinei era ultimul lucru care să-mi treacă prin cap. Dar cum puteam să i-o spun fără s-o umilesc?

O explozie de râs controlată, un pic teatrală, mă ajută să ies din starea de perplexitate.

— Ai ghicit! îi zic. Articolul ăla din revista RST, despre optsprezece greşeli

de limbaj nonverbal prin care te dai de gol fără să scoţi un cuvânt...

— Ce-i cu el, Dragoş?

— Tu l-ai scris?

— Da, normal! Uite, de exemplu, chiar acum ai făcut un *fucking* gest prin care dai semne clare de anxietate şi impuls sexual greu de stăpânit.

— Ce gest?!

— Ai clipit des.

— Alina, mă laşi?

Îmi sting ţigara şi-i spun chelnerului să-mi aducă un espresso cu lapte. Telefonul îmi vibrează în buzunar cu SMS-ul de la Daria: *Cum merge? Ce faci?* De vinerea trecută, trăiam o acută senzaţie de vinovăţie. Fusese prima dată, după atâţia ani de căsnicie, când o înşelasem pe Daria cu trup şi suflet. Aveam mustrări de conştiinţă. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi nutrit sentimente puternice pentru Vanda. Cu ea, nu fusese pur şi simplu o relaţie întâmplătoare, fără obligaţii, pur carnală, un impuls de moment cum mai avusesem vreo două în amintirea vremurilor de haiducie. Era *altceva.* Zilele trecute simţisem un mare gol în stomac în apropierea Vandei. Iar atitudinea ei din ultimul timp mă rănise profund. Îmi rănise orgoliul.

Ca să nu mai vorbesc de teama ca nu cumva Daria să-mi citească stările. În special motivaţiile din spatele lor. Seară de seară, aşteptasem cu groază să mă întrebe de ce eram atât de schimbat, ce se întâmplase cu mine. Apoi, mă liniştisem la gândul că i-ar fi fost imposibil să afle.

Uneori, noaptea, mă văzusem în patul matrimonial al Vandei, amândoi în pielea goală, epuizaţi, dar fericiţi după o nouă încleştare. Din ce îmi povestise, părea nefericită cu Viktor. Sunt convins că relaţia lor trecea printr-o criză. Însă eu ce mari probleme aveam? De ce aş părăsi-o pe Daria? De ce l-aş dezamăgi pe Mihai? Doar pentru că intervenise rutina? Sau pentru că deseori ne certam şi Daria nu reuşea să-mi înţeleagă punctele de vedere, stările proaste, frământările tipic masculine?

Poate că Vanda realizase pericolul mai devreme decât mine şi intenţiona să mă protejeze. Să-mi protejeze familia. Mă întreb dacă distanţarea de *după* venise ca urmare a unui proces de conştiinţă, a unei culpabilizări. Îmi promisesem că n-o fac, dar eram decis să-i cer minime explicaţii, să mă liniştesc. Obsesia mă termina.

Plec la toaletă, pretext bun să vorbesc cu Daria fără să audă Alina.

— *Bună!... Sunt în oraş, fac un material cu actriţa principală din filmul* Fake News... *Ţi-a plăcut?... Da, trebuie să trec pe la redacţie... Brânză cu smântână ar fi OK, ce zici?... Mihai cum e? Tot la consolă?... Aha... foarte bine. Te sun când plec de la redacţie... Şi eu te pup... Pa, pa!*

Închid şi formez numărul Vandei. Aş fi vrut s-o prind la redacţie, însă nu-

mi răspunde. Pe terasă, constat că Alina terminase sticla de vin, îşi aprinsese ţigara şi mă privea insistent.

Îi cer chelnerului nota de plată.

— Gata, plecăm?!

Alina se simţea bine, ar mai fi băut un vin, doar că eu mă grăbeam.

— Trebuie să scot interviul, să-l citească Vanda.

— OK, boss, cum vrei. Ridicăm ancora. Da mai întâi îţi propun ceva...

— Ascult.

— Am acasă două sticle de merlot, calitate superioară. Le păstrez pentru ocazii speciale. Facem un ocol scurt pe la mine.

— Păi, cu ce ocazie?!

— *Don't ever fucking question that!* Orice socializare cu dragii mei colegi este un pretext suficient de bun pentru a bea vinul ăla franţuzesc. La care ţin enorm, crede-mă.

— Alina, mersi de invitaţie. Prefer s-o lăsăm pe data viitoare, sincer... Nu sunt în apele mele. Mă cam doare capul.

— Bine... Dar să nu uiţi ce mi-ai promis. Pe data viitoare, OK?

— În regulă. Mersi.

Habar n-aveam cum să interpretez invitaţia femeii. Asta mi-ar trebui acum, după întâmplarea cu Vanda, o aventură cu Alina! Noroc că era imposibil, cel puţin din punctul meu de vedere. Oare ce-o fi cu tipele astea de la RST? Fie mă vedeau ca pe ultimul mascul viril de pe planetă, fie fusese o conspiraţie la mijloc, un experiment jurnalistic, un joc prostesc în care toţi ştiau despre ce-i vorba, în afară de mine.

Mai rămânea să-mi facă avansuri colegele Nora sau Maria, ca să-mi trag un glonţ în cap, înainte de culcare. Adică mai bine mort, decât internat în cămaşă de forţă, la spitalul de psihiatrie.

Măcar Alina era nemăritată, scăpasem de-o posibilă încurcătură. În drum spre redacţie, a tăcut suspect. O dezamăgisem sau vinul îşi făcuse efectul pe dos, insuflându-i starea de melancolie.

Am tras maşina în curte, BMW-ul Vandei lipsea. Ar trebui s-o sun, nu suportam încă o noapte de întrebări rămase fără răspuns, de coşmaruri erotice în timpul cărora îmi era frică să nu vorbesc prin somn, să spun vreo tâmpenie care i-ar fi dat de bănuit Dariei.

Alina rămâne să fumeze la intrare, iar eu urc scările şi bat timid la uşa Vandei, fără mari speranţe. Aud un *Da* şoptit. Intru şi o surprind concentrată, corectând un text.

Era prima oară după şapte zile când ne aflam singuri în aceeaşi încăpere. Nu ştiu ce simţea ea, dar eu abia respiram.

— Bună! Te-am sunat...

Îmi răspunde fără să-şi ridice ochii.

— Ia loc, te rog.

— Nu, mersi.

— Mi-am uitat telefonul acasă. Am fost să-l duc pe Tudor la bunici.

— Mda... Aş fi vrut să vorbim puţin...

— Sigur, Dragoş. După ce termin textul... E urgent?

— Nu, nu! Scriu şi eu interviul, pe urmă, dacă mai eşti prin zonă...

— Mă găseşti aici. Dă-mi un semn.

— OK. Spor la treabă!

— Şi ţie.

Jos, la parter, în faţa calculatorului, mă concentrez greu la ce aveam de făcut. Aud în căşti declaraţia Violetei despre *Fake News,* transcriu textul, însă nu reţin aproape nimic. În monitor, printre rânduri, o văd doar pe Vanda: goală, cu coatele sprijinite de birou, gemând de plăcere. Fantezia erotică îmi urcă testosteronul la cap. Apoi, mi-o imaginez întinsă pe spate, pe mochetă, ţinându-se de picioarele cromate ale canapelei, o aud cum îmi şopteşte să nu mă opresc, mai avea puţin, mă iubea, mă voia acolo până la strigătul final, de eliberare.

Trag cu ochiul la Alina, speriat să nu fi auzit ceva. Dar ce să fi auzit?! Oare înnebunisem?! Lucra la acelaşi calculator cu Narcisa, tipa care se ocupa de tehnoredactare, făceau ultimele retuşuri înainte să trimită revista în tipografie. Eram bulversat, pluteam în universuri fantastice, ieşeam dintr-unul şi plonjam în altul, fără să realizez prea bine unde mă aflam.

Alina vorbeşte cu Vanda la telefonul fix, de interior, îi spune că şi-a terminat treaba, se ridică şi vine să mă salute. Se retrăgea spre casă, mă întreabă dacă merg şi eu. Nu, mai aveam treabă.

Mă panichez aiurea, închid brusc toate ferestrele şi-mi scot căştile.

— OK, ne vedem luni, îi zic precipitat şi-i întind mâna, prosteşte.

Tipa de la tehnoredactare rămâne la calculator, probabil o aştepta pe Vanda, să-i dea OK-ul final. În redacţie nu mai rămăseserăm decât noi trei. Îmi iau inima-n dinţi şi urc spre biroul Vandei.

Bag capul pe uşă. Îşi rabatase scaunul directorial şi savura ţigara electronică.

— Intră, Dragoş.

Mă aşez pe canapea, îmi venea greu să deschid subiectul.

— Ce mai faci? o întreb.

— Sunt OK... Bei ceva? Un whisky?

— Mulţumesc. Sunt cu maşina.

— Eu nu.

Se ridică şi îşi toarnă băutura în pahar, dintr-un dulap din spatele

biroului.

— Da ce s-a întâmplat? Iar ai băgat-o în service?!

— Nu. I-am lăsat-o lui maică-mea, să-l aducă înapoi pe Tudor... Noroc!

— Noroc!

Vanda îşi goleşte paharul, amintindu-mi de ziua *aia.* Era într-o rochie lungă, neagră, simplă, decupată adânc la spate, şi un sutien fără bretele, cu silicon pe părţile laterale. Îmi arătase Daria unul similar la mall, în urmă cu doi ani, ar fi vrut să şi-l cumpere pentru vacanţa de vară. Dacă n-aş fi ştiut modelul, aş fi jurat că Vanda nu purta lenjerie intimă. Cel mult nişte bikini foarte subţiri, invizibili, care i-ar încăpea, lejer, în capacul de la stilou.

— Ce mai face Daria? N-am văzut-o de două săptămâni.

— Bine, cred... Viktor?

— Cu afacerile...

Îşi toarnă încă un pahar când îi sună telefonul fix. Era Narcisa, tipa de la tehnoredactare. Vanda o roagă să mai rămână. Apoi se apropie cu paharul în mână, fără grabă, şi se aşază periculos de aproape. Îşi încrucişează picioarele cu un foşnet de mătase.

— Vrei să mă întrebi ceva?

Mă abţineam cu greu, pe lângă aerul aristocrat, emana o tonă de senzualitate. Îmi venea s-o sărut, să reluăm din punctul unde rămăsesem.

— Da, vreau... Pentru tine, a fost doar o aventură de-o noapte?

— Nu ştiu, Dragoş... Am decis să las lucrurile să se aşeze, câteva zile. Între timp, s-au întâmplat multe.

— În legătură cu noi?

— Cumva... Tangenţial.

— A aflat Viktor?!

— Nu... Sper că nici Daria.

— Nu.

— Îmi pare rău, Dragoş. Eu şi soţia ta suntem, oarecum, prietene... N-aş vrea s-o rănesc.

Soarbe din nou whisky, de data asta reţinut. Doar o gură.

— Nici eu.

— Deci... Crezi c-ar fi mai bine să punem punct acum, aici?

Mă priveşte cu ochii ăia de cărbune încins. O prind de mână, vreau s-o simt, să văd dacă intuiţia nu-mi juca feste. Se înclină insesizabil, cu buzele întredeschise, în aşteptare. Caut un sprijin cu palma pe genunchiul ei, încep s-o sărut, s-o mângâi, îi desfac picioarele, ajung repede în punctul de unde pornesc uşoare gemete, apoi respiraţia sacadată. Vanda mă incitase la maximum, se ridică şi mă lipeşte brutal de uşă, îmi dă jos pantalonii şi blochează încuietoarea. Se străduieşte să-şi înăbuşe trăirile, de teamă să nu

fim auziţi. Mă trage spre birou, unde mă căznesc să-i scot bikinii minusculi, în timp ce ea pune o melodie în boxe. *Thunderstruck.* Ne puteam desfăşura în voie. Măturtot de pe masă, în afară de monitor şi tastatură, fanteziile mele cu Vanda prind viaţă, îi place cum o domin în clipele alea. Îmi dictează ritmul cu degetele răsfirate pe coapse, mişcarea sacadată pe fundalul sonor al rockerilor de la AC/DC mă face să vibrez odată cu ei, furtuna e la apogeu, apar primele fulgere. Mă concentrez puternic, până simt vibraţii uşoare, care devin din ce în ce mai puternice, norii se ciocnesc violent şi trăsnetul îmi bubuie în urechi când mă aplec s-o sărut, la final.

Puteam să dau greş, dar am rezistat. Se îmbracă, aşteaptă să-mi trag pantalonii şi descuie uşa. Voia să fumeze, se duce la geam, îl deschide şi ne aprindem ţigările din pachetul meu de Kent. În spatele redacţiei, la nici 20 de metri, era un bloc de patru etaje plus mansardă. Doar mafioţii de la primăria de sector ştiau cum de răsărise printre case construcţia aia hidoasă. Dacă n-ar fi fost jaluzelele de la fereastră, cineva, oricine de la etajele superioare, ar fi putut să ne filmeze.

— Şi acum?

La întrebarea mea, care s-a vrut profundă şi în acelaşi timp vagă, Vanda mă priveşte bizar. De parcă i-aş fi cerut să-mi valideze virilitatea, să-mi dea o notă pentru prestaţia de adineauri.

Băteam câmpii. Relaţia cu Vanda îmi luase minţile. Oricât de intense, de pasionale, ar fi fost cele două partide de sex, parcă era prea devreme pentru certitudini. M-aş grăbi dacă aş spune că mă iubea şi c-o să-şi lase baltă soţul multimilionar, de dragul meu. Iar în ce mă privea, să dau cu piciorul unei căsnicii, s-o anunţ pe Daria că, dintr-odată, aveam nevoie de-o schimbare majoră în viaţă ar fi un gest barbar, de neiertat. Mă simţeam ca un adolescent îndrăgostit, care tocmai îşi pierduse virginitatea cu femeia visurilor lui.

Încercam să înţeleg ce-o fi în capul Vandei. Poate se folosise de mine doar la nivel hormonal, pentru că relaţia intimă cu Viktor şchiopăta. Sau Viktor îi făcea viaţa mizerabilă, aşa cum îmi sugerase data trecută, şi găsise cea mai bună metodă de a se răzbuna, de a ieşi din starea de depresie. Nu era exclus s-o fi prins într-un moment de maximă vulnerabilitate.

Preferam să cred că pur şi simplu se îndrăgostise, fără alte explicaţii.

Terminăm de fumat într-o linişte stânjenitoare, întrebarea de adineauri rămăsese suspendată. Vanda se îndreaptă spre uşă.

— Cobor un minut, să văd cum stăm cu revista... Aşteaptă-mă, te rog.

Ridic lucrurile de pe jos şi le aşez pe birou. Apoi mă instalez la calculator, tastez parola ca să intru pe pagina mea de Facebook. Îmi trece prin cap să fac o glumiţă, caut pagina Vandei şi-i las un mesaj-surpriză: *Love you, lady în*

black! Nu scapi de mine... 😊.

Când revine, mă găseşte pe canapea.

— E gata? o întreb.

— Aproape... Mai are câteva poze.

— Deci... Vanda, cum stăm? Spune-mi drept, ce reprezint eu pentru tine? Jucăria preferată?

— Of, Dragoş...

Îmi prinde bărbia.

— Viaţa mea e foarte complicată în momentul ăsta.

— Iar eu ţi-am complicat-o şi mai tare.

— Nu. Dimpotrivă...

— Atunci?

— Am nevoie de o perioadă de reflecţie.

— Adică îmi dai iarăşi cu flit?!

— Nu. Trebuie să stau singură... Vreau să zic, departe de Viktor.

— De ce?

— Ca să ne dăm seama, şi eu, şi el, dacă putem continua împreună. Deşi, din punctul meu de vedere...

— Mda... Deci e mai grav decât mi-ai spus.

— Lucrurile s-au agravat... Mai dă-mi o ţigară, te rog.

Ne ducem la geam, să fumăm. Vanda scoate din sertarul biroului trei fotografii. Mi le arată. În prima poză remarc o pensiune cu un peisaj montan în fundal. A doua fotografie are în prim-plan un bărbat şi o femeie care se sărutau. Şi, în fine, detaliul-surpriză: bărbatul este chiar Viktor Roca! Însă blonda nu-i aceeaşi cu femeia de lângă mine.

Vandei i se umezesc ochii, suferă.

— Viktor ştie?

— Încă nu i-am spus.

— Şi... cum ai obţinut pozele?

— Am avut o bănuială... L-am rugat pe Gică, fotograful nostru, să mă ajute. E un tip foarte discret. Şi loial.

— Înţeleg...

— Miercuri seară, Viktor urma să plece la Budapesta. Până la urmă, a ajuns la Sinaia...

— Aha... Şi tipa aia? O cunoşti?

— Nu. Are vreo importanţă?

Îşi toarnă whisky. Evitase să mă privească, de parcă s-ar fi simţit, cumva, vinovată.

— Ai putea să crezi că încerc să-i plătesc lui Viktor cu aceeaşi monedă... Că încerc să mă răzbun. Nu te condamn, Dragoş.

— Și... adevărul... care este?

— Adevărul este că Viktor mi-a distrus viața. Un nemernic! M-a mințit, m-a înșelat fără să clipească... Da, sunt disperată, am pus suflet în relația asta. Nu știu încă, dar probabil o să divorțez. Și nu vreau să mă agăț cu orice preț de gâtul nimănui... Nu ești colacul meu de salvare, Dragoș! Cel puțin, nu cu prețul ăsta! Relația noastră este și mai condamnabilă...

— De ce spui asta?!

— Pentru că tu și Daria sunteți împreună de atâția ani, aveți un copil frumos...

— Bine, dar eu am făcut primul pas.

— Știu, dar... Ai viața ta, Dragoș, ai familia ta. A fost o simplă aventură, poți să mergi liniștit mai departe. De ce ai părăsi-o pe Daria?

— Nu știu... Poate pentru că te iubesc?!

A golit paharul, l-a pus pe pervaz și și-a aprins altă țigară.

— OK... însă eu un te iubesc. Ce zici de asta?

Mă concentrez să văd pe fața ei ceva, un mic semn care s-o trădeze. Nu-mi dădeam seama dacă blufase. Însă puteam să verific. O sărut pe neașteptate, îmi răspunde fără rețineri, ne înfierbântăm iarăși, parcă tocmai ne revăzuserăm după ani de abstinență, dorința de ambele părți era atât de puternică încât totul părea nebunesc, ireal.

Când ajungem pe canapea și încep s-o dezbrac, îmi sună mobilul. Ezit, apoi verific. Era Daria. Îl las să sune până intră mesageria vocală. Incidentul îi tăiase elanul Vandei. Nu insist. Ar fi deplasat.

Mă roagă să cobor în parcare, s-o aștept două minute, până vorbește cu Narcisa. Afară, fumez ca să treacă timpul mai repede. Îi trimit Dariei un SMS, îi explic c-o să întârzii, aveam de terminat un material. Pe strada îngustată din cauza mașinilor parcate aiurea, trece o ambulanță cu sirenele în funcțiune. Se strecoară cu greu printre obstacole, parcă auzeam înjurăturile șoferului.

Vanda a apărut, neașteptat, din altă direcție, ieșise din redacție pe ușa din spate, pe care n-o folosea nimeni.

— Mergem?

— Unde? o întreb.

— Strada Simeria, numărul 5.

— E vreun loc pe care trebuia să-l știu?

— Nu. Acasă la Elvira... Prietena mea.

— A! Tipa care citea revista pe plajă.

— Ea.

Introduc adresa în Waze, care îmi arată cel mai scurt traseu.

— Ce faci la Elvira?

— O să dorm la ea câteva zile. Îmi lasă cheile.

Îşi verifică ceasul.

— Poţi să te grăbeşti, te rog?

— Sigur.

— Elvira pleacă la aeroport. Se duce la Londra.

— Vacanţă, afaceri?

— Vacanţă...

Îmi cere o ţigară, îi întind pachetul.

— Şi de ce vrei să dormi la ea?

— Ţi-am spus... Îmi trebuie o perioadă de reflecţie, cât mai departe de Viktor. Pe Tudor l-am lăsat la bunici, aşa că...

— Te temi de ceva?

— Da. Mi-e frică de reacţiile lui. Nu se aşteaptă să-i spun că divorţez... Dacă vrea, Viktor poate fi violent...

Îşi aprinde ţigara şi îşi trece mâna prin păr. Se lăsase întunericul. Se uită îngrijorată la ceas, era nouă fără zece, calc acceleraţia, semnalizez şi depăşesc coloana de maşini pe linia de tramvai, pe urmă reintru în coloană, destul de riscant, ca să fac dreapta. Din spate, mă claxonează un tip cu Skoda Octavia. Îl ignor.

— Şi cum te-ai gândit? Îi arăţi fotografiile?

— Nu-i nevoie...

— Dar să rămâi singură, în casa Elvirei, crezi că-i cea mai bună idee?

— Alta nu am, Dragoş... Dacă l-ai cunoaşte cu adevărat... Uneori e josnic. E atât de perfid, de fals... de ticălos... Măcar faţă de Tudor dacă ar avea puţin respect, că despre iubire nu poate fi vorba... Mi-e frică...

Îşi lasă capul pe umărul meu, suspinând uşor.

Daria îmi trimisese SMS, mă rugase să-i dau telefon când mă porneam spre casă, voia să aibă timp să pregătească masa. Deocamdată, nu avea motive să intre la bănuieli. Munca de jurnalist era acoperirea perfectă. Apăreau evenimente neprevăzute, de la care nu puteam lipsi. Trebuia să merg musai la locul accidentului, la conferinţa de presă, la locul crimei. Îi explicasem. Nu era ca-n televiziune, să filmez într-o anumită zi, la o anumită oră. Interveneau chestii noi, se întâmplau lucruri când te aşteptai mai puţin. Chiar şi în cazul unei reviste de lifestyle ca RST.

Dar dacă, totuşi, bănuia ceva? Dacă, la fel ca Vanda cu soţul ei, mă suspecta de infidelitate? Dacă pusese pe cineva să mă urmărească?! Eram, oare, pregătit pentru ce-o să urmeze? Cum să-i explic Dariei că o înşelasem? Cum să mă justific? Să-i spun că am avut o clipă de rătăcire, o simplă aventură, nimic serios? Indiferent de tensiunile din sânul familiei Roca,

parcă nu-mi doream o ruptură. Nu aveam suficiente argumente, faptul că mi se aprinseseră călcâiele după Vanda şi, eventual, sentimentul era reciproc putea fi doar un foc de paie. O chimie strict hormonală, fără substanţă, fără viitor.

În ciuda atracţiei irezistibile faţă de Vanda, îmi trecuseră prin minte clipele fericite alături de Mihai şi de Daria. Bucuria venirii pe lume a primului nostru copil. Un băiat, aşa cum îmi dorisem. Bucuria mutării la casă, departe de agitaţia şi mizeria din oraş. Bucuriile mici, de Crăciun, cu împodobirea bradului, cadourile din seara de Ajun, puse sub pom pe furiş, după ce Daria îl adormea pe Mihai, explozia de fericire din ochii lui când descoperea minunăţiile de sub brad. Şi, nu în ultimul rând, bucuria de a fi împreună, în fiecare seară, înainte de culcare, când Mihai nu mai contenea să ne povestească (exuberant ca înaintea unui mare eveniment) ce i se întâmplase peste zi, la şcoală şi acasă, din dorinţa de a amâna cât mai mult momentul în care, în sfârşit, trebuia să pună capul pe pernă şi să viseze frumos.

Ca să-i mai alin din supărare, pentru că vara asta nu plecaserăm în concediu la mare, îi promisesem că la anul vom sta două săptămâni, dublu faţă de vacanţa noastră obişnuită. Ultima dată când fusesem pe litoral savurase fiecare clipă petrecută la malul mării, îl văzusem cu cât entuziasm îşi aruncase hainele şi fugise să atingă primul val, să caute prima scoică, să ridice primul castel de nisip. Marea îl făcea fericit.

Totul părea minunat, emisiunea Roata Norocului încă avea audienţă, pe plajă lumea se uita lung, unii mă recunoşteau, îmi cereau să fac *selfie* cu ei, Mihai îşi găsise un prieten din Oradea, venit în vacanţă cu bunicii, se băteau cu pistoalele cu apă, plaja era numai a lor, se fugăreau, jucau fotbal, înotau, râdeau şi protestau când venea amiaza şi trebuia să-i luăm la masă. Doar că spre finalul sejurului, ca de obicei, Daria găsise un pretext de nemulţumire, se iritase dintr-un motiv pueril, legat de refuzul meu de a merge la cazinoul din Constanţa. Îl luase cu forţa pe Mihai din joaca lui şi, fără să-i pese de lacrimile băiatului, îl târâse acolo unde voia să ajungă, la Cazinou, mă abandonase pe plajă, rămăsesem singur pe trei şezlonguri, abătut, ca un bărbat părăsit care refuzase să-i facă pe plac soţiei dintr-un capriciu prostesc. După fiecare astfel de ieşire nervoasă a Dariei, greu de înţeles, mă întrebam ce dracu' căutam în viaţa ei, de ce mai stăteam împreună, dacă îi provocam atâta suferinţă.

Cu Vanda, simţisem din prima că astfel de certuri erau imposibile. Spre deosebire de toanele Dariei, la Vanda descoperisem o gândire cerebrală, fără sincope, fără deraieri bruşte, inexplicabile, într-o zonă unde partea afectivă, emoţională, sfida deseori raţiunea.

Waze mă anunţă că ajunsesem la destinaţie.

— Unde te las?

— Aici, pe stânga. Casa cu gard verde... Mai am o rugăminte, Dragoş.

— Sigur.

— Simt nevoia să vorbesc cu cineva... Ştiu că-i târziu, dar mi-ar face plăcere să stai cu mine zece minute. Atât... Vrei?

— Da, nicio problemă.

— Bine, trage maşina undeva. O sun imediat pe Elvira, ar trebui să plece din clipă-n clipă la aeroport.

Se uită la ceas şi îşi caută mobilul.

— Cred că deja îşi face probleme, am întârziat... Mda, uitasem! Mi-am lăsat mobilul acasă. Şi am nevoie de el. Neapărat! Of, sunt cu capul în nori!

— Pot să te ajut?

— Da, te rog mult! Uite cheile de acasă... E aproape, în 20 de minute eşti înapoi. Te aştept, da? Când ajungi aici, suni la poartă... Elvira pleacă imediat. Trebuie să vorbesc cu ea, musai...

Îşi verifică din nou ceasul şi coboară din maşină, lăsându-mă cu gura întredeschisă.

— Bine, dar... Cum să intru la tine-n casă?!

— Cu cheia neagră. Tastezi 233 la interfon... Viktor vine abia luni, iar pe Tudor l-am dus la bunici. Găseşti telefonul în bucătărie... Hai, du-te repede. Ne vedem aici.

— OK.

Se îndreaptă spre gardul verde şi se opreşte în faţa porţii. Îmi face semn să mă grăbesc. Ezit o clipă, îmi aprind ţigara şi pornesc spre casa din Voluntari a familiei Roca.

7.

O lăsasem pe Vanda să se vadă cu Elvira şi îmi pusesem întrebarea firească: ce să caut singur, la ora aia, în casa familiei Roca?! Eram chiar atât de îndrăgostit, încât aş fi făcut orice de dragul Vandei? Adevărul este că îmi fusese greu să protestez.

Recunosc, relaţia cu Vanda părea complet diferită de precedentele mele aventuri extraconjugale, care se terminaseră în aceeaşi zi, fără regrete. Impulsuri de moment, la fel de trecătoare ca ploaia de vară.

Prima dată mi se întâmplase într-o împrejurare în care orice bărbat fără defecte majore ar fi putut profita de conjunctura favorabilă. Eram acasă, urma să plec să filmez Roata Norocului. Daria adunase tensiuni mai vechi, ca de obicei evitase să-mi spună ce-o deranjase, iar atunci găsise momentul potrivit să răbufnească.

— Dragoş, eu nu merg la petrecere. Te duci singur, să fie clar!

— Care petrecere?!

— Poftim, ai şi uitat!

Îmi picase fisa cu întârziere. Sâmbăta următoare aveam întâlnire cu colegii de liceu, se făceau cincisprezece ani de la absolvire. Prilej numai bun pentru distracţie la restaurant, împreună cu o parte dintre foştii profesori.

— Nu, n-am uitat, i-am zis. Cum să merg singur?! Am plătit pentru două persoane... îl luăm şi pe Mihai, dacă vrea.

— Eu nu merg. Punct!

— De ce?

— Nu am cu ce să mă îmbrac.

— Cum adică nu ai?!

— Cum auzi... Nu-mi mai vine nicio rochiţă. M-am îngrăşat, na! Eşti mulţumit? De când te-am rugat să mergem la mall, poate găsim ceva...?

— O să mergem.

— Da, sigur. La Paştele-Cailor! Tu crezi că-i simplu?! Intri rapid într-un magazin, pe ultima sută de metri, şi-mi iei orice zdreanţă ca să-mi închizi gura, nu?

— Daria, exagerezi.

— Du-te dracu' de afurisit, că numai la tine te gândeşti! Trântise uşa şi dispăruse repede pe scări, în dormitor. Mihai auzise gâlceavă şi apăruse în bucătărie. Nu suporta să ne vadă luptându-ne cu încrâncenare, ridicând tonul, folosind cuvinte aspre, tăioase, care lăsau urme adânci. Mă întrebase

de ce o necăjisem iarăşi pe Daria. Ce era să-i spun? Că, poate, prin absurd, aş avea şi eu o fărâmă de dreptate? Că mă supărase rău maică-sa, chiar dacă nu mă manifestasem atât de zgomotos?

Îl mângâiasem pe creştet şi-l asigurasem că lucrurile se vor rezolva, avuseserăm un schimb de opinii divergente, fiecare venise cu argumentele lui, aşa se mai întâmplă, apar mici conflicte, ca în orice familie. Nimic grav. Mihai se temea că divorţăm. El vedea certurile noastre într-o singură culoare, fără nuanţe, fără învingători, doar cu învinşi. Momentele de criză îl destabilizau. Şi întotdeauna înclina s-o creadă pe maică-sa, cumva firesc, legătura mamă-fiu era foarte puternică. Mă rugase să aplanez conflictul, să-i cer scuze Dariei. Voia să fie veselă, să ne vadă din nou împreună, zâmbind.

Plecasem spre televiziune după ce îl convinsesem pe Mihai că Daria şi cu mine eram prieteni, în ciuda incidentului. Însă rămăsesem cu un gust amar.

În cabina de machiaj, Anca îmi povestise o fază tare cu Marius, producătorul de la Roata Norocului. Se lăsase cu scandal în televiziune. Din rândul publicului chemat să aplaude, coborâse în platou o duduie blondă, înfiptă, cu gura mare. Tipa îl luase de guler pe Marius şi-l ameninţase că-l face vedetă în presa de scandal, fusese un mare porc, se culcase cu ea şi pe urmă îi trăsese un şut în fund, deşi îi promisese c-o duce în luna de miere în Insulele Seychelles. De ce nu-i răspunsese la telefon? De ce îşi schimbase adresa de e-mail? De ce îşi închisese pagina de Facebook? Cumva era un escroc sentimental? *Te dau pe mâna Poliţiei, curvarule!*

Râsesem cu lacrimi. În sfârşit, cineva îl pusese la punct pe cretinul de Marius. Şi, culmea, tocmai o blondă din public!

— Cum s-a terminat bâlciul? o întrebasem pe Anca.

— I-a chemat Marius pe băieţii de la poartă, s-o dea afară. Au luat-o pe sus, cu ţipete, cu urlete, tipa se zbătea, nu voia să iasă. Comedie cu spume, ce mai!

— Ah, am ratat faza, mor de ciudă.

— Da... Marius scotea flăcări, să-l fi văzut cum a luat-o la împins vagoane pe săraca Luminiţa...

— Care Luminiţa?

— Colega noastră. N-o ştii?! Se ocupă de invitaţii din public. Aplaudacii.

— Aha... Şi?! Ce-a avut cu Luminiţa?

— Păi i-a reproşat, a înjurat-o că de ce nu i-a spus despre nebuna aia, de ce-a lăsat-o să intre în televiziune.

— Da' de un să ştie biata femeie că Marius i-a tras-o blondei şi că tipa-i dusă cu pluta?!

— S-a râs mult pe aici, îţi dai seama. Marius a ameninţat-o pe Luminiţa c-o zboară, că-i incompetentă, că-i aduce toţi nebunii în emisiune... Săraca, mi-

e şi milă de ea. Plângea de-i sărea cămaşa.

— Aoleu, ce idiot!

— Da... Din păcate, se are bine cu doamna directoare.

— Vrei să zici că i-o trage.

— Umblă zvonuri.

— Mda... Bună treabă. Gata, arăt OK?

— Eşti de nota zece!

— Mersi.

— Succes! Dă-i gata pe toţi, Dragoş!

— Mă străduiesc.

După emisiune, îmi fusese imposibil să nu-l întreb pe Marius ce mai face prietena lui blondă. Nu, nu directoarea. Cealaltă, scoasă pe sus din platou. Îmi aruncase o privire scârbită, înainte de a-mi întoarce spatele. Punct ochit, punct lovit.

Satisfacţia evenimentului în care producătorul nostru fusese personaj principal îmi dăduse aripi. Decisesem să sărbătoresc momentul la restaurant, să beau în cinstea blondei lui Marius, împreună cu doi dintre invitaţi. Pe Andrei îl cunoscusem în treacăt, juca la Teatrul Metropolis, ştia ultimele bancuri şi era nelipsit de la petrecerile actorilor. Îmi plăcuse cum se descurcase la Roata Norocului, iar la final l-am invitat la o bere, ca să nu fim doar eu şi Sonia, cunoscuta cântăreaţă de muzică uşoară, chemată la mai toate reality-show-urile de televiziune pentru că vorbea mult, râdea mult, era agreabilă şi avea un fizic capabil să stârnească pasiuni în cele mai rafinate cercuri.

Am intrat până la urmă într-o pizzerie, la propunerea Soniei. Nu era genul de tipă care se speria de câteva calorii în plus, la ceas de seară.

Sonia se decisese prima.

— Eu aş lua o pizza *quattro formaggi.*

— *Quattro* ce?! am întrebat-o.

— *Formaggi.* Cu mai multe tipuri de brânzeturi italiene.

— Doar atât?!

— Da. E fără carne.

— Eşti vegetariană?

— Nu... Îmi place mie asta. Merge bine la bere.

— OK, atunci o să iau *quattro stagioni.*

— Foarte bună alegerea, am mâncat săptămâna trecută. Andrei, tu ce vrei?

Andrei încă nu terminase de studiat oferta de băuturi.

— Un Jägermeister, pentru început. Mai vrea cineva?

— Dacă-mi spui despre ce-i vorba, îi zic, poate încerc.

— Băutură digestivă, nemţească. Foarte bună. Un amestec de alcool şi vreo 56 de ierburi. Stă la maturat în butoaie vreun an de zile, înainte de a fi pusă în sticle.

— Şi ajută la ceva?

— Da, normal! Curăţă ficatul!

— Atunci, iau şi eu. Sonia?

— Eu am ficatul tare. Dar un 50 aş bea, până vine pizza.

— Apropo, intervenise Andrei către chelneriţă, mie aduceţi-mi o pizza Repubblica, vă rog.

Chelneriţă îşi notase în carneţel.

— Bere de care vă servesc? Halbă, doză, sticlă?

Ne-am consultat din priviri. Sonia a decis pentru toţi.

— Heineken. La sticlă.

Am început să le povestesc întâmplarea cu Marius, producătorul, şi iubita lui blondă, din public. Şi despre presupusa relaţie a producătorului cu directoarea de programe, altfel o femeie căsătorită, cu doi copii, al cărei soţ lucra într-o multinaţională. Pe Andrei îi distrase, avea ce povesti mai departe colegilor de la teatru.

— Şi oare directoarea îl iubeşte sau îl foloseşte pe post de vibrator?

— Înclin să cred a doua variantă, i-am zis.

— Cică o copilă de cinci ani o întreabă pe maică-sa: Mami, ce-i aia amantă? La care tipa răspunde: E o femeie rea, care ne fură din bugetul familiei, să-mi trag una! Aha, zice fata, şi amant ce înseamnă? Păi, dragă, ăsta-i un nene bun, care-l ajută pe fraieru' de tac-tu.

Sonia a râs şi s-a înecat, apucase să bea un gât de bere. Apoi Andrei primise un apel, era ceva urgent, trebuia să plece la teatru să rezolve problema. Se scuzase, ar fi vrut să mai stea, abia se încălzise cu bancurile, Sonia fusese o dulce, ca de obicei, rămăsese să ne întâlnim în aceeaşi formulă, cu altă ocazie.

După shotul de Jägermeister şi berea Heineken, ochii Soniei luceau diferit. Dintr-odată se întristase, părea copleşită de amintiri neplăcute. De obicei, simţeam când trebuia să evit indiscreţiile, însă ea găsise, în sfârşit, pe cineva care s-o înţeleagă. S-o compătimească şi, de ce nu, s-o încurajeze.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

— Ei... chestii... Ştii cum e... La un moment dat, se adună...

Era înlăcrimată, pe punctul de a izbucni. Am prins-o de umeri şi i-am sprijinit fruntea cu pieptul.

— Ia zi, cine te-a supărat?

S-a desprins şi şi-a scos oglinda din poşetă, încercând să nu-şi compromită machiajul.

— E mult de povestit...

— Foarte bine. Mai luăm un rând de bere... Stai, mă duc întâi la baie. Scuză-mă.

Când am revenit, Sonia îmi zâmbea ca şi cum ar fi ieşit, subit, din pasa proastă. Am ciocnit şi a început să-mi spună despre fostul ei amic.

— ... ne ştiam de ceva timp, anul trecut s-a mutat la mine.

— Îl cunosc?

— Nu. Lucrează în domeniul asigurărilor. N-are nicio treabă cu showbizul... Am încercat să păstrăm relaţia departe de ochii presei. Ştii cum e, decât să intri în gura jurnaliştilor, mai bine...

— Da, ai dreptate. Şi?

— Şi totul bine şi frumos, excursii prin ţară, weekenduri la Viena şi Milano, armonie, flori, declaraţii de dragoste, inelul de logodnă...

Îşi frecase inelarul mâinii stângi, parcă pentru a şterge orice urmă a ceea ce fusese odată o dungă albă, abia sesizabilă.

— Până când?...

— Până când i-am spus, într-o frumoasă dimineaţă de primăvară, că am rămas însărcinată. Nu ştiu... îl iubeam enorm pe atunci, eram convinsă că şi el mă iubea...

— Înţeleg că n-a fost din cale-afară de bucuros.

— Bucuros?! A făcut o criză de nervi. A aruncat cu lucruri prin casă, parcă înnebunise... încă puţin şi mă lua la bătaie...

— Pe bune?! Ce animal!

— Da... Că de ce i-am făcut una ca asta, doar îi spusesem că mă protejez...

— Şi?

— Şi probabil am uitat să iau pastila aia nenorocită.

Amintirile dureroase îi provocaseră spasme, se crispase, îşi dusese mâna la abdomen, apoi scosese din poşetă flaconul de medicamente.

— Scuză-mă... E pe fond nervos, de stres.

— Stai liniştită, nu te agita. Mai bine îmi povesteşti altă dată.

Înghiţise pilula cu restul de bere.

— Gata, sunt ca nouă!

Îmi zâmbise teatral, se abţinea cu greu să nu plângă.

— Deci, unde rămăsesem?

— La faza când înnebunise prietenul tău.

— Da... îţi dai seama, pentru mine a fost un şoc teribil... chiar dacă el încerca să pară mai şocat decât toţi bărbaţii din lumea asta la un loc, atunci când află că vor avea un copil pe care nu şi-l doresc.

— Clasic. A motivat în vreun fel?

— L-am întrebat de ce... Mi-a explicat, printre urlete de furie, că fosta lui

prietenă *îl încălţase* cu un copil, îi spusese că era gravidă abia prin luna a patra. Mult prea târziu.

— Şi tu ştiai că avea un copil?!

— Da' de unde?! Abia atunci am aflat... De trei ani plătea pensie alimentară.

— Deci animalul se temea să nu scoată alţi bani din buzunare, pentru cel de-al doilea copil.

— Din păcate, ăsta-i adevărul, Dragoş. N-avea nici cea mai mică intenţie să ne căsătorim.

Sticlele de pe masă se goliseră. Sonia îi făcuse semn chelneriţei să ne aducă alte beri. Avea nevoie de alcool ca să-şi poată duce povestea până la capăt. Începusem s-o privesc cu milă, suferinţa era încă foarte vie şi greu de alinat. Am strâns-o la piept într-un exces de empatie.

— Lasă, nu fi tristă. E plină lumea de bărbaţi, Sonia. Dă-l dracu' de prost!

Reuşisem s-o fac să plângă mocnit, cu sughiţuri.

— Dar copilul meu...? El ce vină a avut, Dragoş?!

Chiar dacă eram cumva izolaţi, într-un soi de separeu, puteam fi oricând ţinta unor paparazzi. Fix asta mi-aş fi dorit, să-mi apară poza în ziarele de scandal, cu titlu de-o şchioapă: *Prezentatorul de la Roata Norocului s-a combinat cu Sonia!*

I-am sugerat să mergem în altă parte, remarcasem vreo două feţe dubioase în restaurant, care îşi făcuseră drum pe la masa noastră şi se uitaseră cam lung. Mi-ar fi fost dificil să-i explic Dariei de ce o îmbrăţişasem pe Sonia, şi încă într-un loc public.

— Hai la mine, mi-a zis, stau aproape. Fac o cafea excelentă.

Am acceptat invitaţia cu jumătate de gură, ar fi fost neelegant s-o părăsesc în starea aia. Mă temeam de un gest nesăbuit, Doamne fereşte, şi pe urmă s-o am pe conştiinţă.

Locuia la ultimul etaj al unui bloc nou, de trei niveluri, cu parcare subterană şi lift ultramodern care te lăsa chiar în apartamentul elegant, de patru camere. De la atâta bere, căutasem din nou toaleta, îmi cerusem scuze şi încuiasem uşa după mine, înainte de a sălta capacul veceului. Baia era foarte mare, avea şi cadă cu jacuzzi (simţisem umezeală de cum am intrat, cada rămăsese umplută), mi-o imaginasem pe Sonia dezbrăcată, cu corpul ei perfect, masat de jeturile intermitente de apă, cu capul lăsat pe spate şi ochii închişi, ţinând paharul de şampanie în mână, sprijinit pe marginea căzii. Ipostaza îmi dăduse fiori, îmi accelerase pulsul, îmi provocase fanteziile erotice latente. La câtă bere băusem, nu ştiu dacă în condiţii normale aş fi reacţionat la fel.

Când am revenit în living, n-am dat de Sonia. Am studiat camera, era

mobilată cu gust, într-o combinaţie de stiluri contemporane şi vintage. Colţarul alb încadra pe două laturi masa joasă, dreptunghiulară, mare, albă, pe care remarcasem CD-uri, cărţi, albume foto, un binoclu de vânătoare şi două păpuşi drăguţe. Plasma TV ocupa jumătate din peretele lateral. Înainte să dispară, Sonia deschisese televizorul pe MTV (cum altfel?!), cu sonorul spre minim.

Am pus mâna pe una dintre păpuşi s-o studiez. Avea trăsături foarte fine, era îmbrăcată în fustiţă gri cu inserţii galbene, ciorapi albi, bluziţă gri, sacou galben şi sandale. Cu siguranţă costase o grămadă de bani.

Sonia revenise într-un halat de casă lejer, din mătase.

— Fainâ cada cu jacuzzi, i-am zis.

— Vrei s-o încerci? Hai!

M-a tras de mână fără să mă opun. În baie, a pornit instalaţia de făcut valuri, a verificat apa cu mâna, şi-a lăsat halatul să-i cadă pe spate şi, complet dezbrăcată, a păşit în jacuzzi.

Rămăsesem blocat. Imaginea Soniei intrând goală în apă îmi anulase orice impuls raţional, nu întrezăream decât o singură continuare. Aproape mecanic, mi-am dat jos hainele şi am ajuns lângă ea. Scena mi s-a părut de un erotism maxim, nu eram pregătit să fac faţă situaţiei, la cel mai mic gest al Soniei riscam să termin înainte de a începe. Probabil îmi citise lesne încordarea de pe figura crispată, pentru că m-a sărutat, pe urmă şi-a înfipt degetele între picioarele mele şi a început să mă maseze uşor.

— Ridică-te! mi-a ordonat, fără să-şi retragă mâna.

Ajunsese cu capul unde îşi dorise şi, în mai puţin de un minut, a trebuit să mă recunosc învins. Câştigase prima partidă aproape prin neprezentare. Dacă asta intenţionase, atunci scăpasem ieftin.

Doar că Sonia ieşise din jacuzzi, îşi luase prosopul în jurul taliei şi revenise repede din bucătărie cu sticla de şampanie şi un bol plin de căpşuni. Deci ăsta fusese abia preludiul, mi-am zis. Mă aşteptau momente grele.

Tot ce nu-i putusem cere Dariei, în pat, am experimentat cu Sonia în următoarele două ore. M-a ajutat mult şampania, mi-a şters orice urmă de inhibiţie, iar Sonia a răspuns cu un entuziasm de care nu aş fi crezut-o în stare. Se agăţase de mine ca de ultima ei şansă de a avea un bărbat în următorul secol, dorise să se elibereze complet, să se lase purtată de simţuri, să trăiască clipa ca pe-o nebunie adolescentină într-o lume fără reguli, unde pudoarea şi reţinerea erau două concepte foarte vagi, aproape necunoscute.

La final, inundasem mare parte din baie, mişcările noastre necontrolate făcuseră valuri mari în jacuzzi, însă Sonia părea prea puţin preocupată de aspectul ăsta. În pragul uşii, la plecare, îmi mulţumise şi îmi spusese că nu

trebuia să mă simt obligat în niciun fel. Fusese iniţiativa ei.

Culmea, acasă vorbisem cu Daria ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, nu avusesem sentimentul acela apăsător de vinovăţie, deşi o înşelasem pentru prima dată de când eram împreună. Aventura cu Sonia fusese deja ştearsă cu buretele din mintea mea, definitiv. De parcă m-aş fi dus la o damă de consum oarecare, plătită cu ora.

Al doilea pas greşit în căsnicie îl făcusem după vreo şase luni. La întoarcerea din Grecia, în drum spre casă, ne-am zis să rămânem două zile pe litoralul românesc, la 2 Mai, în amintirea concediilor *low-cost* de altă dată. Aveam acolo gazda noastră, pe tanti Comşa, o femeie ieşită la pensie, glumeaţă, ai cărei ochi râdeau continuu. Primea turişti încă de pe vremea dictatorului Ceauşescu, în casa ei altfel foarte modestă, cu veceu în fundul curţii şi duş improvizat din două butoaie negre, metalice, instalate pe acoperiş, în bătaia soarelui. Însă în ciuda condiţiilor mai degrabă rurale, cu cocoşul care te trezea la prima oră a dimineţii şi măgarul simpatic, folosit în genere de dobrogeni la tracţiunea căruţelor, tanti Comşa avea ceva special, un dar al ei de a se face plăcută şi de a fi discretă în acelaşi timp, aşa că reuşise să atragă clienţi fideli, vară de vară. Când bucureştenii şi, ulterior, turiştii din Polonia şi Cehoslovacia descoperiseră frumuseţea sălbatică a plajei din 2 Mai, încă virgină la vremea aia, mica afacere începuse să prospere, iar tanti Comşa şi soţul ei ridicaseră în curte un al doilea corp de casă, cu patru camere lipite una de alta, special pentru turişti. După revoluţia anticomunistă, o perioadă le mersese foarte bine, până când mica localitate dobrogeană începuse să se dezvolte în ritm alert, cu zeci de pensiuni şi restaurante apărute peste noapte, şezlongurile cu umbreluţe luaseră locul clasicelor cearşafuri şi, culmea aberaţiei în materie de autorizaţii de construcţie, un hotel răsărise, de nicăieri, fix pe plaja aflată la doi paşi de cunoscutul şantier naval unde mergeau la muncă mai toţi localnicii.

Veniţi cu maşina de pe litoralul grecesc, plaja de la 2 Mai ni se păruse foarte tristă, murdară, deloc atractivă, îi spusesem Dariei că în scurt timp n-o să mai avem ce căuta pe-acolo, staţiunea devenise un soi de Vama Veche, se modernizase în lipsă totală de armonie cu turiştii care o frecventau, dispăruse, încet-încet, până şi bucata de plajă rezervată nudiştilor, alungaţi de jandarmi la sesizarea mămicilor cu copii, indignate că odraslele dădeau nas în nas cu funduri goale de bărbaţi şi femei – altfel, cum să nu?, nişte exhibiţionişti fără pic de jenă, unii veniţi de mână cu propriii copii, spre oripilarea oricărei familii tradiţionale.

Mica localitate devenită între timp staţiune încercase să se dezvolte în pas cu pretenţiile noilor turişti, atraşi mai degrabă de pensiunile moderne, cu

veceu şi duş în cameră, eventual piscină în curte. Iar ca să nu mai comenteze cârcotaşii că erau condiţii proaste la 2 Mai, primarul luase fonduri europene şi trântise asfalt pe uliţele din localitate. Şi o făcuse atât de bine, încât asfaltul gros de două degete, mai subţire decât un covor persan uzat, se crăpase după prima căruţă plină cu porumb care trecuse pe-acolo.

Doar tanti Comşa rămăsese aceeaşi, puţin îmbătrânită, normal, însă la fel de pusă pe şotii. Ne-a primit cu drag, s-a bucurat mult că n-am uitat-o şi în cinstea noastră a scos o sticlă de vin, îngropată în curte de răposatul soţ. Pe urmă l-a sunat pe fiu-su să cumpere de la cherhana trei kile de peşte, ştia că Daria era înnebunită să mănânce guvizi când ajungea în 2 Mai.

La începutul lunii august, în plin sezon, se vedea lesne că în casa lui tanti Comşa dispăruse agitaţia de altă dată, din vremurile de glorie ale micii localităţi. Nu erau ocupate decât două dormitoare. Înaintea noastră, veniseră din Bucureşti patru tineri, băieţi şi fete, cazaţi în aceeaşi cameră pentru o sumă derizorie faţă de pensiuni sau hoteluri. Turişti de weekend care ziua mergeau la plajă în 2 Mai şi seara făceau naveta la Vama Veche, unde veneau trupe rock şi cântăreţi de muzică folk. Cât am stat la tanti Comşa, i-am zărit o singură dată. Erau mahmuri după petrecerea din Vamă, fetele rămăseseră peste noapte în costumele lor de baie pline de nisip şi căutau un ibric prin dulapurile din bucătărie, să-şi pună de-o cafea tare, turcească, fără zahăr, în timp ce băieţii ieşiseră la fumat în curte, cu câte-o doză de bere. Butonau la mobile şi vorbeau cu entuziasm moderat despre aventura nocturnă din Vamă.

Mi-am dat seama, târziu, că nu erau cuplaţi între ei. Erau colegi de grupă la Politehnică şi plecaseră la mare împreună. Asta mi-a amintit de poveştile lui tanti Comşa de dinainte de 1989, când în vacanţele de vară îl găzduia pe un oarecare absolvent de Arhitectură devenit după Revoluţie cel mai bogat român. Mare petrecăreţ, înrăit fumător, prefera distracţiile boeme într-un loc ca 2 Mai, departe de agitaţia staţiunilor clasice, în casa modestă a lui tanti Comşa, unde nu-i trebuia mai mult de-o sticlă de vin bun, sub bolta de viţă-de-vie, în compania amicilor din Bucureşti. Fusese suficient ca într-una din nopţi, când oaspeţii erau rupţi de foame, iar restaurante nu existau prin preajmă, tanti Comşa să-i surprindă pe toţi cu un grătar de peşte prins de bărbată-su. Cu asta, îl cucerise definitiv pe viitorul multimilionar.

Am întrebat-o dacă omul a revenit în 2 Mai, după metamorfoza post-revoluţionară şi trecerea bruscă în rândul capitaliştilor. Mi-a spus că nu. Banii îl schimbaseră, începuse să iubească luxul marilor hoteluri din insule exotice şi casa lui tanti Comşa rămăsese doar o amintire, destul de vagă, a vacanţelor cu iz comunist.

Mihai s-a bucurat de plajă şi de noii prieteni, în sfârşit aici toată lumea

vorbea românește, nu mai era nevoit să-și caute cuvintele în limba engleză pentru a-i spune puștiului de lângă el să nu-i dea cu nisip în ochi. Am găsit și un loc unde să mâncăm decent, la o terasă din spatele șirului de rulote, iar Daria a insistat, surprinzător, să ia lecții de Surfing cu un bărbos înalt, masiv, la vreo 120 de kile, care-și încropise mini-tabăra de antrenament chiar pe plajă.

L-am lăsat pe Mihai să se joace cu Mircea, un băiețel din Timișoara venit în 2 Mai împreună cu maică-sa, în timp ce Daria plutea pe placa de surf, cu vesta de salvare, înaintând cu ajutorul vâslei, undeva în larg, nu prea departe. Soarele dispăruse după nori, așa că m-am dus într-o scurtă plimbare pe malul mării, către cazemata prăbușită în apropierea micului golf. Apa caldă îmi atingea plăcut picioarele, ale căror amprente pe nisipul fin dispăreau odată cu primul val.

La doi pași de cazemată, m-am trezit cu un căţel lângă mine. Un caniș alb, de talie mică, foarte jucăuș, care căuta mângâieri.

— Betty! Betty! Vino aici!

M-am uitat în dreapta, de unde se auzise vocea feminină, și mi-am dat imediat seama că ajunsesem în zona unde altă dată stăteau la plajă nudiștii. Acum, cei mai îndrăzneți rămâneau în pielea goală până la apariția patrulei de coastă, când își trăgeau repede costumele de baie și o făceau pe nevinovații. Proprietara lui Betty, întinsă pe cearșaf, sprijinită-n cot, cu picioarele larg desfăcute, n-avea sutien, iar în loc de bikini purta o ață transparentă cu un petic de material cât monedele de 50 de bani. Mă temeam că la prima adiere de vânt moneda aia o să zboare cât colo.

Se uitase la mine insistent, de parcă eu aș fi fost în fundul gol, cu obiectul la vedere. Pe urmă, mă abordase la per tu, ca și cum ne-am fi cunoscut dintotdeauna.

— Hei, nu cumva stai la tanti Comșa?!

Hopa! mi-am zis, de unde mă știa duduia?

— Ba da... De ce?

Am trecut în revistă turiștii pe care îi zărisem în curte la tanti Comșa de-a lungul anilor, fără vreun rezultat. Figura tipei îmi era străină.

— Păi, suntem vecini de palier. Am aterizat aseară, pe la opt... Erai prin bucătărie.

— A, da, se poate...

Chiar nu-mi aminteam să ne fi intersectat. S-a ridicat și mi-a întins mâna.

— Corina.

— Dragoș, îmi pare bine.

Era foarte aproape, mă împungea cu pieptul ei plin, ferm, bronzat, aparent neatins de bisturiu. Printr-o minune, ața de la bikini îi rămăsese pe

poziţii. Simţeam privirea Dariei în ceafă, deşi de la distanţa aia, din larg, i-ar fi fost imposibil să mă vadă cum făcusem cunoştinţă cu nudista blondă, care în plus mai şi dormea sub acelaşi acoperiş cu noi.

Betty mă adulmecase din nou, pe urmă se dusese spre apă, avea chef de-o bălăceală. Ar fi fost riscant să nu plec rapid, nudista cu corp atletic, de model Playboy care merge regulat la sala de fitness, rămăsese ţintuită în faţa mea, aştepta să-i spun, probabil, cât de frumos se bronzase şi ce bine înota Betty în valurile mării. Cu siguranţă, habar n-avea că venisem cu soţia şi copilul. I-am lăsat plăcerea să descopere singură, i-am urat o zi plăcută şi am plecat. Spera să ne revedem mai târziu, la tanti Comşa. Zâmbetul ei de despărţire nu lăsase loc interpretărilor. Mă plăcuse şi, dacă ar fi fost posibil, mi-ar fi tras-o pe loc, în cazemata de lângă noi sau, de ce nu, chiar pe plajă, în văzul lumii, ca orice nonconformistă care se respectă.

De la pensiunea Micul Golf, făcusem repede cale-ntoarsă, mă temeam să nu intre Mihai în panică, între timp, Corina plecase de pe plajă împreună cu Betty, iar în locul unde stătuse n-am mai găsit decât cele patru pietre cu care îşi ancorase cearşaful. Genul de tipă singură, disponibilă, în căutarea unei aventuri de sezon. Cu imensă părere de rău, m-am întrebat de ce nu-mi ieşise în cale când eram burlac şi standardele mele în materie de femei puteau coborî, în situaţii-limită, la un nivel mult inferior. Corina arăta beton, mă uimise faptul că îi trezisem interesul. Dacă nu cumva trăsese ceva pe nas şi confunda visele cu realitatea...

În zona unde îmi lăsasem hainele, Mihai se distrase bine în compania lui Mircea, supravegheaţi de maică-sa, doamna Lavinia, o ardeleancă foarte grijulie, puţin supraponderală, dar suficient de înaltă încât să nu pară grasă, cu trăsături altă dată frumoase, pe care, dacă o lăsai să povestească fără s-o opreşti, riscai s-o găseşti vorbind şi după douăzeci şi patru de ore, cu aceeaşi însufleţire. Apucase să-mi spună, înainte de a-l plasa pe Mihai în grija ei, că era divorţată, fostul soţ urma să ajungă diseară în 2 Mai, venea direct din Italia, cu actuala nevastă şi cei doi copii. Era plecat la muncă de zece ani, copilul abia aştepta să-l vadă.

O făcusem pe companionul perfect, mă transpusesem repede în situaţia Laviniei, înţelegeam perfect cât de greu se descurca, totuşi, un băieţel ar avea nevoie de tatăl său ca să prindă curaj, să-l ia drept model în viaţă etcetera, etcetera. M-am uitat la doamna Lavinia, am observat cum dintr-odată se eliberase de toate necazurile, grijile, temerile, discuţia (de fapt, mai mult un monolog) cu mine, un străin, îi dăduse aripi, o încărcase, la final îmi mărturisise că viaţa merita trăită din plin. Cât de bine îi făcuse să împartă suferinţa cu cineva! Scăpase de povară şi, în plus, îi devenisem cel mai bun prieten, confidentul ideal de vacanţă. O apreciasem că nu întinsese coarda,

omisese să-mi mărturisească problemele intime, dacă îşi găsise sau nu un substitut la înălţimea fostului soţ.

Un timp, copiii se bătuseră cu pistoalele cu apă, apoi se îngropaseră în nisip. Mihai plânsese, se supărase că Mircea îi turnase nisip în păr, intervenise şi Lavinia, care îl atenţionase pe fiu-su să nu fie nesimţit. În fine, se împăcasem. Le-am propus să meargă în mare, să se spele. Se apropia ora mesei. Pe urmă, l-am dat din nou pe Mihai cu cremă de protecţie. N-a ratat momentul să protesteze puţin, dar eu am insistat, altfel ar fi riscat nişte arsuri de mai mare dragul. I-am făcut semn Dariei, care mă văzuse, în sfârşit, părea bucuroasă, învăţase lucruri noi cu placa de surf. M-a chemat la ea, era în larg, la vreo 80 de metri de mal. Am verificat geanta de plajă şi mi-am dat seama că uitasem banii în cameră, la tanti Comşa. Găsisem doar cinci bancnote de un leu, rătăcite pe-acolo. Trebuia să rezolv problema, altfel la prânz urma să înfulecăm cel mult trei gogoşi, de la chioşcul din apropiere.

Dar, înainte de asta, am sărit în valuri şi am ajuns la Daria, i-am povestit despre bani şi i-am spus că-l las pe Mihai în grija Laviniei. Să mai tragă şi ea cu ochiul, din când în când. Oricum, n-o să stau mult, mă întorc cât pot de repede şi pe urmă mâncăm la terasă. La foamea pe care o aveam, era prea târziu să mai facem duş şi să ne schimbăm.

Mi-am luat prosopul şi l-am pus sub fund, să nu ud scaunul maşinii. La tanti Comşa aş fi ajuns pe jos în 10-15 minute, dar preferam să nu pierd timpul. Dimineaţa ne trezeam greu şi, până veneam la plajă, riscam să ratăm cele două ore în care soarele ardea mai puţin.

Am pornit motorul şi am ieşit cu maşina de pe dig, conducând uşor pe drumul betonat, plin de gropi, pe lângă gardul şantierului naval. Macaraua imensă, de 1.000 de tone, arăta la fel ca în urmă cu cincisprezece ani, când fusesem prima dată în 2 Mai. Pe partea stângă, proprietarul îşi transformase curtea în camping, turiştii veneau de pe plajă să-şi pregătească masa de prânz la butelia mică, de voiaj. Doar unii dintre ei. Alţii dormeau la cort, dar aveau bani de restaurant. Nu-i invidiam.

Ca de obicei la ora aia, în curte la tanti Comşa era linişte. Se auzea până şi bâzâitul muştelor. Stăpâna casei lipsea sau poate trăgea un pui de somn. Am intrat în corpul nou de clădire şi m-am speriat pe hol, unde mi-a ieşit în cale un căţel. După zgarda roşie de la gât, am recunoscut-o pe Betty, canişul Corinei, tipa nonconformistă de la nudişti. Voia joacă. Am mângâiat-o pe cap. Căţeluşa a lătrat, iar în cadrul uşii a apărut Corina, somnoroasă. Se frecase la ochi.

N-am apucat să-mi cer scuze că o trezisem. De data asta, nu purta nici măcar minusculul bikini. Era goală puşcă şi complet epilată. M-a prins de mână şi m-a tras uşor în cameră, pe urmă a dat-o afară pe Betty şi a închis

uşa. Căţeluşa nu protestase. Ar fi trebuit să protestez măcar eu, dar nu putusem. Îmi lipsise puterea.

Corina mi-a scos slipul de baie, cu mişcări lascive, pe urmă m-a împins spre pat, a întins mâna şi mi-a aruncat din geantă prezervativul. Fusesem atât de surprins şi de excitat, încât mă abandonasem moale în braţele ei. A început să mă sărute, m-a rostogolit sub ea şi a preluat total controlul, chestie care de obicei nu mă ajuta. Dar am rezistat neaşteptat, Corina îşi revenise brusc din somnolenţă, gemea din ce în ce mai tare, scotea nişte sunete ascuţite, care-mi dădeau fiori, mă temeam să n-o audă tanti Comşa sau tinerii din camera de-alături, dac-or fi revenit de la Vama Veche.

Îşi ţinea sânii cu mâinile, în timp ce se mişca ritmic, săltându-şi coapsele, cu capul pe spate. Apoi m-am ridicat şi am întors-o, ea s-a sprijinit în patru labe, arcurile saltelei vechi scârţâiau ca dracu', chestia asta parcă o înnebunise, a ţipat isteric, eu am încercat să-i pun mâna la gură, dar mi-a respins-o, îi plăcea să se audă în delir, de parcă filmam o peliculă pentru adulţi. M-am grăbit să termin, suportam greu ideea că ne-ar putea auzi cineva. Ca niciodată, scăpasem şi eu un sunet puternic, la care Betty reacţionase imediat. Lătra la uşă, convinsă probabil că îi omorâsem stăpâna.

A fost unica partidă de sex cu Corina. Până să plec din 2 Mai, am stat tot timpul încordat că o să mă dea de gol cineva sau ceva. Şi că Daria o să afle.

M-am întors pe plajă, să mâncăm, Daria m-a întrebat dacă mă simţeam bine, eu am invocat o posibilă insolaţie, moment bun să-mi interzică să mai stau la soare fără şapcă. Aşa că am purtat şapca Nike până la sfârşit, când mi-am luat rămas-bun de la tanti Comşa, în timp ce Corina, de undeva din spate, îmi făcuse un semn discret. Din păcate, n-am apucat să-i spun, la rândul meu, mulţumesc, chiar dacă ar fi meritat cu prisosinţă. Fusese aventura ideală, la care visasem ani de-a rândul, în zadar. Şi se întâmplase tocmai atunci, pe neaşteptate, când îmi pierdusem demult speranţa.

Două scurte şi vioaie aventuri extraconjugale în opt ani de căsnicie nu erau un capăt de lume, până s-o cunosc pe Vanda. Sonia şi Corina, două focuri de paie, plăceri carnale de moment, în care mă implicasem afectiv cam cât m-aş fi implicat cu două păpuşi gonflabile cumpărate de pe internet.

∵

Acum, în drum spre casa Vandei, de unde mă rugase să-i aduc telefonul, mă gândeam cu strângere de inimă că relaţia noastră tindea să devină complicată. Chiar a dracului de complicată. Cel puţin din partea mea, simţisem că obsesia s-ar putea transforma uşor, uşor în pasiune, în iubire. Ori mă întrebasem dacă aveam nevoie de aşa ceva. Îmi puteam permite luxul unei rupturi? Şi cu ce preţ? Se ivise ocazia unică de a da cu piciorul unei vieţi de familie relativ normale, în limitele decenţei. Şi tare îmi era frică de ce-o să

primesc la schimb...

Când ajung, opresc motorul şi-mi aprind ţigara. Mă cuprinsese un sentiment ciudat, să intru în casa familiei Roca fără să fie cineva înăuntru nu era ca şi cum aş fi deschis uşa fostei mele garsoniere, de la etajul cinci. Noroc că, din câte ştiam, nu aveau câine în curte. Asta mi-ar mai lipsi, să mă trezesc cu vreun pit bull la fundul meu.

Pe aleea principală remarc becuri cu led de-o parte şi de alta, care luminau difuz până la imobilul cufundat în întuneric. Cobor din maşină şi mă uit preventiv stânga-dreapta, de parcă aş da o spargere şi trebuie să mă feresc de vecini. Familia Roca locuia aproape de capătul unui fundac, iar peste drum nu erau case, doar un teren viran plin de bălării şi câini fără stăpân, pe care Biserica Catolică intenţiona să ridice un cămin de bătrâni, din ce-mi povestise Vanda la petrecerea lui Tudor. Mă întrebam cum ar fi dacă Viktor Roca s-ar întoarce acasă pe neaşteptate şi m-ar găsi în living. Ce i-aş spune? *Ştiţi, vă rog să mă scuzaţi, Vanda mi-a dat cheia să-i aduc telefonul. N-are rost s-o aşteptaţi, pentru că în noaptea asta doarme cu mine la prietena ei, Elvira. Şi apropo, cine-i tipa aia blondă pe care aţi sărutat-o la pensiunea din Sinaia?*

Ar fi foarte tare.

În faţa porţii, privesc peste umăr în lungul şoselei, pe urmă tastez la videointerfon codul din trei cifre. Eroare, led roşu aprins. Din cauza emoţiilor, formasem 232, în loc de 233. Se aprinde ledul verde, aud clicul de la încuietoare şi păşesc timid în curte. Când intru pe alee, senzorii de mişcare măresc progresiv intensitatea ledurilor, acum văd ca-n palmă pe unde calc. Înainte de-a scoate cheia din buzunar, mă opresc la doi metri în faţa casei şi mă uit la ferestre, mă deplasez lateral, caut cea mai mică fantă de lumină care să-mi spună că ar putea fi cineva înăuntru, prin absurd.

În sfârşit, scot cheia şi o răsucesc în yală, de două ori spre dreapta, mă poticnesc puţin, deschid uşa şi rămân în prag, dezorientat. Ledurile de pe alee reveniseră la starea iniţială, palide, aproape stinse. Înăuntru era beznă, draperiile groase obturau ferestrele, ating uşor peretele în căutarea întrerupătorului, îl găsesc, apăs butonul, însă ceva nu mergea. Becurile rămân neaprinse. S-or fi ars? O fi căzut siguranţa? În spatele meu, pe alee, ledurile se stinseseră.

Scot telefonul mobil şi activez lanterna. În sfârşit, recunosc livingul somptuos, combinaţia de piele şi lemn masiv, închid uşa şi caut alt întrerupător. Degeaba. Pare a fi o pană de curent. Nimic neobişnuit, şi pe strada noastră pica lumina când ţi-era lumea mai dragă. În Voluntari, se construiseră prea multe case într-un timp relativ scurt, se înmulţiseră consumatorii, firma italiană de distribuţie ar fi trebuit să investească în

modernizarea reţelei, doar că noi, românii, suntem un popor foarte tolerant, răbdător, de ce să-i supărăm pe băieţii ăştia de la multinaţionala care venise să câştige, repede şi uşor, o căruţă de bani?

Înaintez cu paşi mici. Podeaua scârţâie. Îndrept lumina spre blatul din bucătărie, apoi spre masă. Două farfurii una peste alta, un şerveţel alb, nefolosit, fructiera plină cu mere, struguri şi banane, o cană de ceai cu aţa de la pliculeţ atârnând pe-afară. Nici urmă de telefonul Vandei. Să fi uitat unde îl lăsase? Oricum, îmi era imposibil s-o descos. Măcar să-mi fi dat numărul Elvirei, deşi în clipa asta prietena ei ar trebui să fie în drum spre aeroport.

Când dau să revin în living, scot un urlet de durere. De după stâlpul de susţinere care separa bucătăria de living, cineva mă lovise cu un obiect dur peste antebraţ, telefonul mobil se făcuse ţăndări în contact cu podeaua şi rămăsesem din nou în beznă. La cât de ascuţită era durerea, cu siguranţă îmi rupsese mâna. Probabil mă văzuse de cum intrasem şi aşteptase momentul ideal.

Nu apuc să-mi duc raţionamentul până la capăt, pentru că primesc a doua lovitură, direct în stomac. Îmi taie respiraţia.

Instinctiv, realizez că a treia măciucă mi-ar putea fi fatală, ridic mâna dreaptă deasupra capului, iar cu stânga, cu un efort disperat, îmi iau avânt şi izbesc cu pumnul prin aer, fie ce-o fi. Un icnet surd îmi spune că nimerisem în plină figură, iar atacatorul se prăbuşise undeva pe gresie, atingând în cădere un corp de mobilier.

Acum, singurul meu gând e să fug. Plec repede în direcţia în care bănuiam c-o să găsesc uşa de la intrare, bâjbâi în căutarea clanţei, deschid şi alerg prin curte ţinându-mă de mijloc cu mâna teafără, în timp ce trag cu ochiul, peste umăr, să văd dacă nu mă urmăreşte cineva. Pe măsură ce mă apropii de poartă, se face din ce în ce mai multă lumină de la stâlpul din faţa casei.

Intru în maşină gâfâind, nimeresc greu contactul, mâna mă doare înfiorător. Demarez în trombă, fără să privesc înapoi.

8.

La fiecare atingere a schimbătorului de viteze, simţeam în antebraţ mii de ace. Respiram greu, inima îmi bătea cu putere, intrasem într-un soi de atac de panică. Mă depărtasem suficient de casa lui Viktor Roca încât să trag pe dreapta undeva, la doar cinci sute de metri de propria locuinţă. Avusesem un prim impuls să mă duc repede la Daria, să-i spun tot. Pe urmă, mi-am aprins ţigara şi am stat să reflectez la ce mi se întâmplase.

Persoana care mă lovise (foarte probabil un bărbat îmbrăcat în negru) purtase şi cagulă, altfel aş fi sesizat ceva, chiar în întunericul ăla lăsat brusc după primul atac. Ochii mi se obişnuiseră, cumva, cu semiobscuritatea zonelor neluminate de telefonul mobil, nu fusese ca şi cum ar fi stins cineva dintr-odată toate becurile. Şi totuşi se întâmplase atât de repede, încât reuşisem să memorez foarte puţine lucruri. Cred că îşi spusese cuvântul şi spaima de moment. Reacţionasem instinctiv, să mă apăr, doar printr-un noroc chior ieşisem viu de-acolo.

Trebuia neapărat să vorbesc cu Vanda, înainte de a suna la Poliţie. Îmi era clar, cineva aflase că soţii Roca lipseau de-acasă în seara aia şi venise să dea lovitura. Spărgătorul de locuinţe, hoţul, fusese luat prin surprindere de apariţia mea. Când am intrat, probabil era în casă, în plină acţiune, apoi s-a ascuns până i-am dat ocazia să mă atace. Aşa se putea explica şi pana de curent. În timp ce eu descuiam uşa de la intrare, el umbla la panoul de siguranţe. Pe urmă m-a auzit. Sau a văzut lumina de la telefonul mobil. Sau şi una, şi alta.

Mă întrebam de ce-o fi ales ora aia ca să dea spargerea. Putea fi văzut, întâmplător, de vreun vecin. Dacă ştia că locuinţa va fi goală, avea suficient timp să vină după miezul nopţii. Ori era un hoţ cu foarte mult tupeu, ori unul foarte prost, ori se drogase şi avea creierul flenduri.

Privesc cu spaimă prin oglinda retrovizoare, din spate se apropia un Logan alb cu farurile stinse. Strivesc ţigara în scrumieră cu mâna teafără, mă las în jos, pe scaun, până sub nivelul geamului lateral. Maşina trece uşor pe lângă mine, dar simţisem că mă ia cu frisoane. Chiar dacă aş fi vrut să sun pe cineva, nu puteam. Telefonul rămăsese în casa familiei Roca. La cum se izbise de podea, cu siguranţă nu mai funcţiona. Oricum, ar trebui să-l recuperez cât mai repede. Dacă-l găseşte acolo soţul Vandei, o să-mi fie greu să dau explicaţii. Oare să mă întorc acum, să-l iau? Ar fi o nebunie, renunţ repede la idee. Când o să afle Vanda ce aventură am avut, o să-şi pună

mâinile-n cap...

Pornesc motorul şi mă panichez, îmi dau seama că odată cu mobilul pierdusem şi adresa Elvirei, pe care o salvasem în Waze. Cum naiba se chema strada aia nenorocită? Dacă nu dădeam de Vanda, eram un om mort! Şi amândoi rămăseserăm fără telefoane, la dracu'!

Ca prin ceaţă, îmi amintesc numărul casei: 5. Încerc să rememorez traseul de la venire, lucru imposibil. Atunci îmi umbla mintea la cu totul altceva. Nici gând să reţin pe unde mersesem cu maşina. Apoi, închid ochii şi refac scena din parcarea redacţiei, cu Vanda ieşind pe uşa din spate. O întrebasem şi îmi spusese adresa. Strada Si... strada Si...

Si-meria! Bingo! Asta era! Simeria numărul 5, adresa Elvirei. Dar unde-o fi strada Simeria, cum să ajung acolo? Deschid torpedoul, mă sprijin din neatenţie în mâna lovită şi scot un ţipăt de durere. Apoi caut cu înfrigurare harta Bucureştiului, primită cadou de la benzinăria Rompetrol şi abandonată în torpedou. Găsesc strada şi memorez drumul până la destinaţie. Dintr-odată, îmi vine inima la loc.

Antebraţul mă durea din ce în ce mai tare, la orice mişcare, cât de mică. Va trebui să merg la spital. Şi să inventez o scuză plauzibilă pentru Daria. Când virez la stânga, să intru pe bulevard, realizez că îmi curgea sânge, îmi zdrelisem pumnul după ce îl lovisem pe individ în plină figură. Trag pe dreapta să mă şterg cu un şerveţel umed. Asta e, o făcusem lată.

Nu găsesc loc de parcare în apropierea casei Elvirei. Maşinile erau înşiruite umăr la umăr, pe ambele sensuri, aşa că dau ocol pe o stradă adiacentă şi, după cinci minute de aşteptare încordată, intru în locul unui Ford Kuga al cărui proprietar se hotărâse, în sfârşit, să plece. Mă întorc pe jos două sute de metri, până la numărul 5. Imobilul cu etaj, destul de vechi după cum arăta, se afla în apropierea trotuarului. Unul dintre pereţii laterali fusese acoperit de plante agăţătoare. Dacă Vanda ar ieşi la geam, aş putea să dau mâna cu ea, peste gard.

Apăs pe sonerie. Nu era una din alea care să scoale din somn tot cartierul, dar se auzea binişor de-afară. Deci funcţiona. Insist de câteva ori, fără succes. Nicio mişcare. Doar câinele vecinului se sesizase şi lătra ca nebunul. Asta mai lipsea, să n-o găsesc de Vanda unde o lăsasem. Simţeam că înnebunesc!

Încerc s-o strig. Câinele vecinilor mă latră ca pe-un hoţ de biciclete. Mă uit la ferestre, erau închise, iar luminile stinse. Să fi păţit ceva? Mă gândesc că Elvira o fi plecat la aeroport înainte să ajungă Vanda şi nu s-au mai întâlnit, în cazul ăsta, ar fi fost normal ca Vanda să mă aştepte aici, în faţa casei. Doar dacă nu se întâmplase un eveniment grav, neprevăzut. Dar ce? Nu putea să mă lase baltă aşa, pur şi simplu. Şi n-avea telefonul la ea, deci era puţin

probabil să fi intervenit vreo urgenţă. Mă durea capul, îmi pulsau tâmplele de nervi.

Apoi mi-a trecut prin minte să nu fi recurs la vreun gest necugetat, acolo, în casa Elvirei, pe fondul relaţiei încordate cu Viktor. Aflase recent despre adulter, oricine putea claca într-un moment de depresie puternică. Dar era Vanda genul ăla de femeie?! N-aş crede.

M-am aşezat descumpănit pe bordură, la distanţă de câinele furios, care încetase să latre prin zăbrelele gardului. Dacă fusese vorba de-o situaţie de forţă majoră, atunci ar fi bine să rămân aici până când se întoarce Vanda. Orice altă opţiune ar complica lucrurile. Să plec şi ea să revină între timp, fără să ne intersectăm, ar fi încununarea unei seri perfecte.

Un alt raţionament îmi provocă palpitaţii. Era posibil ca Vanda să mă fi sunat de pe telefonul Elvirei şi să fi intrat în panică după ce-a văzut că nu răspundeam. Urmarea? S-a dus în Voluntari, să se convingă că eram în regulă, în cazul ăsta, la fel, nu-mi rămânea decât s-o aştept. Aici aveam cele mai mari şanse să ne întâlnim.

Îmi venea să sar gardul şi să verific uşa, să bat în geamuri. Dar mă durea mâna foarte tare, nu puteam să mă sprijin. În plus, gardul metalic avea zăbrele cu ţepuşe în vârf, mi-ar fi fost greu să-l sar şi în condiţii normale. Prin zonă încă mai era circulaţie, trecuse o bătrânică pe lângă mine şi mă întrebase cu ce să mă ajute. O refuzasem politicos şi îmi aprinsesem altă ţigară. Aşteptarea se prelungise cu mult peste limita până la care sperasem să apară Vanda, durerile se înteţiseră şi începusem să mă panichez. Ca orice bărbat deloc ieşit din comun, aveam tendinţa să exacerbez suferinţa fizică. O suportam fără să reacţionez negativ doar până la un punct. Apoi mă speriam de eventualele consecinţe, deveneam anxios şi-mi dădeam pronosticuri sumbre. Daria ar fi ştiut cum să mă liniştească, însă acum era departe. Cu siguranţă mă sunase şi îşi făcuse griji. Cât despre Vanda...

Mă uit la ceas şi-i dau un ultim răgaz să apară: 15 minute. Apoi va trebui să acţionez, într-un fel sau altul. Fac doi paşi să-mi dezmorţesc picioarele, câinele vecinilor mă latră din nou, disperat că nu putea să-mi sară la gât. Nu părea prea deştept, altfel şi-ar fi dat seama că aveam prea puţine intenţii criminale. O fi semănând cu stăpânul. Lătrase preventiv, gros, baritonal, cu spume la gură, ca să fie sigur că mă avertizase, în caz că mi-ar fi trecut prin cap vreo prostie. Mă mirasem că nu ieşise nimeni la geam să vadă ce-i cu el, de ce se dădea de ceasul morţii. N-aş suporta un astfel de câine la mine-n curte, m-ar deranja să-l ştiu agresiv şi zgomotos fără niciun rost. Te pomeneşti c-o fi unul din ăia care latră, dar nu muşcă.

După calculele mele, dacă Vanda s-ar fi dus să mă caute la ea acasă, în Voluntari, ar fi avut suficient timp să se întoarcă. Scot din ecuaţie varianta,

mă gândesc să verific la sediul redacţiei. Narcisa rămăsese să termine de tehnoredactat revista, era posibil ca Vanda să-i fi spus unde putea fi găsită şi Narcisa s-o fi căutat, pentru cine ştie ce urgenţă. Când venea vorba de afacerea ei, o vedeam pe Vanda capabilă să renunţe la orice, numai să-şi atingă scopul.

Pe parbrizul maşinii, sub ştergător, găsesc un mesaj scris cu pixul: *Pericol de pană!!! Ai parcat pe loc rezervat!* Verific roţile şi constat că, de data asta, scăpasem ieftin. Era doar un avertisment. Chiar şi într-o zonă de case, teoretic cu multe curţi şi garaje, vecinii se încăierau între ei de la locurile de parcare încropite pe marginea drumului. Era un război în toată regula. Când pe stradă staţionau maşini neutre, ca a mea, fără legătură cu beligeranţii, apăreau şi victimele colaterale. Îmi puteam imagina ce înjurături primisem în lipsă. Oricum, nu-mi păsa!

Am mototolit hârtia, am aruncat-o peste gard şi am pornit maşina. Să schimb vitezele era un adevărat chin, încercam să ating maneta uşor, doar cu trei degete. Chiar şi aşa, la fiecare mişcare, durerea devenea aproape insuportabilă. Antebraţul mi se umflase, mi-ar fi trebuit nişte calmante şi să mă vadă de urgenţă un doctor.

La redacţie, luminile erau stinse. Curat ghinion, era a treia clădire pe care o găseam cufundată în întuneric, după casa Vandei şi cea a Elvirei. Las maşina în parcare şi deschid uşa cu cardul. Aprind becul, totul părea îngheţat. Niciun computer deschis, nici cel mai mic zgomot. Urc la etaj, însă Vanda îşi încuiase biroul. Erau şanse mari să nu fi trecut pe-aici după ce ne despărţiserăm la Elvira. Iar colega de la tehnoredactare, Narcisa, îşi terminase treaba şi plecase.

Cobor la parter şi mă aşez pe canapea, descumpănit. Mă uit spre telefonul fix de pe biroul Alinei. Reţinusem numărul de mobil al Vandei, cu trei zerouri la final. Încerc marea cu degetul: *Abonatul Vodafone nu răspunde.*

Nu-mi rămâne decât să sun acasă. Caut o explicaţie care să stea în picioare pentru Daria. *De ce n-am răspuns la telefon? Şi ce-am păţit la mână?* Ca să câştig timp, decid să-i ascund, deocamdată, faptul că eram rănit. Îi spun că sunam de la redacţie, abia picasem de la un eveniment monden, unde îmi pierdusem telefonul mobil, din păcate... Da, sunt foarte supărat... De aia am întârziat, l-am căutat peste tot. E posibil să mi-l fi furat careva... O să mai întârzii vreo oră, am de scris materialul, trebuie să mă grăbesc, revista ajunge luni la chioşcuri...

Închid şi stau în cumpănă dacă să apelez la Poliţie. Până la urmă, spargerea din casa familiei Roca nu era problema mea. Dacă individul ăla furase ceva, cu siguranţă Viktor Roca o să-i anunţe pe poliţişti. Sunt convins că hoţul nu mă văzuse, cum nici eu nu-i zărisem faţa. Deci mai bine ar fi să

ascund faptul că fusesem acolo. Aş pune-o pe Vanda într-o situaţie complicată faţă de Viktor. Ar trebui să-i dea explicaţii, să-l mintă necredibil.

La rândul meu, ar fi cazul să însăilez o poveste pentru Daria, dar măcar fără s-o implic pe Vanda. Sesizarea la Poliţie mi-ar da peste cap planurile, le-aş servi pe tavă dovada că fusesem acolo, fără un motiv plauzibil. Ce să le povestesc poliţiştilor? Adevărul? Că mă combinasem cu Vanda şi îmi dăduse cheia să-i aduc telefonul?! Ar fi complet aiurea!

Prioritatea numărul unu ar fi să merg la doctor, să văd cât de gravă era rana de la mână. Deschid calculatorul, cel mai apropiat spital de urgenţă e pe Calea Floreasca. Antebraţul îmi ardea, se umflase şi se învineţise, nu mă simţeam în stare să conduc, riscam să leşin la volan.

Îmi trece prin cap să-l sun pe Şerban, să mă ajute. Aveam încredere deplină în frati-miu, ştia să păstreze un secret, deşi nu mă hotărâsem dacă merita să i-l spun.

Îl nimeresc la cumpărături, într-un supermarket, mă roagă să-l aştept cât i-ar lua să ajungă la mine. Navighez pe internet gândindu-mă la dispariţia inexplicabilă a Vandei. Rămăsesem fără telefon. Dacă Vanda intrase în panică din cauză că nu putuse lua legătura cu mine, iar drept urmare a stării de panică se întorsese acasă, în Voluntari, exista şi posibilitatea să fi dat nas în nas cu spărgătorul. Lovitura mea cu pumnul, chiar dacă nu foarte puternică, probabil îl lăsase pe individ inconştient. Iar când îşi revenise, numai bine se ciocnise de Vanda... Era un scenariu de groază, pe care preferam să-l ignor.

Ajung pe pagina de Facebook a Vandei. Dacă tot pierdeam timpul, îmi zic să mai fac o încercare. Îi trimit un mesaj, în caz că avea şi ea aceeaşi idee, să comunicăm pe Facebook în lipsa telefoanelor: *Bună! Unde eşti? Eu sunt la redacţie, mai stau vreo 30 de minute. Dă-mi un semn, te rog. Love you!*

Pe urmă, ca să-mi abat gândul de la ce-ar putea fi mai rău, citesc un articol mai vechi de-al Vandei, un reportaj foarte bine scris, emoţionant, despre familiile care adoptau copii.

A fost dragoste la prima vedere. În momentul în care am văzut doar poza Mariei, am ştiut că este a mea, povestea mama unei fetiţe adoptate. Apoi, părerea unui reprezentant al Direcţiei pentru Protecţia Copilului: *Familiile care adoptă trebuie să aibă o flexibilitate foarte mare în gândire, capacitatea de a accepta o altă persoană, extrem de multă disponibilitate psihică.* În România, din 60.000 de copii fără părinţi, rămaşi în grija statului, doar 4.000 erau pe listele de adopţii şi aveau şansa să trăiască într-o nouă familie. Cei care doreau să devină părinţi trebuiau să se supună, timp de un an, unui proces de evaluare, iar la final să obţină atestatul din care reieşea capacitatea cuplului de a primi copilul. Obţineau şi rezultatul evaluării

afective din partea unui psiholog, iar dacă totul era OK, urma o perioadă de trei luni de acomodare, cu vizite ale copilului la viitorii părinţi, până la hotărârea judecătorească de adopţie. Părerea psihologului: *Îi sfătuiesc să încerce să cunoască familii care au adoptat copii, pentru că doar aşa îţi poţi da seama că nu este nicio diferenţă faţă de o familie normală. De foarte multe ori copiii ajung să semene cu părinţii adoptivi.* Maria a aşteptat doi ani până să devină mamă, a strâns din dinţi şi nu i-a fost deloc uşor. Dar şi-a propus să uite de cozile la care a stat, de birocraţia tipic românească şi de umilinţele îndurate. Acum devenise părinte şi parcă luase viaţa de la zero. Avea un sentiment extraordinar, de fericire, de împlinire sufletească.

Aş vrea să termin de citit articolul, dar mi-e imposibil, sunt prea agitat. Trag cu ochiul din nou pe pagina de Facebook a Vandei. Niciun semn. Apoi tresar când aud bătăi în uşă. Mă ridic să-i deschid lui Şerban. Din păcate, nu-i pot strânge mâna. Îl rog să zăbovim puţin pe canapea.

— Ce-ai păţit, Dragoş?! Ai o faţă...

Apoi se uită la mâna învineţită şi umflată.

— Aoleu! Cum ai reuşit?! Arată destul de rău.

Se ridică să mă studieze de aproape. I-aş spune totul, însă *ceva* mă reţine. Nu ştiu de ce, îmi e frică. Prefer să-i dau explicaţiile pe care i le pregătisem Dariei.

— Şerban, am avut azi un ghinion...

— Ia zi.

— Am fost în oraş, pentru revistă... La un eveniment cu firma Wella... îi ştii, ăştia cu produse cosmetice...

— Da, şi?

— La Hotel Astoria, când...

Jumătate adevăr, jumătate minciună. În realitate, la evenimentul firmei Wella fusese Alina.

— ... în fine, când am ieşit, m-am dus la McDonald's, pe urmă am trecut pe lângă intrarea la metrou, la Unirii 2...

— Aşa, şi?

— Şi a apărut de nicăieri un individ pe *skateboard,* cu o glugă pe cap... avea viteză, i-a smuls telefonul unei fete care vorbea pe trotuar... aia a ţipat, eu am încercat să-l opresc, tipu' m-a împins şi a dispărut în fugă... jos, pe scări, spre metrou.

— Eşti nebun?! Ce fază!

— Da... Chestia e că fraierul a scăpat mobilul, l-a abandonat, pe urmă şi-a văzut de drum.

— Aha... Şi tu?

— Am căzut pe scări, m-am lovit rău de tot... Primul impact a fost cu

antebraţul. Mi-e teamă că s-a rupt... Mă doare groaznic, Şerban.

— Şi de ce nu te-ai dus la spital?! Eşti culmea! Cum să stai aşa?!

— Am crezut c-o să-mi treacă.

— Trebuia să mă suni, Dragoş.

— Păi, te-am sunat...

— Când, în ultimul ceas?! Apropo, ce-i cu telefonul tău?... *Abonatul nu poate fi contactat.*

Îşi scoate mobilul să-mi arate că mă apelase.

— Da... Alt ghinion. Când am căzut pe scări, s-a făcut praf. Îl aveam în mână, tocmai voiam s-o sun pe Daria.

— Ea ştie?

— Încă nu i-am spus.

Se ridică brusc. Pare hotărât.

— Hai repede la spital. Îi spun Dariei?

— Nu, te rog! Întâi să vedem despre ce-i vorba...

— Atunci o sun pe Domniţa.

— Domniţa?!

— O prietenă. Lucrează la Spitalul Universitar. Poate avem noroc şi o prindem de gardă.

Cât vorbeşte Şerban cu prietena lui doctoriţă, mă uit discret pe pagina de Facebook a Vandei, pe urmă încerc s-o sun de pe telefonul fix. Apelul intră pe mesageria vocală. Nu avea mobilul la ea, altfel cu siguranţă ar fi răspuns. Doar atât speram, să nu i se fi întâmplat ceva grav.

— Mergem?

Frati-miu pare îngrijorat, vorbise cu Domniţa, care se pornise spre spital, venea de-acasă special pentru noi.

— E medic ortoped? îl întreb.

— Nu. Anestezist... Stai fără grijă. O să găsească ea cea mai bună soluţie.

Ieşim din curtea redacţiei cu maşina lui Şerban. Pe-a mea am s-o rog pe Daria s-o aducă.

Nimerim într-o coloană, aşteptăm mult până ajungem la prima intersecţie, iar explicaţia vine imediat. La vreo cincizeci de metri în faţă, sesizez girofarurile maşinii de poliţie. Fusese un accident, se făceau poze, se măsurau urmele de frână, un Logan se ciocnise frontal de un Ford Ka, ambele maşini erau boţite rău, în Ford se vedeau pernele de la airbag dezumflate, ambulanţa oprise în apropiere, două asistente îşi făceau treaba la capul răniţilor. Se strânsese lumea ca la circ, astfel de evenimente atrag întotdeauna ca un magnet, de parc-ar fi distracţia preferată a românilor.

— S-ar părea că urgenţa lor e mai urgentă decât a noastră...

Şerban mă priveşte încruntat. Nu-i arde de glume.

— Crezi că-i aduce la acelaşi spital? îl întreb.

— De unde să ştiu, Dragoş?!

Ieşim, în sfârşit, din zona aglomerată, însă după vreo doi kilometri tot nu scăpaserăm de ambuteiaje. Mâna îmi ardea, în continuare. Ca să uit de durere, încerc să conversez cu frati-miu.

— Cum ai cunoscut-o pe doamna doctor?

— Domnişoara doctor... E nemăritată.

— Aha... Şi ce mai aştepţi?

— Dragoş!

— Pe bune! Medic anestezist la Spitalul Universitar... sunt convins că-i şi simpatică.

— Da' de unde eşti aşa convins?

— Nu ştiu... Intuiţia.

— Hai, mă laşi cu intuiţia?

Dau să scot ţigara, însă Şerban avea reguli stricte când venea vorba de fumători.

— Să nu-ndrăzneşti! Ai răbdare.

Bosumflat, pun pachetul la loc în borsetă.

— Măcar zi-mi cum a fost cu Domniţa.

După ultimul semafor, traficul se degajează. Nu însă şi durerea de la mână.

— Cum să fie... Ne-am cunoscut din întâmplare.

— Mai exact...

Când discutam despre femei, trăgeam cuvintele cu cleştele din gura lui.

— La sală.

— Aha... Deci am avut dreptate, arată bine tipa.

— Da.

— Hai, zi-mi, nu fi trist! Ea te-a abordat sau tu?

— Ea...

— Băi, fratele meu, eşti culmea! Deci o doctoriţă supersexy de la Universitar te place şi tu ce faci? N-o inviţi la tine, să-i arăţi colecţia de tricouri ude?

— Dragoş! Nu mă face să-ţi spun una...

— Scuze. Şi, mai departe?

— Am ieşit în oraş, de două ori.

— Atât?! Adică, nu aţi...?

— Nu.

— De ce? Nepotrivire de caracter?

— *No comment.*

Ştiam că ar fi fost inutil să insist. Ultima dată când vorbiserăm despre

burlăcie şi viaţa lui intimă, ieşise cu scântei. Vreo trei săptămâni nu mi-a răspuns la telefon.

Ajungem pe Splaiul Independenţei, la doi paşi de spital, îi sugerez lui Şerban un loc de parcare undeva pe strada Doctor Anastasievici, fusesem acolo săptămâna trecută, la un prieten actor. Frati-miu răspunde la mobil, era Domniţa, ne aştepta afară, la intrarea dinspre Splai.

Dr. Domniţa Constantinescu arăta departe de cum mi-o imaginasem, venise într-o fustă până la genunchi, cu dungi subţiri, verticale, şi o bluză neagră, vaporoasă, cu mâneci trei sferturi şi decolteu larg, emana un aer ingenuu, de fată ruşinoasă, abia aterizată din provincie. Se purta cu o naturaleţe rar întâlnită în mediul spitalicesc. După părerea mea, ar fi fost partida ideală pentru Şerban, dacă tipul n-ar fi avut gărgăuni în cap.

După formalităţile birocratice de la Primire Urgenţe, ne conduce la Secţia de Ortopedie. Urcăm cu liftul la etajul trei.

— Avem noroc, îi zice lui Şerban. De gardă este doctorul Moldoveanu... A intrat în operaţie, sper să nu dureze mult.

— Da, şi eu sper. Mă cam doare.

Se uită din nou la antebraţul meu, fără să-şi schimbe expresia şi fără să-şi dea cu părerea. Apreciam asta. Unii doctori aveau un talent deosebit să bage spaima-n pacienţi, făceau din ţânţar armăsar, îţi descopereau subit o mie de boli incurabile, fără prea multe analize, doar după cum respirai. Le trebuia foarte puţin să-ţi spună că erai varză, numai bun de trimis la pompe funebre. Mă enervau la culme, le-aş fi retras dreptul de liberă practică doar pentru comportamentul ăsta abuziv, arogant, neprofesionist. Ştiam vreo doi oameni diagnosticaţi, la repezeală, cu cancer, pentru ca ulterior să afle că fusese o *interpretare eronată.*

Mă lămurisem cu sistemul nostru de sănătate. Odată ajuns în spital, cu vreo boală gravă, era ca şi cum jucai la ruleta rusească. Îţi trebuia noroc cu carul să scapi teafăr.

Ieşim din lift şi Domniţa vorbeşte cu asistenta-şefă să ne primească în biroul ei. O roagă să ne anunţe când iese din operaţie doctorul Moldoveanu.

Nu era nici momentul şi nici locul potrivit pentru cafea sau alt gen de tratаţie. Domniţa se oferise să ne aducă ceva de la automatul din hol, însă o refuzasem politicos. O ţigară mi-ar fi prins bine, dar trebuia să fiu cel puţin nebun să fumez în spital. Dintr-odată, mă simţeam foarte îngrijorat, chiar puţin speriat.

Mă uit la mână, nu arăta deloc bine.

— Ar putea fi grav? o întreb, cu voce stinsă, pe doctoriţă.

Parcă îmi pierdusem răbdarea. Nu se mai termina odată operaţia aia?

— Vedem imediat pe radiografie, îmi explică. E singura modalitate să ne

dăm seama.

— Ştiţi, mie îmi place să fiu pregătit pentru ce-i mai rău... Deci, dacă ar fi foarte rău, cum ar fi?

Îmi zâmbeşte cald, ca unui copil. Mi-e ciudă pe frati-miu că nu se lipise de ea. Şerban are un tipar de femeie ideală imposibil de descifrat. Dacă nu şi-l schimbă, prevăd c-o să rămână burlac toată viaţa.

Mă uit la Domniţa, îşi frământase mâinile, aproape imperceptibil, încercase să nu mă sperie şi mai tare. Mi-ar fi surâs s-o am drept cumnată.

— Dacă ar fi rău, îmi explică pe un ton blând, ar fi fractură cu deplasare. Foarte rău este în cazul unei fracturi deschise.

— Şi ce se întâmplă la fractura cu deplasare... dacă ar fi?

— La antebraţ, avem două oase, ulna şi radiusul. Când unul dintre ele sau amândouă se deplasează în urma rupturii, trebuie puse la loc cu ajutorul unei plăci speciale, prinse în şuruburi.

— Aha... deci mă paşte bisturiul.

— Eu zic să aşteptăm radiografia. Poate nu-i cazul... Să fim optimişti.

Mi-a plăcut că nu mă întrebase nimic despre cum ajunsesem în halul ăla. Alţi medici m-ar fi anchetat ca la poliţie. Aşa, doar din curiozitate. Spectrul unei operaţii mă îngrozea. Îmi trecuseră pe la urechi atâtea cazuri de malpraxis, încât nici cele mai călduroase recomandări nu m-ar fi putut linişti. Plecaseră în Occident sute, mii de medici foarte buni, iar cei rămaşi în ţară erau fie plictisiţi, fie deprofesionalizaţi, fie abia căpătau experienţă pe pielea bolnavilor. Oare doctorul Moldoveanu din ce categorie făcea parte?

Cu riscul de a părea lipsit de tact, îi pun întrebarea de o mie de puncte.

— Îl cunoaşteţi demult pe domnul doctor?

Mă priveşte cu destulă îngăduinţă, îşi imaginează, probabil, ce e în sufletul meu. La Şerban, în schimb, sesizez mici urme de reproş.

— Da. Suntem amici... Pare un dur la prima vedere, dar nu-i de speriat. Asta-i stilul lui.

— Nu-mi fac probleme din cauza asta.

— În orice caz, e printre cei mai buni ortopezi.

Şerban, taciturn până atunci, simte că a venit momentul să mă încurajeze.

— Lasă, Dragoş, îi spun eu să-ţi facă anestezie. Din câte ştiu, doctorul Moldoveanu operează pe viu.

Umorul negru al lui frati-miu m-a destins. Uşa s-a dat brusc în lături şi a apărut un tip brunet, nebărbierit, scund, corpolent.

— Domniţa, unde-i pacientul?

Era doctorul Moldoveanu, cu vocea lui groasă, tabagică, milităroasă.

— El este... Dragoş Zaharia.

— Hai, după mine!

Tipul face stânga-mprejur şi aproape că trebuie să fug pe culoar ca să-l ajung din urmă. Intrăm în cabinetul de consultaţii, iar Şerban rămâne pe hol, împreună cu Domniţa.

— Ia să vedem, ce avem aici...

Îi povestesc varianta prescurtată cu tipul care mă împinsese pe scări, în gura staţiei de metrou. Îşi încruntă sprâncenele, pare sceptic uitându-se la antebraţul meu.

— Sigur ai căzut pe scări?!

Ar fi culmea să-i spun ce se întâmplase, de fapt.

— Da! De ce?!

— Hmm... Mă rog. Hai să-ţi fac poza, să vedem ce-i acolo.

Îmi arată radiografia pe ecranul computerului. Nu mă puteam concentra deloc, aveam emoţii prea mari.

— Fractură de radius. Fără deplasare.

— Aha... Şi ce urmează, domnu' doctor? Mă cam doare.

— O să te doară şi mai tare. Tre' să-ţi îndrept osul, dacă nu vrei să rămâi cu mâna strâmbă. Vezi, aici face un unghi obtuz...

Mă previne în legătură cu ce avea să urmeze. Scăpasem de operaţie, dar, când mi-a tras mâna ca să-mi pună osul la loc, parcă m-a ars cu fierul înroşit. Am muşcat din cauciucul pe care mi-l dăduse să-l ţin în gură, ca să nu urlu de durere. Operaţia fără anestezie ar fi fost mai suportabilă, cred.

— Gata, ia să vedem...

O nouă radiografie arată că osul a revenit în poziţia normală.

— OK. Mergem să-ţi pun ghipsul. Hai!

La final îmi spune, sec, să revin peste două săptămâni. Se grăbea, avea o altă urgenţă în sala de operaţii, aşa că dispare fără să aştepte mulţumiri. Lipsit de maniere, în două cuvinte.

Pe hol, Domnita ridică din umeri.

— Ăsta-i Radu... Bine că s-a rezolvat fără bisturiu.

— Mulţumesc mult, Domnita. Rămân dator.

— Nicio problemă. Mi-a făcut plăcere să te ajut, măcar cu atât.

— Te prinde bine ghipsul, mă încurajează Şerban. Când o să te vadă Daria şi Mihai... Apropo, ai sunat-o?

— Aoleu, nu! Am uitat. Sun-o tu, te rog. Spune-i că venim... zi-i că am avut un mic accident, să nu se sperie... îi explici ceva, cum că... în orice caz, nimic grav.

— Deci tot pe mine cade greul.

— Asta e, fratele mai mare întotdeauna îl ajută pe cel mai mic.

În timp ce Şerban vorbea la telefon cu Daria, îi spun Domniţei că săptămâna viitoare, într-o zi cu soare, la sfârşitul programului, o aştept cu

frati-miu, să bem un vin bun. Şi nu, nu acceptam un refuz!

Pe scaunul din dreapta al maşinii, mă gândesc din nou la incidentul din casa familiei Roca. Ce s-o fi întâmplat cu Vanda? Iau mobilul de la Şerban şi verific mesajele pe Facebook. Nimeresc literele cu dificultate, e prima dată când butonez cu mâna stângă. Niciun semn, linişte deplină.

Avusesem o zi teribilă. Şi încă nu se terminase, speram să nu facă Daria o criză de nervi.

— Domniţa e o dulce, îi zic lui Şerban, în speranţa că-l voi trage de limbă. Fără ea, aş fi fost un om mort.

Mă priveşte de parcă i-aş fi spus că tocmai văzusem la semafor un porc pe bicicletă, cu gât lung, de girafă.

— Pe bune! Ce te uiţi aşa, fratele meu?!

Schimbă într-a patra şi nu apasă suficient ambreiajul, iar cutia de viteze vibrează. Trage o înjurătură printre dinţi, era foarte sensibil la orice manevră greşită care ar fi putut să-i strice maşina. Ţinea mult la Toyota lui, un Avensis sedan roşu perlat cu motor de 1,8 litri pe benzină, multimedia, climatizare automată şi alte îmbunătăţiri. Ce-i drept, îl costase vreo 30.000 de euro, mi se păruse mult când îmi spusese că are de gând să şi-o cumpere, în locul lui aş fi optat mai degrabă pentru un SUV. Consuma relativ puţin, 6,5 litri la suta de kilometri, doar că maşinile hibride aveau performanţe superioare la capitolul ăsta. Oricum, nu existau grade de comparaţie cu Volkswagen-ul meu obosit, care arăta ca o Biblie de anticariat.

— Hai, Şerban, zău aşa, de ce mă ţii în tensiune? Zi-mi, ce n-a mers cu fata asta?

— Eşti sigur că vrei să-ţi povestesc?

— Da, normal! Mor de curiozitate.

Închid radioul, încerc să captez fiecare silabă, fiecare sunet. Poate, în sfârşit, o să-mi dau seama unde greşea, de ce toate isprăvile lui amoroase aveau acelaşi deznodământ.

— Deci, v-aţi cunoscut la sală...

— Da... Ai văzut-o şi tu... Finuţă, cu aer de păpuşă, timidă, fragilă, aproape te imploră să-i dai o mână de ajutor.

— Şi tu, cum eşti foarte săritor cu fetele neajutorate...

— Dragoş, dacă mă iei la mişto, am încheiat aici povestea.

— Nu, nu! Gata, gata, scuze! Zi-i mai departe. Pot să fumez?

— Nu!

— Bine, OK. Şi?

— Domniţa făcea abdomene, aşa cum îşi imagina ea că-s corecte. Sau cum o învăţase antrenorul, habar n-am... A părut foarte receptivă, mi-a mulţumit şi de-atunci am început să vorbim. Mi-am reprogramat şedinţele de fitness

ca să ne intersectăm mai des. La un moment dat, mi se părea prea puţin s-o văd doar de trei ori pe săptămână.

— Normal.

Iar dădusem cu bâta în baltă. De fiecare dată când îmi povestea aventurile lui, mă abţineam cu greu să nu pufnesc în râs. Avea un aer atât de serios, de dom' profesor la catedră, căruia îi sărea ţandăra din te miri ce. În special dacă-l întrerupeai.

— Scuze, îi zic. Şi?

— Am descoperit pasiuni comune, citeam aceleaşi cărţi, ne plăceau aceiaşi scriitori, ştii cum e...

— Apoi...

— Apoi relaţia a decurs normal, am invitat-o în oraş, la un film.

— Ce film?

— Nu mai ştiu. Ceva cu război, o idilă între un soldat neamţ şi o franţuzoaică, în Parisul ocupat de nazişti. Domniţei i-a plăcut mult... Şi mie, de altfel...

A urmat o pauză lungă. Şerban nu era convins că merita să continue. Ceva îl făcuse să dea înapoi. Îl punea, poate, într-o postură delicată.

Îl las să-şi revină, dacă insistam, riscam să stric totul. Şi da, avusesem dreptate. Răbdarea mi-a fost răsplătită.

— ... În seara aia, am mers la un restaurant. Mexican, din ce-mi amintesc. Preferinţa ei, n-am avut nimic de obiectat, a fost OK... Pe urmă am găsit un pretext să vină la mine. Să vedem un film pe internet, abia apăruse, juca unul dintre actorii ei preferaţi.

— Cine?

— Mel Gibson.

— Aha... Şi?

— Şi totul a decurs conform planului, am destupat o sticlă de vin, ne-am uitat la film şi Domniţa a rămas peste noapte.

Sesizasem în vocea lui Şerban o imensă părere de rău, un regret pe care şi-l reprima cu mari eforturi. Cu ce-o fi greşit? Sau poate nu el, ci tocmai ea, imaculata?

— Şi atunci?! mă trezesc întrebând.

— Atunci... s-a întâmplat să-i întorc vizita, într-o sâmbătă seară. Stă cu chirie, undeva pe Calea Plevnei, aproape de spital... împreună cu colega ei, doctoriţa Carmen Gărdean, de la... de laaa... Neurologie.

— Aha...

— Carmen era plecată în oraş, n-am găsit-o acasă când am ajuns... în fine, să n-o lungesc. Am făcut dragoste şi, pe neaşteptate, a apărut domnişoara doctor, colega Domniţei. Ulterior am realizat că ştia despre venirea mea...

Fără complexe, fără să ceară voie, Carmen şi-a dat jos blugii, chiloţii, bluza, sutienul şi s-a băgat în pat. Între noi doi.

— Uau! Ce tare!

— Da... Te cred. Aşa, din afară, ţi se pare că-i tare faza... dar să fi fost în locul meu... nu ştiu...

— Ai dreptate. Încerc să-mi imaginez. Şi cum ai reacţionat?

— M-am uitat ca prostu' cum au început să se mângâie una pe alta, să se sărute... Domniţa a încercat să mă atragă în jocul lor, însă n-am putut, efectiv... Nu ştiu de ce.

— Pe undeva, e normal. Fără niciun avertisment, aşa, dintr-odată, hop-ţop...

— Pe moment, m-am străduit să nu fac vreo scenă, însă reacţia mea de respingere fusese clară... De atunci, am rămas buni amici, ne întâlnim la sală, vorbim... dar atât.

Era supărat, se vedea că nu i-a trecut.

— Şerban, dacă vrei o consolare, se pare că şi eu m-am înşelat cu privire la Domniţa. N-aş fi zis în veci că-i capabilă de astfel de... perversiuni.

— Ca de obicei, aparenţele înşală.

Oprim maşina în faţa casei, Şerban voia să se întoarcă în oraş, îi spun să intre, să mă susţină, măcar cinci minute. Nu era niciun deranj, dimpotrivă.

Trag puternic din ţigară, înainte de a deschide poarta. Când mă vede Daria cu antebraţul în ghips, tentativa mea de zâmbet menit să atenueze şocul are zero efecte.

— S-a rezolvat, îi explică Şerban, înainte ca Daria să pună vreo întrebare. Nimic grav.

Ca de obicei, frati-miu ştia cel mai bine cum să mă scoată din rahat. A apărut şi Mihai, de sus, din dormitor. Mă aşteptase, încă nu adormise. A observat ghipsul şi iniţial s-a speriat. Şerban l-a luat deoparte să-i explice, iar Daria m-a tras în bucătărie.

— Sunt foarte supărată pe tine, Dragoş, să ştii. Foarte, foarte supărată... Cum ai putut să nu dai măcar un telefon?!

Pun capul în pământ, mi-e greu să încep de undeva, totul era o mare minciună, speram să nu clachez, să mă prindă pe picior greşit. Întrebarea Dariei îmi amintise că o sunasem din redacţie, îi povestisem despre telefon, că îl pierdusem sau mi-l furase cineva la aşa-zisul eveniment monden, în timp ce Şerban aflase de la mine altă variantă, îmi era clar, va trebui să aleg ultima versiune, să revin cu alte explicaţii, să pretind că evitasem să-i dau emoţii inutil, înainte să mă conving că fusese un accident minor.

— Cred că eşti mort de foame. Cheamă-l pe Şerban, să mâncaţi ceva.

Frati-miu a refuzat să vină la masă. A rămas cu Mihai în living, să-i spună

despre ultimele jocuri care urmau a fi lansate în curând. Simţeam nevoia să beau ceva tare. M-am dus în cămară după sticla de ţuică, înainte de a începe să-i explic Dariei cum de ajunsesem acasă la ora aia cu mâna ruptă.

Ca şi lui Şerban, îi spun şi ei că stăteam la intrarea în metrou, mă pregăteam s-o sun, când apăruse individul ăla care mă împinsese pe scări. Telefonul mi se făcuse ţăndări, l-am aruncat la gunoi, nu aveam ce să recuperez. Pe urmă, la redacţie, mi se umflase mâna, începuse să mă doară, mă panicasem puţin, îl sunasem pe Şerban şi el mă ajutase, avea o prietenă doctoriţă la Universitar. Mare baftă că nu se deplasase osul rupt, altfel ar fi trebuit să mă opereze. În zece, cinşpe zile, o să fiu ca nou, după cum mă asigurase ortopedul.

— Şi ce s-a întâmplat acolo, la metrou? N-a venit poliţia, să-ţi ia declaraţii?! Practic, ai fost martor la un furt, nu?

— N-a venit nimeni, că individul a scăpat telefonul fetei, în timp ce fugea... Tipa a avut noroc, şi-a recuperat obiectul aproape intact. Spre deosebire de mine... Şi chiar dacă ar fi venit vreun poliţist, ce să-i spun? Nu-i văzusem faţa... Un cretin, dă-l dracu'!

Mănânc friptura de pui cu piure şi-mi torn încă un păhărel de ţuică. Parc-aş fi rupt în mii de bucăţi, după o cursă de supravieţuire prin locuri mlăştinoase, cu hăitaşi pe urmele mele.

Alcoolul acţionase ca un sedativ, mă relaxase cât de cât.

— Şi acum, ce faci, Dragoş? Îţi iei concediu medical?

La asta chiar nu mă gândisem.

— Nu cred... De ce?

— Păi, cum o să scrii?!

— Cu mâna stângă. Scriu la calculator, Daria... O să meargă mai greu cu tastatura, dar mă descurc.

— Eşti culmea! Ce să cauţi la serviciu în halul ăsta?!

— Poate nu-i nevoie să ies pe teren... în fond, e vorba de-o săptămână, am internet acasă, să văd ce zice şi Vanda... Să-mi dea chestii mai uşoare, o traducere, ceva, nu ştiu...

— Las-o pe Vanda, că se descurcă şi fără tine. Nu dispare revista dacă lipseşti câteva zile.

— Şi banii? Crezi că-mi plăteşte concediu medical?

— Nu ştiu... Important e să te faci bine.

— Mda... Mai vedem.

— Nu vedem nimic! De luni, îţi iei concediu şi punct! Ne-am înţeles, Dragoş?

Îi mulţumesc lui Şerban, care dăduse semne că vrea să plece, îi întind cheile Volkswagenului şi îl rog să mi-l aducă acasă mâine sau luni. Se

apropia începutul şcolii şi Daria avea activităţi la catedră.

Pe urmă, vorbesc puţin cu Mihai, îl asigur că antebraţul meu o să fie ca nou, n-ar trebui să se îngrijoreze. Până atunci, ar putea desena pe ghips o minge de fotbal, un omuleţ din Minecraft, un *controller* pentru consolă sau ce-şi dorea el, nu conta. Dar acum era timpul să meargă la culcare, se făcuse târziu.

Înainte de-a mă retrage în dormitor, verific contul de e-mail şi mesajele de pe Facebook. Rezultatul îmi confirmă că se întâmplase ceva grav cu Vanda. Dar ce?

Preventiv, Daria îmi dăduse un somnifer, înainte de a pune capul pe pernă. Însă medicamentul nu mă ajuta absolut deloc. Nu-mi găseam locul în pat, ghipsul era un obiect străin, rece, greoi, pe care nu-l puteam ignora. Îmi reveneau în minte secvenţele din casa familiei Roca, momentul încăierării, fuga disperată. Era posibil ca Vanda să se fi întors după mine şi să fi dat peste individul ăla.

Trebuia să fi sunat la Poliţie. Asta mi-ar mai lipsi, s-o am pe conştiinţă, Doamne fereşte!

9.

Sâmbătă şi duminică au fost două zile istovitoare. Prăbuşit din cauza lipsei de somn, cu senzaţiile ciudate de la coconul din ghips – mici dureri şi mari mâncărimi la antebraţ – am retrăit de zeci de ori momentele de groază din casa familiei Roca.

Ce anume se întâmplase, mi-e greu să înţeleg chiar şi după douăzeci şi patru de ore, analizând la rece. Fusesem aproape convins că Vanda plecase, dintr-un motiv nedesluşit, însă acum credeam altceva. A rămas în locuinţa Elvirei. Cel mai probabil, i s-a făcut rău şi a leşinat. Părea foarte stresată, în pofida stăruinţei cu care încerca să-şi ascundă emoţiile. Faptul că intrase în posesia dovezii că Viktor o înşela ar fi fost un motiv suficient să-i provoace palpitaţii, atacuri de panică, stări de pierdere a cunoştinţei, sau, de ce nu, s-o determine să comită un gest necugetat.

Muream de ciudă. Ar fi trebuit să insist. Să sar gardul şi să intru în casa Elvirei. Acum mă frământam de unul singur, încercam să dau de Vanda, cumva, să-mi scot din cap ideea că ar fi păţit ceva foarte grav. Totuşi, dacă Vanda ar fi OK, cu siguranţă ar încerca să-mi dea un semn de viaţă, o cât de mică explicaţie pentru incidentul stupid de vineri seara. Îmi pierdusem telefonul, dar ar fi putut să-mi scrie un mesaj pe Facebook. Sau pe e-mail. În ultimă instanţă, ar fi găsit un pretext să o sune pe Daria.

Am încercat marea cu degetul, să verific din nou, telefonic, dacă venise cineva la sediul redacţiei. În weekend nu trecea nimeni pe-acolo, nici măcar Vanda, cu atât mai puţin acum, când ultimul număr al revistei ajunsese în tipografie. Am găsit-o pe Alina pe Facebook, i-am trimis un mesaj. Am întrebat-o dacă ştia ceva despre Vanda, pentru că mie nu-mi răspundea. Mi-a scris că habar n-avea. Ultima dată vorbiseră vineri după-amiază, când fusesem şi eu în redacţie.

Apoi am coborât în bucătărie, Daria încă era supărată, digerase greu faptul că aflase ultima despre accident.

— Cum ai dormit? o întreb.

— Eu?! Bine... Te-am visat cu picioarele rupte şi cu capul spart.

— Daria... Crezi că mie îmi convine situaţia?

— Nu pricep, Dragoş... Suntem o familie, da?

— Da.

— Şi este normal să ştim când unul dintre noi păţeşte ceva. Corect?

— Corect.

— Pune-te în locul meu. Ai idee cum m-am simţit când te-am văzut în halul ăsta? Ca să nu mai vorbesc de Mihai.

— Înţeleg, dar...

— Înţelegi pe dracu'! Dacă m-ai iubi, *poate...* zic *poate,* ai înţelege.

— Exagerezi, ca de obicei. Da, am greşit! Şi-mi pare rău. Dar acum faptul e consumat... Are rost să despicăm firul în patru?

— Da, are! Nu este prima dată când îmi ascunzi anumite lucruri.

— Poftim?!

— Cum auzi.

— Fii mai concretă, te rog.

S-a dus, nervoasă, la frigider, de unde a scos trei ouă şi sticla cu lapte.

— Hai, Dragoş, n-am chef de ceartă. Gândeşte-te bine şi ai să-ţi aminteşti. Mănânci?

— Mai târziu. Am să beau o cafea.

— Mai târziu se răceşte omleta.

— Nu-i nimic. Găsesc eu ceva.

— Treaba ta.

Ies în spate, pe terasă, la o ţigară. Eram sătul de genul ăsta de discuţii sterile, neconstructive, fără vreun scop. Bunicul Vasile, Dumnezeu să-l ierte, hâtru cum îl ştiam toţi, îmi spusese că niciodată nu-i bine să iei prea în serios femeia, pentru că rişti să mori înaintea ei. Se pare că avusese dreptate, se prăpădise înaintea bunicii.

Nu puteam să mai fierb în suc propriu până la şedinţa de luni dimineaţă, fără să ştiu ce se întâmplase cu Vanda. Stresul mă omora. Secvenţele violente de vineri seara se combinaseră, în mod ciudat, cu momentele de extaz, când ne iubiserăm de parcă lumea se sfârşea sub ochii noştri. N-am mai avut o astfel de chimie, Vanda mă atrăgea irezistibil, încă simţeam cum mă învăluie parfumul ei discret, pătrunzându-mi în inimă şi în suflet. Trebuia s-o găsesc, neapărat!

Caut un motiv să ies din casă. Îi spun Dariei că îi dădusem cheile maşinii lui Şerban, însă nu se descurca s-o scoată singur din parcarea redacţiei, avea nevoie de cardul de acces ca să ridice bariera.

— Mă duc să rezolv problema. Nu stau mult.

— Cum vrei... Ai bani de taxi?

— Cred că da. Telefonul tău unde-i? Vreau să-l sun pe Şerban.

— Vezi sus, în dormitor.

— Mersi.

Mihai mă întreabă când putea să deseneze ceva pe ghips, îi spun să aibă răbdare, până mă întorceam din oraş. Pe urmă îl sun pe Şerban, îl găsesc acasă, cam fără chef. Îl rog să facă un efort, să-mi recuperez maşina. Promit

că-i rămân veşnic recunoscător.

— Da, sigur... Veşnica replică.

Încerc să-l capacitez, era singurul în măsură să mă ajute.

— Hai că fac cinste, Şerban... Dau o pizza mare. Din aia care-ţi place ţie, cu anghinare.

Îi ştiam slăbiciunea pentru pizza, aşa că am reuşit să-l conving. Caut în agendă numărul Vandei, însă apelul intră direct pe mesageria vocală. Şterg înregistrarea din telefonul Dariei, îmi trag blugii cu mare greutate şi cobor cu tricoul în dinţi. Îl rog pe Mihai să mă ajute.

Era prima dată când aveam ghips, nu mă obişnuisem deloc, mi se părea o povară, dintr-odată realizasem cum era să faci totul doar cu mâna stângă. Pe deasupra, din cauza transpiraţiei, aveam o iritaţie agasantă, mă mânca pielea de simţeam că mor. Număram zilele şi orele până la întâlnirea cu doctorul Moldoveanu ca deţinuţii pe ultima sută de metri, înainte de-a ieşi din puşcărie.

Am înghiţit în viteză omleta pregătită de Daria şi am chemat taxiul. Şoferul s-a prezentat în pantaloni scurţi, şapcă şi şlapi, de parcă aterizase direct de pe plajă. Genul vorbăreţ.

— Da' ce-aţi păţit la mână? Probleme cu soţia?!

Mă priveşte în oglindă, zâmbind. Nu-mi arde de glume, dar prefer să fac haz de necaz.

— Da... Eu i-am dat cu tigaia-n cap, ea m-a pocnit cu fierul de călcat. Suntem chit... Doar că ea a scăpat fără ghips. Are capul tare.

— Ca toate femeile, nu? Ha, ha, ha... îmi place, sunteţi haios... Dacă facem stânga, îmi arată pe Waze că-i blocat traficul. Uitaţi... Cum preferaţi, ocolim puţin sau mergem pe drumul cel mai scurt?

— Ocolim, ce să facem...

— Cum doriţi. Eu nu vă bag mâna-n buzunar. Am tot timpul, dacă nu vă grăbiţi.

— Nu, nu, chiar mă grăbesc.

— În regulă. Pe aici e liber, vedeţi că-mi arată traseul, linia asta verde.

— Da, da, nicio problemă.

— Căldură mare, băi nene... Au anunţat ăştia 38 de grade. La umbră!

— Azi?!

— Da! Şi furtună cu tunete şi fulgere, mai pe seară. Voiam să fac un grătar, că vine fiică-mea, tocmai din Canada.

— E plecată de mult?

— Să fie vreo şase ani de-acuma... E bine, s-a aranjat, casă frumoasă, maşină, serviciu, nu se compară... Bravo ei c-a avut curaj. Eu, ce să zic, am o vârstă... Păi, spuneţi şi dumneavoastră... Cum să trăieşti cu salariile astea de

mizerie, că-şi bate joc toţi de tine?!

— Aveţi dreptate... Şi fata e căsătorită, are copii?

— N-are copii, da vrea. Cel puţin doi... S-a cuplat cu un băieţaş de pe-acolo, un indian. Lucrează medic la spital. Ea e asistentă.

— Foarte frumos...

— Frumos pe naiba, mă scuzaţi!

— De ce? Au probleme?

— Păi, cum Dumnezeu de-a găsit tocmai unu' din India? Dacă fac nuntă, cum am auzit, să mă duc eu pân la capătul lumii, la New Delhi?! Mi-e frică de avion! Nici să n-aud!

— Ei, lăsaţi, poate fac nunta în România.

— Da?! Şi cu ce bani? Că din taximetrie, mă scuzaţi, nu-mi ajunge nici să trec strada... C-a rămas tarifele de-acu cinci ani, benzina s-a scumpit, piesele s-a scumpit, RCA-ul s-a scumpit, taxele s-a mărit... Toate s-a scumpit!... Ce ştiu ăştia de la guvern, decât să fure? Nici nu le pasă de noi!

— Aşa-i...

Tipul reuşise, pentru puţin timp, din păcate, să-mi distragă atenţia de la problemele mele cu Vanda. Pe urmă, mi-am amintit şi l-am lăsat să vorbească singur, m-am închis în carapace. I-am dat şase lei bacşiş şi am coborât în faţa blocului-turn unde-şi închiriase frati-miu un apartament de două camere.

Pe Şerban l-am găsit la calculator. Era foarte pasionat de munca lui, lucra şi în weekend fără să se plângă. Ştiam că n-o să se ridice de pe scaun până nu-şi termină treaba.

Între timp, încerca să fie amabil, ca de obicei.

— Vrei o cafea? Un vin?

Un vin ar merge, dar parcă-i prea devreme. Iar cafea tocmai băusem şi fără să fumez ar fi ca şi cum as sări din avion fără paraşută. Nicio plăcere.

— Nu, mulţumesc.

Mă uit în bibliotecă ca mâţa-n calendar. Trei sferturi era plină cu cărţi de IT, chestii de-ale lui legate de programare. Răsfoiesc vreo două cu gândul departe. Între pagini, găsesc din întâmplare o poză mai veche, cu fraţii Zaharia. E făcută în camera de cămin a lui Şerban. Amândoi veseli, cu gura până la urechi şi sticla de bere în mână, în toiul unui chef. Dacă nu mă înşel, chiar de ziua lui. Mă rugase să-i aduc două fete de la actorie, ca să echilibreze balanţa. Invitase prea mulţi băieţi. Cele două se zăreau undeva în spatele nostru, fuseseră sufletul petrecerii. Amintiri plăcute... I-o arăt şi mă ceartă că-i umblasem printre lucruri. Ţinea la intimitatea căminului său.

Încerc să-l zoresc.

— Haide, ai terminat?

Mă priveşte chiorâş.

— Cinci minute, te rog.

Am emoţii ca înaintea unui examen important, abia aştept să dezleg misterul. Vineri seara, Vanda ar fi avut prea puţine motive să se supere pe mine din senin şi să mă lase baltă fără explicaţii. Dar admit că exista şi posibilitatea asta. Femeile puteau fi imprevizibile, măcar atât învăţasem din experienţă.

Tot ce speram acum era să fie sănătoasă.

Până la redacţie, mergem cu maşina lui Şerban. Îi propun s-o lase acolo şi s-o recupereze la întoarcerea din Voluntari.

Frati-miu coboară din Toyota şi urcă la volanul maşinii mele, scoate cheia, se pregăteşte să pornească.

— Stai puţin, îi zic. Aşteaptă-mă două minute... Vin imediat.

— OK.

Ştiam că erau şanse minime, dar nu mă puteam abţine să verific. Am intrat în redacţie, lucrurile păreau a fi nemişcate faţă de vineri seara. Am urcat spre biroul Vandei, am bătut la uşă, am apăsat clanţa. Încuiat. La ieşire, am sunat-o de pe telefonul fix. Cu acelaşi rezultat, din păcate.

Când revin la maşină, probabil am figura *aia* descumpănită. Sunt foarte dezamăgit. Şi puţin speriat.

— S-a întâmplat ceva?!

— Aaa... nu! Mă cam deranjează chestia asta.

Îi arăt mâna. Diversiunea ţine. Fusese credibilă.

— Te doare?

— Nu, dar am un disconfort maxim. Am transpirat şi... simt că nu mai rezist. Mă mănâncă rău... Când mi-a zis doctorul să vin la spital?

— În două săptămâni, parcă. Nu?

— Cred că da. Îmi vine să iau un fierăstrău şi să tai ghipsul. Pe bune! Ştii cât de prost dorm?

— Îmi închipui... Lasă, Dragoş, zi mersi c-ai scăpat fără operaţie... Mergem?

— Da, hai.

Porneşte motorul şi dă cu spatele, până-n mijlocul şoselei.

— Am o rugăminte, îi zic. Facem un mic ocol, trebuie să ajung undeva... Durează puţin.

Mă priveşte îngăduitor, la cât sufeream, măcar cu atât să mă ajute, nu-i aşa?

— Bine, zi-mi adresa.

Îi dictez strada unde locuia Elvira, uitasem traseul, nici Şerban nu-l ştia, aşa că a deschis magica aplicaţie Waze de orientare în trafic. Mă gândesc

cum m-aş fi descurcat la spital fără frati-miu. Chiar şi acum, când parcă pluteam şi mă lăsasem în voia vântului, îmi lipsea un punct de sprijin solid, altul decât Şerban. Sentimentele faţă de Daria erau amestecate, îmi reproşase lipsa de comunicare, mă privise, cumva, prea rece, distant. De parcă, prin absurd, intuise adevărul. Nici eu nu fusesem în stare să-i cer să manifeste mai multă compasiune. Totuşi, sufeream, îmi rupsesem mâna, doar că circumstanţele îmi erau cu totul nefavorabile, mă împiedicau să emit pretenţii fără să am procese de conştiinţă (în mod paradoxal, uneori aveam procese de conştiinţă, chiar dacă jucam teatru în încercarea de a salva aparenţele de tip dur, sigur pe sine).

Mă străduiesc să fac conversaţie, deşi mi-ar prinde bine un pui de somn.

— Foarte cool doctoriţa ta... Domnita...

— Da... mă rog. Depinde din ce unghi priveşti.

— Povestea voastră m-a dat pe spate, sincer. Doar mă ştii... în materie de femei, puţine lucruri mă mai surprind.

— Dragoş, din punctul meu de vedere, Domniţa e genul de femeie liberă...

Trag cu ochiul pe stradă, începeam să recunosc traseul de vineri seara. Ar trebui să ajungem în scurt timp.

— Ce vrei să spui prin *femeie liberă*?

— Adică opusul unei femei uşoare, dacă mă-nţelegi.

— Aha... Atunci, dragă frăţioare, permite-mi să-mi exprim o curiozitate: voi doi, tu şi domnişoara doctor, de ce nu sunteţi împreună?!

Îl pusesem în dificultate, îmi aruncă o privire uimită, de parcă l-aş fi întrebat despre al cincilea element de pe coloana a doua din tabelul lui Mendeleev. Lui Şerban îi plăcuse chimia la fel de tare precum o iubisem şi eu. La vremea respectivă, amândoi aruncaserăm vina pe domnii profesori, incapabili să ne bage-n cap măcar noţiunile de bază. Cu toate astea, supravieţuiserăm, ne descurcaserăm în viaţă şi fără să ştim ce rezulta din frumoasa combinaţie a acidului sulfuric cu trioxidul de sulf.

Îmi răspunde cu oarecare întârziere, fără a fi deloc convingător.

— Nu cred că este genul de libertate pe care sunt dispus să o susţin... Mă ştii, în general nu am idei preconcepute, încerc să văd dincolo de aparenţe, să fiu tolerant cu cei din jur.

— O iubeşti, recunoaşte!

Tăcerea lui ţine loc de confirmare. Puteam să-mi închipui ce luptă ducea ca să treacă peste deziluzia iubirii imposibile. Mă mir că acceptase să păstreze legătura cu Domniţa, în ciuda celor întâmplate.

Am ajuns. Recunoşteam gardul verde şi casa cu zidul acoperit de plante agăţătoare.

— Aici e, Şerban... Trage pe dreapta, te rog.

Când opreşte motorul, îi sună mobilul. Era Daria, voia să ştie despre noi. Despre mine, în particular. Îi smulg telefonul, prefer să vorbesc eu, orice scăpare de-a lui Şerban, chiar şi neintenţionată, ar provoca alte discuţii fără rost. O asigur pe Daria că suntem bine, întârziem din cauza traficului infernal, încercăm să ajungem acasă cât de repede putem.

Termin convorbirea şi frati-miu mă priveşte pe sub sprâncene. Abia acum înţeleg că mă purtasem prosteşte, trebuia să-i las să vorbească, în fond, ce i-ar fi spus Dariei? Că făcuserăm un mic ocol, la cererea mea. Aş fi găsit explicaţii, fără să mă complic. Reacţionam din ce în ce mai straniu, de parcă stăteam cu frica-n sân, cu armele pregătite de ripostă, chiar în lipsa unui gest de agresiune. Încordarea nu-mi ajuta la nimic. Ar fi cazul să mă relaxez puţin.

— Vin imediat, îi zic lui Şerban, înainte să cobor.

Poarta era încuiată. Apăs pe sonerie de câteva ori şi nu fac decât să-l trezesc din letargie pe câinele vecinului, la fel de puţin prietenos cu intruşii. Se zbătea prin gard, cu colţii la vedere. Insist, în speranţa că o să iasă cineva. Riscam să devin suspect în ochii trecătorilor, aşa că revin la maşină dezamăgit.

Şerban îmi întinde mobilul.

— Dacă ai nevoie...

Îl iau şi mă uit lung la el. Pe cine să sun? Încerc numărul Vandei, avea telefonul închis. Ultima soluţie ar fi să trec pe-acasă pe la ea. Păstrasem cheia în buzunar şi combinaţia de la interfon în memorie... Fiu-su era la bunici, Viktor se întorcea abia luni, deci în cel mai rău caz ar trebui să nu găsesc pe nimeni. Şi, eventual, să-mi recuperez telefonul. Iar dacă Vanda era acolo, cu atât mai bine. Deşi nu văd ce explicaţii ar putea să-mi dea ca să uit că mă abandonase ca pe-o umbrelă de unică folosinţă.

Şi cu frati-miu cum fac? Asta-i întrebarea. Cum îi spun că intru în curtea Vandei ca la mine acasă? Ca să nu mai vorbesc despre posibilitatea unei întâlniri-surpriză cu Viktor, în cazul în care milionarul revenise inopinat din voiaj (lucru foarte plauzibil, de altfel). Mă mir că îmi picase fisa atât de târziu. Exclusesem din calcule tocmai faptul că motivul dispariţiei Vandei ar fi putut să fie chiar Viktor. L-o fi sunat pe bărbată-su de pe telefonul Elvirei, o fi aflat că se întorcea acasă mai devreme (sau că deja revenise?!) şi atunci o fi plecat repede spre Voluntari, să prevină întâlnirea de gradul trei dintre soţ şi amant.

Era posibil ca individul care mă lovise să fi fost chiar Viktor. Totuşi, refuzam să cred că mă aşteptase, pe întuneric, cu bâta-n mână. Sau că mă zărise, cumva, şi mă confundase cu un hoţ.

Mai bine să nu mă pripesc. Voi avea răbdare până luni, ar fi foarte riscant

să intru din nou în casa Vandei. În afară de Viktor, acolo aş putea să dau nas în nas cu menajera. Sau cu grădinarul. Ar fi o prostie, clar. Preferam să mă lipsesc de alte complicaţii, îmi ajungea ghipsul de la mână.

Şerban mă văzuse încordat şi îmi citise uşor starea de neliniște.

— Era important să te vezi cu...?

— Elvira... O colegă. Trebuia să vorbesc cu şefa, cu Vanda, să-i spun despre accident, şi nu dau de ea. Are telefonul închis. De aia am căutat-o pe Elvira, poate ştie ceva despre Vanda.

— Nici Elvira nu-ţi răspunde la telefon?!

— Mi-am pierdut agenda, habar n-am ce număr are. Pe-al Vandei l-am reţinut, are trei de zero-n coadă.

— Aha... Şi luni te duci la slujbă, aşa, cu chestia asta...?

— Da, n-am încotro... Poate săptămâna viitoare mă lasă să lucrez de-acasă.

— O să fie interesant să tastezi cu arătătorul de la mâna stângă.

— Da, mie-mi spui?!

— Mai bine ia-ţi concediu.

— Aoleu, nu începe şi tu, Şerban! Abia am convins-o pe Daria că avem nevoie de banii ăştia.

— Da' cine-a spus de concediu fără plată?! În România, concediul medical se plăteşte, Dragoş. Am păţit-o şi eu iarna trecută, când am căzut la pat cu gripa aia urâtă.

— Da, bine, tu lucrezi într-o multinaţională... în presă, e bătaie de joc. Nu ştiu ce politică au ăştia de la revistă.

— Cunosc un avocat bun... Dă-i în judecată!

O clipă, am avut senzaţia că vorbise serios. Şerban glumea foarte rar şi uneori mă lua prin surprindere. Spre deosebire de mine, avea un discurs sobru, fără nuanţe ironice sau inflexiuni zglobii. Standardele lui în materie de amuzament erau ridicate, dacă-l prindeai râzând, atunci puteai fi sigur că într-adevăr fusese ceva haios. Îi plăceau în mod special glumele macabre, pe care mi le şi spunea la un pahar de vin.

Zâmbetul său abia schiţat mă luminase. De când ne ştiam, Şerban avea un efect straniu asupra mea. Reuşea să-mi alunge gândurile negre, să-mi transmită că nu eram singur. Că mă sprijinea necondiţionat, oriunde, oricând. Mă uitam la frati-miu şi *vedeam* că nimic nu putea fi atât de grav încât să nu găsim o rezolvare. După noaptea nedormită, agitată, mă învăluise pentru prima dată o mică undă de optimism. Ştiam cui i-o datorez.

Îi strâng, scurt, pumnul încleştat pe schimbătorul de viteze, în semn de afecţiune şi recunoştinţă. Fără Şerban aş fi fost aproape singur pe lume.

Ajungem acasă şi-l invit să mănânce cu noi. Motiv de bucurie pentru

Mihai, îşi găsise partener de joacă pe consolă. Daria mă întreabă cum a fost, dacă vorbisem cu Vanda. Îi spun că nu, din păcate. Aş fi vrut să rezolv, ca să nu mai fac un drum luni dimineaţă.

Era îngrijorată.

— Ar trebui să dormi după ce mâncăm, îmi zice, în timp ce aşază farfuriile pe masă. Ai nişte cearcăne... Te-ai uitat în oglindă?

— Nu... M-am foit azi-noapte. E imposibil să dorm cu ghipsul ăsta.

— Te rog să încerci, Dragoş. Poate prinzi măcar o oră de somn.

— Bine...

— Şerban ce mai zice?

— Am insistat să rămână la masă, sper că nu te deranjează. Ştii cât de greu îl conving.

— Cum să mă deranjeze?! Eşti culmea! Apropo, anunţă-i că mâncăm în cinci minute. Se răceşte până termină ei cu fotbalul.

— Imediat.

Mă duc să caut pâinea în cămară, tai câteva felii, apoi ies să-i chem pe băieţi. În living, îi găsesc pe Şerban şi pe Mihai în plină acţiune, îmi pare rău că trebuie să-i întrerup.

— Gata, toată lumea la masă! Continuaţi după...

— Hai, tati, încă puţin. Te rog! Uite, îl bat de-l zăpăcesc.

— Şerban, ce faci? Îl laşi să te bată?

— E prea bun! Fii atent, are 3-0!

Mihai izbucneşte după un gol cu capul, din careul mic.

— Goool! *Yes, yes*!

Partida se termină şi mergem cu toţii în bucătărie, unde Daria pusese deja în farfurii.

Entuziasmat, Mihai îi povesteşte Dariei cum *îi dăduse clasă* lui frati-miu.

— ... cel mai frumos a fost golul doi. Dribling la Iniesta, pasă pe dreapta la Sergio Ramos...

— Stai puţin, intervine Daria, cine-i Sergio Ramos?!

— Cum cine?! Fotbalist! Numărul 4 la Real Madrid.

— Aha... Şi celălalt? Ini... cum?!

— Iniesta. Numărul 8 de la Barcelona, echipa lui Şerban... Deci suntem în minutul 44, pasă la Sergio Ramos, cursă pe dreapta, dribling scurt, pe lângă Turan, centrare în careu, şut din voleu Ronaldo şi... goool Real Madrid! Real 2, Barcelona 0! revenim după pauza de publicitate!

Ne făcuse să râdem, comentariul său matur, energic, plin de pasiune, fusese foarte comic.

— Mihai, de unde ai scos-o pe asta cu pauza de publicitate? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Aşa mi-a venit. Doar ştii că sunt un mare boss...

— Hei, ajunge cu vorba! i-o retează Daria. Ia şi mănâncă. Se răceşte... Şerban, sigur nu vrei vin?

— Nu, mulţumesc. Foarte bun orezul.

— Serios?! Se mai întâmplă... De obicei îmi iese aşa, ca la cantină... Ia zi, cum merge treaba la slujbă?

— Ca de obicei. Fiecare cu pătrăţica lui.

Face o pauză, apoi mi se adresează.

— Te mai doare mâna?

— Mi-a trecut, dar mâncărimile sunt insuportabile. Cred că din cauza căldurii, a transpiraţiei.

Mă ridic să scot castraveţi în oţet, îi preferam în locul celor proaspeţi. Apoi torn încă un pahar de vin. Băutura îmi făcuse bine, mă destinsese. Mihai îşi pune pe el sosul de la friptură, din neatenţie, motiv ca Daria să intervină pe un ton aspru.

— Ce faci, unde te uiţi?! Abia ţi-am spălat tricoul, ce mă poţi enerva!

Fiu-miu ia poziţia defensivă, cu ochii plecaţi. Îi era teamă de escaladarea conflictului şi de posibilele urmări.

— Scuze, n-am vrut.

— Asta mai lipsea, s-o fi făcut intenţionat! Că te scot afară să mănânci în picioare, dacă nu eşti în stare să stai civilizat la masă.

Simţeam nevoia să intervin, Daria se aprinsese, nu îşi încheiase numărul şi chiar era un moment prost pentru dispute.

— Hei, gata, liniştiţi-vă amândoi şi haideţi să ne vedem de farfurie, da?

Nu-i convenise că-i tăiasem elanul, dar, din jenă faţă de Şerban, preferase să-şi înghită reproşul. Încerc să schimb subiectul.

— Aţi văzut ce tâmpenie cu guvernanţii noştri?

Îl făcusem curios măcar pe frati-miu.

— Nu, ce s-a întâmplat?

— Vor să reintroducă impozitul progresiv... în funcţie de cât câştigi. În cazul tău, care ai un venit mărişor, cred c-o să plăteşti undeva la 40 la sută impozit.

— Nu se poate! Ar fi o prostie. În cazul ăsta, pleacă din tară toţi IT-iştii.

— Şerban, dac-ar fi singura prostie a guvernului, măcar ar avea o scuză...

— Păi, nu promiseseră că păstrează cota unică?

— Ba da... Dar au ajuns la fundul sacului. Au nevoie de bani. De unde să-i scoată, dacă nu de la fraierii care muncesc? Deci, hai noroc!

Ciocnesc, simbolic, cu Daria. Încă nu-i trecuse supărarea, s-ar părea că mă aşteptau alte momente tensionate după plecarea lui Şerban. Săpuneala de rigoare.

Daria ne-a servit desertul – prăjitură cu brânză, iar Mihai a insistat pe lângă frati-miu să mai joace o partidă de fotbal. Revanşa. Cei doi s-au retras în living, eu m-am oferit s-o ajut pe Daria să strângă masa, însă cu mâna-n ghips puteam doar să pun farfuriile în chiuvetă. Oricum, de obicei le spală ea, îmi reproşează că nu sunt în stare s-o fac fără să irosesc trei căzi cu apă.

— Ai fost foarte nepoliticos, îmi spune.

Prefer să nu înţeleg, mai trag de timp.

— De ce?!

— Am să te pun pe tine să-i speli şi să-i calci hainele lui Mihai, dacă ai impresia că-i uşor.

— Nu, nu asta era ideea...

— Dar care?! Să mă repezi de faţă cu Şerban?

— Daria, ştii bine că la masă îmi place să fie o atmosferă caldă, liniştită.

— Şi de ce mă laşi doar pe mine să-i fac observaţie lui Mihai? Ce-s eu, muma pădurii, vrăjitoarea cea rea?!

— E suficient să-i spui o dată. Înţelege.

— Înţelege pe dracu'! N-ai văzut ce nevinovat era?! Hai că mă enervezi şi n-am chef să ne certăm.

— Zi-mi cu ce să te ajut.

— Lasă-mă, Dragoş. Du-te şi vezi-ţi de-ale tale.

Îmi reprim ultima replică. Ies pe terasă şi-mi aprind ţigara. Apoi fumez încă una, de supărare. Sunt necăjit din două motive. Sau trei. Acasă atmosfera era încărcată, Daria explodase aşa, doar ca să-şi descarce acumulările, pe Vanda n-o găsisem, iar eu aveam mâna ruptă. Încerc fără succes să descopăr măcar un singur pretext care să-mi schimbe starea de spirit.

Îl conduc pe Şerban până la poartă şi-l îmbrăţişez. Îmi fusese de mare ajutor, ca întotdeauna când apelasem la el. Se urcă în taxi şi pleacă, iar Mihai îi face cu mâna, de la geam.

∵

A doua zi, duminică, am tot sperat să se întâmple minunea. Să primesc vreun semn. Avusesem iarăşi o noapte agitată, dar reuşisem să prind vreo trei ore de somn. Dimineaţa mi-am pierdut-o pe internet, în aşteptarea mesajului de la Vanda. Cumva, trăisem cu senzaţia că va veni din clipă-n clipă. Doar că, pe măsură ce se scurgea timpul, dezamăgirea creştea proporţional, deodată cu neputinţa de a întreprinde ceva.

După prânz, îmi regăsisem liniştea cu ajutorul sticlei de vin, îi spusesem Dariei că mă durea mâna şi, decât să iau pastile, preferam o băutură bună. Nu exagerasem prea tare. La un moment dat, luasem o andrea de împletit fulare (din aia subţire, metalică) şi, fără să mă vadă Daria, mi-o băgasem

uşor pe sub ghips, ca să-mi potolesc mâncărimea.

Spre seară, m-a căutat la telefon frati-miu să mă întrebe dacă aveam probleme, i-am zis că-s în regulă. E drept, nu mă simţeam chiar ca Donald Trump după primirea confirmării că va fi preşedinte, dar nici ca Hillary Clinton când îl sunase pe Trump să-l felicite. Dacă evitam să-i ofer lui Şerban amănunte, ştia că-i ascundeam, parţial, adevărul. Dar avea delicateţea să nu insiste. Întotdeauna apreciasem asta la el. Pentru că eu eram exact la polul opus, reluam şi reformulam întrebările la infinit, după modelul interogatoriilor de la Guantanamo, până obţineam ce voiam.

∵

În sfârşit, a venit şi mult aşteptata zi de luni. După trei nopţi parţial nedormite, mă trezisem cu nişte cearcăne mari, parcă trasate cu creionul dermatograf. Daria avea treabă la catedră, trebuia să pregătească începutul anului şcolar. Dimineaţă, m-a condus ea până la redacţie, cu maşina, iar pe Mihai l-am lăsat singur acasă, să se joace la consolă.

— Vezi, poate-ţi dă concediu medical, mi-a amintit Daria, înainte să ne despărţim.

În parcare, nu zăresc maşina Vandei. Intru în redacţie cu emoţia de la interviul de angajare, speram s-o văd cât de curând, să obţin, în sfârşit, explicaţii. Mă salut cu Alina, care zâmbeşte larg când observă ghipsul, eu îi promit că-i povestesc, o întreb dacă Vanda era în birou, îmi zice că nu ştia, de-abia aterizase.

Mă invită la fumat cu clasica întrebare *Ai o ţigară?* Îi întind pachetul şi o rog să mă aştepte. Sus, la etaj, bat la uşă, pe urmă încerc clanţa. Uşa se deschide, pulsul mi se accelerează. Intru, timid, mă uit cu atenţie, analizez fiecare centimetru pătrat, fără să ajung la altă concluzie decât cea evidentă: Vanda lipsea, iar pe birou nu existau urme ale trecerii ei pe-acolo. O fi venit şi s-o fi dus la toaletă, mă gândesc.

Bag mâna teafără în buzunar şi scot cheia pe care mi-o dăduse vineri seara. O aşez pe birou, lângă tastatură. Mai stau cinci minute, în speranţa c-o să apară, mă plimb de colo-colo, ca un leu în cuşcă, analizând tablourile de pe pereţi.

Pe urmă renunţ, cobor să fumez, între timp lângă Alina apăruse şi Nora. Amândouă se uitau lung la ghipsul meu, în aşteptarea poveştii. Le-o spun fără mare entuziasm, dezamăgit de lipsa Vandei.

— *What the fuck, man!* Deci de asta nu mi-ai răspuns la telefon, bibicule!

— Da, s-a făcut praf. L-am aruncat, asta e... îmi pare rău că mi-am pierdut agenda. Tre' s-o recuperez.

Mă uit la ceas. Şedinţa ar fi trebuit să înceapă. Alina îşi manifestă şi ea surprinderea.

— Da' ce-o fi cu Vanda?! Niciodată n-a întârziat fără să mă sune. *Never, ever!*

— Serios?! o întreb, candid.

— Da, *man!* E prima dată, *can you fucking believe that?* Vanda vine şi-n cârje la şedinţă!

Alina îşi scoate mobilul şi o sună.

— Poftim, are telefonul închis! *Shit!*

— Am căutat-o sus, îi zic. E descuiat biroul...

— Şi ce-i cu asta?!

— Poate a venit. O fi prin zonă, pe undeva.

— Da' de unde! Vanda nu-şi încuie biroul... Mă îngrijorează că nu pot să dau de ea. *What the fuck is this?*

Dacă nu-şi închidea biroul niciodată, atunci cum de vineri seara şi sâmbătă la prânz, când fusesem aici cu Şerban, găsisem uşa încuiată? Şi cine o descuiase între timp?!

— Mai are cineva cheia de la biroul Vandei? o întreb pe Alina.

— Nu. Cine să aibă?!

— Habar n-am. Femeia de serviciu.

— Băi Sherlock Holmes, *who cares about this shit?* Ce importanţă are dacă biroul Vandei este sau nu închis?! Deocamdată, văd că nu apare şi nici nu răspunde la telefon.

Am rămas doar cu Alina la fumat, Nora plecase să scrie un material despre vegetarieni.

— Azi am o lansare, îmi mărturiseşte Alina. Produse cosmetice Avon. O să fie distractiv... Vii cu mine?

— La ce oră?

— La douăsprezece. Mâncarea şi băutura, din partea casei. Ce zici, *man?*

— Cu ghipsul ăsta, s-ar putea să fiu caraghios, nu crezi?

— Lasă, n-are nimeni grija ta... *So, are you coming?*

— Nu ştiu. Ar trebui să-mi iau concediu medical... Să văd ce zice Vanda.

— Stai liniştit, îţi dă douăzeci şi patru de ore de concediu. *Best case scenario!*

— Douăzeci şi patru de ore?! Da' ce, s-a declarat stare de necesitate la RST? Moare revista fără mine?!

— Dragoş, eu te-am avertizat... La douăsprezece plecăm, da?

Evit s-o refuz tranşant, însă în mod evident n-am chef să merg acolo, ceea ce remarcase şi ea. Se retrage cumva bosumflată, străduindu-se să pară, totuşi, indiferentă. Se adunaseră atâtea pe capul meu, încât exact petrecerea de la Avon îmi lipsea.

Vanda întârziase deja 35 de minute. Între timp, ajunsese în redacţie asistenta ei. Urc din nou la etaj şi o întreb dacă ştie ceva. Ridică din umeri, vineri după-amiază vorbiseră ultima dată.

Pierd timpul pe Facebook, aşteptarea devine apăsătoare, ies să fumez, mă duc în parcare să verific dacă nu cumva apăruse BMW-ul Vandei. Când revin, din urma mea intră doi bărbaţi, unul în blugi, tricou şi sacou, celălalt la costum, cu cravată. Pe căldura asta, îi compătimeam. Se uită în redacţie, stânga-dreapta, aşteaptă să fie abordaţi. În sfârşit, Nora îşi ridică privirea din computer şi-i întrebă pe cine căutau.

— Aveţi un coleg Dragoş Zaharia?

Tresar. Mă uit spre individul care pusese întrebarea şi privirile ni se intersectează. Părea să mă fi recunoscut, se ghidase după un indiciu destul de solid. Eram singurul bărbat din redacţie şi, în plus, aveam mâna-n ghips. Alina rămăsese cu gura căscată, Nora se uita spre mine, la fel şi Maria. De la etaj coborâse şi asistenta Vandei, rămăsese blocată la baza scărilor.

Decid să intervin.

— Da, eu sunt...

Mă ridic şi mă apropii.

— S-a întâmplat ceva?

Tipul îşi scoate din sacou legitimaţia. Mi-o arătă fugitiv.

— Comisarul Horia Manolache, de la Poliţia Capitalei. Aş dori să stăm de vorbă, dacă sunteţi amabil.

De obicei, eram amabil, doar că acum mi-au îngheţat cuvintele-n gură, nu puteam articula nici măcar o silabă. Primul gând m-a dus la incidentul de la Vanda de acasă. Ar fi fost singura explicaţie. Altfel, de ce m-ar căuta Poliţia Capitalei?! Deşi, stai puţin, familia Roca locuia în Voluntari. Ar fi trebuit să se sesizeze poliţiştii de-acolo, cred...

— Deci, cum procedăm?

Comisarul aştepta un răspuns. În sfârşit, mă dezmeticesc şi încerc să port o conversaţie cât de cât normală.

— Da, sigur... Unde doriţi să vorbim, aici sau...?

— Am prefera la sediul nostru.

Aha, deci era grav. Ştiam că tipii ăştia doi îndeplineau o simplă formalitate. Dacă aş refuza, probabil că m-ar lua pe sus ca pe-un balot de paie.

— Bine, atunci. Haideţi... Durează mult?

— Depinde...

Asta nu sunase bine deloc. Alina m-a privit ca pe un infractor, înainte să ies din redacţie. Paralel cu trotuarul, în apropiere, fusese tras un Logan alb cu număr de Poliţie. Colegul comisarului, tipul la costum şi cravată, îmi

deschide portiera din spate. Urc în maşină, iar bărbatul grizonant de la volan porneşte motorul. În dreapta şoferului, apare şeful, comisarul Manolache, dacă reţinusem bine. Lângă mine, pe bancheta din spate, se aşază poliţistul mai tânăr, cu figură de torţionar. Rămăsese încruntat, nu scosese un sunet, mă privise de sus, arogant, ca şi cum m-ar fi prins trăgând cu pistolul în biserică, la slujba de duminică.

Nora şi Maria mă urmăreau din spatele ferestrei, probabil încă nu le venea să creadă. Partea proastă e că nu aveam telefonul, îmi era imposibil să iau legătura cu cineva. Şi, la urma urmei, unde să sun? Acasă?! Până nu aflam amănunte, era inutil să-i spun Dariei.

Tot drumul până la sediul Poliţiei însoţitorii mei au păstrat o linişte grea, rău prevestitoare. Abia când am ajuns, comisarul şi-a scos mobilul şi a îngăimat ceva imposibil de desluşit. Pe urmă m-au condus într-un birou, la etajul trei, undeva în capătul culoarului. Uşa fusese lăsată deschisă, nu apucasem să-mi dau seama despre ce secţie din Poliţie era vorba.

Vreun sfert de oră am rămas singur în cameră, pe scaun, în spatele unei mese. Timp suficient să mă acomodez cu mediul destul de ostil la prima vedere. Două hărţi cu străzile capitalei, pe peretele lateral, un fişet dublu lângă uşă, o tablă metalică pe care fuseseră prinse cu magneţi mai multe fotografii scoase la imprimantă, plus o serie de notiţe scrise cu pixul. De unde mă aflam, nu le puteam citi, erau la prea mare distanţă. Pe jos, am remarcat parchetul vechi, din lemn masiv, lustruit de curând.

Masa din faţa mea, absolut goală, este de fapt un birou din pal destul de prăfuit. Pe alte două birouri sunt computere, dosare, hârtii, rechizite de tot felul. Sesizez şi o plăcuţă dreptunghiulară inscripţionată cu *inspector Liviu Ifrim.* O fi tipul cu figură de torţionar, colegul comisarului Manolache. Lipit de perete, un trepied cu o cameră video în stand-by.

Îmi sprijin ghipsul pe masă. Aş fuma trei ţigări odată, doar că nu era momentul şi nici locul potrivit. Voiam să se termine cât mai repede, să scap de stresul care-mi accelerase bătăile inimii.

În sfârşit, apar cei doi poliţişti, inspectorul Ifrim închide uşa şi se aşază la birou, în timp ce Manolache rămâne în picioare, răsfoind hârtiile dintr-un dosar. Dosarul meu, probabil.

— Domnule Zaharia, uitaţi de ce v-am chemat...

— Vă ascult.

Comisarul vine spre trepiedul cu camera video. Porneşte aparatul, iar ledul roşu, de înregistrare, se aprinde.

— Trebuie să vă luăm o declaraţie în legătură cu nişte evenimente care s-au întâmplat în cursul zilei de vineri. Putem începe?

— Da, sigur... Nu ştiu cum se procedează, e prima oară când dau o

declarație la Poliție. Ar trebui să am un avocat?

— În măsura în care considerați că v-ar fi de folos.

Manolache era un tip brunet, cu pielea măslinie, tuns scurt, cu fața rotundă și fruntea descoperită. Se îmbrăcase cu gust, chiar dacă hainele fuseseră luate de la second-hand. Spre deosebire de mine, părea calm și foarte sigur pe el. Chestie de rutină. Ideal ar fi să-mi păstrez cumpătul, să nu-i dau motive în plus de suspiciune. În fond, mă simțeam nevinovat. Nu vedeam de ce aș cere un avocat.

— OK, nu-i nevoie, îi spun. Să-i dăm drumul.

— Precizez faptul că declarațiile mincinoase se pedepsesc potrivit Codului penal. Obstrucționarea justiției prin distorsionarea adevărului sau prin omiterea lui este o faptă deosebit de gravă, care se pedepsește cu închisoare... Așadar, vă rog să vă spuneți numele complet, data nașterii, ocupația și adresa de domiciliu.

Inspectorul Ifrim mâzgălea ceva pe o foaie, părea mai încordat decât mine. Îi dau informațiile, iar comisarul mă îndeamnă să-i povestesc cum mi-am petrecut ziua de vineri. Dacă se putea, cât mai amănunțit, oră cu oră.

Încerc să ghicesc ce așteptau să le spun. În cel mai rău caz, Viktor Roca făcuse o plângere la Poliție în legătură cu spargerea locuinței. Probabil îi dispăruseră unele obiecte de valoare din casă. Găsise telefonul meu înaintea Vandei și trăsese concluzia că eram implicat, cumva. Asta ar explica și tăcerea Vandei. N-a putut să-i zică soțului că îmi dăduse cheia să intru în casă în absența lui. Și atunci, când lucrurile s-au precipitat, când Viktor i-a arătat dovada, nu a găsit soluția ideală, care să ne pună la adăpost pe amândoi. A preferat să tacă, să-și apere pielea, indiferent de consecințe. Dacă într-adevăr intenționa să divorțeze, atunci i-ar fi fost fatal să recunoască adulterul. Aveau de împărțit o avere și un copil. Și nici pe mine nu m-ar avantaja deloc să afle Daria că o înșelasem.

Ar fi complet greșit să neg că fusesem la Vanda acasă. Era posibil să mă fi văzut careva. O să-mi mențin declarația cu privire la incidentul de la gura metroului. Toată lumea știa că *acolo* îmi rupsesem mâna, Daria, Șerban, colegele de la revistă. Să-mi schimb acum declarația ar fi foarte ciudat. Iar la Vanda ajunsesem pentru că *ea* mă chemase. Chestiuni de serviciu, nimic deosebit. Locuiam la zece minute distanță, trecusem în fugă pe la familia Roca, discutasem aspectul cu Vanda, la redacție, încă de dimineață, ar fi vrut să-mi arate un articol dintr-o revistă străină apărută prin anii ’70.

Comisarul scoate din sertar o pungă transparentă. Disting telefonul meu mobil, cu ecranul crăpat.

— Îl recunoașteți?

— Am avut unul exact la fel. Dar v-am spus, l-am aruncat la gunoi, când

am căzut pe scări, la Unirii.

— Sunteţi sigur că l-aţi aruncat acolo?

— Da, foarte sigur... Părea distrus complet, ce să mai fac cu el?!

Dacă îl găsise Viktor înaintea Vandei şi exista o plângere cu privire la spargere, aş putea pretinde că individul care intrase în locuinţa familiei Roca recuperase telefonul din coşul de gunoi şi ulterior îl lăsase (sau îl pierduse? îl uitase?!) acasă la Vanda. Cât despre mine, în niciun caz nu mai aveam telefonul când am ajuns la uşa familiei Roca!

— Şi ce aţi discutat cu doamna Roca?

— Nimic... N-am vorbit nimic, pentru că nu era nimeni acasă.

— Deci nu aţi intrat?

— Am încercat... Am sunat la interfon, nu mi-a răspuns, am zis să intru să bat şi la uşă, poate se stricase interfonul... Nici telefon nu aveam.

— Şi cum aţi ajuns la uşă? Aţi sărit gardul?!

— Nu... Ştiam combinaţia de la interfon, mai fusesem în vizită la familia Roca... La ziua lui Tudor, băiatul lor. E prieten cu Mihai, cu fiu-miu.

Îl surprind pe inspectorul Ifrim, mă privea de parcă ar fi vrut să sară de pe scaun dintr-un moment în altul, să mă strângă de gât şi să mă dea cu capul de masă, până recunoşteam tot.

Îi răspund comisarului că am revenit la maşină după patru, cinci minute. Bătusem de câteva ori la uşă, mă uitasem la ferestre (luminile erau stinse), înainte de a renunţa.

— După ce aţi ieşit din curtea familiei Roca, unde v-aţi dus?

— La fratele meu. Şerban Zaharia.

— De ce nu aţi mers acasă la dumneavoastră? Eraţi la doi paşi.

— Mă durea mâna foarte tare... Am evitat să o sperii pe soţie. Am zis să ajung întâi la spital, să văd cât de grav era... Şerban m-a ajutat, are o prietenă doctoriţă la Universitar.

— Cum o cheamă?

— Domniţa... Domniţa Constantinescu, parcă... Nu era de gardă, a sunat-o şi a venit de-acasă. După ce colegul ei mi-a pus ghipsul, l-am rugat pe Şerban să vorbească şi cu soţia mea, cu Daria, să-i spună că avusesem un mic accident.

Un minut, poate două, s-a lăsat liniştea. Camera video înregistra în continuare. Dacă discutaseră cu Vanda şi declaraţiile noastre se băteau cap în cap, atunci aveam o mare problemă. Şi eu, şi Vanda.

Manolache îşi trece palma prin păr, se întoarce la fereastră şi priveşte în gol.

— Încă o dată, domnule Zaharia, vă menţineţi declaraţia cum că vineri seara nu aţi intrat în casa familiei Roca?

— Da, sigur!

— Va trebui să ne permiteţi să vă recoltăm o probă pentru testul ADN.

— Test ADN?! De ce?! Sunt suspect pentru comiterea vreunei fapte?

— În livingul familiei Roca s-au găsit pete de sânge.

Oare era un bluf? Sau într-adevăr descoperiseră urme de sânge rămase de la încăierarea cu individul care mă atacase?

Mă uit la pumnul mâinii stângi, însă nu suficient de discret. Încă se vedea sângele închegat. Mă zdrelisem după ce îl pocnisem pe bărbatul respectiv în plină figură. Deci era posibil să se ducă dracului toată povestea mea, dacă testul ADN dovedea că fusesem acolo.

Comisarul profită şi încearcă să-mi dea lovitura de graţie.

— Unde v-aţi zgâriat?

Ştiam clar la ce se referea.

— Aici, la mână?

— Da.

— Păi... tot atunci, când am căzut pe scări, la metrou...

O spusesem atât de neconvingător, încât îmi era ruşine că făcusem atâţia ani de actorie. Inspectorul Ifrim îşi scoate mobilul şi vorbeşte scurt, la obiect.

— Hai! Poţi veni...

Pe urmă se ridică şi opreşte camera video. Se uită la mine arogant, cu un aer compătimitor.

— Cunosc persoane care ştiu să mintă mult mai bine. Păcat.

Habar n-am ce anume regreta, faptul că îmi lipsea talentul sau că nu mai eram pe vremea Inchiziţiei, ca să obţină mărturisirea păcatelor cu fierul înroşit?

După două minute, misterul s-a destrămat. În birou a apărut un tip în civil, cu o servietă neagră, voluminoasă, pe care a deschis-o pe masa din faţa mea. Nu puteam să văd ce conţinea. Şi-a tras pe mâini nişte mănuşi chirurgicale şi a scos dintr-o eprubetă un beţişor cu vată la unul dintre capete. Era clar, tehnicianul criminalist venise să-mi ia proba pentru testul ADN. Cunoşteam procedura din serialul poliţist *Dexter.* Însă nici în vis nu-mi închipuisem că voi fi pus vreodată în situaţia asta.

— Vă rog să deschideţi gura.

Mă conformez fără să clipesc. Criminalistul îmi recoltează saliva şi îşi pune obiectul la loc, în eprubetă. Apoi îmi ia amprentele. În final, îşi scoate mănuşile, închide servieta şi iese la fel de discret precum intrase.

Spărgătorul, cine-o fi fost ăla, îl supărase foarte tare pe milionarul Roca, din moment ce poliţiştii făceau atâta tevatură. Eram curios ce i-ar fi putut fura din casă. Seiful plin cu bani şi diamante? Romanul *Origini,* de Dan

Brown, cu autograful autorului?!

— Şi acum? îl întreb pe comisar. Aş vrea să plec.

— Încă nu... Va trebui să daţi o declaraţie şi la Parchetul de pe lângă Tribunal.

— De ce? Sunt arestat?!

— Nu, domnule Zaharia. Doar reţinut pentru douăzeci şi patru de ore... Dacă preferaţi un avocat, vă pun la dispoziţie telefonul. Dacă nu, o să vină avocatul din oficiu.

Mi se tăiaseră picioarele, noroc că stăteam pe scaun. Oamenii ăştia ori aveau metoda lor barbară de intimidare şi voiau să mă doboare psihic, ca să nu piardă timpul cu mine, ori într-adevăr lucrurile erau extrem de grave. Pe cine să sun? Nu cunoşteam avocaţi. Şi, dacă-i spuneam Dariei, eram convins c-o să leşine.

Comisarul aştepta un răspuns. Până acum, se comportase ireproşabil, fusese civilizat, nu ridicase tonul nici măcar o secundă.

— Deci cum procedăm?

— Chemaţi-l pe avocatul din oficiu, vă rog.

Drumul până la Parchet l-am parcurs cu Loganul alb al Poliţiei, în aceeaşi formulă de patru – eu, şoferul şi cei doi anchetatori. Realizam din ce în ce mai clar că povestea mea se clătina, se sprijinea pe picioare de lut. Dacă voi fi strâns cu uşa, va trebui să spun adevărul. Cu excepţia adevărului despre relaţia cu Vanda. Părea irelevant în toată afacerea. Nu, nu eu spărsesem casa familiei Roca! Nu furasem nimic, slavă Domnului!

Voi găsi şi pentru Daria o explicaţie, după ce va afla că mi-am rupt mâna în livingul Vandei. Dar până atunci aveam alte priorităţi. Abia aşteptam să văd ce voia procurorul.

Intrăm în clădirea Parchetului, unde ofiţerul de la poartă ne anunţă sosirea. Ajungem într-o cameră de aşteptare, unde rămân împreună cu comisarul. Inspectorul Ifrim ieşise afară, la o ţigară. Parcă îmi era jenă să cer permisiunea să fumez şi eu.

Manolache răspunde la telefon.

— Da... Da, am ajuns... Suntem la parter, camera 12... Vă aştept, domnu' avocat.

În mod normal, oricine în locul meu ar fi fost super-stresat.

Dintr-un motiv care îmi luneca, aici, în clădirea Parchetului, mă simţeam mult mai puţin încordat. O fi fost de vină subconştientul, care îmi transmitea că nu mi se putea întâmpla nimic rău cât timp *ştiam* că eram curat ca lacrima. Bine, nu chiar ca lacrima. Exageram. Într-o altă ţară şi în alte vremuri, adulterul m-ar fi băgat la puşcărie cu viteza luminii. Pe mine sau pe Vanda, depinde de ţară şi de vremuri.

Inspectorul Ifrim a revenit împreună cu un tip care s-a recomandat *avocat Tiberiu Albu.* Din oficiu. Mi-a întins mâna, dându-şi seama prea târziu că nu puteam să i-o strâng, cu ghipsul prins de gât. Era un moşuleţ aproape de pensie, cu o mapă uzată, din imitaţie de piele, nişte pantofi negri de aceeaşi calitate, pantaloni care luceau pe la buzunare şi cămaşă albă cu mâneci scurte, intens colorată la subsuori. Presupun că cel mai spectaculos dosar din portofoliul avocatului fusese un furt de cartofi din piaţă. Genul de individ dispus să-i ajute pe poliţişti să te înfunde cât mai repede şi cât mai adânc. Noroc că la mine nu era cazul. N-aveau ce să-mi facă, pur şi simplu.

Comisarul Manolache a primit undă verde pe mobil şi am urcat la etaj, unde procurorul Rareş Rusu ne aştepta în biroul său. Îi aflasem numele de pe uşă. Citea ceva pe laptop, nu m-a băgat în seamă. Purta cămaşă albă cu dungi albastre, la care îşi asortase cravată grena. Sacoul şi-l lăsase pe spătarul scaunului ergonomie. Avea, cumva, figură de vulpoi sau de mic mafiot italian, cu o chelie proeminentă până în creştetul capului, ochi negri, mici şi vioi, cu sprâncene groase. Îl suspectam că se vopsise brunet prin părţile laterale şi la spate, unde încă nu-şi pierduse părul.

Lângă scaunul procurorului, sesizez acelaşi model de trepied care susţinea o cameră video ceva mai performantă decât aveau poliţiştii. Bărbatul şi-a închis laptopul şi a răsfoit dosarul adus de Manolache. Filă cu filă, fără grabă. Pe urmă s-a ridicat şi a pornit camera video.

Şi-a luat un aer grav, oficial.

— Am citit declaraţia pe care aţi dat-o la Poliţie... O menţineţi?

Deocamdată, da.

— Da, sigur!

— Atunci avem o problemă, domnule Zaharia... O cunoaşteţi pe Vanda Roca?

— Este şefa mea... Editorul revistei RST.

— În afara relaţiei şef-subaltern, ce ne puteţi spune despre doamna Roca? Cum este ca persoană, în particular?

— O cunosc de prea puţin timp ca să-mi dau cu părerea... E adevărat, suntem cumva prieteni de familie. Fiul lor face meditaţii la engleză cu soţia mea.

— Totuşi, v-aţi format o imagine, cât de cât...

Nu ştiam unde voia să bată, dar dacă se aştepta să-i spun că eram amanţi, mă subestima.

— Mda... mă rog, în particular am discutat de două ori, când am fost la petrecerea fiului ei... Este jovială, deschisă, inteligentă... Nu am sesizat nimic ciudat în ce-o priveşte... Dar de ce mă întrebaţi? A păţit ceva?!

Preferă să mă ignore. Normal, altcineva punea întrebările. Păstrează

câteva clipe de suspans, înainte de a continua.

— Ei bine, doamna Roca a găsit telefonul dumneavoastră în locuinţa ei...

Deci Vanda era bine, slavă Domnului!

— S-au găsit şi pete de sânge, plus o serie de amprente... Amprentele corespund cu cele ale dumneavoastră. Pentru petele de sânge, aşteptăm rezultatul testului ADN şi o eventuală explicaţie... Deci, încă o dată, aţi fost sau nu în casa familiei Roca, în cursul serii de vineri?

Până la urmă, ajunsesem unde bănuiam. Să continui să susţin aceeaşi variantă ar fi un gest sinucigaş. M-ar înfunda de tot, procurorul Rusu ar avea suficiente motive să mă aresteze pentru spargerea locuinţei şi cine ştie ce furt de bunuri de valoare.

— Bine, OK... Să vă spun cum s-a întâmplat...

Sesizez un rânjet de satisfacţie pe chipul inspectorului Ifrim. Ca şi cum ar fi fost exclusiv meritul lui că cedasem. Le povestesc că vineri seara Vanda nu avusese maşină şi mă rugase s-o duc până la prietena ei, Elvira, care urma să plece la aeroport. Când şi-a dat seama că îşi uitase telefonul acasă, Vanda mă trimisese în Voluntari, să i-l aduc. În fond, era şefa mea, cum aş fi putut s-o refuz? Iar acolo se întâmplase incidentul cu individul care mă lovise peste mână.

Îl lovisem şi eu, de aia rămăseseră, probabil, pete de sânge. Fugisem imediat, fără să iau absolut nimic din casă...

Procurorul mă priveşte suspicios. Dacă îi minţisem o dată, de ce n-aş fi minţit şi acum? Inspectorul Ifrim se foia în scaun, fierbea în suc propriu, se aşteptase, probabil, la alt gen de dezvăluiri. Doar avocatul din oficiu şi comisarul Manolache păreau la fel de liniştiţi.

— Şi ce credeţi că s-a întâmplat, de fapt? mă întreabă procurorul, în timp ce răsfoieşte din nou dosarul.

Oare îmi căuta declaraţia?

— Sunt convins că a intrat cineva în locuinţă prin efracţie, cu câteva momente înainte să ajung eu. E singura explicaţie.

— Din păcate, nu ţine... Criminaliştii spun că nu există urme de forţare a geamurilor sau a uşilor. Deci?

— Mă puneţi să dezleg un rebus care pe mine mă depăşeşte... Sunt actor, nu poliţist!

Remarca pare să-l fi scos din sărite pe Ifrim. Dacă ar putea, mi-ar arăta pe loc care era diferenţa dintre un actor şi un poliţist.

— Şi în calitate de actor, continuă Rusu, în calitate de simplu cetăţean, dacă v-aţi dat seama că a avut loc o spargere, nu ar fi trebuit să anunţaţi organele de poliţie?

Există o explicaţie, vorba unui filosof.

— Aveţi dreptate, îi zic... însă în momentul ăla eram atât de speriat, de debusolat, încât tot ce mi-a trecut prin minte a fost să-i spun cât mai repede doamnei Roca ce păţisem... Doar că nu am găsit-o la adresa unde o lăsasem şi nici ulterior n-am putut să dau de ea... Am sunat-o, i-am trimis mesaje, degeaba...

— Despre ce adresă e vorba?

— Ăăă... Strada Simeria, numărul 5... Puteţi verifica.

Îşi notează şi îi face semn comisarului. Acesta confirmă, dând din cap că înţelesese ideea. Apoi, Rusu extrage două file din dosar.

— Domnule Dragoş Zaharia, am aici declaraţia Vandei Roca. Nu corespunde deloc cu varianta dumneavoastră... Vineri seara, doamna Roca a rămas în redacţie cu o colegă, până spre orele 22:00, ca să termine revista. Urma să ajungă la tipografie... Apoi s-a dus cu un taxi direct la părinţii ei, unde îşi lăsase fiul şi telefonul mobil... Deci telefonul Vandei Roca nu era în Voluntari, fapt confirmat de părinţii acesteia. Aşadar...?

— Nu înţeleg... De ce ar minţi Vanda Roca?!

Eram şocat. Ce interes ar fi avut să mă înfunde în halul ăla?

— Până una, alta, se pare că dumneavoastră ne-aţi minţit. Aţi recunoscut adineauri. Poate ne spuneţi şi motivul... Informaţiile furnizate de doamna Roca au fost confirmate de mai multe persoane. Inclusiv de taximetrist.

Nu reuşesc să-mi revin. Sunt atât de uluit, încât poliţiştii şi procurorul ar putea crede că dovezile lor mă copleşiseră, mă lăsaseră fără replică. Încerc să-mi dau seama ce s-ar ascunde în spatele înscenării.

— Domnule procuror, ce lipseşte din casa familiei Roca? Ce presupuneţi că am furat? Bani, bijuterii, tablouri?!

— Nu, domnule Zaharia. Nu lipseşte absolut nimic...

— Şi atunci?

Îmi trece prin cap, ca un trăsnet, ideea că tipul pe care îl lovisem, intrusul, ar fi putut muri (cumva absurd, puteam fi atât de ghinionist?!) după contactul cu podeaua sau cu un corp de mobilier.

— Doamna Vanda Roca reclamă faptul că de patruzeci şi opt de ore nu mai poate să-l contacteze pe soţul ei. Vineri după-amiază a fost văzut ultima oară când a plecat de la firmă, spre casă... Apoi Viktor Roca a dispărut...

De data asta rămân cu gura căscată. Nu-mi venea să cred, era ireal! Oare pe Viktor Roca îl lovisem? Oare îl omorâsem, fără să vreau, în legitimă apărare?!

Procurorul Rusu toarnă gaz peste foc.

— La faţa locului s-au găsit pete de sânge provenite de la două persoane... Una dintre grupele de sânge coincide cu a dumneavoastră. Vom afla, foarte curând, cui aparţin.

Apoi mă pune să urmăresc pe laptop înregistrarea video de la camera de supraveghere aflată în curtea familiei Roca. Habar n-aveam că exista aşa ceva, nu o remarcasem. Deşi era la mintea cocoşului, bunurile din casa milionarului Roca valorau zeci, sute de mii de euro.

Un ceas cu cronometru, din colţul din dreapta sus, arăta ora la care se făcuse înregistrarea. Văd cum porţile acţionate electric se deschid, cineva intră în curte cu maşina, o lasă în garaj, pe urmă persoana respectivă ajunge în faţa uşii de la intrare. Este Viktor Roca! Păşeşte în casă. Procurorul Rusu derulează rapid imaginile următoare, nesemnificative, până în momentul în care apărusem eu, pe aleea din curte, venind înspre camera de luat vederi. Mă oprisem în faţa uşii. Filmuleţul se termina brusc...

Trag aer în piept înainte de a pune întrebarea de o mie de puncte.

— Să înţeleg că sunt suspect de comiterea unei... crime?!

10.

Procurorul Rusu îi roagă pe poliţişti şi pe avocat să iasă din birou. Voia să rămână doar cu mine pentru câteva minute. Îl văd cum se frământă, ceva nu se potrivea în toată povestea. Spera să-l fac să înţeleagă.

Din nefericire, oricât mi-aş dori, nu pot alunga sentimentul de vinovăţie. Undeva acolo, ascunsă într-un mic ungher, persista îndoiala. Da, aş fi putut omorî pe cineva, în legitimă apărare. Pe Viktor Roca, mai precis. Un accident nefericit. Unul la un milion. Mai ghinionist de-atât fusesem, probabil, doar atunci când o cunoscusem pe Vanda. Dacă victima era, într-adevăr, milionarul Roca (deocamdată *doar* dispărut), legătura cu Vanda mi se părea evidentă. Însă aveam o problemă, trebuia să-l conving şi pe procurorul Rusu. Îmi inspira mai multă încredere decât poliţiştii. Şi nu cred că puteam fi condamnat pentru asta.

Procurorul se ridică de la birou şi face doi paşi, până la fereastră. Se întoarce spre mine.

— Sunteţi într-o situaţie nu tocmai roz, domnule Zaharia... Ajutaţi-mă să descâlcim iţele şi vă promit că vă ajut şi eu... în limita competenţelor, desigur.

— Cum să vă ajut?

— Amintiţi-vă cu exactitate ce s-a întâmplat acolo, în casa familiei Roca... Mă interesează orice indiciu care ne-ar conduce către identitatea persoanei pe care aţi lovit-o... E posibil să fi fost un accident nefericit... în acest caz, aţi avea circumstanţe atenuante. În instanţă, cu un avocat bun, prevăd o pedeapsă cu suspendare.

Argumentele procurorului fuseseră în regulă, doar că îmi era imposibil să-mi amintesc amănunte relevante despre individul respectiv. În afară de parfumul vag, masculin, de aftershave sau apă de colonie.

— Nu-mi dau seama, îi zic. După ce m-a lovit peste mână, am scăpat mobilul şi s-a făcut beznă... S-a întâmplat mult prea repede şi, de spaimă, pur şi simplu am ţâşnit spre uşă fără să privesc înapoi.

— Deci ar fi putut fi Viktor Roca...

— Ar fi putut fi oricine!!! Dumnezeule, eu de unde să ştiu?!

Disperarea mea, puţin teatrală, pare să-l fi mişcat. Răsfoieşte dosarul în căutarea verigii lipsă. Pe urmă revine la varianta îmbrăţişată de poliţişti.

— Să presupunem că l-aţi omorât, accidental, pe Viktor Roca...

Mă stăpânesc greu, i-aş spune vreo două din suflet.

— ... şi, foarte speriat fiind de posibilele urmări, aţi decis să scăpaţi de cadavru...

Îl întrerup, nu mai suport. Se umpluse paharul!

— Dar este o tâmpenie! Nu înţelegeţi că am plecat imediat?!... Uitaţi-vă pe înregistrarea video! O aveţi, nu?!... întrebaţi-o pe Vanda Roca, ea trebuie să ştie ce-i cu bărbată-su!

— De ce tocmai ea?

— Pentru că minte de-ngheaţă apele, de aia! Ce interes avea să mintă?!

— Nu ştiu... Dar dumneavoastră ce interes aţi avut să minţiţi?

— V-am explicat, pentru numele lui Dumnezeu!

Procurorul se ridică şi iese pe hol, unde şuşoteşte cu poliţiştii. Apoi revin cu toţii în birou, inclusiv avocatul din oficiu. De când se prezentase, nu scosese un sunet sau măcar un mormăit de dezaprobare. Am avut senzaţia că aţipise cu ochii larg deschişi. Lângă avocat, inspectorul Ifrim avea o figură de câine plouat, bănuiesc că discuţia din hol îi căzuse greu la stomac.

După ce-şi face ordine printre hârtii, procurorul reia tonul aspru, oficial.

— Aţi fi de acord să treceţi testul cu detectorul de minciuni?

Mai întrebi?! În sfârşit, o idee bună. Speram să nu-l pic din cauza emoţiilor.

— Sigur că da! îi zic, încercând să fiu convingător.

Rusu se consultă din priviri cu poliţiştii, ca şi cum acceptul meu fără rezerve i-ar fi confirmat teoria.

— În aceste condiţii, dat fiind stadiul incipient al anchetei, cred că propunerea de arestare preventivă ar fi inoportună...

Inspectorul îşi încordează maxilarele, mai avea puţin şi muşca din birou, la câtă frustrare acumulase.

— ... în acelaşi timp, reveni procurorul, în ce vă priveşte, domnule Zaharia, voi institui obligativitatea de a nu părăsi oraşul pentru următoarele treizeci de zile... Am rugămintea să colaboraţi cu organele de anchetă ori de câte ori veţi fi solicitat. De acord?

Cum aş fi putut refuza oferta?!

— Da, sigur că da...

Dau să mă ridic, însă procurorul lansează o ultimă întrebare.

— O secundă, vă rog... Doamna Vanda Roca pretinde că i-a dispărut cheia de la casă, în cursul zilei de vineri.

Neg cu tărie.

— Dar nu-i adevărat! Minte! Ea mi-a dat cheia! I-am lăsat-o pe birou astăzi, de dimineaţă.

Semnez documentele oficiale, împreună cu poliţiştii şi avocatul, las numărul de mobil al soţiei, ca telefon de contact, apoi ies din clădirea

Parchetului liber ca pasărea cerului. Efectiv, uitasem că aveam mâna în ghips. Trag aer în piept ca după o lungă scufundare fără oxigen, mă felicit că scăpasem de arestul preventiv. Ar fi fost cumplit...

Încă nu îmi revenisem, mă aşez pe bordură şi meditez la cele întâmplate. Sudez rapid două ţigări, până la filtru. Mi-e aproape clar. Vanda l-a prins pe Viktor că o înşală. În consecinţă, îl urăşte de moarte. S-a culcat cu mine din răzbunare. Eu l-am lovit pe Viktor, a fost un accident stupid, probabil bărbatul a leşinat. Vanda *ştia ceva.* A apărut în urma mea, l-a găsit acolo, întins pe podea, nemişcat. Lângă el, telefonul meu distrus, plus urme de sânge. Şi s-a gândit să profite de situaţie. I-a dat lovitura fatală şi pe urmă a scăpat de cadavru. În final, a găsit vinovatul de serviciu. M-a găsit pe mine, ţapul ispăşitor, care am pus la cale un jaf, dar am avut ghinionul să fiu surprins de Viktor Roca. *End of story!*

De aici, de unde fumam călare pe bordură, îl văd pe inspectorul Ifrim ieşind valvârtej din clădirea Parchetului, cu telefonul la ureche. Simţisem că ar fi fost tare fericit să mă vadă după gratii, măcar pentru douăzeci şi patru de ore. Sigur ar fi găsit o metodă să mă facă să recunosc *crima cu premeditare.* Decizia procurorului de a mă lăsa în libertate îl dezamăgise teribil.

Cel mai greu îmi va fi să discut cu Daria şi cu Mihai. Avusesem relaţia cu Vanda şi evitasem să-i spun Dariei adevărul. Trăisem cu teama că adevărul relativ inofensiv, legat de accidentul de la mână, va fi preambulul unei destăinuiri complete, despre adulter. Iar acum voi fi pus în situaţia de a atrage suspiciunile, cum se întâmplase şi la Parchet. Îl înţelegeam pe procurorul Rusu. Dacă minţisem o dată, de ce n-aş fi făcut-o şi a doua oară? În orice caz, doar mort aş admite că m-am culcat cu Vanda. Mai ales acum, după neadevărurile pe care le declarase la Poliţie.

Nici prin cap nu-mi trecuse că ar fi atât de perfidă. Profitase de mine fără scrupule, pentru a-şi regla conturile cu Viktor Roca. Când m-a trimis după telefon, *ştia* că bărbatul era în casă. Sperase, cumva, să provoace o altercaţie între noi. Dar de ce?! Nu vedeam motivul. Viktor mă cunoştea, nu m-ar fi confundat niciodată cu un intrus, cu un hoţ. Doar că atunci fusese pană de curent, iar pe întuneric se presupunea că nu mă văzuse... Şi, în condiţii de spaimă, când ai impresia că cineva tocmai ţi-a spart locuinţa şi vrea să te jefuiască, reacţia nu poate fi decât una violentă, imprevizibilă.

Trebuia să-mi limpezesc gândurile înainte de-a ajunge acasă. Va fi important să am susţinerea Dariei, mă aşteptau zile grele. Şi, ca s-o păstrez de partea mea, singura şansă era să nu-i dau motive să se îndoiască. Devenisem victima unei întâmplări nefericite, cineva mă lovise în livingul familiei Roca, iar eu reacţionasem. Da, greşisem. Nu aveam ce căuta acolo,

singur, la ora aia. Dar Vanda mă rugase s-o ajut, era şefa mea, cum aş fi putut s-o refuz? Făcusem o prostie şi acum regretam enorm. Dar nu, nu omorâsem pe nimeni! Cu atât mai puţin pe Viktor Roca!

Aveam mare nevoie de sprijin, simţeam că povara mă copleşea. Singura persoană din lumea asta cu care puteam vorbi deschis despre orice, fără reţineri, fără teama de a fi judecat, era Şerban.

Pe frati-miu l-am găsit la firmă. Îl prinsesem în pauza de masă, m-a văzut dărâmat şi n-a şovăit o clipă. Şi-a luat liber la fel de uşor cum mi-am luat eu cafeaua de la automat, apoi ne-am dus acasă la el. Oriunde altundeva aş fi fost prea expus, aş fi avut mari reţineri să-i povestesc cu lux de amănunte.

L-am rugat să-mi dea un whisky sec, fără gheaţă. Chiar şi lui Şerban îmi era dificil să-i spun cât de prost fusesem că mă combinasem cu Vanda. Aventura propriu-zisă nu îl impresionase prea tare, bănuia că nu aveam căsnicia ideală cu Daria şi că mai călcam pe-alături. Apoi, începând cu incidentul din casa familiei Roca, făcuse ochii din ce în ce mai mari, îi amintisem cum am fost amândoi la Elvira, în căutarea Vandei, cum am încercat, în zadar, să primesc un semn de viaţă din partea amantei. Când am ajuns la capitolul *Poliţie şi Parchet,* Şerban şi-a turnat şi el un pahar de whisky. Plus două cuburi de gheaţă. Aventura mea devenise de-a dreptul palpitantă. În final, i-am expus, pe scurt, teoria cu privire la Vanda şi eventuala dorinţă de răzbunare pe infidelitatea soţului.

— Ce părere ai? îl întreb, în timp ce-mi pun al treilea pahar de whisky. Sunt într-un mare căcat, nu?

— Nu pricep un lucru, Dragoş...

— Ce anume?

— De ce i-ai ascuns procurorului relaţia ta cu Vanda?

— Eşti nebun?! Cum să fac aşa ceva?! În secunda doi, ar afla Daria... Ar fi un dezastru!

— Te înţeleg... oarecum. Dar... combinaţia ta cu Vanda mi se pare esenţială. De aici pleacă totul... Nu crezi?

— Posibil... Da, ai dreptate... Şi?

— Şi procurorul ar trebui să ştie. Altfel, rişti să rămâi vinovatul de serviciu, cum bine ai spus.

— OK... Şi Daria?

— O să înţeleagă... Libertatea ta este mai presus de supărarea ei, Dragoş. Explică-i... Ai avut, ca orice bărbat, un moment de slăbiciune în faţa unei femei ca Vanda... Pe care îl regreţi, evident.

— O cunosc pe Daria. Va face o criză de isterie, va depune actele de divorţ pe loc, în aceeaşi zi.

— Nu cred... Dacă persişti în minciună agravezi situaţia, după părerea

mea.

— De ce să nu-i spun adevărul, cu excepţia relaţiei cu Vanda?

— Pentru că, mai devreme sau mai târziu, o să afle... Şi va fi infinit mai grav, crede-mă. E valabil şi în cazul procurorului... *Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi.*

Exact de asta aveam nevoie, de pilde din Biblie! Însă Şerban voia să mă ajute şi ar fi fost stupid să mă supăr. S-a dus la birou, a deschis laptopul şi m-a întrebat despre soţul Vandei. Îi uitase numele. Preţ de câteva minute, cât l-a căutat pe Google, m-a lăsat în compania băuturii.

Pe urmă a venit cu o teorie nouă, spectaculoasă.

— Dacă Vanda a aflat că milionarul Viktor Roca o înşală cu blonda din fotografie... nu crezi că s-ar fi putut întâmpla şi invers?

— Adică?!

— Adică Viktor să fi ştiut despre relaţia voastră.

Zbang! La mintea cocoşului, doar că mintea mea fusese bombardată în ultima vreme cu un milion de întrebări fără răspuns.

Frati-miu şi-a continuat teoria, având în faţă fotografia lui Viktor Roca găsită pe un portal de ştiri.

— Ăştia bogaţii, cu soţii frumoase, de genul Vandei, au diverse obsesii. Una dintre ele, des întâlnită, este să le urmărească non-stop, să le spioneze corespondenţa, activitatea de pe reţelele sociale, chiar să le asculte telefoanele.

— Aha... Ilegal, vrei să zici.

— Da, normal. Există softuri speciale, tehnică de ascultare, oameni specializaţi. Cu câteva mii de euro, afli orice despre oricine ai chef... Şi atunci, dacă milionarul Roca simţise că tu, Dragoş Zaharia, i-ai putea pune în pericol căsnicia, a găsit o metodă să te dea la o parte.

— Înţeleg, are sens... Chiar are!... Totuşi, cum putea şti că o să vin acasă la el, ca să mă aştepte acolo? Vanda a luat decizia pe loc, mi-a spus să plec în Voluntari abia când am ajuns la Elvira.

— Un microfon sensibil, ascuns în poşetă... Orice obiect din poşeta Vandei ar putea conţine un microfon... Plus că, dacă v-a urmărit cineva, lucru perfect posibil, există aparatură de captare a sunetului de la distanţă... Ghici cât de simplu i-ar fi fost lui Roca să trimită un mardeiaş, să te aştepte cu parul în mână... Ce zici?

— Mda... are logică. Trebuia să te faci poliţist, frati-miu.

— Dacă s-ar fi plătit la fel de bine ca în industria IT, cine ştie?

— Deci tu zici că ar fi mâna lui Viktor Roca... A prins-o în ofsaid pe nevastă-sa şi a rezolvat problema printr-o ambuscadă. Iar cel sacrificat am fost eu.

— Posibil.

— Atunci se ridică altă întrebare. De ce a mințit Vanda? De ce m-a reclamat la Poliție?

— Simplu. A fost amenințată... Dacă Victor Roca are un caracter infect și un comportament violent, de mascul alfa, așa cum ți l-a prezentat Vanda, s-ar preta la orice! De exemplu, i-ar fi putut arăta dovezile de infidelitate, cu amenințarea că divorțează... O lasă pe drumuri și-i ia copilul.

— Dar și Vanda avea dovada că Viktor o înșală!

— Fotografia aia de la cabană?! Să fim serioși! La ora asta, sunt aproape sigur că poza a dispărut subit din albumul foto al Vandei... În schimb, mă întreb de ce milionarul Roca n-ar avea filmulețul întreg cu zbenguiala voastră. O cameră mică de luat vederi, discretă, disimulată undeva în perete.

Încet-încet, cu ajutorul lui Șerban, mi se deschiseseră ochii. Vedeam mult mai clar. Un singur lucru mi se părea rămas undeva în ceață. Nu înțelegeam de ce Vanda anunțase dispariția lui Viktor. OK, a fost amenințată cu divorțul și a depus plângere la Poliție. Era suficient să reclame presupusa spargere la care participasem. M-ar fi compromis îndeajuns. De ce să planeze asupra mea inclusiv suspiciunea unei crime?! (Bine, în legitimă apărare, dar ce conta?) Îl supărasem pe milionarul Roca chiar atât de tare? Plus că odată cu Roca ar fi murit și imperiul financiar al acestuia. Nu, nu avea sens!

Dacă nu cumva, presată și amenințată că-și va pierde averea și copilul, Vanda și-a omorât în cele din urmă soțul. Asta ar explica totul. După moartea lui Viktor, unicul său fiu devenea automat moștenitor, în lipsa altor specificații dintr-un eventual testament.

— Am impresia că am dat peste o femeie diabolică, Șerban...

Înclina să-mi dea dreptate. Oricum o întorceam, ne loveam de aceeași concluzie: Vanda pusese umărul la dispariția milionarului Viktor Roca! Ea îl omorâse. Și acum voia să plătesc eu.

Îmi vine să plâng și chiar o fac. Stresul imens, parțial neputința, sentimentul că eram incapabil să-mi dovedesc nevinovăția mă aduseseră în pragul disperării. Dacă ființa asta demonică mi-ar distruge viața numai mie, poate m-aș împăca, în timp, cu destinul. Aș considera că ăsta era prețul (imens) plătit pentru aventura cu Vanda. Dar odată cu mine, îi distrugea și pe cei apropiați... pe Daria, pe Mihai, pe Șerban. Și ei chiar nu aveau nicio vină!

Șerban mă prinde de umeri.

— Hei, capul sus!... O rezolvăm noi...

Cred că era a doua oară în ultimii treizeci de ani când mă vedea atât de căzut. Prima dată, tot el mă ajutase să trec peste momentul de cumpănă. Mă susținuse, mă îmbărbătase, îmi dăduse curaj să privesc partea plină a

paharului. Eram în clasa a X-a când s-a prăpădit taică-miu, Dumnezeu să-l ierte, după o boală lungă, cu sfârşit previzibil. Nu-l iubeam, pentru că, atunci când se îmbăta, se purta oribil cu mama şi cu noi, copiii. Şi o făcea destul de des, în ultima perioadă. Şerban fusese sensibil la suferinţele mamei, nu suporta să-l vadă pe tata ridicând tonul. Iar eu mă manifestasem cumva neutru, surprinsesem întâmplător scene asemănătoare între părinţii unui coleg de clasă, mi se părea normal ca într-o familie bărbatul să mai şi ţipe când îl apucau pandaliile. Apoi începuseră violenţele. Iniţial, departe de ochii noştri. Pe urmă, n-a mai contat, boala lui taică-miu s-a agravat şi odată cu neputinţa lui de a renunţa la băutură şi, poate, de a-şi prelungi viaţa, a văzut în mama cauza tuturor relelor. Şi s-a comportat în consecinţă. Timp de doi ani, până s-a stins, m-am rugat în fiecare seară ca mama să divorţeze, să plecăm de-acolo, din locuinţa noastră, oriunde ne-ar duce paşii. Însă mama, o femeie simplă, dar cu mult bun-simţ, refuzase cu încrâncenare, fără să motiveze vreodată, chiar dacă Şerban îi promisese că-şi ia un job part time şi o ajută cu banii. Înclin să cred că divorţul i se părea un lucru condamnabil, ruşinos. Planul lui frati-miu fusese să stăm într-un apartament închiriat, să-l lăsăm pe tata să se lupte singur cu demonii lui.

Când taică-miu s-a prăpădit, după ce se încăierase cu Şerban din pricina mamei, am suferit mai mult decât aş fi crezut. Îmi amintisem doar de părţile lui bune, de vremurile în care eram o familie în adevăratul sens al cuvântului. De serile de Crăciun, de rarele concedii la Predeal sau la Mamaia, de zilele noastre de naştere, întotdeauna sărbătorite cu entuziasm, cu mici cadouri, indiferent de cât de puţini bani aveam. Moartea lui taică-miu o eliberase, cumva, pe mama, dar ea nu ne-a încurajat nicio clipă să conştientizăm asta. L-a plâns cu demnitate (la fel cum am făcut-o şi eu), cu regretul că n-a avut puterea să-l aducă pe calea cea dreaptă...

Şerban însă nu îl iertase nici măcar în ultimul ceas. Mă scuturase de câteva ori să-mi revin din începutul de depresie, îmi amintise despre umilinţele îndurate de mama şi despre cât de urât se purtase atunci când băutura îi luase minţile. În final, i-am fost recunoscător că mă ajutase să merg mai departe fără regrete.

Abia ulterior, foarte târziu, mi-am dat seama cât de tare contase sprijinul lui Şerban. Nu i-l cerusem, ca acum. Pe vremea aia, eram orgolios. Eram zmeu. Plângeam pe ascuns, în baie.

Îl privesc pe frati-miu cu speranţă.

— Ce mă fac, Şerban?...

Îmi ia mâna validă între palmele lui calde.

— Sunt aici, lângă tine... în primul rând, ai nevoie de un avocat bun, Dragoş.

— De acord... Doar că un avocat bun costă... Nu cred că-mi permit, în momentul ăsta. Stau foarte prost cu banii.

— Ştiu... Mă ocup eu. Cunosc o avocată... Fostă colegă de liceu, a terminat facultatea cu zece. Ar fi ideal dacă ar accepta dosarul.

— De ce să nu-l accepte?! Din cauza banilor?

— Nu. Asta se rezolvă... Din cauza principiilor... Ştiu că ia doar cazurile în care crede cu adevărat.

— Aha...

— Dar va trebui să fii foarte sincer, Dragoş. La cel mai mic semn că ai minţit-o, te lasă baltă cât ai clipi.

— E atât de... dură?

— E profesionistă. Ţine la reputaţia ei.

— Cum o cheamă?

— Bianca... Bianca Tudose. Am s-o sun diseară, să încerc o programare, să aveţi un prim contact. OK?

— Da... sigur că da. Mulţumesc mult, Şerban.

Îl întreb, din nou, cum să-i spun Dariei. Mă îndemnă să fiu sincer până la capăt. Mi-aş înrăutăţi situaţia dacă aş persista în minciună.

Nu am suficiente cuvinte să-i mulţumesc şi, oricum, la cât whisky băusem, mi-e teamă să nu scap vreo prostie. Îl îmbrăţişez, cum pot, cu o singură mână, înainte de a ieşi.

Iau un taxi până acasă şi rămân mut, ca niciodată. Şoferul se străduieşte o vreme să mă atragă într-o conversaţie despre fotbal, până când se lămureşte şi o lasă baltă.

Daria mă ia tare încă din pragul uşii, că de ce n-am sunat-o, ar fi venit cu maşina la redacţie, în loc să dau bani pe taxi. Pe urmă, sesizează că e ceva în neregulă. Ştie foarte bine că atunci când beam alcool aveam două tipare comportamentale distincte. La primul nivel, de obicei mă manifestam exuberant, vorbeam mult, glumeam şi râdeam din orice. După ce cantitatea de alcool depăşea o anumită limită, deveneam dintr-odată ursuz, apatic, mă închideam şi evitam socializarea. În stadiul din urmă mă găsise Daria, doar că nu băusem suficient cât să ating nivelul. Deci singura explicaţie rămânea o supărare destul de mare încât să mă dea peste cap.

— Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva la redacţie?!

Nu găsesc curajul să-i spun. Mi-e teamă de reacţia ei. Şi nici nu mă hotărâsem dacă să merg până la capăt cu spovedania. Poate că mâine, când voi judeca mai limpede, voi găsi puterea să urmez sfatul lui Şerban.

Acum, nu-mi rămânea decât să improvizez pe tema presupuselor probleme de la redacţie.

— Mda... M-am certat cu o proastă...

— Cu cine?!

— O colegă... O ştii, Alina. Mi-a fost îndrumător în perioada de probă.

— De la ce v-aţi luat?

— A citit un articol de-al meu şi a început să-şi dea talente... mă rog, genul de fată mare cu nasul pe sus, care ştie meserie, în timp ce eu sunt un ratat... un neisprăvit fără pic de talent.

— Aşa ţi-a zis?! Neisprăvit?!

— A folosit alte cuvinte, dar ăsta era sensul.

— Şi... cum s-a terminat?

— Ne-am spurcat ca la uşa cortului. Era s-o bat pe proastă.

Se apropie de mine şi sesizează că miroseam a alcool.

— Ai băut?!

— Da... De nervi. Am trecut pe la Şerban, mi-a dat un whisky.

— Şi cu concediul... cum a rămas?

— Ca-n tren! Vanda n-a fost la serviciu... Nu răspunde nici la telefon. O să-i trimit un e-mail, îi zic că lipsesc săptămâna asta.

— Şi te plăteşte?

— Habar n-am! Sper.

Mănânc ceva în fugă, fumez pe terasa din spatele casei şi urc în birou. Un pic de somn m-ar reface, însă mi-e imposibil să adorm. Sper să nu mă caute nimeni de la Poliţie sau Parchet pe telefonul Dariei, măcar până apuc să-i povestesc aventurile din ultimele zile. Prevăd c-o să mă felicite călduros.

Încerc să aţipesc în faţa calculatorului, cu spătarul de la scaun rabatat. Altă dată îmi ieşea figura. O visez pe Vanda înger şi demon, goală, sexy, întinsă pe covor în aşteptarea mea, apoi transfigurată, cu pielea zbârcită şi părul albit, ieşind ca prin ceaţă dintr-o mlaştină plină de şerpi. Ultima imagine îmi dă fiori. Tresar şi deschid ochii.

Mă trezesc cu Mihai în cameră, vrea să ne jucăm la consolă. Îi spun că sunt foarte obosit şi mi-e greu să manevrez *controller*-ul cu o singură mână. Se supără. Mă întreb dacă la vârsta lui ar avea capacitatea să înţeleagă prin ce trecusem, fără să-l afecteze. Sau mai bine să nu-i povestesc şi lui, să rămână doar între mine şi Daria. Până seara târziu, am fumat la geam aproape un pachet de ţigări, gândindu-mă la discuţia cu Şerban. Varianta cu Vanda criminală mi se părea cea mai plauzibilă dintre toate. E drept, nu aveam abilităţi de detectiv, dar eram singurul care ştia ce s-a întâmplat, cap-coadă. Pe deasupra, trăisem pe viu momentele alea. Ăsta ar putea fi un avantaj, dar şi un handicap, pentru că îmi lipsea perspectiva obiectivă, de undeva din afara fenomenului. Şerban încercase să afle adevărul şi am senzaţia că se apropiase mult de miezul problemei.

Înainte de culcare, n-am rezistat tentaţiei de a intra pe pagina de

Facebook a Vandei, ca să-i trimit un mesaj scurt, la care nu mă aşteptam să răspundă: *De ce ai făcut asta?!!*! apoi m-am foit toată noaptea, n-am închis un ochi. Imaginea cu mine pe scaun, în faţa procurorului Rusu şi a camerei video de la Parchet, mă tulbura profund. Ca şi posibilitatea, deloc iluzorie, de a petrece un timp în spatele gratiilor. Singura întrebare la care n-o să găsesc foarte curând un răspuns era dacă nu cumva chiar omorâsem pe cineva din imprudenţă, în legitimă apărare. Asta m-ar deprima teribil, ar fi o suferinţă pe care n-aş şti cum s-o fac să dispară.

Dimineaţă, Daria a plecat la şcoală, iar eu am rămas cu Mihai. S-a trezit pe la nouă, l-am ajutat să se spele pe dinţi şi i-am încălzit laptele, cu şuncă şi puţin caşcaval. Erau ultimele lui zile libere, abia aşteptam să înceapă cursurile, cred că şi el se plictisise acasă, voia să se joace cu colegii, să iasă din rutina obositoare a celor trei luni de vacanţă. După clasa pregătitoare, unde se simţise mai mult ca la grădiniţă, acum părea entuziasmat să descopere universul clasei întâi, prima treaptă dintr-o scară pe care şi eu, şi Daria, aveam s-o urcăm din nou împreună cu el. Vom trăi emoţiile, eşecurile şi bucuriile odată cu Mihai. Cu condiţia să nu mi se întâmple ceva rău între timp...

Îmi iau cafeaua şi ies în spatele casei. Fumez liniştit. Chiar dacă aveam cearcăne grele, spre dimineaţă lăsasem în urmă angoasele. Venise o nouă zi. O nouă şansă.

Aud motorul maşinii în curte. Parcă-i mult prea devreme să se fi întors Daria. Şi totuşi... Mă ridic s-o întâmpin, fac ocolul casei, iar când o văd coborând de la volan, realizez imediat că mai bine aş fi fost plecat. Îmi aruncă o privire *din aia,* plină de reproş.

— Salut!... De ce te-ai întors? îi zic, ca să mă aflu în treabă.

— Ai un tupeu maxim, Dragoş. Ai citit ziarele de astăzi?

— Nu...

— Hai sus şi deschide internetul.

Mă conformez rapid, fără comentarii. Pulsul mi se accelerase, de parcă aş fi fost luat la întrebări din nou de procurorul Rusu. Ce-o fi citit Daria? Ce-or fi aflat ziariştii, de ieri după-amiază şi până în momentul ăsta? Mă înspăimânta gândul că explicaţiile ar putea fi tardive, iar ruptura cu Daria, inevitabilă.

— Pe ce site să intru?

— Deşteptarea.ro...

Deschid prima pagină şi-mi cade faţa, efectiv. Titlu mare, cu litere de-o şchioapă:

EXCLUSIV! MAGNATUL VIKTOR ROCA, DAT DISPĂRUT DE TREI ZILE!

Poliţiştii urmăresc mai multe piste, iau în calcul o posibilă crimă! Principalul suspect, jurnalistul Dragoş Zaharia, fost prezentator la Roata Norocului, lucrează la revista RST, deţinută de Vanda Roca, soţia milionarului Roca. Anchetatorii bănuiesc o tentativă eşuată de spargere, urmată de crimă. Deocamdată, lipseşte cadavrul, dar s-au descoperit pete de sânge şi amprente. Procurorul criminalist Rareş Rusu nu a propus mandat de arestare preventivă, dar i-a interzis suspectului Dragoş Zaharia să părăsească oraşul...

Ştirea-bombă fusese preluată de mai multe publicaţii şi site-uri de presă. Pe Facebook, se propagase cu viteza luminii. Aproape că nu exista site care să nu menţioneze numele meu. În câteva ore, aveam să fiu cea mai căutată persoană pe Google. Recunosc, îmi dorisem să devin celebru, însă cu siguranţă nu urmărisem genul ăsta de celebritate, care venea la pachet cu o presiune imensă. Va trebui să văd cum o gestionez, ca să nu clachez înainte de preconizatul verdict nefavorabil al judecătorilor.

Mă întorc cu scaunul spre Daria. Rămăsese în picioare, lividă, fără cuvinte. Şi eu eram la fel. Ar fi fost bine să-l fi ascultat pe Şerban, să-i fi spus Dariei încă de aseară...

* * *

În biroul procurorului Rusu, televizorul era deschis pe postul de ştiri Realitatea TV. Rulau imagini cu Viktor Roca, se vorbea despre imperiul financiar al milionarului, altfel un tip foarte discret, cu puţine apariţii publice. Soţia acestuia, Vanda, fusese surprinsă la un eveniment monden organizat de revista RST. Apoi apăruseră cadre cu sediul revistei, urmate de capturi de pe YouTube, cu fragmente din emisiunea Roata Norocului. Prim-plan cu Dragoş Zaharia, suspectul numărul unu. În final, prezentatoarea jurnalului de ştiri a citit comunicatul sec din partea Parchetului: se făceau cercetări în legătură cu dispariţia lui Viktor Roca, se iviseră suspiciuni de crimă, exista o listă de suspecţi. Fără nume şi prenume.

Procurorul Rusu închise televizorul. Vizionarea se încheiase, comisarul Manolache şi inspectorul Ifrim se întoarseră spre birou cu feţe triste, vinovate, de parcă tocmai ar fi primit o săpuneală zdravănă.

— Mare tâmpenie aţi făcut...

Inspectorul Ifrim ţinea să iasă cu capul sus din afacere.

— Domnu' procuror, vă repet, nu noi am dat informaţii la presă.

— Zău?! Uite că m-am calmat... Aproape că-mi vine să te cred, inspectare. Deci amărâtul ăla de avocat a vorbit cu ziariştii... Hai sictir!

Trânti un dosar pe masă şi se ridică, iritat. Poliţiştii abia respirau.

— Băi, voi sunteţi inconştienţi! Pentru ce credeţi că l-am lăsat liber? Aşa,

de amorul artei?! N-avem cadavru, n-avem arma crimei, n-avem nimic! Cum dracu' să-l arestez? Pe bază de presupuneri polițienești?!

Manolache încercă să îndulcească situația.

— Da, ați procedat corect... E mai bine să-l monitorizăm în libertate... Și pe el, și pe Vanda Roca.

Surprins de poziția colegului său, Ifrim își făcu de lucru cu pixul. După ce-și verifică mesajele pe telefon, Rusu reveni la birou.

— Nu știu cât sunteți voi de conștienți de importanța acestui dosar... Carierele noastre ar putea depinde de cât de repede și de bine îl rezolvăm. M-a sunat de dimineață procurorul general...

Se opri puțin, ca să mărească suspansul.

— ... am stârnit un întreg rahat cu informațiile din dosar, date pe surse. Cred că nu trebuie să vă spun câte conexiuni are familia Roca în mediul politic, în mediul de afaceri și chiar în Justiție. Panarama asta cu presa era ultimul lucru de care aveam nevoie... O să vedeți frumusețe de anchetă făcută de ziariști, în direct la televizor, cu martori pe care-i influențează, cu declarații luate înaintea noastră... Mană cerească pentru suspecți și avocații lor. Spectacol garantat! Că doar presa se mișcă mai repede decât noi, are mijloace, are resurse umane... Deci vă propun să stăm în fața televizorului și să luăm notițe. S-ar putea ca ziariștii să facă un rechizitoriu excelent... Nu-i așa, inspectore?

Polițistul puse capul în pământ. Îi pierise cheful să-l stârnească din nou pe Rusu.

— Așadar, reluă procurorul, vreau de la voi un plan de bătaie pe zile și pe ore. Îmi raportați imediat ce apar noutăți. O să cer mandate de interceptare telefonică... A, și... ne trebuie oameni la filaj. Domnule comisar, ne descurcăm?

Manolache era foarte stânjenit, nu mai încasase un așa perdaf, și măcar dacă l-ar fi meritat. Răspunse scurt, fără vlagă.

— Mda...

— Bun. Atunci, spor la treabă!

Cei doi îl salutară pe Rusu înainte de-a ieși din birou. Pe hol, Manolache îi reproșă colegului său scurgerea de informații. O făcuse lată. Și pentru ce? Doar ca să se răzbune pe procuror, pe motiv că nu propusese mandat de arestare?! Inspectorul nu cedă, își menținu punctul de vedere, Dragoș Zaharia era vinovat, după douăzeci și patru de ore de arest preventiv și-ar fi mărturisit fapta din proprie inițiativă, ca la confesional.

Polițiștii ieșiră din clădirea Parchetului și se îndreptară spre Loganul din parcare. Mașina demară în scrâșnet de roți.

∵

Simultan cu plecarea poliţiştilor, la circa 18 kilometri distanţă, în faţa locuinţei lui Dragoş Zaharia din orăşelul de periferie Voluntari ajunse al doilea car de reportaj pentru transmisiuni în direct. Prima dubiţă cu antenă parabolică staţiona acolo de ceva timp, iar reporterul, un tip grizonant, foarte sobru, cu experienţă în teatrele de război din Irak şi Afganistan, făcea probe de sunet şi imagine, urma să intre în direct la jurnalul de prânz. Alţi ziarişti aşteptau pe trotuarul din faţa casei, la umbra unui nuc, grupaţi câte doi, trei, comentau zgomotos informaţiile de ultimă oră. Fotografiaseră şi filmaseră proprietatea familiei Zaharia, a cărei maşină fusese parcată în curte încă de dimineaţă, după sosirea intempestivă a Dariei. Odată declanşat, asediul urma să aibă drept rezultat previzibil discuţia reporterilor cu Dragoş Zaharia sau măcar cu soţia acestuia. În fond, cât puteau rezista fără să iasă?

Sprijinit de gard, unul dintre vecinii familiei Zaharia găsise momentul ideal să se remarce drept cetăţean model, vigilent apărător al intereselor comunităţii, deţinător al unor informaţii preţioase în legătură cu *suspectul numărul unu.* Discuta degajat cu o domnişoară reporter care îi băgase sub nas decolteul generos, în încercarea de a scoate profit maxim cu efort minim. Tipa dăduse drumul la reportofonul camuflat într-o pălărie de paie şi acum se străduia să-l tragă de limbă pe cetăţeanul fascinat de sânii ei siliconaţi.

— ... şi de când îi ştiţi? S-au mutat demult în zonă?

— Păi, de vreo trei, patru ani. Au un copil, merge la şcoală, prin clasa întâi, sau aşa ceva...

— Aha... Şi cum sunt ca vecini? Fac gălăgie, petreceri, taie lemne la miezul nopţii?

— A, nu! Nici gând! Oameni liniştiţi, la locul lor. Pe el îl văd mai des, că iese la ţigară.

— Deci e fumător...

— Fumează, da... Ieri l-am zărit, era în curte. Are mâna-n ghips, şi-o fi rupt-o.

— Serios, are mâna-n ghips?!

— Da! Dreapta, parcă... O fi de la... Ştiţi că a prezentat emisiunea aia, cu Roata Norocului.

— Da, da, ştiu. Şi soţia, cu ce se ocupă?

— Nevastă-mea?!

— Nu, nu, soţia lui Dragoş Zaharia.

— A, da, scuze... păi, din ce ştiu, e profesoară la liceu. Predă biologie sau chimie... sau matematică?! Una din astea, oricum... Femeie liniştită, la locul ei, o salut, mă salută. Foarte respectuoasă, nu ca altele care îţi întoarce

fundul când te vede.

— Trebuie să fie distrusă, după nenorocirea asta.

— Vă daţi seama...

— Oare se iubeau?... soţii Zaharia, mă refer.

— Păi, de un să ştiu?! Nu i-am auzit certându-se sau bătându-se. Doamne fereşte, nu! Da cine ştie ce-i în casa omului? Numai ei poa' să zică... Oare o fi adevărat că l-a omorât pe miliardarul Roca?

— Se fac cercetări.

— Eu cred că pe fond de gelozie, pe fond de îmbârligătură s-a întâmplat nenorocirea... Aţi văzut-o cum arată panarama de nevastă a miliardarului?

— Da. De ce?

— Păi, cum de ce?! Sexoasa aia îţi suceşte minţile haţ! în doi timpi şi trei mişcări. L-o fi aburit pe săracu' vecinu', ca să scape de bărbată-su, să-i lase ditamai averea... N-aţi citit articolul din *Cancan*?

— Nu.

— Scrie acolo, negru pe alb... Şi eu îi cred, că prea se leagă. Pocnitoarea era şefa lui... şi vecinu' arată bine ca bărbat... doar l-aţi văzut la televizor. De la bani pleacă totul, ascultaţi la mine... Ce să mai discutăm, se ştie de când pământul, femeia şi banu'... ochiu' dracului!

Se holbă cu poftă la sânii ziaristei, ar fi invitat-o la o cafea, doar că nevastă-sa îl strigase din curte, era nervoasă. Bărbatul se retrase precipitat, cu imensă părere de rău.

Pe trotuar, trei reporteri de la televiziunile de ştiri îşi pregătiseră microfoanele pentru transmisia în direct. Repetau de zor textul, din memorie sau de pe hârtie. Cameramanii ieşiseră în drum cu trepiedele, să filmeze în planul doi proprietatea familiei Zaharia. Apăru şi maşina Poliţiei locale, agentul în uniformă coborî de la volan, se apropie de jurnalişti şi-i rugă să nu blocheze circulaţia. O cameră foto cu obiectiv puternic surprinse în spatele ferestrei mari, de la living, figura unui copil care trăsese perdeaua, curios şi în acelaşi timp uimit de desfăşurarea de forţe. Soarele intrase în nori, moment ideal pentru o poză reuşită. Care, întâmplător sau nu, avea să fie intens distribuită şi comentată pe Facebook, în zilele următoare. Titlul pozei: *Sub asediu.*

Resursele umane şi logistica televiziunilor se împărţiseră în mod egal între locuinţele familiilor Roca şi Zaharia. La zece minute distanţă, tot în Voluntari, staţionau alţi jurnalişti, cu alte trei care de reportaj. Şi în faţa casei unde locuia Vanda Roca împreună cu fiul ei, Tudor, era aceeaşi agitaţie. Din interiorul unei dubiţe, cineva manevra cu telecomanda drona care zbura silenţios deasupra proprietăţii familiei Roca, în timp ce reporteriţa comenta imaginile captate în direct: ... *acesta este terenul de sport, cu instalaţia de*

nocturnă, unde probabil joacă tenis milionarul Roca împreună cu invitaţii săi... vedeţi şi piscina, de dimensiuni olimpice... se observă că este foarte bine întreţinută, ca de altfel şi imensa curte, unde familia milionarului Roca deţine o adevărată grădină botanică...

Spre deosebire de proprietatea familiei Zaharia, fără ajutorul dronei nicio televiziune nu putea să filmeze mare brânză. Nici măcar casa lui Viktor Roca, din cauza gardurilor înalte şi a vegetaţiei. Nimeni nu ştia dacă era cineva înăuntru. Dar toată lumea spera să apară la un moment dat Vanda Roca, dintr-o direcţie sau alta, şi să ofere primele declaraţii.

Atmosfera părea la fel de relaxată, se făceau glume, se comentau aprins chestii care apăruseră pe internet, o abundenţă de informaţii *pe surse,* majoritatea puţin credibile, care îmbinau dezastruos ştirea brută, verificată, nealterată, cu opiniile şi presupunerile diverşilor analişti de conjunctură. Se pornise un amalgam de veşti în exclusivitate în legătură cu dosarul Roca, televiziunile titraseră *Breaking news* fără discernământ, o dată la zece minute, bazându-se pe interesul maxim al populaţiei pentru orice ar avea o cât de mică legătură cu subiectul dezbătut la nivel naţional. În metrou, în tramvai, în saloanele de coafură, pe stradă, la restaurant, la coadă la ANAF, peste tot se discuta despre *săracul milionar* care... *ai văzut*, *dragă? N-a avut noroc. Degeaba a fost plin de gologani... Tot acolo a ajuns, la doi metri sub pământ, cine ştie unde! Şi nevastă-sa, halal să-i fie, rămâne cu banii!*

La parter, în livingul familiei Roca, Vanda citise ştirile pe laptop. Televizorul 4K, ultrasubţire, fusese deschis pe postul Realitatea TV. Ca să-l ferească de ochii presei, Vanda îl lăsase pe Tudor la bunici. Se îmbrăcase într-o rochie neagră, lungă, de vară, purta un şirag cu perle albe şi un smartwatch. În comparaţie cu zilele din urmă, îşi estompase machiajul, folosise un ruj discret, la culoarea pielii, fără artificii care să-i scoată în evidenţă genele. Părul şi-l prinsese în coadă, lăsându-şi câteva şuviţe rebele pe lateral. Faţa nu-i mai strălucea ca altă dată, avea o mină obosită, ca după nopţi nedormite. Singura bijuterie, cu excepţia colierului, era verigheta lată, din aur alb, cu iniţialele VR gravate pe interior.

Răspunse la mobil.

— Da... Bine, hai că-ţi deschid imediat... Să tragi poarta după tine, te rog.

Se duse la interfon şi apăsă butonul de acces. Pe urmă închise televizorul şi strânse laptopul în dulap. Pregăti două cești de cafea, le puse pe măsuţă, între paharele de apă şi ultimul număr al revistei RST. Camera arată mulţumitor, show-ul putea începe.

Îl ajută pe George Constantinescu, bărbatul avea mâinile ocupate, în dreapta ducea o geantă, iar în stânga trepiedul aparatului de filmat şi instalaţia de lumini, puse într-o husă maro.

Se îmbrăţişară, formal, ca două vechi cunoştinţe.

— Unde stăm?

— Aici, în living, dacă nu te deranjează... O cafea, George? Apă, ceva de băut?

— Cafeaua ar fi bună. Mulţumesc... Ce face Tudor, cum se simte?

— E la bunici. Îţi povestesc imediat. Ia loc şi scuză-mă puţin.

Dispăru înspre bucătărie, iar bărbatul ridică puţin vocea, să se facă auzit.

— Afară e nebunie, Vanda. Cred c-au venit şi americanii de la Fox News... Am numărat vreo doişpe reporteri, în afară de cameramani şi fotoreporteri... După cum i-am văzut, n-au de gând să plece prea curând... Unii or să stea peste noapte, ştiu bine ce le poate pielea...

Răsfoi revista, iar Vanda apăru cu două sticle de apă

Borsec. Turnă cafea în ceşti.

— E fără zahăr. Îţi pui cât vrei.

— Mersi. Scuză-mă că te-ntreb. Cu agitaţia asta, ai de gând să dormi aici?

— Nu. Plec la ai mei, imediat după interviu. Tudor are nevoie de mine... Şi eu am nevoie de ei.

— Da, normal.

După zece ani petrecuţi în televiziune, ca gazdă a unui cunoscut şi apreciat talk-show, jurnalistul George Constantinescu îşi făcuse de câteva luni propriul videoblog pe YouTube. Intenţiona să devină independent faţă de politicile editoriale ale postului TV. Cu banii câştigaţi din talk-show, îşi deschisese două restaurante în Centrul Vechi, afacerea mergea foarte bine (se ocupa soţia lui George), aşa că reuşise să-şi păstreze pasiunea pentru jurnalism cu cheltuieli minime. Emisiunile lui săptămânale de pe YouTube, în general despre subiecte controversate, aveau sute de mii de vizualizări şi multe comentarii aprinse. Deopotrivă simpatizat şi detestat, George Constantinescu ştia cum să stârnească dispute aproape din nimic. Era un profesionist, se ferea de calomnii şi nu lansa acuzaţii în mod gratuit, fără acoperire.

Cu Vanda se cunoştea din timpul facultăţii, fuseseră prieteni, George o iubise, însă în final rămăseseră doar buni amici. Fără ranchiună, fără resentimente. Păstraseră legătura, se intersectaseră la diverse evenimente, iar într-un an, când Vanda încă nu era căsătorită, merseseră împreună în Turcia, la invitaţia unei mari agenţii de turism din Istanbul. La întoarcere, ar fi trebuit să prezinte, în culori vii, realizările guvernului turc pe malul Mării Egee. Fusese momentul în care George constatase cu tristeţe că Vanda nu va putea fi niciodată iubita lui. La puţin timp, se căsătorise cu o arhitectă pasionată de gastronomie, care insistase ca George să-şi investească economiile în cele două restaurante. Acum erau fericiţi şi aveau o fetiţă de

patru ani.

Pe Vanda o sunase dimineaţă din curtoazie, fără interese profesionale. Voise doar să vadă cum se simţea şi s-o încurajeze. Propunerea Vandei pentru un video-interviu îl lăsase fără cuvinte. Exclusivitatea pe un subiect ca ăsta echivala cu o adevărată lovitură de presă. George era conştient însă că discuţia urma să atingă puncte foarte sensibile, în special prin prisma relaţiei mai vechi dintre ei. Căutase cu febrilitate pe internet absolut orice informaţie despre Viktor Roca, despre Vanda şi, nu în ultimul rând, despre ce se întâmplase vineri seara. Pregătise un set de întrebări şi, în funcţie de reacţiile Vandei, urma să dezvolte unele subiecte sau, dimpotrivă, avea să renunţe definitiv la ele.

Gazda se aşeză picior peste picior.

— Ştii, poate ţi s-a părut bizar că am vrut să vii să înregistrăm interviul...

Îşi luă ceaşca de cafea şi trase din ţigara electronică. George o aprobă, uşor, din cap.

— Da, trebuie să admit că am fost surprins de propunere.

— Mai devreme sau mai târziu, voi fi nevoită să vorbesc, George. Nu am cum să fug de chestia asta... Ai văzut ce mizerii au apărut la nici patruzeci şi opt de ore de când am reclamat dispariţia lui Viktor.

— Te înţeleg perfect, Vanda...

— O fac în special pentru Tudor. E mare, are opt ani, nu-i pot ascunde unele lucruri. Iar săptămâna viitoare începe şcoala.

— Şi... îl vei duce, în condiţiile în care...?

— Are nevoie de colectivitate, are nevoie să socializeze, să-şi revină din şoc... Primele două săptămâni îl ţin acasă, fără discuţie. O să chem pe cineva să-l ajute la lecţii, până se liniştesc apele... Sau până când psihologul o să-mi dea OK-ul în legătură cu reintegrarea.

— Şi tu, cum eşti?

Vandei i se umeziră ochii. Se abţinu cu greu să nu plângă.

— Eu... încă sper... Aştept să mă sune...

— Scuze.

— Nu-i nimic... Hai să-i dăm drumul, până nu mă răzgândesc. Cum procedăm, ai venit fără cameraman?

— Da. O să te filmez dintr-un singur unghi. Eu nu apar în cadru... E mai bine aşa. Eşti OK cu asta?

— Da, cum vrei. Poţi să te desfăşori cu aparatura, mă duc puţin până la baie. Scuză-mă.

— În regulă, hai că montez repede camera şi luminile, până te întorci.

Lui George îi vibră mobilul, îl suna un director din televiziune, vestea se răspândise fulgerător, voia să afle dacă putea trimite echipa să filmeze în

casa Vandei, eventual să-i ia un mic interviu. Îl refuză elegant.

Termină convorbirea, apoi îşi închise telefonul, intenţiona să se concentreze strict pe discuţia cu Vanda, care reveni şi se aşeză în acelaşi fotoliu. Răsfoi revista, cât timp George făcu probe de imagine, corectând intensitatea luminii. Totul era pregătit. Îşi trase un scaun în faţa Vandei şi-i agăţă microfonul minuscul în partea de sus a rochiei.

— Gata, asta-i... Putem începe, Vanda. Ideea e să fii degajată, să nu-ţi faci probleme. Nu suntem în direct, putem repeta o frază, un cuvânt, până iese bine... Oricum, la sfârşit, după montaj, îţi trimit materialul înainte să-l urc pe YouTube. Să fim siguri că n-am ratat ceva. OK?

— Să-i dăm drumul.

George apăsă butonul REC de la camera video, luă microfonul lui şi începu show-ul fără preambul, intrând direct în subiect.

— Doamnă Roca, s-au scris multe lucruri – care, în lipsa unor reacţii oficiale, ar putea fi considerate simple supoziţii – despre ce s-a întâmplat cu soţul dumneavoastră, Viktor Roca. Când anume v-aţi dat seama că este ceva în neregulă?

— În primul rând, vreau să vă mulţumesc că m-aţi contactat pentru a lămuri aceste aspecte... Vă daţi seama, trec prin momente dramatice, foarte triste... Atât eu, cât şi copilul nostru, Tudor, care săptămâna viitoare ar urma să înceapă şcoala...

— E de-nţeles. Încerc să mă pun în locul dumneavoastră...

— ... şi acum, când avem atâta nevoie de linişte, de meditaţie şi rugăciuni, se aruncă în spaţiul public lucruri neadevărate... Aş dori să lămurim problema, măcar în aspectele care mă privesc şi pe care le cunosc foarte bine.

— Sigur că da. Cu cât vor persista la nivelul publicului anumite percepţii greşite, bazate pe invenţii şi scenarii de presă, cu atât va fi mai greu să aflăm adevărul... Deci, să reiau întrebarea: când anume v-aţi dat seama că este ceva în neregulă?

— Vineri seara... La ora cinci după-amiază, cinci şi zece de fapt, vorbisem cu soţul meu, cu Viktor. Eram la redacţie, el încă avea treabă la firmă, mi-a zis că ajunge pe la şapte... I-am spus că-l duc pe Tudor la bunici şi că ne vedem seara, după ce termin revista... în weekend, uneori obişnuiam să rămânem acasă doar noi doi, fără Tudor. Căutam puţină intimitate.

— Cum aţi caracteriza relaţia cu soţul dumneavoastră?

— Relaţia mea cu Viktor este... spun este, pentru că nu pot crede că l-am pierdut!... deci este relaţia ideală. Îl iubesc enorm şi mă iubeşte enorm!... În alte condiţii, m-aş fi abţinut să vă dau detalii care ţin de viaţa noastră privată... Mă simt cumva ciudat să vorbesc despre asta, inclusiv în numele

lui.

Se opri, vocea îi trădase emoţiile. Dar se abţinu, îşi reveni imediat.

— De aceea, vineri seara, destul de târziu, când am ajuns acasă după un ocol pe la părinţi, ca să-mi recuperez mobilul, l-am sunat pe soţul meu şi avea telefonul închis... pentru prima dată de când ne cunoşteam... Iniţial, mi-am zis că s-o fi descărcat bateria...

Îşi roti verigheta pe deget, fie ca un gest reflex, fie cu intenţia de-a o scoate în evidenţă.

— ... înainte de asta, înainte să intru în casă, realizasem că-mi lipsea cheia. O ţineam în geantă... M-am gândit că oi fi pierdut-o pe undeva. Am sunat-o pe menajeră. Dormea, am rugat-o să ia un taxi, să-mi aducă repede cheia.

— Deci îi lăsaseraţi menajerei o dublură de la cheie.

— Da, este o persoană în care şi eu, şi Viktor avem deplină încredere... Ca să revin, am intrat în casă, iar în living am găsit un telefon mobil cu ecranul spart... Uitându-mă cu atenţie în zona unde găsisem telefonul, am văzut câteva pete mici, maronii...

— Pete de sânge?

— Pe moment, n-am bănuit nimic, deşi telefonul ăla spart fusese... mă rog... suficient de suspect. Eram foarte îngrijorată din cauza lui Viktor, parcă aveam un presentiment că i se întâmplase ceva rău... L-am sunat pe un coleg de-al lui, mi-a confirmat că plecase de la firmă, spre casă, în jurul orei şapte şi jumătate... Am aşteptat încă vreo oră, l-am sunat, inutil...

— Şi atunci?

— Rămăsese varianta accidentului... Am luat spitalele la rând. Degeaba. Nu figura nicăieri...

Făcu o pauză lungă, parcă în căutarea celor mai potrivite cuvinte. George fu nerăbdător să afle continuarea.

— Şi cum aţi reacţionat după aceea?

— M-a cuprins spaima... Mă simţeam neputincioasă. Îl sunasem deja de zeci de ori, îi trimisesem SMS-uri... Pe urmă, am intrat pe internet şi i-am scris un e-mail, în disperarea mea... Ca ultimă soluţie, am luat la rând cunoştinţele comune din agenda telefonică, pe unii i-am trezit din somn... S-au speriat, nu ştiau de ce plângeam...

— Deci soţul dumneavoastră nu era nici la spitale, nici la prieteni.

— Exact... Am zis OK, hai să încerc să mă liniştesc, să aştept până a doua zi, deşi numai eu ştiam ce era în sufletul meu.

De data asta, emoţiile o copleşiră. Se opri, evită camera video, îşi întoarse privirile spre fereastră.

— Te rog, George... Facem o mică pauză.

— Sigur, nicio problemă.

Se ridică şi închise aparatul. La rândul ei, Vanda îşi scoase dintr-un sertar pachetul cu şerveţele şi îşi şterse lacrimile.

— Mă întorc imediat, scuză-mă.

Rămas singur, George Constantinescu trecu în revistă, din nou, lunga listă cu întrebări pregătite pentru Vanda, scrise pe două foi. Cu siguranţă, va fi un interviu incomplet, în cel mai fericit caz, îi va pune zece la sută dintre întrebări, nu se afla în situaţia de a întinde coarda. Vanda nu-l chemase acasă la ea ca s-o ancheteze, ci pentru că erau amici, se cunoşteau de atâţia ani.

Când femeia reveni, George sesiză că îşi refăcuse machiajul.

— Gata. Să continuăm.

— Deci, suntem în dimineaţa zilei de sâmbătă...

— Da... După o noapte albă, cu gânduri negre... Nu ştiam cum să procedez ca să nu par ridicolă... Trecuseră zece, poate douăsprezece ore de când vorbisem ultima dată cu Viktor. Dacă era să sun la Poliţie, ce argumente puteam să le dau ca să nu mă acuze că sunt ridicolă, că exagerez?... Şi pe bună dreptate... Câţi bărbaţi nu dispar peste noapte, după vreo beţie sau mai ştiu eu ce aventură?... Însă pe Viktor îl cunosc bine... Nu-i deloc genul. De asta m-am şi panicat din primul moment în care nu l-am găsit acasă şi nu mi-a răspuns la telefon.

— Da, logic...

— Sâmbătă la prânz, mi-am făcut o cafea tare şi mi-am zis că venise clipa să ies din starea de pasivitate... Ca să mă conving, trecusem pe hârtie motivele pentru care eram, practic, obligată, să cer rapid ajutorul Poliţiei... în afară de dispariţia propriu-zisă.

Înghiţi cu noduri. N-ar fi vrut să fragmenteze iarăşi interviul. Îşi ascunse cu greu emoţiile.

— Ce motive?

— Unu: îmi dispăruse cheia de la casă. Doi, găsisem în living un telefon mobil cu ecranul spart şi punctul trei, petele maronii de pe podea... care de-abia atunci îmi păruseră foarte, foarte suspecte... Aşa că am sunat la 112.

— Asta fiind sâmbătă pe la ora...

— După unu, unu şi un sfert să fi fost... Au venit doi domni, le-am povestit, au chemat echipa de criminalişti, au luat probe, amprente, mă rog... Mi-au confirmat că petele respective erau urme de sânge.

— Nu înţeleg o chestie... Aveţi camere de supraveghere?

— Da... Culmea, nu ştiam despre existenţa lor. Le-am descoperit odată cu poliţiştii... Le montase Viktor, fără să-mi spună... Dacă vă uitaţi, sunt foarte discrete... M-au întrebat domnii de la Poliţie şi am ridicat din umeri, le-am zis să caute prin casă... Au găsit înregistrările în biroul soţului meu şi m-au

chemat să ne uităm împreună.

— Şi ce-aţi văzut?

— Viktor venise cu maşina la opt şi zece, era în casă când a apărut Dragoş Zaharia... Pe urmă s-a întâmplat ceva, înregistrarea s-a întrerupt la câteva minute după ce Dragoş Zaharia a apărut în faţa uşii de la intrare... O explicaţie ar putea fi faptul că atunci când eu am ajuns acasă, picase curentul... L-am sunat pe domnul Nicu, angajatul nostru care se ocupă de grădină, şi mi-a spus să merg la tabloul de siguranţe... De acolo era problema, căzuse una dintre siguranţe, probabil cea generală, pentru că nu mergeau nici becurile, nici prizele... Nu ştiu din ce cauză picase, ar trebui să-i întrebaţi pe domnii de la Poliţie.

— Şi telefonul găsit în living?

— L-au deschis, funcţiona... Mi-au cerut numărul meu şi m-au apelat de pe mobilul ăla... Am avut o surpriză foarte mare...

— Îi aparţinea, cumva, lui Dragoş Zaharia?!

— Da... Nici prin cap nu-mi trecuse, până să văd înregistrarea de pe camera de supraveghere... Ce să caute mobilul lui Dragoş Zaharia la mine în casă?!

— E adevărat că lucrează la revista pe care o conduceţi?

— Da... Eu îl angajasem, la rugămintea lui Viktor... De obicei, am nişte criterii foarte clare când îmi aleg colaboratorii. Dar a fost un context în care să zicem că mi-am încălcat principiile... mi-am călcat pe inimă...

— Cum aşa?

— Pe Dragoş Zaharia l-am cunoscut prin intermediul soţiei lui, Daria. E profesoară de engleză, l-a meditat în particular pe fiul nostru, pe Tudor... între Tudor şi Mihai, copilul familiei Zaharia, a fost o relaţie de prietenie, sunt cam de aceeaşi vârstă... Ca să n-o lungesc, Daria mi-a povestit că soţul ei avea nişte probleme, îşi pierduse jobul de la televiziune şi îşi căuta loc de muncă... Situaţia lor părea cumva disperată, îşi făcuseră casă în Voluntari, aveau rată la bancă, mă rog... I-am povestit lui Viktor şi mi-a sugerat să-i dau o probă, la revistă... Să-i ajutăm, într-un cuvânt... Cumva, mi-a fost şi milă de Daria, de ce să nu recunosc...

— Şi cum aţi colaborat? Făcea fată la RST?

— Mda... mai mult sau mai puţin, dat fiind că avea zero experienţă în presa scrisă.

— Din câte înţeleg, Zaharia a ajuns principalul suspect de pe lista poliţiştilor după ce a apărut pe camera de supraveghere.

— Probabil... S-ar părea că e vorba şi de amprente, plus petele de sânge care...

— ... ar corespunde cu grupa de sânge şi amprentele lui Dragoş Zaharia?

Realiză că scăpase informaţia fără să vrea şi încercă să repare.

— Aş prefera să le adresaţi această întrebare anchetatorilor.

— Bine, dar credeţi că a fost un accident? Adică, ce-ar fi avut de împărţit Dragoş Zaharia cu soţul dumneavoastră?!

— Nu ştiu, sincer... Şi pentru mine rămâne un mare semn de întrebare. Ce să caute în casa noastră, vineri la ora aia?

— Ar fi putut şti că domnul Roca era acasă, în timp ce dumneavoastră încă lucraţi la redacţie?

— De unde să ştie?!... A, doar dacă...

— Ce?

— Doar dacă auzise discuţia mea cu Viktor... V-am spus, îl sunasem vineri după-amiază, era la birou, mi-a zis că ajunge seara, în jur de ora şapte.

— Să zicem că Dragoş Zaharia ştia... Şi că v-a luat cheia, a intrat în casă peste soţul dumneavoastră... De ce-ar fi făcut asta?

— Nu, nu are sens... înclin să cred că a intrat cu cheia potrivită pentru un jaf... Avea nevoie de bani... Şi poate din dorinţa de răzbunare.

— Nu înţeleg.

— E posibil să fi intenţionat să fure ceva... Mi-am dat seama foarte târziu.

— La ce vă referiţi?

— Dragoş Zaharia făcuse o obsesie bolnavă pentru persoana mea... Abia vineri dimineaţă am realizat... L-am respins categoric şi... nu părea deloc fericit.

— A fost vreo aluzie din partea lui?

— Da, din păcate... Discuţia s-a terminat cu o criză de nervi. Devenise şi foarte violent, verbal... Nu suporta ideea că fusese respins... Am fost atât de şocată, încât am amânat decizia... Urma să-l anunţ luni dimineaţă că întrerupem colaborarea.

— De vineri seară până luni dimineaţă, când l-au luat poliţiştii la întrebări, Dragoş Zaharia a încercat să vă mai caute?

— Da... m-a sunat de zeci de ori... mi-am închis mobilul la un moment dat... Aproape m-a terorizat cu telefoane şi mesaje pe Facebook, pe e-mail, în timp ce eu eram înnebunită, nu ştiam ce-i cu Viktor.

— Bine, dar dacă Dragoş Zaharia ar fi avut un incident cu soţul dumneavoastră, vineri seara... ce sens avea ca ulterior, la foarte puţin timp, să vă caute insistent? Ar fi fost logic să se dea la fund, să dispară, pur şi simplu.

— Poate că da, pentru un om normal... însă, la cât de violent se comportase cu mine la ultima noastră discuţie, tind să cred că vorbim despre un psihopat... Cine poate şti ce-i în mintea unui psihopat?... Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul, să-mi respect principiile... am zis OK, fie, hai

să întindem mâna unei familii care avea nevoie de ajutor.

— Bine, şi atunci de ce...

— George, îmi pare rău, nu mai pot... Te rog să mă înţelegi.

— Măcar câteva cuvinte de final, Vanda. Să nu se termine interviul aşa, brusc.

— Sper, în continuare, că Viktor este în viaţă... Aştept să mă sune... Te implor, Viktor, sună-mă!

Îi dădură lacrimile, îşi coborî privirea. Apoi se uită fix în obiectivul camerei.

— Iar pe colegii din presă îi rog să manifeste decenţă şi compasiune faţă de suferinţa mea şi a copilului... Să publice informaţii corecte, verificate... Asta este singura şi ultima mea declaraţie publică... Fac un apel: vă rog nu-i hărţuiţi pe prietenii, pe rudele noastre, pe cunoscuţi... Şi aşa durerea este foarte mare... Vă mulţumesc mult.

Apoi se ridică şi părăsi livingul. George îşi strânse aparatura, fericit cu cât reuşise să înregistreze. Când reveni Vanda, o îmbrăţişă şi îi spuse să-l sune ori de câte ori avea nevoie de umărul unui vechi prieten.

După ce ieşi în stradă, fu înconjurat de colegii din presă, toţi voiau amănunte.

— Îmi pare rău, *no comment.* Nu vă pot spune nimic... Intraţi pe canalul meu de YouTube, diseară la opt... Hai, v-am pupat!

Urcă în maşină şi plecă îngândurat, deşi avea suficiente motive de satisfacţie, măcar din punct de vedere profesional.

11.

Marţi după-amiază, ora 17: 30

Discuţiile cu Daria despre aventurile mele începând cu ziua de vineri alunecaseră, inevitabil, şi spre relaţia cu Vanda. Îmi luasem inima-n dinţi şi îi povestisem varianta soft, diluată şi distorsionată, cu impulsul erotic de moment pe care îl avusesem abia după ce ea mă provocase. Trăsese de mine. Da, regretam profund, mă simţisem ca dracu', de asta căutasem variante, îi ascunsesem adevărul ştiind că aş fi rănit-o nemeritat şi că exista posibilitatea ca durerea să nu-i mai treacă vreodată. Da, fusesem un mare prost, meritam orice umilinţă, aşteptam să fiu huiduit, pus la zid, insultat în ultimul hal. Nu doar eu ajunsesem într-o postură ridicolă, groaznică, de neiertat. Reuşisem să trag după mine, în mocirlă, întreaga familie, însă de un singur lucru voiam să fie sută la sută sigură: nu omorâsem pe nimeni! Şi nici nu intrasem în casa Vandei ca să fur ceva! Doamne fereşte!

În mod paradoxal, neaşteptat, Daria reacţionase cu tot calmul din lume, ca şi cum i-aş fi spus că afară ploua cu găleata şi fără umbrelă ar fi riscant să ieşim la plimbare. De multe ori, îi sărea ţandăra dintr-un fleac, însă compensa cu o calitate remarcabilă. Se panica foarte greu când eu sau Mihai aveam o problemă serioasă, gravă, indiferent din pricina cui. Încerca să ne ajute, să găsească soluţii, înainte de a lovi în stânga şi-n dreapta.

Îi repetasem, de patru ori, cum a fost când am intrat să caut telefonul Vandei şi m-a pocnit individul ăla. Insistenţa Dariei m-a stors de vlagă mai rău ca ancheta poliţiei, însă am lăsat-o să se desfăşoare, să pună întrebări, am evitat să protestez sau să mă eschivez. Pentru prima dată în ultimele zile, am fost sincer. Cu excepţia partidelor de sex. Nicio femeie în locul ei, dacă m-ar fi iubit, nu ar fi meritat să asculte grozăviile alea care încă îmi mai tulburau nopţile.

Pe urmă mi-a spus, direct, că aş avea o mare problemă. Indiferent de vinovăţia sau nevinovăţia mea din punct de vedere juridic. Ea credea fie că l-am omorât pe Viktor Roca în legitimă apărare, fără absolut nicio intenţie, fie doar l-am lăsat în stare de leşin. În ambele situaţii, Vanda a apărut în urma mea şi a *curăţat* locul. Apoi a făcut înscenarea. Asta ar fi însemnat ca Vanda să fi profitat de o întâmplare, de o confuzie. Viktor Roca m-ar fi confundat cu un spărgător, pe fondul penei de curent. Cu condiţia ca Vanda să fi ajuns acasă tot întâmplător (dacă nu cumva avea premoniţii ieşite din comun!).

Pentru că, în mod normal, ar fi trebuit să mă aştepte, cuminte, la Elvira.

Aş minţi dacă aş pretinde că Daria trecuse cu seninătate peste faptul că îi ascunsesem adevărul. A fost calmă doar ca să nu agraveze situaţia, dacă putea fi vorba de ceva mai rău de-atât. Sunt convins că atunci când lucrurile vor intra pe un făgaş normal (oare se va întâmpla vreodată?!), nu va ezita să-mi plătească poliţele cu vârf şi îndesat.

Pe moment, cel mai tare o deranjau şacalii din faţa casei, cu camere de luat vederi şi aparate foto. O oprisem în ultima clipă să nu facă un scandal monstru, ar fi fost fix ce ne lipsea.

— E meseria lor, Daria... Lasă-i. Or să plece, ai să vezi.

— Pleacă pe dracu' să-i ia, că scriu numai prostii. De ce să ne hărţuiască în halul ăsta? Avem un copil, ce mama naibii?! Cum pot fi atât de inumani, de lipsiţi de suflet?!

— Daria... ştii cum e, au şefi, au familii, câştigă şi ei o pâine...

— Cum, profitând de necazul nostru?! Mă duc să le zic vreo două, de la obraz... Măcar mă răcoresc.

Deschisese uşa, însă am reuşit s-o prind de mână în ultima clipă.

— Daria, te rog... Ai să scapi chestii urâte, la nervi... Ăştia abia aşteaptă un alt scandal. Te vor filma, cu siguranţă.

— Nu-mi pasă! Să plece imediat din faţa casei!

Am oftat a neputinţă, dar n-am cedat.

— Asta vreau şi eu, crede-mă. Din păcate, legea nu este de partea noastră... Trotuarul, şoseaua, nu sunt proprietăţi private, Daria. Au dreptul să stea acolo, să filmeze, cât timp nu deranjează ordinea publică.

— Dar mă deranjează pe mine, tu chiar nu pricepi?! E casa mea!

Din living, apăruse şi Mihai, cu faţa căzută. Iar ne certam? Ce se întâmpla? Am încercat să-l liniştesc, fără s-o scap din ochi pe Daria.

— Mama e supărată pe ziariştii care stau la poartă...

— De ce e supărată?

— Pentru că nu pleacă.

— De ce nu pleacă?

— Aşteaptă să-mi ia un interviu... Şi eu nu vreau să vorbesc cu ei.

— Păi, vorbeşte şi gata, se rezolvă.

— Nu pot.

— De ce?

— E mai... dificil de explicat...

— Şi cât stau aici? Toată noaptea, până mâine dimineaţă?! Dorm afară?!

— Nu cred... Hai, du-te şi te joacă.

— Mă duc. Da' nu vă mai certaţi, da?

— OK...

— Promiți?

— Promit!

Din bucătărie, s-a auzit soneria mobilului. Daria explodase.

— Dacă mă caută vreun cretin de ziarist, îl bag în pizda mă-sii de nu se vede!

Era frati-miu. Citise pe internet, urmărise jurnalele de știri și voia să vorbim. Mă întrebase dacă putea trage o fugă până la noi. Bănuia cam care era atmosfera, o simțise pe Daria cât schimbase cu ea două cuvinte, la telefon. Intenționa să mă susțină, ar fi fost o prostie să-l resping. L-am atenționat să nu discute cu presa, deși sunt convins că oricum nu ar fi făcut-o.

O rețin pe Daria în bucătărie, cât mai departe de ușa de la intrare. Stăm la masă, față-n față. Încerc să-i distrag atenția de la agitația de-afară, măcar până apare Șerban.

— Mda... se pare că mi-am ratat cariera de jurnalist la cea mai tare revistă pentru femei...

Daria nu avea idee unde băteam, prinsese fraza din zbor.

— Ce vrei să spui?

— Păi, na... Am vrut să fiu mare redactor la RST, în loc să-mi văd de-ale mele.

— Dragoș, sper că nu mă scoți țap ispășitor pentru aventura ta cu Vanda! Am insistat să accepți jobul ăsta în condiții pe care le știi foarte bine.

— A, nu! Nu asta era ideea!

— Dar care, mă rog?!

— Am avut... ghinion.

— Așa se spune când ți-o tragi cu șefa și pe urmă ajungi într-un mare căcat?!

Începe să plângă ușor, apoi cu suspine, ținându-și capul în palme. O las să-și revină fără să intervin. Știam că orice cuvânt prost ales ar declanșa prăpădul. Dacă altă dată eram împăcat, oarecum, cu reacțiile ei nervoase, considerându-le exagerate și nejustificate, acum sentimentul acut de vinovăție mă punea într-o postură foarte proastă. Îmi lipseau argumentele raționale. Eram unicul vinovat. Singura variantă disponibilă era să tac și să înghit. O meritam pe deplin.

Dintr-odată, se oprește din plâns.

— Și acum... ce urmează, Dragoș?

Nu știam la ce se referă.

— În ce sens?

— Legat de ancheta procurorului. Trebuie să te duci în fiecare zi la Poliție?

— Nu... Doar când mă cheamă... Apropo, am lăsat numărul tău de mobil, în caz că...

— Abia aştept să mă sune de la Poliţie. Mor de fericire!

— Îmi pare tare rău, Daria...

— Zău?! Nu te cred! E prima dată când mi-o spui... Ţi-a luat ceva timp.

— Nu răsuci cuţitul în rană, te rog! Loveşti un om deja căzut, cu moralul la pământ.

— Cel puţin atâta distracţie mi-a rămas şi mie... că nu m-ai lăsat să-i pun la punct pe cretinii care stau la poartă.

Apoi, brusc, se scutură de temeri ca de primii fulgi de zăpadă. Îi simt hotărârea uriaşă.

— Uite cum stau lucrurile, Dragoş... Eşti atent?

— Da.

— Vreau să-ţi fiu alături... să trecem amândoi peste acest necaz... Am încredere în tine, încerc să te ajut, să te susţin, aşa cum ar trebui să-l susţină pe soţul ei orice femeie din lumea asta... Dar... există un mare dar...

— Ca întotdeauna.

— Aştept să-mi răspunzi, foarte sincer, la următoarea întrebare: în afară de ce mi-ai spus până acum, ar fi cazul să mai aflu şi altceva? Mi-ai mai ascuns şi alte lucruri grave pe care le voi descoperi diseară pe internet sau mâine, la jurnalele de ştiri?

La cum pusese problema, n-aveam de ales. Pe de altă parte, nu-mi aminteam *dacă* şi *ce anume* îi ascunsesem. Aveam un vid de memorie, posibil din cauza stresului.

O privesc în ochi. Pare răvăşită. Îi prind mâna.

— Ţi-am spus adevărul, Daria... îţi jur!

Mihai deschide uşa, rămâne puţin mirat când ne vede, apoi mă roagă să-i aduc un suc de căpşuni. Înainte de-a pleca, îşi ia cutia cu biscuiţi din dulap şi Daria îl atenţionează să nu mănânce dulce înainte de masă.

Se ridică şi scoate două şnitele din frigider, rămase de la prânz, să le încălzească la aburi pentru Mihai. Mă bucur că alesese să-mi fie alături, altele în situaţia ei ar fi dat bir cu fugiţii, m-ar fi lăsat baltă fără regrete.

Îi spun despre avocata pe care mi-o recomandase frati-miu.

— Nu ştiu multe despre ea... O să-ţi zică Şerban, sunt foşti colegi de liceu... înţeleg că-i profesionistă, are experienţă.

— Cum o cheamă?

— Ăăă... Bianca... nu mai ştiu numele de familie.

Mobilul Dariei sună din nou, mă ia cu fiori. Era un număr necunoscut. O fi de la Poliţie?

— Alo, da... Cine sunteţi?!...

Daria se încruntă.

— ... de la VIP TV? L. Şi ce doriţi?... Nu, soţul meu nu poate vorbi... Doarme... Da, nu se simte bine... Uite ce-i, dacă mai suni pe numărul ăsta, vin personal la sediul televiziunii şi-ţi trag două palme! Cretinule!

Abia aşteptase să-şi verse nervii. Şi îl găsise tocmai pe un fost coleg de la VIP TV. Ideal, ce să zic!

Telefonul sună iarăşi, Daria se repede să-şi înceapă repertoriul de înjurături, doar că la celălalt capăt era Şerban. Ajunsese, aştepta în faţa porţii. Din holul casei, folosesc telecomanda ca să evit contactul cu reporterii.

Frati-miu se uită peste umăr, să vadă dacă nu cumva în urma lui pătrunseseră pe nesimţite ziariştii cu microfoanele pregătite de atac. Păreau atât de disperaţi să dea ochii cu mine, încât îi credeam în stare de orice. Nu aveam câine în curte şi n-ar fi fost exclus să mă trezesc cu ei pe la geamuri, făcându-ne poze şi filmându-ne cu tupeul specific breslei.

După cum mă privea Şerban, îmi venea să-mi plâng de milă. Sprâncenele îi erau tensionate ca un barometru care anunţa furtună.

Ne-am oprit în bucătărie, departe de urechile lui Mihai. Încă iritată în urma disputei cu tipul de la VIP TV, Daria voia să afle de la frati-miu cine-mi va fi alături la proxima întâlnire cu poliţiştii.

— Cum ziceai că o cheamă pe colega ta, doamna avocat?

Şerban oftează, îmi închipuiam ce era în mintea lui.

De data asta, nu mă putea ajuta decât indirect. Problema îl depăşea.

— Bianca Tudose... Am sunat-o înainte de-a ajunge la voi. I-am explicat... ştia, evident, auzise... Toată lumea vorbeşte numai despre asta.

— Şi ce-a zis? îl întreabă Daria.

— Să vă întâlniţi joi dimineaţă, la ora zece. La ea la cabinet... Pentru discuţii preliminarii, aşa s-a exprimat.

— Abia joi?! Dar azi este marţi!

— Am fost fericit şi cu programarea asta, Daria. Iniţial, era vorba de sâmbătă... Are multe procese, e foarte prinsă.

— Dacă-i atât de căutată... ne permitem, din punct de vedere financiar?

— Din câte ştiu, Bianca este un avocat scump... Dar ar fi bine să mergeţi pe mâna ei. Chiar contează să aveţi o apărare bună.

Daria face o grimasă, cu Şerban se tolera doar de dragul meu. Când prindeau ocazia, se ciocneau ca doi magneţi pe care, oricât i-ai fi rotit, ajungeau faţă-n faţă doar cu polii negativi.

— Mai sunt şi alţi avocaţi în Bucureşti, dacă prietena ta are pretenţii absurde.

Intervin să dezamorsez bomba care stătea să explodeze.

— Eu zic, Daria, să vedem întâi despre ce-i vorba, să am un prim contact.

— Vă pot împrumuta, Dragoș... Până treceți de hopul ăsta.

Frati-miu punctase elegant, propunerea lui se dovedise suficient de inspirată pentru ca Daria să accepte întâlnirea cu Bianca Tudose fără alte comentarii. Și eu, și Daria, știam că nu vom fi presați să-i dăm banii înapoi într-un anume interval de timp. Oricând îi vom avea, va fi OK pentru el.

Ies cu Șerban pe terasa din spate, să-mi țină companie la o țigară. Eram curios ce discutau ziariștii care mă așteptau la poartă, îi percepeam vag, zumzetul lor semăna cu cel din sălile de teatru de dinaintea ridicării cortinei, doar că actorii întârziau să apară. M-ar tenta să țin o conferință de presă inedită, de după gard. Aș arăta perfect, cu mâna în ghips și microfoanele ațintite asupra mea, ca niște pumnale amenințătoare. Îmi închipui prima întrebare, *Recunoașteți că l-ați omorât pe milionarul Viktor Roca?,* urmată, după răspunsul nesatisfăcător, de următoarea: *Ce-ați căutat, singur, în casa familiei Roca?*

L-aș trimite pe Șerban să vadă ce se mai întâmpla în fața casei, dar mi-e jenă. De ce să-l expun? Și așa se simțise aiurea când coborâse din mașină și îl mitraliaseră cu blițurile și întrebările lor stupide.

Îi mulțumesc pentru chestia cu avocata.

— N-ai pentru ce, Dragoș. E abia primul pas... Să vedem ce zice, dacă se bagă.

— În locul ei, m-aș băga fără rezerve, la câtă publicitate o să-și facă în urma scandalului.

— O cunosc destul de bine. Sunt sceptic că ar urmări o astfel de notorietate... În primul rând, cred că se gândește la șansele de-a câștiga procesul.

— În ce sens să-l câștige? Adică, să scap cu achitare?

— Achitare, pedeapsă cu suspendare sau spre limita minimă... În funcție de probele pe care le are Parchetul, oricare din cele trei variante ar însemna un succes pentru Bianca.

— Nu și pentru mine. Sunt nevinovat, Șerban! Dacă aș ajunge la închisoare în urma acestei înscenări ticăloase, perfide, josnice, nu știu... aș... aș... înnebuni!

— Te înțeleg... Mai ales că-i și Mihai la mijloc.

Îmi aprind altă țigară, ca să evit lacrimile. Șerban sesizează momentul, dar preferă să-l ignore, voia să lămurească un lucru care-l frământa.

— Săptămâna viitoare începe școala. Cum faceți cu Mihai?

— Din punctul meu de vedere, îl ținem acasă... Dar va fi foarte greu, Daria începe și ea, are ore patru zile din cinci... Dacă pe mine mă cheamă pe la

Poliţie şi Parchet, o să fie nasol. Nu ştiu cu cine o să-l lăsăm acasă.

— Sună-mă şi vin eu, fără probleme. Două ore, trei, cât ai nevoie.

Mă uit lung la frati-miu, e felul meu de a-i spune mulţumesc. Daria mă strigă din bucătărie. Cât fumasem, îi dăduse să mănânce lui Mihai.

O găsesc cu telefonul în mână, căutând ştiri pe internet. Părea indignată.

— Fii atent ce scriu ăştia...

— Cine? întreb.

— Nu contează, un site. I-auzi: ... *se pare că poliţiştii iau în calcul o nouă pistă. Dragoş Zaharia ar fi fost amantul Vandei Roca şi amândoi au complotat pentru uciderea lui Viktor Roca. După ce Vanda a scăpat de soţul ei, a aruncat vina pe amant şi, în felul ăsta, a împuşcat doi iepuri dintr-un foc. În plus, a rămas şi cu moştenirea de zeci de milioane de euro...* Cum e, Dragoş, îţi sună cunoscut?

— Mare porcărie! Nici în glumă n-aş scrie aşa ceva, Daria.

— Mulţi o iau de bună... Abia aştept să mă întâlnesc cu colegii de la catedră, să mă arate cu degetul. *Uite-o pe Zaharia, bărbată-su i-a pus coarne cu nevasta milionarului. Şi, pe deasupra, fraieru' mai face şi puşcărie!*

— Zău aşa, Daria, chiar crezi că-i momentul? Îţi închipui că nu sunt conştient?!

— Mai ai şi tupeu, pe deasupra... Trebuia să fi fost conştient înainte, nu după.

Izbucneşte în lacrimi şi pleacă afară, în curte, să n-o vadă Şerban plângând. Dacă încerc s-o liniştesc, risc s-o agit şi mai tare. O las să-şi revină.

Frati-miu se simţea stânjenit, nu-i plăcea să asiste la certurile noastre.

— Eu plec, Dragoş... Am ceva treabă. Repet, când vrei să ieşi în oraş şi n-ai cu cine să-l laşi pe Mihai, mă chemi. Sau îl aduci la mine. Vedem cum e mai simplu, OK?

— Bine, aşa rămâne. Mulţumesc mult.

Îl îmbrăţişez, ghipsul mă împiedica să-l strâng în braţe altfel decât formal.

— N-ai pentru ce... Şi sună-mă când ai noutăţi sau doar vrei să vorbim, pur şi simplu... Uite, ţi-am luat un telefon cu cartelă.

Scoate din buzunar mobilul şi mi-l dă înainte de-a ieşi.

— I-am băgat numărul meu în agendă. Îmi deschizi poarta, te rog?

Aduc telecomanda din bucătărie, descui uşa de la intrare şi rămân în spatele ei. Nu voiam să mi se vadă nici măcar vârful nasului. Porţile încep să culiseze uşor, în interior, reporterii se pun în mişcare, se agită, filmează în speranţa c-o să prindă măcar un cadru interesant. Îi vedeam prin geam cum se buluceau, călare pe frati-miu, îi puneau întrebări, îl împungeau cu microfoanele. Îmi închipuiam că singurul lucru pe care îl înregistraseră fusese un *La revedere* sec, înainte ca maşina lui Şerban să dispară.

Las telecomanda în dulapul din bucătărie. Daria încă mai plângea afară, geamul era deschis, o auzeam suspinând. Mihai iese din living să mă invite la consolă, îi spun că nu mă simţeam bine. Şi îl rog să stea departe de fereastra dinspre şosea.

Sus, la birou, deschid laptopul şi găsesc articolul din care citase Daria. Ca alte zeci de materiale de presă apărute în cursul zilei, se baza pe supoziţii şi informaţii pe surse, fantasmagorice. Nici nu mai am puterea să mă enervez. În alt context, aş fi scos flăcări pe nas, aş fi intrat în trepidaţii.

Pagina mea de Facebook mi-a oferit, cu adevărat, o mare surpriză. Aveam 326 de mesaje private! De fapt, 327, cu ultimul care tocmai venise, în timp ce mă uitam cu stupefacţie. Plus trei postări ale unor aşa-zişi prieteni, însoţite de zeci de comentarii.

Mesajele erau diverse. Foarte multe conţineau numere de contact şi propuneri pentru interviuri în exclusivitate cu diverse publicaţii şi posturi TV. Două dintre televiziuni înaintaseră şi cifre: 8.000, respectiv 10.000 de euro, doar ca să le răspund la câteva întrebări. În direct sau înregistrat, cum doream. Inclusiv pe Skype ar fi fost OK. Remarcasem şi mesajul din partea Sandei Lupu, fosta mea directoare de programe de la VIP TV. Rezulta, printre rânduri, că ar fi în stare de orice, cu condiţia să le dau interviul. O altă categorie de fani, destul de mulţi, aş zice, îmi transmiteau salutări sub formă de înjurături grosiere, însoţite de gif-uri animate cu organe intime. Aveau curiozităţi de genul cum fusese când i-o trăsesem nevestei milionarului. *Acum eşti fericit? Te simţi bine, criminalule?!!!* Şi, în fine, ultima categorie, foarte puţini, ce-i drept, mă încurajaseră. Refuzau să creadă că ar putea fi adevărat ce apăruse în presă.

Unul dintre mesaje mă amuzase chiar. Vica Marga, din Galaţi, îmi trimisese o fotografie în costum de baie. Îşi dorea să avem o relaţie, după ce ieşeam din închisoare... Ce să zic, eram de-a dreptul mişcat! Oare credea că am rămas cu banii milionarului Roca?!

Nu văzusem nimic de la Vanda. Lucru perfect de înţeles, în noua conjunctură. De când stăteam pe Facebook, lumea continuase să mă bombardeze cu mesaje. Se adunaseră 332. Mi-a trecut prin minte să-mi dezactivez pagina. Mă uit la ceas, e opt şi zece.

Până să pun în practică decizia, apare Daria cu mobilul în mână. După cât de transfigurată era, nu anticipam nimic bun.

— Intră repede pe realitatea.net.

Mă conformez. Pe pagina de start, îmi sare în ochi *Breaking News,* pe bandă galbenă, cu litere mari: *Interviu-bombă cu Vanda Roca, soţia milionarului Viktor Roca.* Înregistrarea video fusese preluată, parţial, de pe pagina de YouTube a jurnalistului George Constantinescu, cu acceptul

acestuia. Intru repede pe YouTube, să caut înregistrarea integrală. Dau *play.*

Interviul începuse cu un preambul, filmat de George Constantinescu în studioul său, ulterior discuţiei cu Vanda: *Bine v-am regăsit la o nouă ediţie a emisiunii G-Show, cu George Constantinescu. Astăzi am un invitat special, în exclusivitate. Este vorba despre doamna Vanda Roca, publisherul revistei RST şi în acelaşi timp soţia domnului Viktor Roca, un foarte cunoscut şi discret om de afaceri, cu o avere de zeci de milioane de euro, ce îl situează în Top 300 cei mai bogaţi români. Pentru publicul care nu este la curent cu noutăţile, fac precizarea că Viktor Roca a fost dat dispărut încă din seara zilei de vineri. Organele de anchetă nu exclud posibilitatea ca milionarul Roca să fi fost omorât. Există chiar şi un cerc de suspecţi. Presa a aflat, pe surse, că jurnalistul Dragoş Zaharia, fost prezentator al emisiunii de televiziune Roata Norocului, face parte din acest cerc de suspecţi. Aşadar, să intrăm direct în subiect, în livingul familiei Roca, unde am realizat interviul...*

Pentru prima dată după atâtea zile, o vedeam din nou pe Vanda. Nu ştiu de ce, dar în loc să fiu încrâncenat şi furios, mi-am imaginat-o în momentele noastre intime, de pasiune intensă. Asta m-a făcut să roşesc, în timp ce Daria rămăsese în spatele meu, urmărind interviul în picioare, încremenită.

Pe măsură ce Vanda începea să bată câmpii, mi-a trecut brusc impulsul nostalgic, îmi venea s-o strâng de gât. Cum putea minţi în halul ăla, fără să clipească?! Adică, vezi Doamne, o agresasem verbal pentru că nu îmi cedase?! Apoi, aş fi vrut să mă răzbun furându-i chestii din casă?! Cine să creadă astfel de aberaţii? Vedeam negru în faţa ochilor de indignare, parcă jucasem într-un film prost, în care toate personajele complotaseră împotriva mea.

Ce mă dărâma în povestea asta era că probele strânse de poliţişti mă puneau, practic, cu spatele la zid: înregistrarea de pe camerele de supraveghere, telefonul abandonat în living, amprentele, petele de sânge, declaraţia Vandei... Mă întrebam ce le-ar mai lipsi ca să mă înfunde fără urmă de dubiu. Probabil cadavrul lui Viktor Roca, iar lângă el, arma crimei cu amprentele mele!

Până la finalul interviului cu Vanda, Daria nu s-a mişcat. Era şi ea uluită.

— Ai ceva să-mi spui, Dragoş?

Se abţinea cu greu să nu izbucnească în plâns. Ar trebui să vin cu argumente raţionale, altele decât cele pe care i le dădusem deja. În orice caz, caut să-mi aleg cuvintele cu mare grijă.

— O cunoşti şi tu pe Vanda, cât de cât... Ai văzut-o, în interviul ăsta... Pe bune, ţi se pare că a fost sinceră?

— Nu ştiu, Dragoş... Mi se pare că tu m-ai minţit în câteva rânduri.

— Da, recunosc. Şi regret. Dar la ultima noastră discuţie ţi-am spus

adevărul, Daria. Doar adevărul! Vanda minte cu nerușinare, minte de-ngheață apele! Crede-mă, te implor!

Surprind în ochii ei o brumă de îndoială față de afirmațiile Vandei. Știe că portretul pe care mi-l creionase soția lui Viktor Roca, de individ psihopat, capabil de orice (inclusiv de crimă!), nu corespundea cu realitatea. Era grav distorsionat. Da, uneori puteam fi coleric, chiar agresiv, dar niciodată cu o femeie. În același timp, Daria avea multe întrebări rămase fără răspuns, întrebări care o făceau să aibă reținere față de mine. Acceptam și asta, nu eram absurd. Oricine în locul Dariei ar fi gândit la fel. Pe de altă parte, simțeam că fără ajutorul ei, fără sprijinul lui Șerban și al lui Mihai, aveam șanse minime să supraviețuiesc.

I-am prins mâna. A încercat să și-o retragă, dar nu i-am dau drumul, am strâns-o cu putere.

— Mă crezi?

Îmi văzuse disperarea din priviri și înclina să cedeze.

— Da, te cred... Deci varianta ta este...?

— La ce te referi? La Vanda?

— Nu, las-o pe Vanda. I-ai tras-o, să-ți fie de bine!... Mă refer la Viktor Roca.

— Imaginile înregistrate de camera de supraveghere arată că Viktor era în casă când am ajuns acolo... încep să fiu convins că tipul care m-a atacat a fost Viktor Roca... Probabil m-a confundat cu un hoț... Ți-am spus, era întuneric beznă.

— Și?

— Și eu m-am apărat, din instinct. I-am tras un pumn în față, s-o fi lovit în cădere de un obiect dur, o fi leșinat și... așa l-a găsit Vanda. Care avea dovada infidelității lui. Îl voia dispărut, eventual să rămână ea cu moștenirea.

— Vrei să spui că Vanda l-a omorât, pe urmă a scăpat de cadavru?!

— Da, sunt convins. L-a scos prin spatele casei și l-a îngropat pe undeva.

— Așa, fără niciun ajutor... fără un complice?! E femeie, cum putea...?

Întrebarea mi-o pusesem și eu, de zeci de ori. Chiar și unui bărbat ca mine i-ar fi fost dificil să târâie un corp de 90-95 de kilograme, să-l pună în portbagaj și să-l ducă cine știe unde. Plus că ar fi trebuit să-l salte peste gard, prin spatele casei, pentru că prin față ar fi fost foarte riscant.

— Ai dreptate, îi răspund. Vanda a acționat împreună cu cineva... însă astea sunt simple supoziții... Deocamdată, probele pe care le-au strâns polițiștii mă incriminează fără drept de apel. De parcă cineva le-ar fi pus cu mâna...

— Mda... În sfârșit, ai zis un mare adevăr.

Dacă aș reuși să-i recapăt încrederea, ar fi singura rază de soare de după

furtună. Aveam nevoie de sprijinul Dariei, altfel simţeam că mă prăbuşesc.

Îmi întoarce brusc spatele şi iese din cameră.

— Unde pleci?

Se opreşte în dormitor, să urmărească ştirile. Revin în faţa calculatorului, intru pe diverse site-uri, să văd reacţiile la interviul cu Vanda. Postarea video de pe pagina de YouTube a lui George Constantinescu fusese preluată, cu nelipsitul *Breaking News,* de mai toate instituţiile de presă. Analiştii de ocazie începuseră să despice firul în patru şi descoperiseră semnificaţii ascunse în spatele fiecărui cuvânt, a fiecărei fraze rostite de Vanda. Interviul circula şi pe Facebook, unde comentariile erau dintre cele mai diverse. Foarte mulţi mă arătau cu degetul: iată criminalul, arestaţi-l! Alţii o bănuiau pe Vanda de prefăcătorie, de duplicitate, nu înţelegeau de ce făcuse un show mediatic dintr-o tragedie. Nu cumva, în sufletul ei, se bucurase de dispariţia soţului, pentru că rămânea cu averea acestuia? Pe deasupra, avea un copil de opt ani. Săracul băiat, ce-o să înţeleagă, la vârsta lui? Că Dragoş Zaharia se gândise să i-o tragă Vandei, nu reuşise şi pe urmă îl omorâse pe taică-su!

În alte circumstanţe, aş fi râs citind unele dintre comentarii. Doar că acum îmi venea mai degrabă să-mi trag un glonţ în cap. Laţul se strângea şi nu vedeam nicio portiţă de scăpare, altfel decât printr-o minune.

* * *

În bucătărie, Daria încheie convorbirea telefonică. Primi imediat un SMS, pe urmă îşi puse mobilul în geantă şi se duse în living, unde Mihai juca fotbal pe consolă.

O văzu agitată, pregătită să iasă.

— Unde pleci?!

— Am puţină treabă în oraş... Rămâi cu tata, bine?

— Şi cât stai?

— Nu ştiu. O oră, poate două...

— Două ore?! Aşa de mult?!

— Te sun pe telefonul fix. Dacă ai nevoie de ceva, îi spui lui Dragoş să te-ajute.

— Îmi iei îngheţată?

— Îţi iau. Te pup! Pa!

— Pa!

Îl sărută pe frunte, îşi luă cheile de la maşină şi ieşi în curte. Apariţia neaşteptată a Dariei stârni vânzoleală maximă printre reporteri, care se îmbulziră să-i facă poze, s-o filmeze, unii căţăraţi pe gard, alţii ridicând aparatele peste grilajul metalic.

Porţile acţionate cu telecomanda se deschiseră în interior, iar maşina ieşi din curte cu spatele, rămânând pentru câteva clipe pe trotuarul din faţa

casei. Daria încercă să-şi păstreze calmul – doi dintre ziarişti se lungiseră pe capotă, să o surprindă frontal cu aparatele foto. Alţii băteau cu degetul în geamul lateral, vrând să-i pună întrebări. Un impuls dat pedalei de acceleraţie împinse maşina până în mijlocul străzii, unde se auzi scrâşnet de roţi. Dubiţa Fiat apărută în acelaşi moment frânase brusc, evitând impactul în ultima clipă. Din cauza emoţiilor şi a reporterilor buluciţi în jurul maşinii, Daria nu se asigurase.

Apoi ignoră înjurăturile bărbatului de la volanul dubiţei şi dispăru în viteză. Doi jurnalişti urcară în maşina de serviciu şi plecară în urmărirea Dariei. De după geamul de la etaj, Dragoş privise scena îngrijorat. Nu ştia ce să creadă.

Oprită la primul semafor, Daria verifică din nou adresa pe care o primise printr-un SMS: Strada Radu Vodă numărul 123, bloc B8, sectorul 3. Cunoştea zona, în apropiere locuia o colegă de la catedra de limbă engleză.

Îi sună telefonul.

— Da...

Era Dragoş, voia explicaţii. Daria îi spuse, scurt, că nu putea vorbi, se afla în trafic, la volan. O să-i explice când revine. Apoi închise.

Ceva o convinsese că a venit momentul să acţioneze. Acum, nu peste zece ore, nu după zece zile. Înainte de a pleca de-acasă, intrase pe pagina lui Constantinescu, îi trimisese mesajul cu numărul de mobil şi, după doar trei minute, tipul o sunase. Propunerea Dariei îl luase prin surprindere, dar acceptase imediat, fără rezerve. Ar fi fost stupid s-o refuze.

Pe strada Radu Vodă, lângă blocul B8, locurile de parcare erau ocupate. Daria se învârti prin zonă până găsi o bucată liberă de trotuar, pe urmă sună ca să afle numărul de la interfon. Când coborî din maşină şi se îndreptă spre intrarea în bloc, avu parte de-o surpriză neplăcută. Reporterii care o urmăriseră din Voluntari se îndreptau iute spre ea, cu reportofoanele pornite. Păreau foarte mândri de isprava lor. I-ar fi fost imposibil să-i evite. O întrebară despre Dragoş şi Vanda: *Credeţi că soţul dumneavoastră este vinovat?* şi alte tâmpenii care-i trecuseră pe la urechi fără să le reţină.

Uşa se deblocă şi, în sfârşit, Daria răsuflă uşurată. Scăpase de hienele din presă. Liftul o duse până la etajul 5, unde îşi amenajase George Constantinescu studioul performant, cu camere video profesionale, aparatură de mixaj şi fundal croma key.

Bărbatul o întâmpină cu un zâmbet larg. Îşi verifică ceasul, 21:35. Dacă vizita neaşteptată a Dariei avea legătură cu ce credea el, atunci urma să dea două lovituri de presă în aceeaşi zi.

George o măsură aproape fără menajamente, înainte de a-i oferi ceva de băut.

— Pentru cafea, ştiu, e cam târziu. Poate vreţi un vin, un whisky... Sau apă...?

— Apă e suficient, mulţumesc.

Cât bărbatul dispăru după sticla cu apă, Daria se uită prin încăpere. Arăta ca un studio clasic de înregistrare video, pereţii erau căptuşiţi cu burete antifonic. Postere mari cu trupe rock legendare stăteau alături de poze din studioul televiziunii DOT TV, cu moderatorul de până mai ieri al talk-show-ului de succes. Pe jos, pusese mochetă ca în camerele de hotel. Biroul de lucru a lui George Constantinescu era plin de hârtii şi mini-casete video, toate lăsate în dezordine. Daria remarcă două poze înrămate, cu George şi familia lui – soţia şi fetiţa. Îl urmărise la televizor întâmplător, de vreo două ori, pe când modera propria emisiune, fără să-l aprecieze în mod deosebit. Nu era genul ei de show TV, analiza evenimentelor sociale şi politice de peste zi o lăsa rece.

George se scuză, formal.

— Îmi pare rău, nu mai am de la frigider.

Îi turnă apă în pahar.

— E bună aşa... Mulţumesc.

În sfârşit, se aşezară amândoi pe fotolii, aproape unul de celălalt. Bărbatul aşteptă ca Daria să intre în subiect, evitând să preia iniţiativa.

— Mda... Cred că bănuiţi de ce v-am deranjat la ora asta.

— Niciun deranj. Lucrez până târziu, profit de liniştea de-aici. Noi locuim în sectorul 4... Doamnă Zaharia, vă rog, spuneţi-mi direct, fără ocolişuri.

— OK... Am urmărit interviul pe care i l-aţi luat Vandei Roca.

— Aha... Şi?

— Şi sunt foarte dezamăgită... chiar indignată, deşi poate că nu se vede.

— Vă înţeleg, e vorba de soţul dumneavoastră. Aveţi să-mi reproşaţi ceva?

— Nu neapărat... De fapt, aş avea!

— Vă ascult.

— Atunci când aduceţi acuze foarte grave unei persoane, corect şi deontologic ar fi să vorbiţi şi cu respectivul. Să-i aflaţi părerea.

Remarca nu-i căzuse tocmai bine lui George. Da, ar fi fost normal să-l sune pe Dragoş.

Îşi schimbă poziţia de pe un picior pe altul, înainte de a-i răspunde.

— În principiu, vă dau dreptate... Însă aici avem de-a face cu un eveniment în plină desfăşurare, foarte cald, şi care a suscitat un interes imens din partea opiniei publice. Aţi remarcat, ziarele, televiziunile numai despre asta vorbesc.

— Da, şi?

— Şi am încercat să-l contactez pe soţul dumneavoastră... Din păcate, nu am reuşit.

Ştia că Daria nu avea cum să-i verifice afirmaţia şi, în plus, telefonul lui Dragoş fusese reţinut de poliţişti.

— Şi aţi ales să daţi drumul interviului cu Vanda Roca, indiferent de consecinţe?!

— Cum v-am spus, a fost şi încă este o situaţie neobişnuită. Dacă nu aş fi vorbit eu cu doamna Roca, s-ar fi găsit alte zece televiziuni, care abia aşteptau... Asta nu exclude deloc faptul că sunt dispus, oricând, la orice oră, să vorbesc şi cu soţul dumneavoastră. Apropo de echilibru şi deontologie.

— Domnule Constantinescu, problema este că Dragoş a fost deja executat în mod public de către această doamnă Roca, cu ajutorul dumneavoastră... Ştiţi mai bine decât mine cât de greu se schimbă percepţia asupra unui fenomen, odată ce ţi-ai format o părere.

Nu se aşteptase ca Daria să pună în discuţie probleme de ordin etic. Mai degrabă fusese convins c-o să vină la studio foarte furioasă şi-o să iasă un scandal monstru, fără prea multe argumente, cu ameninţări şi invitaţii la tribunal. Trebuia să admită că avea de-a face cu o persoană educată, stăpână pe ea, care nu era dispusă să înghită pe nemestecate scuzele lui.

— Vă înţeleg punctul de vedere... Şi vă dau dreptate, principial. Dar, încă o dată, a fost o situaţie de forţă majoră. Orice alt jurnalist din Bucureşti ar fi procedat la fel, în locul meu... La urma urmei, Vanda Roca ar fi putut să se înregistreze singură şi să posteze filmul pe pagina ei de Facebook. Am fi ajuns la acelaşi rezultat.

— Nu chiar, domnule Constantinescu. Aţi girat interviul cu reputaţia profesională pe care v-aţi clădit-o ca jurnalist. În ochii publicului fără prea mult discernământ, odată ce Vanda Roca a apărut în emisiunea dumneavoastră, înseamnă că ce-a spus ea acolo este adevărul absolut, nu-i aşa?

Pe măsură ce dialogul cu Daria înainta, George avea senzaţia că intra într-o fundătură. Tonul calm, aşezat al femeii, argumentele de bun-simţ îl făcuseră să se simtă prost. Mai ales prin prisma relaţiei cu Vanda.

Parcă ghicindu-i gândurile, Daria reluă atacul într-o direcţie nouă, fără să-i aştepte răspunsul.

— Îmi puteţi spune, vă rog, ce legătură este între dumneavoastră şi Vanda Roca? Vă cunoaşteţi?

Nu se simţea deloc bine în postura de intervievat. Era obişnuit să pună *el* întrebările. Însă nici să se eschiveze brutal nu şi-ar fi dorit, femeia din faţa lui trecea printr-o dramă, totuşi. Merita, dacă nu compasiune şi empatie, măcar înţelegere şi respect.

Decise să-i spună jumătate de adevăr.

— Da, ne cunoaştem... nu-i niciun secret. Ne-am intersectat, inevitabil, la diverse evenimente mondene... Ştiţi, doamna Roca este şefa revistei RST... Pot afirma că nu avem o relaţie apropiată, de familie. Este vorba doar de respect reciproc, din punct de vedere profesional... Astea au fost, probabil, argumentele pentru care doamna Roca a preferat să-mi acorde mie interviul, deşi ar fi avut zeci de variante... Vi se pare că am fost părtinitor, că i-am ridicat mingea la fileu sau că am protejat-o cumva?!

Daria aflase esenţialul, oricum nu conta părerea ei despre prestaţia lui George din punct de vedere jurnalistic. Încă avea mici dubii dacă ar fi bine să continue sau să plece fără alte comentarii. Oare întrebările ar pune-o într-o situaţie dificilă, ar naşte alte întrebări fără răspuns? L-ar ajuta pe Dragoş sau i-ar complica viaţa?

— Eu sunt pregătit, oricând, să stau de vorbă cu soţul dumneavoastră... Ştiu că treceţi prin momente foarte dificile, am văzut cum se zbat colegii de breaslă, cum aleargă după declaraţii... îmi închipui cât de greu vă este, în special prin prisma copilului.

Îi reveniră în faţa ochilor imaginile cu Vanda minţind cu nerușinare. Nu, cu siguranţă lucrurile nu vor rămâne aşa! Trebuia să ia atitudine, să arate lumii că Dragoş Zaharia nu era monstrul pe care îl descrisese Vanda.

— Domnule Constantinescu, sunt gata să vă răspund la orice întrebare...

Bărbatul rămase descumpănit o fracţiune de secundă, apoi zâmbi larg. După cum decursese discuţia, se aştepta ca Daria să-l refuze, în niciun caz să-i propună un interviu.

Încercă să pluseze.

— OK... însă aş fi dorit să vorbesc şi cu soţul dumneavoastră.

Spre surprinderea lui, Daria avea un motiv bun să decline interviul în numele lui Dragoş.

— După cum ştiţi, există o anchetă în derulare... Soţului meu i s-a pus în vedere să evite contactul cu presa, până la finalizarea dosarului.

O măruntă, dar eficientă minciună, care pe George îl convinse instantaneu.

— Bine, atunci, când doriţi să...?

— Şi acum, dacă se poate.

Bărbatul surâse, era ziua lui norocoasă.

— Sigur că da. Mă scuzaţi cinci minute, să pregătesc aparatura, luminile... Pentru mici retuşuri, avem oglindă la baie. Prima uşă pe stânga.

Dacă până acum Daria reuşise să-şi stăpânească emoţiile, perspectiva imediată a interviului îi urcase pulsul. Dintr-odată, avea nevoie de aer.

Merse la baie, deschise geamul şi trase prima gură de oxigen până în

fundul plămânilor. Apoi se calmă, respiraţia precipitată revenind la normal. În oglinda mare, dreptunghiulară, nu arăta tocmai bine, avea cearcăne şi-i lipsea orice urmă de machiaj. Măcar părul îi stătea satisfăcător, şi-l vopsise joia trecută într-o nuanţă castanie.

Ca să evite un previzibil dezastru, decise că avea prea puţin timp pentru un make-up reuşit, discret. Şi nici nu era convinsă că ar fi fost o idee bună. În fond, lumea urma să vadă mai bine suferinţa de pe faţa ei. Una reală, nu artificială, contrafăcută, cum fusese în cazul Vandei.

George Constantinescu avea camere video montate pe trepied care filmau din unghiuri diferite. În mod normal, lucra cu doi operatori, însă acum era prea târziu ca să-i cheme, trebuia să se descurce singur, să filmeze fără prim-planuri. O invită pe Daria să stea pe unul dintre cele două fotolii, îi montă microfonul, pe urmă şi-l puse şi el, înainte de a porni înregistrarea.

— Sunteţi bine, putem începe?... OK... Salut şi bine v-am regăsit la o nouă ediţie a emisiunii G-Show, cu George Constantinescu. O avem invitată în studio pe doamna Daria Zaharia, soţia lui Dragoş Zaharia, despre care vuieşte toată presa de douăzeci şi patru de ore încoace. O să intrăm direct în subiect. Doamnă Zaharia, aţi urmărit interviul cu Vanda Roca?

— Sigur că da. Ăsta a fost şi motivul pentru care v-am sunat. S-au lansat nişte acuzaţii foarte grave, neadevărate, despre soţul meu, care, din păcate, în acest moment se află în imposibilitatea de a da declaraţii. După cum ştiţi, este implicat într-o anchetă.

— Şi dumneavoastră aţi considerat că ar fi bine să lămuriţi anumite lucruri, în numele soţului...

— Exact. Sunt soţie şi mamă, mă doare să văd cum diverse persoane îi terfelesc numele. Îl cunosc foarte bine pe Dragoş, îl iubesc şi ştiu că este nevinovat.

— OK, atunci haideţi s-o luăm cu începutul. Vanda Roca susţine că aţi făcut meditaţii cu fiul ei, la limba engleză.

— Într-adevăr, aşa ne-am cunoscut. Apoi Tudor, copilul familiei Roca, s-a împrietenit cu Mihai, băiatul nostru. După meditaţii, mai stăteam de vorbă cu doamna Vanda Roca. În general, despre şcoală, educaţie...

— Deci puteţi spune că aveaţi o relaţie apropiată.

— Da... Am fost invitaţi la ziua lui Tudor, am considerat-o pe Vanda drept prietenă... Pentru că în ultima perioadă atât eu, cât şi ea, începuserăm să vorbim inclusiv despre problemele de familie, despre lucruri care ţineau de intimitatea cuplului.

— Înţeleg că v-aţi împrietenit.

— Eu, cel puţin, aşa am socotit... Cine mă cunoaşte ştie că nu sunt genul de femeie care să-mi expun viaţa în public, în faţa oricui.

— Şi, în acest context, ce părere v-aţi format despre familia Roca?

— Cum să vă spun, aş vrea să fiu cât se poate de onestă. Aş minţi dacă aş pretinde că până acum am avut vreo urmă de îndoială cu privire la caracterul Vandei Roca. M-am bucurat că băieţii noştri se înţelegeau foarte bine... Aşa cum, de altfel, era şi relaţia mea cu Vanda... Una de amiciţie fără rezerve.

George lăsă intenţionat câteva momente de linişte, cât să bea apă şi să pregătească următoarea întrebare.

— E adevărat că Vanda Roca i-a oferit un job soţului dumneavoastră, la revista pe care o conduce?

— Da, propunerea a venit din partea ei... Dragoş era în căutarea unui loc de muncă stabil. Ştiţi cum e cu actorii, sunt perioade în care îşi găsesc mai greu un proiect de teatru, de film sau de televiziune... E adevărat, începuserăm să avem probleme cu banii, pentru că locuinţa din Voluntari e luată pe credit ipotecar. Apoi, mai sunt şi nevoile unui copil de şapte ani, iar cu salariul meu de profesoară, vă daţi seama... Aşa că propunerea Vandei a picat bine, deşi Dragoş nu mai lucrase niciodată ca jurnalist.

— Aşadar, aveaţi motive să fiţi recunoscătoare familiei Roca... în special Vandei Roca.

— Da, fără discuţie. Lui Dragoş părea să-i placă noul loc de muncă... Se acomodase, cred... deşi nu-i fusese deloc uşor în primele săptămâni.

— Soţul dumneavoastră v-a povestit ceva despre relaţia profesională, sau de altă natură, cu Vanda Roca?

— Mi-a spus puţine lucruri. Pozitive, în general... Din câte ţin minte, mi-a povestit că Vanda Roca l-a ajutat să se integreze în noul colectiv... La început, l-a dat pe mâna unei colege... Alina parcă. Ea l-a îndrumat, i-a arătat ABC-ul meseriei... Nimic special, care să-mi atragă atenţia în mod deosebit.

— Dar l-aţi simţit *altfel* în perioada cât a lucrat la revistă? Adică, era poate mai distant, mai rece cu dumneavoastră... mai aerian?

— Vreţi să spuneţi, cum sunt bărbaţii îndrăgostiţi... Nu, categoric! Nu mi-a dat de înţeles că ar avea pe altcineva.

— Mă rog, fiind actor, poate că...

— Este actor, într-adevăr... însă îl cunosc de atâţia ani, îmi dau seama când are cea mai mică problemă.

— Vanda Roca pretinde că a avut o discuţie cu soţul dumneavoastră... că acesta i-ar fi făcut avansuri într-un mod destul de brutal.

— Daţi-mi voie să vă spun, răspicat, că Vanda Roca minte! Da, pot crede că Dragoş a flirtat cu altă femeie... Şi da, pot crede că a greşit faţă de mine, faţă de jurământul nostru de fidelitate... Într-o căsnicie, se mai întâmplă, ştiţi foarte bine... Dar nu pot crede că Dragoş ar fi agresat o femeie, nici măcar

verbal... Fie ea şi Vanda Roca.

— Permiteţi-mi să vă amintesc incidentul de la postul de televiziune VIP TV, cu producătorul bătut de soţul dumneavoastră. Sunt voci care pretind că, în unele situaţii, Dragoş Zaharia devenea coleric, violent chiar. De ce n-aţi crede, păstrând proporţiile, că un astfel de incident ar fi avut loc şi în sediul revistei RST, între Vanda Roca şi soţul dumneavoastră?

— Pentru că îl cunosc pe Dragoş mai bine decât oricine. Nu ar agresa o femeie nici mort! Iar să spui că a făcut o obsesie pentru tine şi că este un psihopat mi se pare culmea tupeului şi a minciunii... Asta m-a indignat cel mai tare. Cum să pretinzi aşa ceva?! Pe Dragoş îl ştiu atâţia oameni, cu bune şi cu rele, a avut relaţii şi cu alte femei înaintea mea. Sunt convinsă că niciuna nu a văzut în el un obsedat sexual, un psihopat, aşa cum încearcă să-l descrie Vanda Roca, minţind cu nerușinare.

Se aprinsese destul de tare, se temea ca nu cumva să-şi iasă din minţi, la nervi, şi să strice totul. Să izbucnească într-un plâns isteric sau să ţipe la George.

Luă o gură de apă, lăsându-l pe moderator să rumege informaţiile, în căutarea celei mai potrivite continuări.

— De ce credeţi că ar minţi Vanda Roca?

— Nu ştiu... Şi eu m-am întrebat, fără să găsesc deocamdată un răspuns.

— Am înţeles că soţul dumneavoastră are mâna ruptă. V-a povestit în ce împrejurare şi-a rupt-o?

— Da... însă aceste informaţii sunt legate de ancheta de la Parchet şi nu eu sunt în măsură să vi le dau. Îmi pare rău.

— Înţeleg... Ştiu că este o întrebare dificilă, delicată. În alte condiţii, nu v-aş fi pus-o. Dar... aţi avut vreodată dispute violente cu soţul dumneavoastră? V-a lovit, a ţipat, a fost agresiv?

— Mă surprinde faptul că insistaţi. Da, a fost agresiv, poate, cu alţi bărbaţi care l-au supărat. Cu mine, niciodată! Şi nici cu alte femei, ca să fie clar!

— Deci în ultima perioadă a fost OK, n-aţi avut dispute în familie.

— Dacă vă referiţi la ameninţări sau bătăi, nu! Discuţii în contradictoriu sunt în orice cuplu din ţara asta.

— Soţul dumneavoastră îl cunoştea pe Viktor Roca?

— Da... Au stat puţin de vorbă la petrecerea la care am fost atunci, la ziua lui Tudor Roca. Atât.

— Şi v-a relatat conţinutul acelor discuţii?

— Nimic special, din câte îmi amintesc.

Interviul fu întrerupt de un apel telefonic. Deranjat, George Constantinescu îşi scoase mobilul din buzunar şi îl închise.

— Mă scuzaţi... Să revenim. Am întrebat-o pe Vanda Roca, vă întreb şi pe

dumneavoastră... Din ce-a apărut în presă, reiese că Dragoş Zaharia şi-a pierdut telefonul mobil în casa familiei Roca, probabil în seara zilei de vineri. Aveţi idee ce ar fi căutat soţul dumneavoastră acasă la familia Roca, în lipsa Vandei?

— Da, am idee... Şi aici, Vanda Roca minte. Ştia foarte bine ce treabă avea Dragoş la ea acasă. Nu e vorba despre infidelitate, dacă la asta vă gândiţi. Dar, încă o dată vă spun, aceste informaţii ţin de competenţa Poliţiei. Doar ei vi le pot furniza... Îmi pare rău, nu mă eschivez, dar sper să mă înţelegeţi.

— Credeţi că soţul dumneavoastră ar fi fost capabil să intre prin efracţie în locuinţa familiei Roca, dintr-un motiv rămas deocamdată în ceaţă?

— Exclus! Dragoş are o mie de defecte şi de calităţi, dar printre primele nu se numără predispoziţia pentru încălcarea legii. A luat două amenzi rutiere, mari şi late, dacă asta consideraţi că ar putea fi relevant.

— În concluzie, dumneavoastră susţineţi că afirmaţiile Vandei Roca sunt nereale... Dacă astfel ar sta lucrurile, aţi găsit vreo explicaţie? De ce ar fi minţit doamna Roca, totuşi?

— Mi-aş dori să ştiu, aş da orice pentru asta. Ce pot să vă spun este că, atunci când eram prietene, mi-a făcut unele mărturisiri. Mi s-a plâns, ca de la femeie la femeie.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu căsnicia ei... Mi-a dat de înţeles, fără să intre în detalii, că Viktor Roca se purta foarte urât cu ea. Şi cu Tudor... Pe moment, mi s-a părut că exagerase, că voia să mă facă să uit de problemele mele cu banii, cu jobul lui Dragoş... Adică, uite, vezi, Daria, nici la mine lucrurile nu stau tocmai roz, deşi din afară, de la distanţă, se vede altceva. Mi-a zis chiar că se gândea serios să divorţeze...

12.

Horia Manolache ajunse la birou devreme, ca de obicei. În sediul Poliţiei Capitalei, odată cu el îşi făcuseră intrarea şi doi suspecţi de furt din buzunare. Fuseseră imobilizaţi în staţia de metrou Gara de Nord 1, după un flagrant surprins de un agent sub acoperire. Indivizii aveau mâinile încătuşate şi păreau resemnaţi. Probabil ştiau procedura, nu erau debutanţi într-ale meseriei.

De mai bine de cincisprezece ani, comisarul de la Serviciul Omoruri îşi respecta ritualul de dimineaţă. Intra în birou la 7:30, îşi făcea singur cafeaua la filtru, pe care o savura la fereastră, privind în curtea interioară, de obicei pustie la acea oră. Apoi îşi scotea agenda din sertar şi citea presa până pe la opt, luându-şi uneori notiţe. Ca şef de serviciu numit provizoriu, cu doar trei luni în urmă, avusese posibilitatea să se mute într-un birou cu anticameră şi secretară, chiar fusese rugat, însă, în mod straniu pentru majoritatea colegilor, alesese să rămână cu inspectorul Liviu Ifrim. Cei doi îşi creaseră o rutină, fiecare îşi ştia bine locul şi rolul în angrenaj, se completau reciproc şi, în cazul lor, schimburile divergente de opinii arareori se lăsau cu scântei. În timp ce inspectorul Ifrim tindea să devină impulsiv, să ia decizii riscante, la cald, bazându-se în primul rând pe instinct, colegul său mai experimentat învăţase cum să-l tempereze fără să-i ştirbească din orgoliu.

În mod firesc, odată cu funcţia interimară obţinută după surprinzătoarea ieşire la pensie a fostului şef (ulterior angrenat într-o firmă privată de securitate), comisarul Manolache preluase hârţogăraia aferentă birocraţiei, cu documente aterizate zilnic pe biroul său, la semnat. Trebuia să le citească pe toate, fapt ce-l scotea din ritm, îi mânca un timp preţios în care s-ar fi putut dedica studierii unor dosare. În special crimele cu autor necunoscut îi dădeau bătăi de cap, pentru că, la finalul anului, la ora bilanţului, devenise obligaţia lui să justifice în faţa conducerii fiecare eşec.

De câteva zile, lăsase baltă orice altă activitate de supraveghere şi coordonare, pentru a se ocupa exclusiv de dosarul lui Viktor Roca. Primise semnale clare, atât din partea procurorului Rusu, cât şi a şefilor direcţi, aşa că urma să trateze cazul cu maximă atenţie şi să-l rezolve cu prioritate. Era de înţeles, interesul opiniei publice ajunsese la cote paroxistice, toată lumea aştepta deznodământul. Aştepta ca Poliţia să-l indice, fără dubii, pe autorul unei presupuse crime care ajunsese să fie comentată până şi în ultimul cătun din vârf de munte. Ştirea fusese preluată inclusiv de agenţiile străine. Nu

doar pe procurorul Rusu îl sunaseră şefii din Ministerul Public, ca să dea explicaţii, în urmă cu douăzeci şi patru de ore, comisarul Manolache se trezise cu un telefon din partea ministrului de Interne. Iniţial, crezuse că-i o glumă proastă a vreunui coleg. Dar nu, însuşi ministrul avea un interes major să urmărească evoluţia anchetei şi să primească informaţii calde, direct de la sursă. Chiar îl rugase pe comisar să-i solicite ajutorul, pentru a-i pune la dispoziţie oameni, resurse materiale, ponturi de la serviciile de informaţii, orice ar fi avut nevoie pentru desfăşurarea rapidă a investigaţiilor, în cele mai bune condiţii.

Atât comisarul Manolache, cât şi inspectorul Ifrim erau conştienţi de faptul că dosarul Viktor Roca ar putea fi principalul reper al carierei lor. Iar asta le punea pe umeri o presiune uriaşă.

În curtea interioară, două angajate de la Serviciul Contabilitate fumau savurându-şi cafeaua de dimineaţă. Comisarul le privi absent de la fereastra aflată la etajul trei. Femeile râdeau zgomotos, păreau într-o dispoziţie excelentă, grijile lor cotidiene se rezumau la cifrele seci de pe statele de plată. Altfel, o nouă zi, aceeaşi rutină, în care puţinele momente reconfortante erau cele de la fumoar.

Revenit la birou, comisarul îşi deschise laptopul şi agenda. I-ar fi luat foarte mult să citească tot ce se scrisese despre cazul Roca. Noroc că informaţiile cu adevărat relevante se cam repetau, le ştia pe de rost. Singura noutate într-adevăr demnă de interes fusese apariţia interviului cu Daria Zaharia. Soţia suspectului numărul unu vorbise cu jurnalistul George Constantinescu în urma acuzaţiilor Vandei Roca.

Comisarul ascultă cu atenţie declaraţiile Dariei şi îşi notă scurte observaţii. Părea să fi descoperit un nou fir, o altă perspectivă. În special finalul îl punea pe gânduri. Să fi fost soţii Roca în pragul divorţului? Declaraţia fotografului de la revista RST îl va lămuri în ce măsură erau reale afirmaţiile lui Dragoş Zaharia cu privire la poza compromiţătoare, cu aşa-zisa amantă a lui Viktor Roca.

Când îşi făcu apariţia inspectorul Ifrim, cu cinci minute înainte de ora opt, şeful Serviciului Omoruri tocmai termina de notat ultimele întrebări la care intenţiona să găsească răspunsuri în cursul zilei.

— ’Neaţa, şefu’!

— Salut... Vezi că ai cafea.

Poliţistul se duse la filtru şi puse mâna pe vasul din sticlă. Era cald. Îşi turnă în cană.

— Mersi... Ce noutăţi mai scriu dragii noştri labagii din presă?

— Soţia lui Zaharia i-a dat interviu lui Constantinescu.

Vestea îl făcu pe Ifrim să pufnească. Scuipă cafeaua pe mochetă.

— Pe bune?!!! Băi, eşti nebun?!

Merse repede la laptop şi-l deschise.

— Unde, pe YouTube?

— Da.

— Şi, ce zice?

— Nimic spectaculos... Finalul mi se pare interesant. Vocea Dariei se auzi din nou în încăpere, întreruptă de întrebările jurnalistului.

Inspectorul stătea ca pe ghimpi, se ridică de pe scaun, agitat. Investigaţia în dosarul Roca îl prinsese, îi plăcea că se afla printre protagonişti, că avea un cuvânt de spus în această poveste. Nu-l uitase pe procurorul Rusu, care se opusese propunerii de arestare a lui Zaharia, dar avea o vorbă: cine râde la urmă, râde mai bine. Intuiţia lui arareori dăduse greş. Intuiţia şi mirosul fin, de câine poliţist campion la depistarea urmelor, îl conduceau într-o singură direcţie. Spre Dragoş Zaharia!

— Tipa blufează, clar! îşi dădu cu părerea Ifrim, imediat după ce ascultă interviul Dariei.

— De ce zici asta?

— Pentru că ne trimite după fentă! Uau! Vanda Roca voia să divorţeze! Ca să vezi ce nefericită era! Şi nevasta milionarului i-o spune cui? Tocmai unei amărâte de profesoare din Voluntari, întâmplător soţia suspectului numărul unu! E cusută cu aţă albă, Horia.

— Şi dacă ceea ce pretinde Daria Zaharia este purul adevăr? Dacă cineva din anturajul Vandei ne confirmă chestia asta?

— Aş fi foarte curios să văd cine...

— Poate Elvira? Prietena ei cea mai bună.

Îşi consultă agenda.

— Mi-am notat aici. Ar trebui să ajungă în Bucureşti la 11:30. Cursa Blue Sky de Londra... Să lămurim şi aspectele rămase neclare din declaraţia lui Dragoş Zaharia, care se bate cap în cap cu declaraţia Vandei Roca.

Poliţiştii aveau un mare semn de întrebare: Vanda Roca rămăsese în redacţie în seara respectivă, fapt confirmat de unul dintre angajaţii ei, în timp ce Dragoş Zaharia pretindea că plecase împreună cu şefa lui, acasă la Elvira.

Comisarul îşi trecu mâna prin părul negru, tuns periuţă.

— Nu înţeleg cum ar fi putut şti Zaharia unde locuieşte Elvira, dacă Vanda nu i-a spus nimic.

— Nu-i exclus s-o fi urmărit într-una din zile, opină inspectorul. Dacă te-ar refuza o femeie-beton ca Vanda, pentru care ai făcut o adevărată obsesie, tu cum ai proceda?

Manolache avea îndoielile lui. Da, Dragoş Zaharia îi minţise. Da, ar fi putut

fi obsedat de Vanda. Dar psihopat?! Parcă era prea mult. Portretul pe care i-l creionase pe baza propriilor observaţii trebuia cât mai repede confirmat sau, dimpotrivă, infirmat de profilul psihologic. Specialistul lor încă lucra, strângea date inclusiv de pe reţelele de socializare. Dragoş fusese de acord să facă testul cu detectorul de minciuni, prilej bun ca *profilerul* de la Poliţia Capitalei să obţină alte informaţii despre suspect. În afară de cele culese de la prieteni, vecini, rude şi foşti colegi. Puse cap la cap, ar fi urmat să-i dezvăluie comisarului în ce măsură Dragoş Zaharia avea trăsăturile unui psihopat. Rezultatul ar fi cântărit decisiv, i-ar fi deschis calea către continuarea anchetei într-o direcţie clară.

Comisarul termină de scris în agendă, apoi făcu un preambul pentru planul de bătaie.

— Deci, să recapitulăm, Liviule... Ce avem la dosar ca probe materiale indubitabile?

— Păi... punctul unu: amprentele suspectului în casa familiei Roca.

— Corect. Doi...

— Petele de sânge. Rezultatele ADN confirmă bănuielile noastre.

— Bun. Trei...

— Telefonul mobil al suspectului.

— Patru...

— Alte pete de sânge, provenite de la Viktor Roca. La fel, rezultatul ADN confirmă. S-au luat probe de pe periuţa de dinţi şi pieptănul presupusei victime.

— Foarte bine. Până aici, perfect...

— Cinci: înregistrările camerei de supraveghere, mai întâi cu Viktor Roca şi apoi cu suspectul... Deocamdată, atât. Din păcate, nimic interesant la maşina lui Zaharia, futu-i mama mă-sii de treabă.

Criminaliştii prelevaseră probe din portbagajul şi din interiorul maşinii lui Dragoş încă din dimineaţa zilei de luni, după prima declaraţie dată de suspect. Acum, cea mai mare problemă era faptul că le lipsea cadavrul. Şi nici nu aveau o explicaţie despre cum ar fi reuşit presupusul criminal să-l scoată din casă.

Pana de curent fusese provocată, cel mai probabil, de Dragoş Zaharia. Enel le notificase faptul că pe strada din Voluntari unde locuia familia Roca nu fuseseră întreruperi sau alte incidente la reţea imputabile firmei de distribuţie. Pe de altă parte, poliţiştii nu găsiseră amprente la tabloul electric, altele decât ale Vandei, fapt explicabil, de altfel. Umblase la siguranţe. Grădinarul, *domnul Nicu,* discutase cu inspectorul Ifrim. Îi confirmase apelul Vandei, care îl întrebase cum putea rezolva rapid problema.

Chiar dacă locuinţa familiei Roca se afla, cumva, la oarecare distantă fată de vecini, criminalul ar fi riscat enorm să iasă pe poarta casei cu corpul lui Viktor Roca în spinare. Varianta mai plauzibilă indica un traseu prin spatele proprietăţii, către gardul dinspre nord-est, aflat la capătul unui drum pietruit, cufundat în întuneric, cu multe gropi adânci, aproape impracticabil în perioadele ploioase. Dragoş Zaharia ar fi abandonat cadavrul peste gard, urmând să-l recupereze cu maşina, după ce ieşea pe poartă.

Doar că poliţiştii nu găsiseră indicii în curte, nici cu ajutorul câinilor dresaţi. Existau, însă, pe camerele de supraveghere ale unor vecini, două înregistrări cu maşina lui Dragoş Zaharia întorcându-se spre Bucureşti. Între sosirea în faţa uşii familiei Roca şi plecarea acestuia – surprinsă de respectivele camere video, aflate pe aceeaşi stradă, la circa 800 de metri distanţă – poliţiştii calculaseră un interval de aproximativ 17 minute. După părerea comisarului, cele 14 – 15 minute rămase la dispoziţia suspectului i-ar fi fost insuficiente să comită crima şi să ridice cadavrul peste gardul din spatele casei. În disperare, probabil riscase şi-l scosese pe poartă.

Horia Manolache îşi verifică ceasul.

— Mda... La 9:20 avem întâlnire cu doctorul Pompiliu Tudose. Pe urmă, direct la aeroport.

— Cu dom' doctor unde ne vedem?

— La cabinet... Clinica Regina Ana. Ne-a rugat să nu întârziem.

— Şi după aeroport?

— Aş zice să tragem o fugă la redacţia RST. Să vorbim cu tipa care i-a fost mentor lui Zaharia.

— Care tipă?!

— Alina... ziarista.

— Aha... OK, abia aştept... Ce-mi plac ziaristele astea băgăcioase, care şi-o trag pe sistem barter. Sex contrainformaţii pe surse.

— De unde ştii că-i genul?!

— Am eu un *feeling.* Am început să le cunosc, ce naiba, Horia. Toate-s ahtiate să apară pe prima pagină.

— Şi? Ai de gând să faci un barter?

Îl privi tăios, pe sub sprâncene. Asta le mai lipsea, un alt scandal cu procurorul Rusu, din pricina scurgerilor de informaţii.

— Glumeşti?...

— Deloc.

— Stai liniştit. Ţi-am promis, nu-s nebun.

— Rusu ne-ar face zile fripte.

— Mă doare-n cur de Rusu, pe bune! Nu-mi pare rău pentru data trecută. A meritat... Stai să-l vezi la sfârşit, cum se umflă-n pene pe spatele nostru...

Un bou, numai gura-i de el! Vezi Doamne, ne coordonează... Coordonează pe mă-sa!

Inspectorul îl antipatiza, în mod evident, pe procurorul Rusu. Fusese luat peste picior de vreo două ori, iar de atunci jurase să se revanşeze cu orice ocazie. Dar în cazul Roca, după primul incident, îi promisese lui Horia că n-o să mai dea informaţii pe surse.

Telefonul de interior zbârnâi pe biroul comisarului.

— Bună, Mia... Hai, vino repede, că plecăm.

Domnişoara Mia fusese preluată de Manolache de la fostul şef al Serviciului Omoruri. Toţi se chinuiseră, în zadar, să afle ce bărbat puternic şi influent pusese o vorbă bună ca să lucreze în Poliţie. Din punct de vedere fizic, arăta ireproşabil, iar asta nu făcea decât să le dea apă la moară celor care insinuau că ar fi amanta vreunui chestor. Însă aspectul exterior al Miei contrasta flagrant cu capacităţile ei cognitive, terminase cu greu o facultate particulară obscură, iar jobul de secretară la Poliţia Capitalei îi depăşea în mod clar competenţele. Şi asta în special datorită firii dezordonate şi a modului foarte superficial în care trata sarcinile din fişa postului. Era conştientă că, indiferent de comportamentul la locul de muncă, avea spatele asigurat, iubitul (sau amantul) i-ar fi pus repede la punct pe eventualii cârcotaşi.

Intră în birou fără să bată la uşă, odată cu un val de parfum scump, împrăştiat fără discernământ. Dacă ar fi amanetat piesele vestimentare, ceasul şi bijuteriile Miei, inspectorul Ifrim s-ar fi descurcat cel puţin şase luni fără leafă.

Bărbatul o privi lung, pofticios, în timp ce Mia îi dădu comisarului mapa zilnică, aplecându-se peste birou cât să-l lase cu gura căscată pe inspector. Fusta strâmtă, peste genunchi, crăpată la spate, ar fi trecut neobservată doar într-o mănăstire de eunuci.

— Aveţi aici două cereri pentru concedii de odihnă, un fax de la minister, de la domnul subsecretar Afloroaiei, o expertiză criminalistică şi... procesele-verbale pentru recepţia lucrării de la etajul trei.

— Ce lucrare?!

— Păi, firma care a înlocuit gresia, faianţa şi termopanele de la toaletă.

— Trebuie să semnez şi eu?!

— Da, domnule comisar... Uitaţi aici, sunteţi al doilea pe listă, mai urmează încă patru semnături, până la comandant. Să poată face plăţile doamnele de la Serviciul Contabilitate.

— Bine, hai că semnez acum, să-ţi iei de-o grijă... Poftim, trimite-o mai departe.

Îi întinse procesul-verbal, iar Mia îşi reluă poziţia verticală, lăsându-l pe

inspector fără perspectivă.

— Mulţumesc... Să comand ceva pentru prânz sau...?

— Nu, mersi. Mâncăm în oraş... Mia, dacă mă caută cineva de la minister, te rog să mă suni.

— Da, sigur, cum să nu! Să aveţi o zi minunată, domnilor!

Le întoarse spatele şi ieşi graţioasă, trăgând uşa după ea mai tare decât şi-ar fi dorit. Zgomotul îl făcu pe Ifrim să tresară.

— Ce pocnitoare...

O spusese pentru el, însă suficient de tare încât să audă şi comisarul.

— Pardon?!

— Scuze, mi-a scăpat... Mia e o tipă de zahăr!

Îi zâmbi ironic şefului, care simţise un imbold să intervină, măcar formal. Avea aceeaşi părere despre secretară, chiar dacă evita să şi-o exprime în public, din motive lesne de înţeles.

Şoferul aflat la dispoziţia comisarului îi aştepta la volan, în Loganul alb din parcare.

— 'Neaţa! Unde mergem, şefu'?

— Clinica Regina Ana.

— Am înţeles. Pornim.

Manolache preluase funcţia interimară cu tot cu şofer şi secretară, cum se întâmpla de obicei. Dacă la adresa Miei ar fi avut o groază de obiecţii, şi pe bună dreptate, şoferul părea un tip OK, îşi făcea treaba conştiincios, nu întârzia niciodată şi vorbea puţin, la obiect, cât să nu deranjeze. Găsise în el omul potrivit, faţă de care îndrăznise să-şi descarce necazul.

Comisarul trecuse printr-un şoc emoţional puternic, divorţase, iar copilul de cinci ani rămăsese la soţie. Care soţie nu-şi exprimase nemulţumirile şi angoasele decât mult prea târziu, când deja luase brutal decizia, fără să se consulte, fără să încerce o mediere. Problemele de după apariţia copilului o copleşiseră, se simţise singură, fără sprijinul lui Horia, plecat mai toată ziua la slujbă. Uneori şi nopţile, deseori şi în weekend. Nu, asta nu era viaţă! Într-o sâmbătă, îşi făcuse bagajele şi plecase cu copilul la părinţi, lăsând pe masa din bucătărie un bileţel cu doar patru cuvinte mari şi late: *Îmi pare rău, divorţez!*

Chiar dacă activitatea de la birou nu-i lăsa timp pentru meditaţie şi reflecţii, Horia Manolache era un familist convins, o iubea enorm pe fetiţa lui. Decizia unilaterală a soţiei căzuse de nicăieri, ca o ghilotină. Oricât încercase să facă abstracţie, să fie pozitiv, să se canalizeze doar pe rezolvarea dosarelor, imaginea dureroasă a Andei îl însoţea peste tot, ca un pumnal înfipt în spate. O vedea săptămânal şi la fiecare despărţire i se rupea sufletul. Iar fosta soţie părea de fier, insensibilă la suferinţele lui.

Partenerul comisarului avea probleme de altă natură. Se însurase cu o scorpie plină de venin, cu gura mare, nemulţumită de viaţă, la modul general, şi de veniturile soţului, în mod special. *Cum de alţi poliţişti se descurcă, au vilă şi trei maşini, iar tu eşti un neica-nimeni? Uite cu cine m-am măritat! Că mă ceruse băiatul şefului de la Vama Sculeri şi m-am luat după chemarea inimii... Vezi Doamne, eram îndrăgostită de un tânăr şi promiţător poliţist... Aşa-mi trebuie, dac-am fost proastă! Că nu eşti în stare să mă duci în concediu nici măcar la bulgari, cu leafa ta de muritor de foame!*

Nu aveau copii, iar el îşi găsise refugiu în braţele unei femei mai înţelegătoare. Evident, fără ştirea scorpiei. O cunoscuse la salonul de frizerie, era hair-stylist, tocmai se despărţise urât de fostul prieten şi descoperise în poliţist bărbatul potrivit picat la momentul potrivit. Relaţia lor adulterină se derula de aproape opt luni, într-un secret absolut. Ifrim evitase să-i spună până şi partenerului său, Manolache. Trăia cu spaima ca nu cumva să afle nevastă-sa, în cine ştie ce împrejurări nefaste. Casa era pe numele ei şi părinţii o ajutau cu bani, aveau afaceri într-un complex comercial angro.

Inspectorul manifesta un adevărat cult pentru femeile puternice, independente, sigure pe capacitatea lor de a-şi croi un drum în viaţă fără un sprijin material susţinut din partea bărbaţilor. O simpatiza pe Vanda Roca, în pofida aparenţei că ar fi profitat de situaţia financiară a soţului ei. Conducea cu mână de fier revista RST, o afacere al cărei succes i se datora în proporţie de sută la sută. Vedea diferenţe ca de la cer la pământ între Vanda şi nevastă-sa, o fostă copilă de bani gata, ale cărei pretenţii exagerate se îndreptau exclusiv asupra celor din jur, niciodată asupra propriei persoane.

De aceea, pentru inspectorul Ifrim, vinovăţia lui Dragoş Zaharia – un aventurier de doi lei, care se credea mascul feroce – era întotdeauna mai presus de orice bănuială în comparaţie cu implicarea Vandei în dispariţia lui Viktor Roca.

Şoferul opri în curtea clădirii moderne din oţel şi sticlă, cu patru etaje şi o parcare mică, insuficientă. Rămase la volan, în spatele a doua maşini inscripţionate cu sigla clinicii medicale Regina Ana, în timp ce poliţiştii merseră la recepţie. Ajunseseră cu zece minute mai devreme, erau aşteptaţi.

Cabinetul doctorului Pompiliu Tănase, de la etajul trei al clădirii, avea vedere frontală spre bulevard, prin fereastra mare cât peretele. Medicul îi servi pe poliţişti cu cafea, atrăgându-le atenţia că peste fix 50 de minute urma să intre în operaţie. Aşadar, timpul său era limitat.

— Cu ce v-aş putea fi de folos?

Întrebarea îi ridică mingea la fileu comisarului, care îl întrebă fără menajamente despre relaţia cu Vanda Roca.

Doctorul Tănase vru să ştie dacă discuţia lor era una oficială. Auzise, firesc, despre dispariţia lui Viktor Roca.

— Neoficială, domnule doctor, îi răspunse Manolache. În felul ăsta, evităm pierderea unui timp preţios. Ar fi urmat să vă citărm la Poliţie, în calitate de martor.

— Martor?! Nu înţeleg. În ce sens?

— Toate persoanele care pot ajuta la rezolvarea acestui dosar intră la categoria martori.

— Aha... Şi cu ce v-aş fi eu de folos, în mod concret?

— Ne interesează în ce context aţi cunoscut-o pe Vanda Roca.

— Da... Am fost colegi de facultate. De grupă, chiar...

Inspectorul Ifrim făcu ochii mari.

— Doamna Roca este absolventă de Medicină?!

— Da! Nu ştiaţi?! Dar nu a profesat niciodată. Nici măcar un minut... în fine, ne-am căsătorit în ultimul an de facultate, iar în urmă cu circa opt ani am divorţat... Avem împreună un copil... Pe Tudor.

De data asta, fu rândul comisarului să ridice din sprâncene.

— Tudor Roca este băiatul dumneavoastră?!

— Da. Vanda rămăsese însărcinată când ne-am despărţit...

— Şi când v-aţi despărţit... fosta soţie îşi începuse relaţia cu Viktor Roca?

— Nu... însă nu vă pot spune cu certitudine... S-a recăsătorit după naşterea lui Tudor.

— Domnul Roca ştia al cui este copilul?

— Dacă nu ştia, a aflat. Am discutat cu el o singură dată.

Poliţiştii schimbară priviri, amândoi ar fi vrut să-i pună următoarea întrebare. Ifrim cedă în favoarea şefului.

— Vă vedeţi cu Tudor?

— Vanda nu i-a spus, din păcate... Viktor Roca a insistat ca după căsătorie Tudor să poarte numele său şi să evite orice legătură cu mine... E trist, cumva a trebuit să mă resemnez... Vanda m-a rugat să las lucrurile aşa, să nu-l bulversăm pe Tudor.

— Bine, dar...

— Ştiu ce vreţi să spuneţi. Eu nu l-am cunoscut pe fiul meu... S-a născut în casa lui Viktor Roca. Şi s-a întâmplat să o întâlnesc la scurt timp pe actuala soţie, cu care am doi copii.

Le arată pe birou fotografia de familie înrămată, cu soţia şi copiii.

— Suntem fericiţi... Chiar dacă port în suflet această mare mâhnire... Am făcut-o de dragul Vandei, m-a implorat să mă retrag, altfel relaţia ei cu Viktor ar fi avut de suferit.

În sfârşit, inspectorul Ifrim îşi luă inima-n dinţi şi continuă dialogul,

lăsându-l pe comisarul Manolache să pregătească finalul.

— Deci, în certificatul de naştere, Viktor Roca apare ca fiind tatăl.

— Exact.

— Ne puteţi descrie, în câteva cuvinte, perioada în care aţi avut relaţia cu doamna Roca?

— Desigur... Ne-am iubit cu pasiune, fără dubii... Ne ştiam din primul an de facultate. Iniţial, mi s-a părut o tipă foarte puţin abordabilă, arogantă chiar... Apoi, când am cunoscut-o mai bine, mi-am dat seama că eram compatibili din multe puncte de vedere.

— Locuiaţi... unde anume?

— Într-o garsonieră închiriată, undeva în sectorul 1. Eu nu sunt din Bucureşti, iar părinţii Vandei stăteau într-un apartament de două camere... în fine, odată cu începerea perioadei de rezidenţiat, plănuiam să facem un credit imobiliar, să ne luăm locuinţă.

— Şi... cum credeţi că s-a produs ruptura?

— Habar n-am... Nu mi-a reproşat ceva, în mod particular. Certurile noastre, puţine câte au fost, rareori au degenerat... Vanda mă înjura scurt şi pleca repede, nu stătea la discuţii... Avea o latură mai întunecată, greu de descifrat, ca şi cum suferise o traumă şi se ferea de mine, ştiind că fiecare moment tensionat risca să-i dezvăluie micul secret condamnabil... Pot greşi, evident, dar asta a fost senzaţia.

— Când v-a anunţat că urmează să aveţi un copil?

— Păi... ne-am căsătorit pe 11 noiembrie şi la sfârşitul lui decembrie, chiar în Ajunul Crăciunului, mi-a spus că-i însărcinată.

— Era fericită?

— Fericită este... exagerat spus... O singură dată cred că am văzut-o pe Vanda fericită.

— Când?

— La Starea Civilă, după ce-am primit certificatul de căsătorie.

— Şi dumneavoastră, cum aţi reacţionat atunci... când v-a anunţat despre sarcină?

— M-am bucurat... O iubeam mult... În ziua în care mi-a spus că divorţează, am crezut că glumeşte.

— V-a spus de ce hotărâse ruptura?

— Nu... Singura explicaţie a fost că se simţea nefericită şi nu credea că avem un viitor împreună... *Mai târziu va fi mult prea trist,* astea au fost cuvintele ei de despărţire.

Doctorul se ridică de pe scaun, ca şi cum amorţise şi dorea să facă puţină mişcare. În realitate, se simţea stânjenit, discuţia cu poliţiştii îi răscolise amintiri dureroase, pe care se străduise să le îngroape cât mai adânc.

Comisarul Manolache îi lăsă câteva clipe de răgaz, înainte de a-l descoase mai departe.

— De atunci v-aţi mai întâlnit cu Vanda sau cu Tudor?

— Cu Tudor, niciodată... în schimb, m-am intersectat absolut întâmplător cu Vanda, în două ocazii...

Reveni la birou şi începu să se joace cu capacul stiloului.

— Prima dată la magazinul ei...

— Ce magazin?!

— Înainte de a-şi lansa revista, a avut un magazin pe Calea Victoriei... Viktor Roca a ajutat-o cu banii... Vanda era foarte pasionată de modă încă din liceu, desena haine, avea talent, îmi arătase câteva schiţe... Atunci, intrasem în magazin cu actuala soţie şi n-am putut schimba decât trei vorbe, de complezenţă.

— Pe urmă...?

— Pe urmă, am întâlnit-o acum doi ani, cred. Avea deja revista, renunţase la magazin... Am salutat-o, era într-o parcare. M-a chemat la ea în maşină şi am vorbit destul de mult.

— Despre Tudor?

— Şi despre el... Se gândea, în ultima vreme, să-i spună adevărul.

— De unde schimbarea asta de atitudine?

— Nu ştiu... Am bănuit că avea probleme cu soţul.

— Fără să vă spună ceva concret...

— Fără... Doar aşa, intuitiv... Când am întrebat-o, direct, cum se purta Viktor cu Tudor, a făcut o pauză şi apoi a încercat să mă convingă că totul era în regulă. Dar am ştiut că minţea.

— Şi aţi fi fost de acord ca Tudor să afle?

— Da, de ce nu?... Probabil că actuala mea soţie ar fi avut un mic şoc, dar este o femeie înţeleaptă, m-ar fi înţeles... I-am spus Vandei să procedeze cum crede de cuviinţă, dar să se gândească în primul rând la Tudor... Să vorbească întâi cu un psiholog. La şase ani, nu ştiu cât de uşor ar fi acceptat ideea că, de fapt, eu sunt tatăl lui biologic.

— V-a mai spus şi altceva...? Poate despre Viktor?

— Puţine lucruri, neinteresante... M-a întrebat cum îmi merge, i-am arătat poze cu copiii şi soţia. I-am dat numărul de mobil şi a rămas să mă caute dacă decide să mă prezinte lui Tudor... Nu m-a sunat.

În schimb, îi zbârnâi mobilul lui Manolache. Îl închise fără să-l verifice, moment bun ca doctorul să tragă cu ochiul la ceasul mare, cu afişaj electronic, agăţat pe perete.

— Îmi pare rău, mă aşteaptă pacientul pe masa de operaţie.

Comisarul insistă pentru o ultimă întrebare, cu scuzele de rigoare.

— Ce impresie v-a făcut Viktor, atunci când aţi discutat?

— O impresie proastă, pe scurt... Nu e genul de individ cu care m-aş împrieteni.

— Credeţi că motivul divorţului ar fi putut fi pasiunea Vandei pentru modă şi faptul că nu-şi putea împlini visul fără sprijinul cuiva?

— M-am gândit mult la asta, domnule comisar... E foarte posibil să fi fost aşa cum spuneţi...

Doctorul Pompiliu Toader le dădu cartea de vizită şi-i conduse până la lift, rugându-i ca discuţia să rămână strict confidenţială. Aveau să-l sune, în caz că doreau alte informaţii.

În maşină, în drum spre aeroport, Manolache rămase posac o vreme. Inspectorul îl scoase din amorţeală cu o întrebare foarte vagă, aparent fără vreo ţintă.

— Cum e?

Furat de agitaţia traficului, comisarul încercă să evite conversaţia sau măcar s-o amâne.

— Ce să fie?!

— Cu băiatul familiei Roca...

— Păi, nu ştiu... Tu ce zici?

— Ar fi mană cerească pentru presă.

Zâmbi larg, înainte să-l muştruluiască Manolache.

— Lasă asta... Declaraţia doctorului ar întări, cumva, ce-a spus soţia lui Zaharia.

— În ce sens?

— În sensul că e posibil ca soţii Roca să fi fost în pragul divorţului... Una dintre cauze ar putea fi comportamentul lui Viktor Roca faţă de Tudor, fiul adoptiv.

— Să presupunem că Vanda Roca intenţiona să divorţeze, spuse inspectorul. Cu ce schimbă asta datele problemei?

— Liviu, dacă Vanda se afla în pragul divorţului, poate că Daria Zaharia avea dreptate când pretindea că soţul ei nu este un agresor. Şi că Vanda nu l-a respins, aşa cum pretinde, ci dimpotrivă...

— Aşa, şi?

— Şi aici intervine mobilul... Dacă n-a fost vorba doar de un simplu accident, ci de premeditare, atunci cine avea interesul să dispară Viktor Roca?

— Şi Vanda, şi Zaharia! Avuseseră o relaţie, se iubeau, iar milionarul Roca le stătea în cale.

— Tocmai, asta înseamnă că Vanda nu îl iubea pe Zaharia! Altfel, de ce ar fi pretins că a agresat-o? Şi de ce l-ar fi folosit ca pe un instrument, ca să

scape de Roca?

— Nu ştiu... Poate a intervenit ceva, poate s-au certat între timp, poate ea s-a răzgândit cu privire la viitorul relaţiei lor... Sau a profitat pur şi simplu de incidentul neprevăzut dintre Roca şi Zaharia, ca să-şi îngroape soţul şi să arunce vina pe amant.

— Deci acceptaţi ideea că şi Vanda, şi Zaharia, sunt, în momentul de faţă, suspecţi în aceeaşi măsură.

— Nu chiar. În cazul Vandei, vorbim despre supoziţii, pe când la Zaharia avem o grămadă de probe concrete, palpabile... Ne lipsesc doar cadavrul lui Roca şi o mărturisire completă.

* * *

Şoferul opri în parcarea cu plată din spatele aeroportului. La terminalul pentru sosiri, inspectorul Ifrim scrisese pe-o hârtie A4 numele Elvirei, pe care o ţinea la vedere, pentru pasagerii care tocmai debarcaseră din cursa Londra-Bucureşti. Comisarul încercase s-o sune, însă avea mobilul închis. În ultimul mesaj, Elvira îi confirmase că va ajunge astăzi în Bucureşti. Rămăsese să se întâlnească la aeroport, la sugestia lui Manolache.

În sfârşit, femeia se opri în dreptul inspectorului. Avea un geamantan micuţ, roşu-aprins, şi o geantă scumpă, de firmă.

Îi întinse mâna poliţistului, cu un zâmbet protocolar.

— Bună ziua. Elvira Munteanu.

Apoi blonda tunsă scurt, băieţeşte, îl remarcă pe comisar, retras strategic după un stâlp. Acesta le propuse să meargă la o cafenea, chiar în incinta aeroportului. Ulterior, urmau s-o conducă ei cu maşina.

Fără a fi o femeie la fel de senzuală ca Vanda, Elvira avea un fizic atrăgător. Era îmbrăcată *casual,* cu jeanşi albi, mulaţi, curea lată, maro, cămaşă bleu descheiată până la nivelul sutienului şi sandale în ton cu poşeta. Genul de tipă slăbuţă, care fie făcea sport câte trei ore pe zi şi uita să mănânce, fie nu se îngrăşa niciodată.

Poliţiştii comandară două cafele lungi, în timp ce Elvira luă o prăjitură cu *mousse* de ciocolată.

Blonda îşi verifică ceasul.

— La două jumate ar trebui să fiu la spital. Sper să nu dureze.

— Ne încadrăm, cu siguranţă, o linişti comisarul.

— Bine... Atunci, să-i dăm drumul. Cu ce v-aş putea ajuta, domnilor?

Manolache sorbi din cafea, o atenţiona că discuţia era una pur informată, neoficială. Fuseseră nevoiţi să o abordeze la modul ăsta, cât mai rapid, pentru că ancheta se afla în plină desfăşurare şi orice minut câştigat conta.

— Înţeleg că sunteţi prietenă de mult timp cu doamna Vanda Roca.

— Da... Ne ştim din facultate... Doamne, ce tragedie! Nu mi-a venit să cred,

eram la Londra când am citit şi apoi... mi-aţi trimis şi dumneavoastră SMS-ul ăla... Săraca, trece prin nişte momente teribile... O să merg la ea s-o încurajez. Aveţi noutăţi în legătură cu Viktor?

— Deocamdată, nu... Ce-aş vrea să vă întreb... Vineri seara, înainte de-a pleca de-acasă spre aeroport, aveaţi întâlnire cu doamna Vanda Roca?

— Vineri?!

— Da, vineri seara.

— Păi, eu am ajuns la Londra încă de joi.

Comisarul vru să aibă din nou confirmarea, în ciuda evidenţei.

— Sigur?!

— Da, sigur! Vă arăt biletul, tre' să-l am pe-aici...

Elvira dădu să-l caute, însă Manolache o opri.

— Nu, lăsaţi, nu-i nevoie... Şi, înainte de-a pleca, i-aţi dat cumva cheia de la casă doamnei Roca?

— Care cheie?! Cheia de la casa mea?!

— Da.

— Nu! De ce să fac aşa ceva?! Întrebarea blondei rămase în aer.

— Când aţi vorbit cu ea ultima oară, înainte de a părăsi tara?

— Miercuri seara, din câte îmi amintesc... M-a sunat ea, voia să ieşim la film în weekend, da' i-am zis că nu sunt disponibilă, i-am povestit de congresul de la Londra... Dar nu pricep chestia cu cheia, sincer.

Manolache o fixă cu privirea, înainte de a continua.

— V-a cerut vreodată cheia pentru, nu ştiu, să zicem câteva ore, sau o zi?

Doctoriţa zâmbi acru. Înţelesese, în sfârşit, unde bătea comisarul.

— Nu... Niciodată. Vanda nu este genul care să aibă astfel de aventuri... Şi ce rost ar fi avut să-mi ceară cheia?! Sunt o groază de hoteluri în oraş.

— De ce spuneţi că nu-i genul? O cunoaşteţi atât de bine?

— Suntem foarte bune prietene. Dacă ar fi fost cineva în viaţa ei, aş fi ştiut, credeţi-mă... în plus, Vanda are o familie reuşită, îşi iubeşte soţul, îşi iubeşte copilul, de unde aţi scos bazaconiile astea cu amantul?! Chiar aşa, vă luaţi după prostiile pe care le scrie presa?!

Era de-a dreptul indignată. Manolache îşi coborî privirile, cumva ruşinat că ar fi putut lua în considerare informaţii false, aruncate pe internet de ziarişti inconştienţi. Şi totuşi trebuia să meargă până la capăt cu întrebările.

— Este de datoria noastră să verificăm fiecare pistă... Aşadar, prin prisma relaţiei de prietenie cu doamna Vanda Roca, am vrea să ştim dacă au fost situaţii în care ea să vă fi mărturisit că avea probleme în căsnicie... că ar dori să divorţeze.

— Nu, categoric! Astea sunt inepţii. Vandei nu-i lipseşte nimic, dar absolut nimic! Şi când spun asta, nu mă refer la bani neapărat...

Părea convingătoare, îşi apăra prietena cu vehemenţă, dar fără să sară calul, iar inspectorul Ifrim îl întrebă din priviri pe colegul său de ce mai pierdeau vremea cu Elvira, în loc să-şi vadă de treburi.

Comisarul reluă, netulburat, setul de întrebări.

— Ce ştiţi despre Dragoş Zaharia?

— *Acel* Zaharia, despre care a scris presa?

— Da.

— Nimic mai mult decât am citit pe internet.

— V-a povestit, vreodată, Vanda Roca, ceva, orice, în legătură cu Dragoş Zaharia?

— Nu. Deloc. Habar n-aveam că lucrează la revistă.

Îşi abandonă prăjitura, cu un gest care lăsa cumva să se înţeleagă că discuţia se încheiase, cel puţin din punctul ei de vedere.

Manolache se arătă preocupat să-şi termine cafeaua, îşi făcu de treabă cu şerveţelul, îl împături fără să-i pese de precipitarea colegului.

— O ultimă chestie, doamnă Munteanu...

— Vă rog.

— Ce ştiţi despre Tudor Roca?

Femeia tresări imperceptibil.

— Aţi aflat?!

Poliţistul clipi cât să-i confirme.

— Ce să vă spun mai mult de-atât? A fost alegerea lor... A Vandei şi a fostului soţ.

— Şi ce ştiţi despre relaţia tată-fiu dintre Viktor Roca şi Tudor?

— În ce sens?

— Se înţelegeau bine? Existau certuri în familie, între Viktor Roca şi soţie, din cauza lui Tudor?

— Din câte mi-a povestit Vanda, Viktor s-a purtat cu Tudor ireproşabil. L-a crescut încă din maternitate... Vă daţi seama, inevitabil, s-a ataşat de copil.

Doctoriţa Munteanu acceptă să fie condusă până acasă, să-şi lase bagajele înainte de-a ajunge la spital. Tot drumul, poliţiştii nu schimbară o vorbă. Elvira se simţise dintr-odată stingheră, abandonată, vinovată, de parcă bărbaţii din maşină găsiseră, prin tăcerea lor, cea mai simplă metodă s-o pedepsească pentru cine ştie ce vină imaginară.

Când coborî în faţa casei, comisarul îi mulţumi şi-i puse în vedere că s-ar putea să mai aibă unele întrebări. Şoferul îi scoase geamantanul din portbagaj, iar femeia descuie poarta şi dispăru.

Inspectorul se uită lung în urma ei. Oare şi colegul său rămăsese cu aceeaşi impresie?

— Mi-e foame, îl anunţă pe comisar. Unde mâncăm?

— Unde vrei, dacă faci cinste...

Ifrim zâmbi. Ştia că şeful său mai degrabă ar rămâne flămând, decât să-i plătească altcineva masa. Avea principiile lui.

13.

Se trezi la unsprezece fără zece. Niciodată nu-şi punea ceasul să sune, pentru că până pe la două după-amiază avea un program lejer, fără obligaţii. Noaptea se simţea în apele lui, când termina show-ul adrenalina acumulată îi dădea energie, îl determina să rămână activ, să mai facă nişte ture de stadion. În cazul său, turele de stadion se traduceau prin documentări pentru emisiunea de a doua zi. Rămânea la birou până târziu căutând subiecte pe internet, schiţând diverse variante de desfăşurător, trimiţând mesaje. Pe scurt, se agita, era pasionat, visa doar la performanţă.

Talk-show-ul de la Kanal C îi adusese moderatorului Florin Merticaru succesul şi reputaţia venite odată cu ratingul foarte mare. Nu era chiar un secret cum reuşea să-şi ţină fanii în faţa televizoarelor. Avea o voce plăcută, iar la primul contact vizual îţi dădea senzaţia că urma să-ţi transmită ceva foarte important, un secret care, odată devoalat, îţi aducea fericire şi noroc în viaţă. Fusese jurnalist de investigaţie în presa scrisă, cunoştea dedesubturile politicii de pe malurile Dâmboviţei, îi avea la mână pe mulţi politicieni şi oameni de afaceri, însă, spre deosebire de alţi colegi de breaslă, nu îi şantaja pentru vreun interes material direct. Aştepta de la ei informaţii-bombă, furnizate în exclusivitate. În locul unui profit imediat de 5-10-15.000 de euro, Florin prefera un pont care să-i aducă mai târziu beneficii însutite, contabilizate în dreptul ratingului emisiunii. O audienţă bună însemna, în final, venituri mari din publicitate. Iar un procent frumuşel din această publicitate îi revenea lui la sfârşitul fiecărui sezon.

Pe Florin Merticaru, succesul emisiunii începuse să-l motiveze mai mult decât banii. Pusese deoparte 750.000 de euro pentru zile negre, avea confortul dorit şi acum se lupta în special cu ratingul. Şi cu televiziunile concurente. Şi cu propriile limite. Informaţiile delicate, obţinute pe surse, deseori în schimbul unor sume cu trei zerouri, îl aduseseră în postura de a realiza emisiuni de succes, cu bombe de presă detonate aproape zilnic. Însă exista şi reversul medaliei. Pentru că nu avea timpul necesar (şi deseori nici interesul!) să verifice puhoiul de informaţii care se revărsa de la o emisiune la alta, apăreau, inevitabil, derapaje grave. Acuzaţiile de calomnie şi insultă îl vizau în mod direct, tocmise trei avocaţi să se ocupe doar de procesele deschise de diverşi cetăţeni care se consideraseră lezaţi. Apoi, mai erau şi amenzile usturătoare din partea Consiliului Naţional al Audiovizualului, pus în situaţia de a decide, în câteva rânduri, asupra eventualei întreruperi a

emisiei postului Kanal C. Reclamaţiile la adresa show-ului moderat de Florin Merticaru nu fuseseră deloc puţine şi, în mare parte, aveau la bază motive întemeiate.

Însă fără scandalul iscat în jurul subiectelor tratate, talk-show-ul de la Kanal C ar fi fost la fel de anost pentru public ca o discuţie filosofică despre materie şi spirit între fotbalişti Lionel Messi şi Cristiano Ronaldo.

Florin se ridică din pat şi merse, în chiloţi, până la baie. Îşi trase halatul şi, în drum spre bucătărie, se uită la Claudia. Producătoarea talk-show-ului încă nu se trezise. Cearşaful o acoperea pe jumătate, lăsându-i la vedere sânii plini, neatinşi de bisturiu, dar nici de razele soarelui. Bronzul de pe mâini, umeri şi abdomen contrasta puternic cu albul sânilor, protejaţi de costumul de baie.

Când bărbatul reveni cu două ceşti de cafea pe care le aşeză pe noptieră, Claudia făcu ochi.

— Hei, bună dimineaţa!

În loc de răspuns, Florin se aplecă s-o sărute. Femeia îl prinse de după gât şi îl trase în pat, râzând.

— Vino aici, mititelule!

La cei 162 de centimetri pe care-i avea, nu-i plăcea să i se spună *mititelule* nici măcar sub formă de alint. Claudia ştia asta, dar îl tachina. Era cu zece centimetri mai înaltă şi adesea purta tocuri, ca să-l chinuie pe iubitul ei.

— Doamna este servită la pat?!

Producătoarea de la Kanal C se întinse după cafea, luă o gură, apoi bărbatul se trezi cu mâna ei în chiloţi. Noaptea trecută nu apucaseră să se hârjonească, Florin se simţise extenuat după emisiune, iar acum Claudia avea chef să-şi înceapă ziua cu o partidă de sex, înainte de orice.

Bărbatul se lăsă greu convins, apoi intră în joc; reuşise să-l stârnească, începu să o sărute pe glezne, în sus până la coapse, pentru preludiul preferat al Claudiei. La rândul ei, se întoarse cât să ajungă cu capul între picioarele lui, într-o poziţie 69 clasică pe care o căutaseră amândoi.

Reuşiseră să se aprindă atât de tare, încât femeia îl trase, brusc, peste ea. Preludiul risca să includă şi punctul culminant. Florin răbufni în final cu un geamăt prelung, rostogolindu-se apoi în partea lui de pat.

Claudia se aplecă să-l sărute scurt, îşi luă cafeaua de pe noptieră şi se duse la baie, înfăşurată în cearşaf, ca şi cum i-ar fi fost jenă să n-o vadă careva în pielea goală.

În scurt timp, veni şi Florin să-i ţină companie sub duş.

Pe urmă comandă pe internet un mic dejun englezesc, înainte de revista presei. Obişnuia să citească ştirile la cafeaua de dimineaţă, însă îi lipsea mirosul de plumb al ziarelor de altă dată, aşezate într-un teanc gros pe

biroul său. Se uită întâi pe e-mail, la ratingul ultimei emisiuni. Reuşise să vină abia pe locul trei ca audienţă la nivel naţional, ceea ce reprezenta un semieşec, în condiţiile în care tratase un subiect extrem de fierbinte – dosarul Roca.

Pentru următoarea ediţie a talk-show-ului pregătise multe surprize. Se aştepta să dea lovitura. Urma să primească într-o oră confirmarea finală din partea invitaţilor.

Jurnalistul locuia la zece minute de mers pe jos de sediul televiziunii, însă era extrem de comod, prefera să aştepte şoferul cu limuzina pusă la dispoziţie de directoarea postului TV. De când se mutase Claudia la el, îşi schimbase prea puţin rutina zilnică. Lenevea în casă, rareori ieşea în oraş, şi asta doar când avea întâlniri de afaceri, în rest, munca îi acapara tot timpul.

La birou, se întâlni cu doi dintre invitaţii permanenţi ai emisiunii, pe care televiziunea îi avea pe statul de plată. Chestorul de poliţie Sorin Lefter, ieşit la pensie după un scandal urât cu acuzaţii de abuz de putere, îşi găsise noua vocaţie de comentator TV după ce îl cooptase Florin în echipă. Însă nu neapărat pentru calităţile sale de bun partener de discuţii şi fin observator al societăţii, ci mai degrabă datorită bagajului uriaş de informaţii sensibile, despre oameni şi întâmplări, cu care ieşise din Poliţie. Altfel, arăta ca un moşuleţ antipatic, uzat de anii în care dăduse din coate ca să-şi facă o carieră indiferent cu ce compromisuri. Un tip uns cu toate alifiile, lunecos, ale cărui judecăţi de valoare ar fi trebuit să convingă audienţa prin prisma greutăţii gradelor de pe umăr.

Celălalt partener de platou, avocatul Eugen Vicol, fusese ales deputat pe listele unui partid de buzunar, scurta sa carieră politică fiind frântă brusc, odată cu condamnarea la cinci ani de puşcărie a şefului său pe linie de partid, cunoscut mai degrabă drept un escroc, dar având o charismă şi un lipici la public de neegalat. Cu zeci de relaţii în mediul interlop al politicii, dar şi al afacerilor murdare instrumentate de diverşi mafioţi get-beget, avocatul Vicol îşi transferase argumentaţiile juridice pompoase din sălile de judecată direct în platoul de televiziune. Putea vorbi cu convingere şi vigoare minute în şir fără să spună nimic, o calitate mult apreciată de Florin, în special atunci când îi lipseau subiectele fierbinţi, iar discuţia risca să lâncezească.

Îşi ocupară toţi trei locurile în platou, în jurul mesei ovale, unde sunetistul le puse lavalierele şi făcu probe, în timp ce regizorul şi producătoarea Claudia găsiseră motiv de ceartă pentru că unul dintre cameramani întârzia, avusese un mic accident în trafic.

Un sfert de oră mai târziu, genericul emisiunii rulă pe plasmele din cabina de emisie, iar Florin îşi salută publicul cu formula consacrată. Pe banda

galbenă din partea de jos a ecranului, cu litere mari, negre, telespectatorii fură anunţaţi că va urma, în scurt timp, o exclusivitate. Un invitat-surpriză va face dezvăluiri incendiare în legătură cu dosarul Roca.

Moderatorul citi de pe laptop ultimele titluri din presă, cele mai noi informaţii pe surse despre ancheta Poliţiei şi a Parchetului în cazul dispariţiei magnatului Viktor Roca.

Avocatul Vicol fu primul rugat să-şi dea cu părerea.

— Da... bună seara, aş vrea să salut milioanele de telespectatori din ţară şi din străinătate care ne urmăresc... Din punctul meu de vedere şi din umila mea experienţă de viaţă cred că nu greşesc prea tare când afirm că există nişte similitudini, nişte asemănări clare între cazul Roca şi cazul avocatei Elodia. Pentru telespectatorii mai tineri, care poate nu ştiu, ţin să amintesc faptul că avocata Elodia a dispărut de la domiciliul ei din Braşov în urmă cu mai bine de cincisprezece ani. Dispariţia a fost semnalată chiar de soţul acesteia...

— Poliţistul Cristian Cioacă, interveni Florin, pentru a fragmenta monologul lui Vicol.

— Exact! Până aici, asemănarea este, cumva, flagrantă. Şi Vanda Roca a reclamat dispariţia soţului ei.

Chestorul Lefter simţi că venise momentul să puncteze.

— Cunosc foarte bine speţa, dacă îmi permiţi, colega. Pe vremea aia, lucram în Ministerul de Interne, căci aveam o funcţie de conducere. A fost un caz foarte spectaculos prin prisma faptului că suspectul numărul unu, şi anume Cristian Cioacă, era poliţist, cunoştea deci metodele de investigaţie criminalistică şi, prin urmare, se presupune că ştia, cel puţin teoretic, cum să-şi acopere urmele în cazul săvârşirii unei infracţiuni grave, cum este omorul...

— O altă asemănare, reluă avocatul Vicol, se referă la copiii celor două familii. Patrick, băieţelul familiei Cioacă, avea trei ani la data dispariţiei mamei lui, în timp ce băiatul familiei Roca are opt ani...

— Apropo de asta, îl întrerupse Florin. Neapărat să-mi amintiţi să vă spun ceva despre Tudor, fiul Vandei Roca, pentru că am o teorie foarte, foarte interesantă. Continuaţi, domnule avocat. Îmi cer scuze.

— A treia analogie: în niciunul dintre cele două cazuri nu s-a găsit cadavrul victimei. Nici acum, după atâţia ani, nu ştim dacă şi unde a îngropat-o criminalul pe avocata Elodia Ghinescu. E foarte posibil ca nici despre rămăşiţele lui Viktor Roca să nu aflăm nimic.

Chestorul se foi în scaun, subiectul îi era foarte familiar, ar fi vrut să vorbească el în locul lui Vicol, cunoştea multe informaţii de culise.

— O clipă, te rog... Corpul neînsufleţit al Elodiei nu s-a descoperit nici

până în ziua de azi, însă acest fapt nu i-a împiedicat pe judecători să-l condamne pe Cristian Cioacă la aproape şaisprezece ani de închisoare pentru uciderea soţiei sale. Deci este o prostie ce au scris unii în presă, că fără cadavrul lui Viktor Roca anchetatorii ar fi în imposibilitatea de a rezolva speţa. Te rog, colega. Atât am vrut să precizez.

Chiar dacă fusese vizibil deranjat de intervenţia chestorului, avocatul Vicol încercă să mimeze buna dispoziţie.

— În fine, a patra asemănare dintre cele două cazuri se referă la presupusul amant al Elodiei, un ofiţer SPP. Se pare că ar fi fost picătura care a umplut paharul şi l-ar fi determinat pe poliţistul Cioacă să-şi omoare soţia, într-o criză de gelozie.

— Mă scuzaţi că intervin din nou... Acolo vorbim despre omor prin imprudenţă. Poliţistul nu ar fi intenţionat să-i dea o lovitură fatală. Apoi, când şi-a dat seama că femeia a murit, s-ar fi panicat şi ar fi şters în grabă urmele, iar în final ar fi scăpat de cadavru.

Florin avea o nelămurire în legătură cu ultima presupusă asemănare între cazurile Roca şi Elodia.

— Eu nu înţeleg ceva, colega. Elodia a avut un amant, OK. Cioacă a aflat şi ştim cu toţii ce a urmat... Bun. Dar în dosarul Roca, despre ce amant vorbim?! Despre Dragoş Zaharia, suspectul Poliţiei?

— Da, normal! Doar că aici nu Viktor Roca s-ar fi răzbunat pe soţie, pe motive de infidelitate, ci amantul ar fi scăpat de rival! Sau poate a fost chiar mâna Vandei, de ce nu?

— Dacă a făcut-o Vanda, reluă Florin, înseamnă că doar s-a folosit de Dragoş Zaharia. L-a sacrificat ca să scape de soţul ei, însă cu alt scop, mult mai important decât continuarea presupusei relaţii cu amantul, pe care, de altfel, l-a compromis definitiv odată cu dezvăluirile din interviul apărut în presă.

— Asta susţine şi Zaharia, doar că-i lipsesc probele, din păcate.

— Haideţi să vă citesc, înainte de pauza de publicitate, două dintre sutele de mesaje venite de la telespectatori... Doamna Viorica zice aşa: *Vorbiţi prostii. Domnule Merticaru, nu vă gândiţi, cum ar fi putut femeia aia să-şi omoare soţul miliardar, cu care are şi un copil?! Ce mamă sănătoasă la cap şi-ar lăsa copilul fără tată?* Apropo de asta, doamnă Viorica, urmăriţi emisiunea până la sfârşit, o să aveţi o mare surpriză... Un domn Costel din Galaţi ne transmite, citez: *Vedeţi că nici miliardarul Roca nu-i uşă de biserică. Sigur avea vreo iubită, că aşa-s nenorociţii ăştia plini de bani. Sunt fan al emisiunii dumneavoastră, domnu' Florin, felicitări, faceţi o treabă de nota 10...* Mulţumim, iar în legătură cu Viktor Roca şi amanta, dacă aveţi vreo informaţie, un pont, vă rog sunaţi la numărul bine-cunoscut sau trimiteţi

SMS la 3133... Revenim după două minute de publicitate...

Chestorul Lefter începuse să transpire, aerul condiţionat funcţiona defectuos, nu făcea fată căldurii de la instalaţia de lumini.

— Oameni buni, este sufocant de cald! Transpir ca un porc!

Claudia chemă o colegă să-l dea din nou cu pudră. Bărbatul glumi, în stilul lui, cu tânăra care se străduia să-i refacă machiajul.

— Aşa-i că am faţă de mort? Ha, ha, ha.

Apoi i se adresă lui Florin.

— Maestre, a venit invitatul ăla surpriză sau iar vorbim singuri...?

Gazda emisiunii primise în cască informaţii de ultimă oră, nu fusese atent la întrebarea chestorului. Un tânăr lăsă două sticle de apă jos, lângă avocat. Părea cel mai însetat din platou.

Din regia de emisie se auzi numărătoarea inversă: ... *şi 3, 2, 1, go!*

— Am revenit, suntem din nou în direct, împreună cu invitaţii mei, chestorul Sorin Lefter şi avocatul Eugen Vicol. Aşadar, există într-adevăr asemănări izbitoare între celebrul caz Elodia şi dosarul Viktor Roca, însă am putea să găsim uşor şi foarte multe deosebiri, este normal, niciun caz nu seamănă sută la sută cu altul, dar până să ajungem la invitatul-surpriză din această seară, îi dăm legătura reporterului nostru special, aflat acum în Voluntari, în faţa casei familiei Zaharia. Andreea, ne auzi? Eşti în direct.

Regizorul comută imaginea pe ecranul din spatele moderatorului. Andreea era pregătită să intervină.

— Da, vă aud. Bună seara.

— Spune-ne, te rugăm, ce s-a mai întâmplat în Voluntari în cursul zilei de azi.

— Sunt aici încă de dimineaţă, împreună cu colegii din presă, am aşteptat să vorbim măcar cu unul dintre soţii Zaharia. Din păcate, ca şi până acum, au refuzat să ne ofere vreo reacţie.

— Dar i-ai văzut, au ieşit din casă?

— A ieşit doar Daria Zaharia. Din ce am înţeles de la fi colegii care au urmărit-o, a fost plecată la şcoala unde predă limba engleză. A stat acolo circa trei ore, iar acum este împreună cu familia, în locuinţa din spatele meu.

— Pe Dragoş Zaharia l-ai văzut astăzi?

— L-am zărit câteva clipe, ieşise să fumeze, undeva acolo, în spatele casei... Avea mâna în ghips şi, din ce mi-am dat seama, părea foarte supărat. Chiar ne-a făcut un semn vulgar.

— Dar a spus ceva, Andreea?

— Nu, nimic. A intrat în casă.

— Soţia lui cum ţi s-a părut? Aşa, ca atitudine...

— Culmea, avea un aer senin. Ne-a zâmbit, când am întrebat-o despre

Dragoş.

— Şi despre Vanda Roca, ce ştii?

— Am fost şi la familia Roca... dar acolo nu este absolut nicio mişcare. Din informaţiile mele, Vanda Roca locuieşte momentan în altă parte, împreună cu fiul ei.

— Unde anume?

— Cel mai probabil, la părinţi. Sau la Elvira Munteanu, o prietenă de familie.

— Cunoaştem amănunte despre această prietenă?

— Deocamdată, nu. Dar mă interesez şi vă spun într-o altă intervenţie.

— Mulţumim mult, Andreea... Iată, dragi telespectatori, suntem conectaţi intim la evenimente, urmărim evoluţia lor pas cu pas, cele mai noi şi mai tari informaţii le puteţi afla, în exclusivitate, doar aici, la Kanal C... Mi se suflă din regie că suntem în legătură directă cu cineva care ne sună tocmai din Italia. Alo, bună seara.

— *Bună seara, domnule Florin Merticaru şi felicitări pentru emisiune. Vă urmăresc cu drag pe internet, tocmai de aici, din Palermo.*

— Vă mulţumim, dragă doamnă sau domnişoară... Cu cine avem plăcerea?

— *Mă numesc Florentina, sunt de loc din Videle, judeţul Teleorman, şi am sunat pentru că... pentru că mă interesează în mod deosebit ce se întâmplă cu acest caz al domnului Roca.*

— De ce vă interesează în mod deosebit?

— *În urmă cu cinci ani am plecat în Italia direct din casa familiei Roca...*

— Uau! Cum aşa?!

— *Am fost bona lui Tudor Roca timp de trei ani.*

Afirmaţia avusese darul să-l lase cu gura căscată pe chestorul Lefter. La rândul său, avocatul simţi nevoia să bea apă. Până şi Florin rămase fără cuvinte preţ de câteva secunde.

— Iată, doamnelor şi domnilor, o informaţie foarte tare, suntem în legătură telefonică directă cu fosta bonă a copilului familiei Roca, care în prezent înţeleg că lucrează în Italia, probabil tot ca bonă. Am dreptate, doamna Florentina?

— *Da, domnule Merticaru, aveţi perfectă dreptate.*

— Ne puteţi spune, vă rugăm, de ce aţi plecat? Bănuiesc că familia Roca vă plătea destul de bine.

— *Să ştiţi că nu mi-a fost uşor să vă sun... Şi nici să plec în Italia... Mă ataşasem de copil, de Tudor, vă rog să mă credeţi.*

— Vă cred, doamnă. Este normal, după trei ani...

— *Când mi-au făcut cartea de muncă, m-au pus să semnez un angajament de confidenţialitate... Nu aveam voie să vorbesc cu nimeni despre ce se*

întâmpla în casa familiei Roca...

— Iar în caz contrar?

— *Trebuia să le plătesc despăgubiri de 100.000 de euro.*

— Şi cum de v-aţi decis să încălcaţi, totuşi, acest angajament de confidenţialitate?

— *Cum să vă spun... Am ţinut foarte mult la copilul ăsta, mi s-a rupt inima când am plecat... Şi când am văzut tot scandalul, cu interviul doamnei Roca, am zis că... că ar fi cazul să spun ce ştiu... Nu pot să tac, domnule Merticaru. Aşa sunt eu, mă doare...*

Rămase în suspensie, iar Florin aşteptă continuarea. Apoi interveni.

— Vă înţeleg perfect, stimată doamnă, şi mă bucur că aţi avut curajul să ne sunaţi... Cum au fost cei trei ani pe care i-aţi petrecut acasă la familia milionarului Viktor Roca?

— *Au fost şi frumoşi, şi grei. N-am să vă dau multe amănunte, că nu sunt genul ăsta, de femeie bârfitoare... Ce pot să spun este că am auzit, fără să vreau, o ceartă între soţii Roca... Credeau că sunt plecată, dar eram în casă.*

— Şi ce s-a întâmplat?

— *Nu mai reţin de la ce se luaseră... Dar atunci am aflat că Tudor nu este copilul lui...*

— Al cui?! Al lui Viktor Roca?!

— *Da... Puteţi verifica, nu spun prostii... Doamna mai fusese căsătorită înainte... De aia se purta aşa domnul Roca.*

— Cum se purta?

— *Rece. Nu-i păsa deloc de Tudor... Şi când am văzut interviul cu doamna Roca, în care spunea cât de bine se înţelegea cu soţul şi cât de mult îl iubeşte el pe Tudor, mi-a venit să sparg ecranul de nervi... De ce să mintă în halul ăsta?*

— Bine, dar dumneavoastră aţi plecat în urmă cu cinci ani... Poate că între timp s-au reglat lucrurile în familia Roca.

— *Tare m-aş mira, domnule Merticaru! Eu nici nu ştiu cum trăiau sub acelaşi acoperiş... Când se enervau, când începea războiul, se zguduiau geamurile de la ţipetele lor... îi auzeam de-afară, din grădină... Cu mine, ce să zic, s-au purtat bine, cel puţin domnu' Viktor... Vanda era altfel, mai dură, mai cu gura mare. La ultima noastră discuţie m-a făcut cu ou şi cu oţet, m-a înjurat, că-s proastă, că nu ştiu să am grijă de Tudor, care de fapt răcise din vina ei, nu din vina mea... Şi atunci mi-am dat demisia. Mi-a părut tare rău pentru Tudor, am plâns două zile de supărare... Săracu', ce vină avea?*

— Doamna Florentina, în cei trei ani cât aţi fost bonă la familia Roca au fost momente din astea, mai tensionate, în care Viktor Roca să fi fost violent faţă de soţie? Sau invers, doamna Roca să fi fost violentă? S-a pus vreodată

în discuţie problema divorţului?

— *V-am spus, prefer să nu dau amănunte. Să aveţi o seară frumoasă în continuare...*

Convorbirea se întrerupse brusc.

— Alo, alo! Doamna Florentina, mai sunteţi pe fir?... Vă rog, din regie, încercaţi să refaceţi legătura.

Avocatul Vicol reacţionă primul.

— Extraordinar! Foarte, foarte tare ce-a spus femeia asta! Dacă Vanda Roca are copilul de la fostul soţ, asta ar putea explica multe...

— Da, tocmai am primit un mesaj de la un telespectator, interveni Florin. Acesta ne scrie următoarele, citez: *Vanda a avut şi alţi bărbaţi înainte de milionarul dispărut. Verificaţi istoricul ei la Facultatea de Medicină, unde o ştiau toţi ca pe-un cal breaz. Inclusiv profesorii, care o invitau în cabinetele lor în timpul sesiunii. Până la urmă, l-a îmbrobodit pe un fraier de la ea din grupă, unu Pompiliu Toader. A rămas gravidă cu ăla, pe urmă i-a tras un şut în cur, l-a părăsit pentru domnul milionar. O paraşută!* Mda... Nu ştiu cât sunt de reale aceste informaţii, eu doar le-am citit aşa cum le-am primit, pentru că par să conţină elemente noi, spectaculoase. Doamna Vanda Roca, vă rugăm să interveniţi în emisiune, ca să confirmaţi sau să infirmaţi aceste dezvăluiri de senzaţie, care deschid o altă perspectivă asupra anchetei.

În timp ce moderatorul îşi nota idei pe care intenţiona să le dezvolte în emisiune, chestorul Lefter găsi momentul pentru a-şi face simţită prezenţa.

— Părerea mea, Florin, este că ar trebui să vedem, de urgenţă, dacă acest Pompiliu Toader există într-adevăr, dacă a fost căsătorit cu Vanda Roca şi dacă a avut cu ea un copil, preluat ulterior de milionarul Viktor Roca. Îi rog pe telespectatori să ne ajute, să trimită mesaje la numărul bine-cunoscut. Dezvăluirile bonei, ale doamnei Florentina din Italia, sunt de-a dreptul ex-plo-zi-ve. Păcat că s-a întrerupt convorbirea, căci sper să vorbim din nou cu dumneaei, pentru că ar putea fi cheia rezolvării acestui complicat caz. Din ce cunosc eu, fără să fi avut acces la dosarul colegilor mei, probele îl incriminează fără drept de apel pe Dragoş Zaharia. Dar, atenţie! să nu uităm că şi asupra Vandei Roca planează suspiciuni...

— De aceea, continuă avocatul Vicol, ar fi în interesul dumneaei dacă ar veni acum şi aici, în emisiune, să lămurească aceste aspecte... Sau măcar să intre prin telefon.

Absorbit de ecranul laptopului, unde primea încontinuu mesaje de la telespectatori, moderatorul interveni:

— Noi suntem pe recepţie, doamna Roca, daţi-ne un semn şi vă sunăm imediat... Trimitem maşina să vă ia, de oriunde aţi fi.

Îşi duse mâna la căşti.

— Regia, avem legătura cu Italia?... Nu?! Are telefonul închis?... Bine, mai încercaţi... Domnule chestor, cum ar schimba cursul anchetei această informaţie, legată de copilul Vandei Roca... dacă, bineînţeles, avem de-a face cu o informaţie reală?

Fostul poliţist îşi umflă pieptul şi-şi luă aerul de expert în materie, trecându-şi mâna prin părul rărit, ca şi cum s-ar fi aşteptat la întrebări mult, mult mai dificile, dar asta e, o să coboare nivelul numai şi numai de dragul telespectatorilor.

Tuşi scurt, cu pumnul la gură, luă o înghiţitură de apă şi îşi drese vocea.

— Mă scuzaţi... Deci, dacă se va dovedi că într-adevăr a existat o relaţie tensionată în familia Roca, căci băiatul lor, Tudor, este rodul unei căsătorii anterioare a Vandei Roca, atunci lucrurile se schimbă, din punctul meu de vedere.

— În ce sens, domnule chestor?

— În sensul că ar exista un mobil, un motiv serios în dreptul Vandei Roca, pentru ca soţul ei să dispară.

— La ce motiv vă referiţi?

— La faptul că nu mai suporta această căsnicie cu năbădăi, căci nu mai suporta comportamentul soţului faţă de ea şi faţă de copil. Probabil intenţiona să divorţeze, dar avea un contract prenupţial dezavantajos în astfel de situaţii... Ar fi rămas pe drumuri, cum se spune.

— Înclin să-i dau dreptate colegului, interveni avocatul.

— Doar de data asta, ha, ha, ha...

— Da, recunosc valoarea unui raţionament logic, chiar şi atunci când vine din partea unui poliţist.

Chestorul rămase blocat, nu-i venea să creadă ce auzise. Doar că avocatul râse la gluma lui acidă, răutăcioasă, apoi încercă să evite schimbul de replici care i-ar fi pus pe amândoi într-o situaţie jenantă.

— Scuze, domnule chestor, îmi pare rău.

Conştient că risca să scape din mână hăţurile emisiunii, Florin le aminti scopul prezenţei lor în platou.

— Haideţi să revenim la discuţia despre cazul Roca... Domnule chestor, credeţi că intervenţia spectaculoasă a bonei din Italia ar putea fi considerată drept rezultat al unei răzbunări?

— Vreţi să spuneţi că doamna Florentina intenţionează să se răzbune pe Vanda Roca, după ce a fost nevoită să plece în Italia din cauza ei.

— Da.

— Nu ştiu... Asta doar organele de anchetă ar putea afla... Dacă aş fi în locul lor, i-aş lua o declaraţie de martor doamnei Florentina, sub jurământ. Ştiu că este dificil, căci a plecat în Italia, dar mi se pare extrem de important

să se stabilească cine şi, mai ales, de ce minte. Pentru că cineva ocoleşte adevărul cu bună ştiinţă. Ori bona din Italia, ori Vanda Roca.

Veni rândul avocatului să despice firul în patru, în stilul caracteristic, foarte bombastic.

— Din nou, nu pot decât să vă dau dreptate, colega. Am fost martorii unei mărturisiri-bombă, în exclusivitate doar aici, la postul Kanal C, unde doamna Roca este aşteptată în continuare să intervină. Tăcerea nu poate decât să vă incrimineze, stimată doamnă. Vă înţeleg, treceţi printr-o grea încercare, dacă este aşa cum pretindeţi, însă au fost lansate acuzaţii noi, care vă pun într-o lumină nu tocmai roz. Sunaţi-ne sau veniţi aici, ca să lămurim problema pe loc, altfel opinia publică va cunoaşte doar jumătăţi de adevăr.

— Aşa este, întări Florin, oamenii aşteaptă reacţia dumneavoastră, suntem bombardaţi în continuare cu sute de mesaje, îmi vine greu să le citesc în timp real, vă mulţumim, doamnelor şi domnilor, că vă implicaţi şi, împreună cu invitaţii mei, poate reuşim chiar în această seară să aflăm cine l-a omorât pe milionarul Viktor Roca. Dar, până atunci, o mică pauză de publicitate. Revenim imediat cu altă bombă, avem un invitat-surpriză.

Căldura din platou reuşise să-i provoace chestorului alt val de transpiraţie. Se şterse pe frunte, înainte de a protesta.

— Colega, te rog vorbeşte să rezolve cu aerul condiţionat, căci mă omoară căldura asta... Curg apele pe mine.

Florin îi făcu semn Claudiei să se ocupe de poliţist. Asta-i lipsea acum, când avea atâtea pe cap. Apoi primi în căşti confirmarea că invitatul era pregătit să intre, îi montaseră lavaliera, aştepta cuminte în culise.

După cum decursese emisiunea, după câte mesaje primise, se aştepta la un rating fabulos. Avea serioase motive să fie optimist, site-urile de ştiri începuseră deja să preia informaţiile noi apărute la Kanal C, până mâine dimineaţă presa urma să facă referiri şi trimiteri la talk-show-ul său de milioane.

Intrară din nou în emisie, iar Florin îşi ridică privirea din laptop.

— Am revenit, suntem în direct, doamnelor şi domnilor. Aşa cum v-am promis înainte de publicitate, am plăcerea să vă prezint un invitat special, care a ales să vină în emisiunea noastră şi să vorbească, în exclusivitate, despre aspecte spectaculoase, inedite, care ţin de dosarul Roca. Bună seara şi bine aţi venit la Kanal C.

În sfârşit, camera se mută în dreptul invitatului, aşezat între moderator şi chestorul Lefter.

— Bună seara şi mulţumesc că m-aţi chemat în emisiunea dumneavoastră.

— Vă rog să vă prezentaţi, pentru cei care nu vă cunosc.

— Desigur... Mă numesc Alina Cojocaru, sunt editor coordonator în cadrul revistei RST.

— Iar şefa dumneavoastră este nimeni alta decât... Vanda Roca!

— Da, exact.

Florin avea emoţii, spera să fi meritat efortul de-a o aduce în platou pe colega lui Dragoş Zaharia şi, în acelaşi timp, subalterna Vandei. Îi dăduse 8.000 de euro, bani în mână, după negocieri dure. Alina insistase iniţial pentru 15.000.

— Povestiţi-ne, vă rugăm, în ce împrejurări l-aţi cunoscut pe Dragoş Zaharia.

Jurnalista făcu o mică pauză, cât să bea apă. Se vedea că nu era obişnuită cu emisiunile în direct, dar părea să-i placă postura de vedetă pentru o seară.

— *Well,* cred că deja ştiţi, Dragoş a lucrat la RST până în urmă cu câteva zile, când au venit cei de la Poliţie în redacţia noastră... N-a fost o experienţă foarte plăcută, să-ţi vezi colegul luat pe sus de poliţişti... Am rămas mască, nu ştiam ce-ar fi putut să se întâmple atât de grav.

— Să precizăm că descinderea poliţiştilor s-a produs luni dimineaţă, spuse moderatorul.

— Da, luni... Pe Dragoş l-am cunoscut prin intermediul Vandei Roca, şefa mea... mi-a zis că urmează pentru el o perioadă de probă şi m-a rugat să-l învăţ ABC-ul în materie de jurnalism... Zaharia venise din televiziune, fusese prezentator la Roata Norocului.

— Vi s-a părut ciudată apariţia lui în redacţie?

— Mda... n-a fost o modalitate clasică de selecţie. Mai ales că Dragoş avea zero experienţă în presa scrisă... Mi-am închipuit că trebuie să fi existat o explicaţie rezonabilă, pentru că Vanda este foarte exigentă când îşi alege colaboratorii.

— Şi ce explicaţie rezonabilă aţi găsit?

— Mi-a spus-o chiar el... Erau cunoştinţe de familie, fiul Vandei făcea meditaţii la engleză cu soţia lui Dragoş.

— Aha, înţeleg...

Alina aştepta să fie interogată, nu dorea să dea senzaţia că-şi învăţase replicile pe de rost, ca să le turuie ca pe-o poezie. La rândul său, Florin intenţiona să prelungească suspansul, avea tot interesul ca emisiunea să capete accente dramatice, iar publicul să stea în faţa televizoarelor cu sufletul la gură.

— Ca să nu uit, apropo de Tudor, fiul doamnei Roca... Ce ştiţi despre băieţel? Este rodul relaţiei dintre Viktor Roca şi soţia sa?

— N-am de unde să cunosc acest aspect, îmi pare rău.

— Dar despre faptul că Vanda Roca mai fusese căsătorită?

— Haideţi să ne înţelegem... Eu am avut şi încă am o relaţie strict profesională cu doamna Roca. Nu mi-a făcut confidenţe şi nici nu m-a interesat viaţa privată a dumneaei, în mod special. *If you know what I mean...*

— *Excuse me?!*

Replica ei în engleză îl luase prin surprindere pe moderator. Jurnalista zâmbi.

— Mă scuzaţi... Din viteză. Am lucrat trei ani la Londra, pentru BBC.

— OK. Deci l-aţi luat pe Dragoş Zaharia sub aripa dumneavoastră.

— E un fel de-a spune... Mi-e foarte greu să vorbesc despre el, despre cazul ăsta... N-aş vrea ca afirmaţiile mele să cântărească într-un fel sau altul. Ştiţi foarte bine, am acceptat să vin în emisiunea dumneavoastră după lungi insistenţe, domnule Merticaru... deşi v-am explicat că am rezerve.

Într-adevăr, Florin insistase cu zeci de telefoane şi mesaje, se întâlniseră în final să negocieze termenii înţelegerii şi bărbatul fusese pe punctul de a declina colaborarea când Alina se ridicase de la masă, spunând că refuză interviul pentru mai puţin de 8.000 de euro.

— Înţeleg cât de delicată este ancheta, reluă Alina, şi prin ce momente dramatice trec ambele familii, Zaharia şi Roca. *That's why,* repet, ar fi ultimul lucru pentru care am venit aici să încerc să influenţez pe cineva. Vreau să fiu cât se poate de obiectivă, să las deoparte impresiile personale.

Precizarea îl făcuse pe Florin să scrâşnească. Nu aşa se învoiseră. O chemase *tocmai* pentru impresiile personale, bănuind că nu deţinea informaţii de senzaţie, care să-i conducă direct la uşa criminalului.

Îi dădu dreptate, de complezenţă.

— Vă înţeleg, cred că oricine în locul dumneavoastră ar proceda la fel.

Însă chestorul Lefter nu fu la fel de îngăduitor cu invitatul-surpriză. Sări în ajutorul colegului.

— Dacă îmi permiteţi, doamnă sau domnişoară Cojocaru...

Jurnalista roşi.

— Domnişoară...

— Deci, domnişoară Cojocaru, ştiu din experienţă că orice cuvânt nelalocul său, orice acuzaţie lansată fără probe, orice opinie greşită ar aduce în mod automat complicaţii, căci organele de anchetă ar fi obligate să verifice, să ia în calcul noile ipoteze... Totuşi, eu, personal, şi sunt convins că şi telespectatorii noştri, aşteptăm să ne spuneţi cum aţi trăit momentele acelea de dinaintea apariţiei domnilor poliţişti în redacţia revistei RST.

— Adică?!

— Adică... aţi apucat să-l cunoaşteţi, cât de cât, pe Dragoş Zaharia, căci aţi

lucrat împreună. Spuneţi-ne cum a decurs relaţia profesională. L-aţi ajutat să deprindă tainele meseriei de jurnalist?

În mod intenţionat, Alina ţinuse să-şi precizeze din start punctul de vedere, ca să nu pară că venise cu lecţia servită. Doar că, încet-încet, intenţiona să ajungă în miezul problemei, iar eventualele scăpări deontologice să le pună pe seama emoţiilor inerente.

— Da, normal... I-am împrumutat manualul de jurnalism şi în două săptămâni a reuşit să se descurce mulţumitor... Nu-i tocmai uşor s-o iei de la zero, chiar dacă ai unele aptitudini.

La rândul său, avocatul Vicol găsi momentul să intervină.

— Şefa dumneavoastră spunea, în singurul interviu de după anunţul dispariţiei soţului, că Dragoş Zaharia nu se ridica la nivelul unui redactor de la RST. Credeţi că a făcut un compromis, angajându-l chiar şi în condiţiile astea?

— Probabil doamna Roca are dreptate... Nu vreau să par lipsită de modestie, dar, vorbind în numele colegilor mei, o să spun că la RST avem printre cei mai buni jurnalişti. Deci da, ar fi fost o minune ca un începător ca Dragoş Zaharia să se ridice la nivelul nostru într-un timp atât de scurt.

Îl văzu pe chestor agitat, căldura din platou îl înnebunise, încerca să-şi facă vânt cu foile de pe masă. Fiind supraponderal, transpira repede şi abundent. Abia aştepta pauza de publicitate. Până atunci, se întoarse către Alina pentru altă întrebare.

— Tot doamna Roca vorbea în interviu despre problemele financiare ale familiei Zaharia. Aţi avut cunoştinţă despre asta, v-a mărturisit ceva colegul Dragoş Zaharia?

În sfârşit, un lucru palpabil. Trase aer în piept, înainte de a răspunde.

— Sigur că, în alea două săptămâni, am vorbit mult cu Dragoş. A trebuit să-i explic chestiuni legate de redactarea articolelor... Şi, printre altele, l-am întrebat cum a ajuns la noi. *I was curious.* Mă rog, defect profesional... În contextul ăsta mi-a povestit despre experienţa lui în televiziune şi dificultatea de a-şi găsi un alt job, ca actor... Nu mi-a spus-o în mod direct, cu subiect şi predicat, însă am dedus că se afla într-un impas financiar... Şi că postul de redactor la RST venise ca o gură de oxigen.

O informaţie primită în cască îl determină pe Florin s-o întrerupă pe jurnalistă, cu părere de rău.

— O să revenim asupra subiectului, vă rog păstraţi-vă ideea, dar până atunci avem un telefon în direct, din partea unei persoane de sex feminin care pretinde că a avut o relaţie cu Dragoş Zaharia. Alo, sunteţi pe fir?

— *Da, sunt... Bună seara, domnule Florin Merticaru, dumneavoastră şi invitaţilor.*

— Am înţeles că nu doriţi să vă daţi numele...

— *Nu are rost... Am sunat pentru că vreau să vă spun prin ce experienţă am trecut cu acest Dragoş Zaharia, despre care soţia sa crede că este un înger.*

— Şi nu-i aşa?!

— *Concluziile o să le trageţi dumneavoastră.*

— Vă ascult. Vă rog.

— *Eram la facultate când l-am cunoscut... Genul de bărbat sigur pe el, frumuşel, care te aburește din două vorbe, trei mişcări. Şi eu am zis hai, să văd ce-o fi de capul lui... Două săptămâni am fost împreună, mă îndrăgostisem chiar, până l-am surprins sărutându-se cu alta. Nu m-a văzut, era noapte, ploua cu găleata... I-am dat papucii printr-un SMS, fără să-i explic ce şi cum... Mi-am zis că poate omul are un proces de conştiinţă şi-şi dă seama singur unde a greşit. Da' de unde!? Tot în noaptea aia a venit la mine în camera de cămin, stăteam cu o colegă... era nervos. A luat-o de mână pe colegă şi a scos-o afară în pijamale, a înjurat-o, a încuiat uşa, pe urmă, foarte liniştit, şi-a dat jos pantalonii, i-a aşezat frumos pe marginea patului şi mi-a cerut să... mă rog, să ne iubim.*

Povestea avusese darul să-l facă pe chestor să transpire şi mai tare. Faţa i se înroşise. Îl rugă pe avocat să-i împingă sticla cu apă.

Pauza făcută de femeia de la celălalt capăt al firului risca să se prelungească nepermis, aşa că Florin o readuse în platou.

— Aşa, şi... mai departe?

— *Mai departe, i-am spus că am încheiat relaţia şi l-am rugat să iasă imediat din cameră... El s-a aprins, că de ce mă port în felul ăla, de ce nu-i ofer o justificare... în fine, cert este că la un moment dat a încercat cu forţa...*

— A vrut să vă violeze?! traduse, rapid, chestorul.

— *Da... Am ţipat şi norocul meu a fost că a venit întâmplător prietenul colegei mele de cameră, care avea cheia de la uşă.*

— Şi aţi făcut plângere la Poliţie?

— *Nu... L-aş fi nenorocit, mi-a fost milă, sincer... Dar acum, când am citit şi am văzut ce se întâmplă, n-am rezistat să nu vă spun care este adevărata faţă a acestui individ.*

Florin simţi nevoia să nu lase lucrurile în stadiul ăla. Acuzaţiile extrem de grave fuseseră lansate sub protecţia anonimatului, fără ca Zaharia să poată da o replică.

— Doamnă, mă auziţi? Mai sunteţi pe fir?

— *Da, vă aud.*

— Aţi fi de acord să vorbiţi cu fosta dumneavoastră colegă de cameră, care să confirme această poveste urâtă?

— Îmi pare rău... Ultima dată am vorbit cu colega mea acum opt ani. Mi-a spus că a câștigat la Loteria Vizelor și pleacă definitiv în America... De atunci, nu mai știu absolut nimic despre ea.

— Păi, mă scuzați, ne cereți să vă credem pe cuvânt?!

— Nu, domnule Merticaru. Sunt convinsă că Dragoș Zaharia are și alte victime. Pe această cale, le rog să-și facă puțin curaj și să vă sune. Atât am avut de spus. O seară plăcută în continuare.

— Stați puțin, nu închideți...

Sunetul intermitent din cască ținu loc de răspuns.

— Da, îmi pare rău că a închis. Iată, doamnelor și domnilor, asistăm la o serie întreagă de dezvăluiri incendiare, plecând de la afirmațiile fostei bone a familiei Roca, apoi mesajul despre trecutul tumultuos al studentei Vanda Roca, devenită ulterior proprietara revistei RST și, într-un fel ca să contrabalanseze acuzațiile dure la adresa acesteia, am avut telefonul anonim al unei presupuse victime a lui Dragoș Zaharia. Și asta nu-i tot! Numai aici, în exclusivitate la Kanal C, stăm de vorbă chiar acum cu domnișoara Alina Cojocaru, editor coordonator în cadrul revistei RST, subalterna Vandei Roca și, în același timp, fostă colegă cu principalul suspect în dosarul dispariției milionarului Viktor Roca.

Se adresă, apoi, Alinei.

— Mă scuzați că v-am întrerupt, ați văzut, la noi lucrurile evoluează din clipă-n clipă cu noi bombe de presă, noi informații de ultimă oră, la care, probabil, anchetatorii nici nu visează. Sper ca domnii polițiști să comute repede pe Kanal C, dacă n-au făcut-o până acum, pentru că nici nu știu ce pierd. Vă rog să vă reluați ideea, stimată domnișoară Cojocaru.

Jurnalista zâmbi, puțin încurcată.

— Unde rămăsesem?!

Avocatul Vicol îi dădu imediat un indiciu.

— Mi-am notat aici... Spuneați că jobul primit de Dragoș Zaharia la revistă ar fi fost pentru el ca o gură de oxigen.

— A, da! Mi-a mărturisit că fusese la o serie de interviuri, fără să fi găsit ceva care să-i convină.

— Și la revistă cum se simțea? Îi plăceau atmosfera, colegii?

— Înclin să cred că da.

— În cele câteva săptămâni în care l-ați ghidat, cu siguranță v-ați făcut o părere legată de relația lui Dragoș Zaharia cu șefa lui, cu Vanda Roca.

Întrebarea rămăsese subînțeleasă. Totuși, Florin încercă să fie mai explicit, pentru telespectatori.

— Cu alte cuvinte, Zaharia o simpatiza pe Vanda Roca? Sau dimpotrivă, o detesta?

Alina îşi luă un răgaz înainte de a răspunde, ar fi fost aiurea să pară că abia aşteptase întrebarea.

— Cum să zic... nu ar fi avut motive să se plângă. Dimpotrivă. Vanda Roca l-a ajutat să se integreze... Nu doar că m-a pus pe mine să-i arăt primii paşi în jurnalism, dar chiar ea l-a sfătuit cum şi ce să scrie, i-a corectat textele, i-a dat indicaţii... Eram cumva geloasă, nu făcuse asta cu niciunul dintre noi, ceilalţi, se vedea că dorea să-l susţină, să-l sprijine necondiţionat.

— Şi el cum a apreciat gestul?

— Nu vreau să greşesc... Tot ce mi-a spus despre Vanda Roca a fost într-un moment de euforie. Ieşiserăm amândoi în oraş, la un bar, să sărbătorim trecerea cu brio a perioadei de probă... Dragoş se ameţise binişor şi a început să mă descoasă despre Vanda Roca... de când o cunosc, cum e în particular, ce pasiuni are, ce o enervează, ce o bine dispune... *anyway,* chestii din astea. Mi-a fost uşor să realizez că nutrise faţă de ea mai mult decât simpatie din punct de vedere profesional... De fapt, observasem încă din redacţie că rămânea oarecum hipnotizat ori de câte ori avea contacte cu Vanda... mi-era clar asta, orice femeie îşi dă seama când un bărbat are un anume comportament faţă de sexul opus... Iar insistenţa lui de a afla amănunte în legătură cu şefa îmi confirmase bănuielile. O plăcea, fără doar şi poate...

Întrerupse monologul cât să bea apă şi să-şi pună ideile în ordine. Exasperat din cauza căldurii, chestorul îl întrebă pe Florin, la ureche, când venea pauza de publicitate. Moderatorul îl ignoră complet. Era conectat sută la sută la discursul Alinei.

— Până la un punct, mi s-au părut cât de cât normale curiozităţile lui, reluă jurnalista. Abia venise în redacţie, dorea să-şi cunoască şefa, să se integreze în noul colectiv... Pe urmă, după alte două pahare de whisky, mi-a mărturisit, foarte direct, că se îndrăgostise de Vanda Roca... Am rămas şocată, vă daţi seama. L-am avertizat să stea în banca lui, dacă vrea să lucreze în continuare la revistă, pentru că Vanda e căsătorită cu Viktor Roca, are un copil şi nu pare genul de femeie care să se complice cu unul ca el... în fine, în momentul ăla, pusesem totul pe seama faptului că se îmbătase şi, probabil, la cât de armăsar se credea, îi făcuse plăcere să mă şocheze, să mă dea pe spate cu chestia asta... Acum, gândindu-mă la ce-a fost, îmi dau seama că-mi spusese, de fapt, adevărul.

Rămas cu gura căscată, avocatul Vicol îşi reveni din starea de perplexitate pentru a lansa următoarea întrebare.

— Şi credeţi că sentimentul ar fi putut fi unul reciproc? Adică şi doamna Roca să fi fost îndrăgostită de Dragoş Zaharia...

Tânăra jurnalistă izbucni în râs. Cât de stupid să fii ca să pui problema în

felul ăsta?

— *Are you kidding?!* Aţi urmărit interviul Vandei Roca, de după dispariţia soţului ei?

— Da, l-am văzut.

Bărbatul nu apucă să reia tirul întrebărilor, pentru că fu întrerupt de moderator, urma pauza de publicitate. Florin era tot numai zâmbet, după avalanşa de mesaje primite, emisiunea părea să spargă audienţele. Şi pe bună dreptate, rămăsese până şi el surprins de cele două intervenţii telefonice. Bona din Italia o pusese la zid pe Vanda, iar fosta prietenă îl făcuse zob pe Dragoş. În plus, interviul cu Alina se dovedea a fi excepţional, din punctul său de vedere. Tipa îşi meritase fiecare bănuţ.

Dintr-odată, avocatul găsise motiv de ceartă cu chestorul Lefter, îşi adresau reciproc cuvinte grele, în timp ce Alina îi privea îngrozită, aşteptând să intervină cineva, până nu era prea târziu. Florin se întoarse, în sfârşit, de la toaletă şi îi calmă pe invitaţi, ameninţându-i că îi dă afară din platou şi nu-i mai primeşte vreodată în sediul televiziunii.

Regizorul anunţă 30 de secunde până la finalul calupului de publicitate, tipa de la machiaj făcu ultimele retuşuri pe figura obosită a chestorului, iar moderatorul reveni în direct.

— Doamnelor şi domnilor, vreau să vă spun că în pauza de publicitate am citit o parte dintre mesajele trimise de dumneavoastră şi multe dintre ele sunt extrem, extrem de interesante. În emisiunea de mâine seară vă promit că vom diseca aceste mesaje, dar până atunci vă citesc doar unul. Domnul Nicuşor, din Botoşani, ne scrie, printre altele, citez... *amintiţi-vă cum acest Dragoş Zaharia a fost dat afară cu şuturi în fund de la postul de televiziune VIP TV, în urma unui scandal monstru. Individul are un caracter infect, nu m-ar mira să fie şi criminal...* Dar, mă rog, să nu ne pronunţăm noi, asta ar putea stabili doar anchetatorii. Probabil că domnul Nicuşor se referă la episodul în care Dragoş Zaharia l-ar fi bătut pe producătorul emisiunii Roata Norocului, după cum presa a relatat la vremea respectivă...

Singură în dormitorul de la etaj, în locuinţa sa din Voluntari, Daria Zaharia închise televizorul şi începu să plângă înăbuşit.

14.

Înarmat cu pretextul, parţial adevărat, că fusese prins cu ancheta în dosarul Roca, inspectorul Ifrim îşi petrecuse noaptea în dormitorul amantei. La un moment dat, femeia insistase ca el să plece, să evite complicaţiile cu soţia, doar că după sticla de cabernet sauvignon şi partida intensă de sex, poliţistul adormise buştean. Aşa că ajunsese acasă târziu, la trei ore după miezul nopţii, când nevastă-sa îl simţise furişându-se în pat şi, obosită fiind, amânase meciul sine die.

Când se trezi dimineaţă cu capul greu şi se duse glonţ în bucătărie, să-şi pună de-o cafea tare, poliţistul dădu peste Monica. Stătea picior peste picior, cu spatele la geamul deschis, într-un furou străveziu. Fuma Pall Mall. Aşteptase cu mare nerăbdare să sune alarma de la ceas şi să apară bărbată-su. Clocotea de mânie.

Inspectorul îşi turnă apă în ibric, apoi măsura de zahăr, porni aragazul şi vru să se retragă în baie. Era doar în chiloţi.

— La ce oră mi-ai venit azi-noapte, Liviule?

În alte condiţii, ar fi repezit-o. Se ştia vinovat, aşa că luă atitudinea defensivă, smerită, rugându-se în gând să se termine cât mai repede.

— Nu ştiu... Târziu, oricum. Scuze, te-am trezit?

Femeia trase din ţigară până la filtru şi aruncă chiştocul pe geam.

— Ai un tupeu fantastic! Unde dracu' mi-ai umblat? Iar ai dormit la curve?!

Poliţistul zâmbi, intuiţia nevesti-sii nu fusese departe de adevăr, doar că amanta lui Ifrim era, la limită, mai puţin curvă decât Monica.

— Ştii ce, sunt foarte obosit. Discutăm când vin de la serviciu...

Dădu să-i întoarcă spatele. Monica ridică tonul.

— Normal că suntem obosiţi, dacă toată noaptea am tras la rame... am futut păsărici!

Trânti o lingură din lemn pe blat, cât să-l facă pe bărbat să tresară.

— Monica, te rog... Am lucrat la cazul Roca. Întreabă-l pe Manolache.

Ştia că n-o să-l sune vreodată. Deşi în alte situaţii Monica manifesta un tupeu maxim, faţă de Horia Manolache păstra distanţa regulamentară, aparent inexplicabil. Îi mărturisise soţului, la un moment dat, că se simţea foarte stingheră în prezenţa comisarului, avea reţineri mari să comunice cu el, dintr-un motiv pe care refuzase să-l divulge. La rândul său, nici Manolache nu părea foarte încântat să stea în preajma Monicăi. Se evitau

reciproc, pe cât posibil.

Când auzi de comisar, îi sări ţandăra şi mai tare.

— Ce mă tot freci la cap cu Manolache?! Mie să-mi spui unde-ai fost, clar? Nu mă lua cu vrăjeli din astea ieftine, că, vezi Doamne, erai în anchetă la trei noaptea... Pe cine crezi că minţi, aşa, de la obraz?

Apa începu să fiarbă, poliţistul puse trei linguriţe de cafea şi luă ibricul de pe foc. Apoi, o înfruntă.

— Ştii ceva?

— Ce?

— Mă duc să mă piş...

De data asta, se răsuci pe călcâie şi plecă iute la baie. Femeia îşi scoase altă ţigară din pachet.

Până când reveni îmbrăcat, gata de plecare, Monica reuşise să se calmeze. Îşi băuse cafeaua şi fumase trei ţigări. Inspectorul era mulţumit că meciul se terminase fără victime, fără alţi nervi şi, eventual, farfurii sparte.

∵

Îl găsi pe Manolache în faţa laptopului, urmărea pe internet înregistrarea emisiunii lui Florin Merticaru, de pe site-ul televiziunii Kanal C. Îşi notase deja o pagină întreagă de observaţii. Acum, la rece, putea să discearnă balastul de eventualele piste bune de urmărit. În ciuda faptului că ar fi vrut să evite orice contact cu Merticaru, pe care îl dispreţuia ca jurnalist, ultima emisiune fusese explozivă. Era obligat să-şi calce pe orgoliu şi să-i solicite ajutorul. Ştia că, în caz contrar, şi-ar fi aprins paie în cap, ar fi sărit cu gura pe el toţi şefii Poliţiei, inclusiv procurorul Rusu. I-ar fi reproşat, pe bună dreptate, că nu ştiuse să profite de nişte informaţii-beton, oferite pe tavă. Prea concentrat să traducă ceea ce Alina Cojocaru încercase să sugereze printre rânduri, comisarul abia observă figura de câine plouat a colegului său.

Inspectorul îşi luă cafeaua şi-şi deschise, la rându-i, computerul. Căută pe internet reacţii în urma emisiunii şi fu surprins să constate cât de multe aberaţii puteau fi lansate în public cu o seninătate demnă de emisiunile pentru copii. Cu excepţia bonei din Italia, ale cărei informaţii întăreau declaraţia fostului soţ al Vandei Roca, inspectorul nu credea o iotă din ce auzise în talk-show-ul lui Florin Merticaru. Îi spusese asta inclusiv comisarului, cu câteva ore în urmă, chiar în timp ce-o urmăreau în direct pe fosta colegă a lui Dragoş Zaharia. Avea teoria lui conspiraţionistă legată de diversiuni sau pur şi simplu de dorinţa diverşilor indivizi de a face rău cu orice preţ.

În schimb, Manolache nu şi-ar fi iertat un comportament neglijent faţă de o eventuală nouă pistă.

După ce secretara Mia îi lăsă comisarului mapa cu documente, împrăştiind în cameră norul de parfum foarte scump, Ifrim scăpă un oftat prelung, conştient că poziţia sa în Poliţie n-o să-l ajute vreodată să abordeze genul ăsta de femeie. Era sigur că Mia avea standarde foarte ridicate în materie de bărbaţi, iar asta, culmea, în loc să-l demobilizeze, îl excita suplimentar. Visele erotice cu Mia în postură de stăpână de sclavi, călare pe el, îl bântuiau în unele nopţi când era dezamăgit şi de soţie, şi de amantă.

— Ce program avem, şefu'?

Comisarul îşi ridică privirea şi rămase blocat, ca şi cum Ifrim l-ar fi întrebat dacă i-ar surâde o partidă de sex în trei de tip sandviş, cu Mia la mijloc.

— Ce te uiţi aşa?! Am ceva pe fată?!

În sfârşit, Manolache se dezmetici, se scutură ca de o senzaţie neplăcută de frig, realiză că fusese neatent la ce-i spusese colegul.

— Scuze... mă gândeam la ăştia... la Kanal C.

— Mai dă-i în mă-sa, Horia. Alergăm după potcoave de cai morţi.

Manolache îşi verifică ceasul. Se ridică brusc.

— Aoleu! Tre' s-o tundem. La nouă jumate ne vedem cu Vanda Roca. Mi-a confirmat, am uitat să-ţi zic.

— Deci avem întâlnire cu soţia milionarului...

— Da... De fapt, cu ea vorbim la sfârşit. A rămas că-i opreşte pe toţi în redacţie. Vine inclusiv fotograful, vine şi Alina Cojocaru.

Îşi închise laptopul şi-şi făcu ordine pe birou. Inspectorul îl privi circumspect.

— Păi... nu mai bine îi chemăm aici, să fie oficial, ca la carte?!

— Timpul ne presează. M-a sunat ministru de Interne, la prima oră.

— Pe bune?!

— Era nervos, din cauza emisiunii.

— Să facă el anchetă, dacă are impresia c-o frecăm. Ce să spun...

— Mi-a zis că vrea urgent rezultate, altfel o să ia măsuri.

— Să ne pupe-n cur domnu' ministru, da?!

— Hai, lasă... Să mergem.

În drum spre redacţia revistei RST, comisarul dădu telefoane. Îi lăsă mesaj lui Merticaru, la Kanal C, prin intermediul asistentei jurnalistului, cu rugămintea de a fi sunat. Era foarte important să afle numărul de contact al presupusei bone din Italia. Pe urmă, l-ar fi interesat mult SMS-urile şi e-mail-urile trimise pe adresa emisiunii. Din sutele de mesaje, spera să găsească măcar o informaţie cu oarecare potenţial, indiferent dacă fusese sau nu asumată, cu nume şi prenume. Spera ca Merticaru să-i permită accesul la baza lui de date. În caz contrar, la limită, putea să-l ameninţe

voalat, să ceară ulterior mandat din partea unui judecător, dar, chiar şi aşa, cine îi garanta că Merticaru nu i-ar ascunde o parte dintre mesaje?

Şoferul opri maşina paralel cu trotuarul, în faţa redacţiei. Poliţiştii trecură pe lângă Alina şi Nora, ieşite să fumeze la cafeaua de dimineaţă, iar comisarul îşi scoase telefonul să-şi anunţe sosirea. Vanda îl rugă să urce la etaj.

Fură întâmpinaţi de secretară, care le zâmbi protocolar şi îi conduse în sala de şedinţe. Se aşezară pe două scaune alăturate, aproape de fereastră, refuzând deocamdată orice trataţie.

— Imediat apare şi doamna Roca. Vă roagă s-o aşteptaţi cinci minute. Are pe cineva în birou.

— Sigur, nicio problemă, o asigură inspectorul, foarte jovial.

Femeia lăsă uşa deschisă la plecare. Ifrim se ridică de la masă şi inspectă camera. Coperţile înrămate ale revistei RST, atârnate pe pereţi, aveau titluri departe de preocupările lui. Îl atrăgeau însă fotografiile, majoritatea erau femei de succes din diverse domenii. L-ar fi atras şi mai tare dacă ar fi fost dezbrăcate. Se opri în faţa unui tablou. Tânăra elegantă, într-o rochie rubinie, nu-i spunea nimic. Nici titlul *Moştenitoarea imperiului Comper şi-a deschis propria editură.* Se întrebă cum de reuşea Vanda Roca să facă bani din afacerea asta, din moment ce internetul era plin de poveşti despre oameni cel puţin la fel de interesanţi.

Tresări când Vanda îi salută din cadrul uşii.

— Bună dimineaţa. Scuze de întârziere. Am avut o vizită neprevăzută.

Apoi îşi trase scaunul în imediata apropiere a poliţiştilor, chiar în capul mesei.

— Mi-a spus asistenta că nu doriţi nimic. Cafea, ceai...

Comisarul îi răspunse politicos.

— Mulţumim, am băut la birou. Realitatea este că ne cam grăbim, doamnă Roca. Am putea începe?

— Sigur că da. Le-am transmis colegilor să rămână în redacţie. Camera este OK, vă convine? Dacă nu, vă cedez biroul meu.

— A, nu! Este foarte bine aici.

— Atunci, vă stau la dispoziţie. Să-i dăm drumul!

Se rezemă de spătarul scaunului, picior peste picior, în aşteptarea primei întrebări.

— Ştiţi, îndrăzni Manolache, am dori să discutăm întâi cu colegii, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Vanda îl privi senină, fără urmă de reproş. Se ridică şi merse spre uşă.

— Foarte bine. Pe cine aţi dori să chem?

Poliţiştii se consultară, apoi comisarul decise.

— Pe domnul fotograf, vă rog.

— Imediat.

Auziră vocea secretarei, care ieşise pe hol să-l strige pe bărbat, rugându-l să urce la etaj.

Gică era aproape de vârsta pensionării, lucrase o perioadă la agenţia de ştiri Agerpres, apoi la cel mai vândut cotidian naţional, până când, odată cu apariţia telefoanelor mobile cu camere din ce în ce mai performante, importanţa lui în angrenajul redacţiei scăzuse, proporţional cu salariul. Aşa că se reprofilase pe fotografii artistice făcute la diverse evenimente, inclusiv ale unor case de modă. La una dintre lansările lui Săndulescu, fusese remarcat de Vanda, care îl abordase pentru o colaborare cu revista.

Avusese contacte cu poliţiştii în perioada în care lucrase la ziar, când, cel puţin teoretic, ar fi trebuit să ajungă printre primii la locul crimei. Şi chiar reuşise de multe ori performanţa, îşi făcuse relaţii printre şoferii din Poliţie, care îi trimiteau prompt, prin SMS, locaţia evenimentelor sângeroase. Contra cost, normal. Aşa că *se nimerea* să le facă poze victimelor înaintea criminaliştilor, fără să-l deranjeze nimeni.

Trase uşa după el şi-i întinse mâna lui Manolache, bucuros de revedere.

— Vă salut, domnu' comisar, cu respect. Ce mai faceţi?

Apoi îl salută şi pe inspector. Se ştia cu Manolache de pe teren, se intersectaseră cu ani în urmă, iar firea sa veselă, atitudinea deschisă, sinceră, gen *ce-i în guşă, şi-n căpuşă,* îl făcuseră dezirabil printre anchetatori, care în general manifestau un soi de repulsie faţă de jurnalişti.

Şi pentru comisar era reconfortant să-l vadă din nou. Îl simpatiza, se înţeleseseră foarte bine, chiar ieşiseră la o bere.

— Sunt OK, nea Gică... Tu cum eşti?

— Mai am puţin, trei luni, şi gata! Ies la pensie, mă duc la pescuit. Mi-ajunge şi mie, am nepot de crescut.

— Ei bravo, să-ţi trăiască!

— Mulţumesc mult.

— Fata cum e? A rămas în Bucureşti sau e la Braşov? Parcă ziceai că-i măritată cu un braşovean.

— Da, cum să nu, aţi ţinut minte... Da' n-a plecat, că nu-i dau voie. Păi, eu cu cine rămân? Cum să dorm singur în ditamai casa?! Mi-e frică de fantoma lu' nevastă-mea, domnu' comisar! Dumnezeu s-o ierte, că tare m-a chinuit.

Poliţiştii zâmbiră. Fotograful îşi puse pe masă geanta cu aparatul Nikon digital şi obiectivul puternic, care îl costaseră 2.500 de euro. Manolache ar fi stat la poveşti, însă îl văzu pe inspector foindu-se şi realiză că aveau puţin timp la dispoziţie.

— Da... Uite de ce suntem aici...

— Îmi închipui că-n legătură cu cazul doamnei Roca.

— Da, aşa este. Aş vrea să te întreb câteva chestiuni foarte importante pentru noi şi... aş dori să te gândeşti bine înainte de a-mi da un răspuns.

— Sigur, domnu' comisar... Vă ajut, cum să nu!

— Îl cunoşti pe Viktor Roca?

— Da, normal... Am vorbit de câteva ori. M-a rugat să-i fac nişte poze pentru firmele dumnealui. Ceva simplu, nimic artistic. Avea un utilaj scump, de milioane de dolari, în fabrica din Pipera. Se stricase şi băieţii cu service-ul, din Ungaria, i-au cerut fotografii înainte să vină în Bucureşti să-l repare.

— Mda... Şi cum ţi s-a părut domnul Roca, aşa, în particular?

— Nu prea vorbăreţ. Da' am vorbit eu pentru amândoi, că mă ştiţi doar, când mă pornesc... De treabă şefu', ce să zic, mi-a dat 1.000 de euro pentru 35 de poze. Boieru, tot boier!

— L-ai văzut vreodată împreună cu soţia?

— Cu doamna Vanda? Niciodată! De ce?

— Avem o informaţie potrivit căreia şefa ta, Vanda Roca, ţi-ar fi cerut la un moment dat să-i faci un serviciu, în afara atribuţiilor din fişa postului...

Bărbatul deveni dintr-odată sobru, se încruntă. Se strădui în zadar să-şi dea seama unde bătea comisarul.

— Vă referiţi la faptul că m-a rugat să-i duc maşina la spălătorie?!

— Nu.

— Atunci?!

Manolache menţinu câteva clipe de suspans, până la intervenţia inspectorului Ifrim, care lansă acuzaţia cât se poate de direct.

— Ştim că Vanda Roca te-a pus să-l urmăreşti şi să-l fotografiezi pe Viktor Roca. Fără ca acesta să afle, evident.

Luat prin surprindere, Gică fusese realmente uimit, o asemenea ipoteză nu i-ar fi trecut prin cap în veci. Indignarea lui păru sinceră.

— Dar este absurd! Mă scuzaţi, domnule comisar, cine v-a spus gogomănia asta?!

Nu primi, pe moment, vreun răspuns din partea poliţiştilor. Ifrim continuă tirul în locul colegului său, care se simţea jenat să-l chestioneze mai departe.

— Când ai fost ultima oară la Sinaia?

— La Sinaia?!

— Da...

— Nu ţin minte exact... Demult. Să fie vreo opt, poate nouă ani. Da ce legătură are?!

— Aş vrea să te concentrezi şi să-mi spui dacă i-ai făcut vreodată poze lui Viktor Roca. În orice context, nu contează.

Bărbatul fu categoric.

— Nu! Cu siguranţă, nu! Aş fi ţinut minte, vă daţi seama. Domnu' Roca nu-i un personaj oarecare în oraşul ăsta... Dacă o mai fi trăind, săracu'...

Convins că fotograful spusese adevărul, comisarul trecu peste propria stare de disconfort şi schimbă subiectul.

— În legătură cu noul coleg, Dragoş Zaharia... ce impresie ţi-a făcut?

— Niciuna. Doar ne-am salutat de câteva ori... Eu trec destul de rar pe la redacţie. Ne-am intersectat în oraş, la evenimente mondene. De ce să vorbesc aiurea, dacă nu-l cunosc?

— Şi şefa? insistă Ifrim. Doamna Roca.

— Ce-i cu şefa?!

— Ce crezi despre ea?

Aici nu avea de ales. Trebuia să-şi dea cu părerea.

— Sincer?

— Da.

— E o femeie dură, aprigă la mânie... dar dreaptă. Nu se ia de tine aşa, fără motiv... Dacă-ţi faci treaba de nota 10, eşti prietenul ei cel mai bun... Şi-i foarte parolistă. Ţi-a promis ceva, se ţine de cuvânt... Ştie să conducă afacerea, motivează oamenii, se implică tot timpul, la orice amănunt, cât de mic. Nu ne lasă de capul nostru.

Portretul profesional creionat de bărbat le era de prea puţin folos, aşa că Manolache decise să-l întrebe dacă o cunoscuse şi în particular, în afara redacţiei. Poate la evenimente de familie sau în alte împrejurări.

Gică se scărpină la ceafă, ca şi cum ar fi fost pus în dificultate.

— În fiecare an, înaintea Crăciunului, Vanda dă o mică petrecere pentru angajaţi şi familiile lor... plus prieteni, parteneri de afaceri, mă rog... Suntem puţini, vă daţi seama, o mână de oameni. Are un local preferat în Centrul Vechi. Il Peccato.

Făcu o pauză, pentru a-şi pune ideile în ordine. Oftă.

— Aşa, şi?

— Şi... cum să vă zic... pe cât de scorţoasă şi de serioasă este şefa la birou, pe atât de tare ştie să se distreze.

— Venea cu soţul, cu familia?

— Nu, singură... După ce se încălzea puţin atmosfera, era de neoprit.

Sceptic ca de obicei, inspectorul vru să afle mai repede esenţialul.

— Adică, ce făcea? Striptease la bară?!

— Ei, nici chiar aşa... De exemplu, se urca pe mese şi dansa.

— După câte pahare?

— Să ştiţi că nu exagera cu băutura... Adică n-am văzut-o vreodată împleticindu-se, ţinându-se de pereţi sau mai ştiu eu cum... Nu, Doamne

ferește!... La petreceri e foarte veselă, râde, spune bancuri, unele chiar porcoase... mă rog, haioasă rău șefa, în particular.

— Ce băutură preferă?

— Whisky, din câte știu.

Încercările inspectorului de a mai scoate și alte informații interesante de la fotograf dădură greș. Apoi, la final, îl rugă pe Gică s-o cheme sus pe colega lui, Alina Cojocaru.

Interviul din emisiunea lui Florin Merticaru făcuse destule valuri în presă, Alina devenise peste noapte foarte cunoscută. Dintr-o relativ obscură jurnalistă la RST, se transformase în ținta predilectă a comentatorilor de ocazie de pe rețelele de socializare. Ca de obicei în astfel de situații, unii îi apreciau *curajul de a spune adevărul,* alții o înjurau fără perdea, reproșându-i că prin vocea ei ar fi vorbit, de fapt, însăși Vanda Roca. Și că între cele două ar fi fost o înțelegere pentru a-l înfunda pe Dragoș Zaharia.

Jurnalista îi salută pe polițiști înainte de a-și trage scaunul, la oarecare distanță de ei. Se rujase cu un roșu aprins și se machiase destul de strident. Aflase de la Vanda despre vizita anchetatorilor și se îmbrăcase cu exact aceleași haine cu care fusese la emisiunea de la Kanal C. Până și machiajul era identic.

Comisarul îi mulțumi anticipat pentru disponibilitatea de a sta de vorbă despre unele aspecte sensibile, cum ar fi relația privată cu colegii din redacție.

— Vă referiți la Dragoș Zaharia, *I presume,* îi răspunse Alina.

— Da, și la el... Am urmărit cu interes declarațiile dumneavoastră de la postul de televiziune.

— Nu-mi amintiți... Deja îmi pare rău că am acceptat interviul, la câți mă înjură pe internet.

— Lăsați, că sunt și oameni care vă apreciază.

— Mulțumesc, halal consolare, ce să zic... Apropo, dumneavoastră din ce categorie faceți parte?

Manolache ignoră întrebarea. Un răspuns sincer ar fi jignit-o inutil.

— Spuneați acolo, la un moment dat, că Dragoș Zaharia v-a mărturisit sentimentele sale față de Vanda Roca. Și că inițial ați crezut că e un bluf. Adică, băut fiind, încercase să vă impresioneze mințindu-vă, practic.

— Da... Dragoș nu este genul de bărbat care să vorbească serios tot timpul. Uneori, nici nu știam când glumea și când spunea lucruri grave, importante. Un tip foarte superficial, *if you know what I mean.*

— Îl cunoașteți atât de bine?!

Pusese întrebarea special cu scopul de-a irita. Calmă, sigură pe ea, nu-i era de mare folos. În schimb, dacă reușea s-o enerveze, măcar cât de cât, îi

creşteau şansele de-a scoate ceva interesant.

Alina îl privi cu urme de reproş.

— Ce vreţi să spuneţi? Dacă ne-am tras-o?!

Planul comisarului dăduse primele roade, jurnalista începuse să fiarbă.

— A, nu! Scuze, nici prin gând nu mi-a trecut. V-aş fi întrebat direct, vă daţi seama.

— OK.

— Doar că, nu ştiu... mi s-a părut că-l cunoaşteţi de prea puţin timp ca să-l caracterizaţi cu atât de mare precizie.

— Dar nu vă luaţi după mine, domnule...

— Manolache...

— ... domnule Manolache. Păi, ce sunt eu, psiholog?!... Dacă aş zice acum că partenerul dumneavoastră pare un tip arogant şi insolent, n-o luaţi drept literă de lege... E pur şi simplu impresia mea.

Remarca îl făcuse pe inspector să clipească des. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Bărbatul îşi îndreptă arătătorul spre piept.

— Eu... arogant şi insolent?!

— *Maybe.* Habar n-am!

Comisarul sesiză că Alina reuşise să deturneze cu abilitate discuţia, aşa că interveni.

— Haideţi să revenim la oile noastre... Aşadar, Dragoş Zaharia vi s-a părut a fi un tip foarte superficial. Nu ştiaţi când glumea şi când vorbea serios.

— Da.

— Şi atunci, de ce credeţi că într-adevăr se îndrăgostise de Vanda Roca?

— Aşa am simţit... Observasem la el un anume comportament în preajma Vandei... pe care l-am conştientizat abia ulterior. Atunci, la bar, când mi-a făcut mărturisirea... ştiţi la ce mă refer... avea o anume privire, tipic masculină.

Manolache ridică din sprâncene, a nedumerire.

— De pildă, cum mă priveşte colegul dumneavoastră acum...

Bărbaţii rămaseră blocaţi, iar Alina izbucni în râs.

— Scuze, *sorry,* glumesc! Nu intenţionam să vă provoc în niciun fel. V-am dat un exemplu.

Reuşise să-l scoată din sărite pe Ifrim. În alte condiţii, poate că poliţiştii ar fi gustat gluma. Măcar comisarul, dacă nu şi colegul său, ajuns întâmplător victima Alinei.

Jurnalista îşi aşeză mâinile pe masă, ostentativ, cu un zâmbet arogant.

— Aştept să-mi puneţi cătuşele, pentru comportament indecent faţă de organele de anchetă.

Comisarul își dădu seama prea târziu că Ifrim avusese dreptate, ar fi trebuit să discute cu ziariștii la sediul Poliției, nu pe terenul lor, unde o individă ca Alina Cojocaru își permisese să-i ia la mișto.

Puse piciorul în prag.

— OK, am înțeles, aveți un simț al umorului ieșit din comun. Să știți că nu am venit aici la un concurs de spus bancuri... Iar dacă întindeți coarda, o să fiu nevoit să vă citez pentru o declarație oficială... Preferați așa sau continuăm fără să ne batem joc unii de alții?

Replica își făcu efectul imediat. Jurnalista își retrase mâinile, scuzându-se pentru faza de adineauri. Apoi Manolache o întrebă despre relația cu Vanda, fără să primească alte informații decât cele pe care le spusese deja la Kanal C.

— Dar în particular, în afara redacției, cum este doamna Vanda Roca?

— Nu am cunoscut-o în particular.

— Nici la petrecerile de Crăciun?!

Pentru prima dată, Alina fusese prinsă în ofsaid. Fie nu înțelesese pe deplin sensul întrebării, fie în mod deliberat trecuse cu vederea evenimentele respective.

— Și acolo e vorba, practic, de redacție, se justifică jurnalista. Participă absolut toți colegii.

Comisarul nu avea de gând să înghită explicația fără să profite de ambiguitatea ei.

— Totuși, cred că nu făceați ședințe de sumar la petrecerea de Crăciun.

— Evident... Ne distram, în principiu. Mâncare, băutură, dans... uneori câteva ore, alteori până dimineață.

— Și, în acest context, cum era Vanda Roca?

Alina își luă un mic răgaz de aducere aminte. Apoi enumeră ca la școală.

— Dezinvoltă, veselă, exuberantă, prietenoasă și... cam atât.

— Spunea bancuri?

— Da... Știe o grămadă.

— Se amețea ușor de la băutură?

— Nu. N-am văzut-o în stare de ebrietate. Doar foarte veselă.

— Dansa pe mese?

— O singură dată, cred... Oricum, nimic obscen, dacă asta doreați să aflați.

Când Alina ieși din cameră ca s-o trimită la interviu pe colega ei Nora, polițiștii profitară pentru a schimba două vorbe.

— Tipa mi se pare lunecoasă... nesinceră, opină inspectorul.

— Dar ce motive ar avea?

— Nu știu. Îi este datoare șefei?

— Posibil...

— Sau nu-l înghite pe Zaharia.

Întrerupseră discuţia odată cu apariţia Norei. Atât ea, cât şi alte patru colege, aveau să întărească portretul pe care Gică şi Alina i-l creionaseră Vandei, cu mici observaţii personale – reale calităţi de antreprenor şi manager, foarte bun comunicator, cu vaste cunoştinţe despre industria de fashion, fin psiholog. Narcisa, tipa de la tehnoredactare, le confirmase faptul că în acea seară de vineri rămăsese cu Vanda Roca în redacţie, până la închiderea revistei.

Între timp, secretara venise cu apă, cafea şi ceai.

Când Vanda intră pentru a sta de vorbă cu poliţiştii, în calitate de ultim intervievat, inspectorul Ifrim îşi puse un ceai din termos. Şefa revistei RST luă loc în capul mesei şi aşteptă, în linişte, prima întrebare.

Comisarul îşi răsfoi agenda, în căutarea celei mai potrivite abordări.

— Înainte de toate, aveţi să ne spuneţi ceva?

Luată prin surprindere, Vanda încercă să traducă sensul cuvintelor lui Manolache, printr-o imperceptibilă dilatare a pupilelor.

— În ce sens?!

— Nu ştiu... Dacă s-a întâmplat ceva demn de interes de la ultima noastră discuţie.

— În afară de informaţiile apărute la televizor şi în presă, nu am ce să vă comunic... din păcate.

Poliţistul dădu pagina ca să se afle-n treabă. Mâzgălise desene abstracte, fără legătură cu ancheta.

— Apropo, aţi văzut emisiunea de la Kanal C?

— Nu. Dar am citit comentarii în legătură cu ce s-a discutat în acea emisiune.

— E adevărat că aveaţi o relaţie tensionată cu soţul, din cauza copilului?

— Nu.

— Am putea vorbi cu băiatul, cu Tudor, în prezenţa dumneavoastră, despre tatăl său?

Riscase s-o abordeze frontal într-o problemă foarte delicată, tocmai pentru a-i urmări reacţia. Femeia îl privi cu uşoare urme de indignare.

— Credeţi că Tudor este suficient de matur încât o astfel de discuţie, în special în *acest* moment, să nu-l afecteze emoţional?

Manolache nu insistă. Aflase esenţialul.

— În legătură cu fosta bonă a copilului, cu doamna Florentina... în ce condiţii a plecat de la dumneavoastră?

Vanda îşi scoase ţigara electronică.

— Şi-a dat demisia.

— V-aţi certat?

— Nu. Deloc... Din câte ştiu, avea o relaţie cu un tip plecat la muncă în Italia. A preferat să-şi găsească un job acolo, ca să stea împreună.

Explicaţia era credibilă, din punctul de vedere al comisarului, chiar dacă nu avea cum s-o verifice. Bărbatul se uită pe pereţi, în aparenţă absent. Apoi deschise următorul front.

— În legătură cu fostul soţ, doctorul Pompiliu Toader... este într-adevăr tatăl biologic al lui Tudor?

— Da.

— Doamnă Roca, ştiu că ţine de intimitate, de viaţa privată, însă ajutaţi-mă să înţeleg... ne-aţi putea spune de ce aţi divorţat, deşi eraţi însărcinată?

Tensiunea acumulată în aer stătea să explodeze la cea mai mică scânteie. Întrebarea poliţistului o pusese pe Vanda, intenţionat, într-o lumină foarte proastă. Însă părea pregătită să-şi controleze reacţiile, trase un fum şi cântări bine între cele două variante de răspuns.

Preferă să atace, la rându-i.

— Observ că vă ghidaţi ancheta după ce mai scrie presa de pe-o zi pe alta... Şi că, în ochii Poliţiei, m-am transformat peste noapte din victimă în suspectă, din cauza unor frustraţi, a unor indivizi mizerabili, avizi de publicitate pe spatele familiei Roca, şi care, sub protecţia anonimatului, îşi permit să arunce calomnii în stânga şi-n dreapta... OK, haideţi să vă ajut. În facultate, m-am culcat cu şaptesprezece studenţi şi patru profesori de la Medicină. Sunteţi mulţumiţi sau v-ar ajuta să vă dau amănunte?

Era evident că Vanda refuza să le dezvăluie aspecte din viaţa intimă. Aşa că Manolache încercă să treacă peste ironiile femeii, fără să inflameze spiritele.

— Aveţi dreptate, îmi cer scuze. Se spun multe prostii în spaţiul public, mai ales de când cu Facebook-ul... Aşadar, vă menţineţi afirmaţiile cu privire la Dragoş Zaharia.

— La ce vă referiţi, mai exact?

— La faptul că avea o obsesie pentru dumneavoastră şi nu suporta ideea că fusese respins.

— O clipă, vă rog...

Vanda o sună pe secretară şi-i spuse să-i aducă laptopul. Inspectorul Ifrim se foi în scaun, nu apucase să deschidă gura, faptul că ţinea loc de mobilier îl făcea să se simtă stingher.

Cu laptopul deschis pe pagina ei de Facebook, Vanda îi arătă comisarului mesajul trimis de Dragoş Zaharia.

— Uitaţi...

Manolache citi, uitându-se pe ecran împreună cu colegul său: *Bună! Unde eşti? Eu sunt la redacţie, mai stau vreo 30 de minute. Dă-mi un semn, te rog.*

Love you!

Apoi comisarul primi un SMS de la fosta soţie, Amalia: *Am internat-o pe Arida la Spitalul Alexandrescu...* Se scuză şi ieşi pe hol să vorbească la telefon. Află că fiica lor făcuse pneumonie. Manolache îşi ieşi din pepeni, îi reproşă Amaliei că îi spusese în ultimul moment. Era dreptul lui să ştie dacă Anda se îmbolnăvea. O rugă să-l aştepte la spital.

Îl chemă pe inspector şi-i spuse să continue discuţia cu Vanda.

— Nu ştiu cât durează la mine... Ai bani de taxi?

Ifrim îşi verifică portofelul, găsi două bancnote de 50.

— Mă descurc.

— Vezi ce-i cu mesajul ăla de pe Facebook. Întreab-o dacă are şi alte mesaje. Scoate tot ce poţi de la ea.

Dintr-odată, inspectorul prinsese viaţă. Perspectiva de-a o ancheta pe Vanda îi dăduse aripi.

— OK, boss, se rezolvă... Hai, du-te. Sună-mă, să-mi spui şi mie ce şi cum.

Poliţistul o salută pe Vanda înainte de a pleca, apoi ieşi din redacţie. În maşină, îi spuse şoferului că trebuia să ajungă de urgenţă la Spitalul Alexandrescu. Cu girofarul ridicat pe capotă, bărbatul de la volan călcă acceleraţia până la podea.

Îi părea rău că fusese întrerupt. Ar fi vrut să termine interviul cu Vanda. Doar că atunci când venea vorba despre unica lui fiică, nimic nu putea fi mai important. O iubea pe Anda enorm, ar fi făcut orice sacrificiu spre binele copilei. Suportase divorţul foarte greu tocmai din pricina Andei, ştia că la rândul ei o să-i simtă lipsa cândva, iar asta îi rupea inima.

În general, comisarul nu avea resentimente, nu purta ranchiună, avea o disponibilitate enormă de a-i ierta pe cei care îl supăraseră. Însă faţă de fosta soţie păstrase, odată cu divorţul (şi implicit cu ruptura faţă de Anda), o mare doză de ostilitate, vecină cu ura. I-o luase pe fetiţă de lângă el fără să clipească, printr-un act de răzbunare disproporţionat în raport cu presupusa lui vinovăţie. Dacă asta căutase, să-l pedepsească foarte dur, fără milă, atunci reuşise cu vârf şi îndesat. Pentru Horia Manolache, fiecare zi departe de fiica lui era, fără îndoială, suferinţa supremă căreia nu-i găsea leac. Se vedeau doar o dată pe săptămână, de obicei sâmbăta, mult prea puţin ca să-şi vindece rănile.

Căutase inutil să-şi canalizeze gândurile exclusiv spre munca de la birou, în speranţa că accesele de mânie faţă de gestul Amaliei se vor estompa şi, în timp, vor dispărea. În mod inexplicabil, fosta soţie păstrase o atitudine rece, distantă, de respingere chiar, deşi divorţul aşezase lucrurile în matca lor, bunurile comune se împărţiseră fără scandal, iar la singura problemă cu adevărat spinoasă, legată de Anda, comisarul cedase în cele din urmă,

călcându-şi pe inimă, pentru a nu-i provoca fetiţei traumele inerente procesului de încredinţare a tutelei.

În timp ce şoferul făcea slalom printre maşini încălcând cel puţin o duzină de reguli de circulaţie, comisarul nu-i găsea Amaliei nicio scuză pentru comportamentul ei. Aşteptase până în ultima clipă ca să-i spună că fetiţa lor se îmbolnăvise. Măcar atât avea dreptul să ştie! Pe măsură ce se apropiau de spital, simţea cum îl copleşea indignarea, se temea să nu facă vreo scenă urâtă, aşa plin de nervi cum era.

Se întâlniră undeva în holul etajului trei, unde Amalia îi spuse că Anda adormise şi ar fi bine să n-o trezească. Fără să comenteze, bărbatul intră iute în salon şi o prinse pe fetiţă de mână, lăsându-se pe vine, lângă pat. Copila avea perfuzii, iar imaginea îi provocă bărbatului un mare gol în stomac.

Oricât se abţinu, îi dădură lacrimile. Nu suporta să o vadă suferind. În ultimii şase ani, Anda ajunsese pentru prima dată într-un spital. Iar comisarul nici măcar nu avea idee cât de grav era.

— Ce i-au dat? o întrebă pe Amalia.

— Antibiotice... Avea febră mare, 39 cu 7.

— Sigur e pneumonie?

— Da. I-au făcut radiografie...

— Şi de ce ai adus-o atât de târziu?

— Hai să vorbim afară, te rog. Să n-o trezim.

Ieşiră în hol, unde comisarul fu nevoit să răspundă la telefon. Era şeful Poliţiei Capitalei, dorea să afle noi amănunte în legătură cu dosarul Roca. Din nefericire, Manolache nu avea informaţii relevante. Ancheta înainta greoi, fără să fie neapărat din vina cuiva. Îi promise un raport scris, în cursul serii.

Reveni lângă Amalia, care îşi butona mobilul. Vorbise cu învăţătoarea, îi explicase că Anda s-ar putea să lipsească de la şcoală în prima săptămână, cel puţin. Urma să înceapă cursurile la clasa pregătitoare. Alte emoţii mari, pentru ambii părinţi.

— Am fost cu Anda la medicul de familie, îi spuse Amalia. Am zis că-i vorba de viroză... doar ştii, mai făcuse şi anul trecut. Doctoriţa a ascultat-o cu stetoscopul şi mi-a recomandat să-i fac o radiografie.

— Da’ de unde o fi luat-o?! Cum o fi răcit la plămâni?

— Asta am întrebat-o şi eu... Nu ştia ce să-mi spună. Zilele trecute a stat la maică-mea. O fi scos-o pe-afară mai dezbrăcată. Ştii cum e seara, se lasă rece, o fi transpirat la joacă şi...

— Ai întrebat-o pe mama ta?

— Degeaba o întreb, oricum nu recunoaşte. Asta e...

— Ce ţi-a zis medicul? E tânăr, în vârstă?

— E o tipă la vreo 40-45 de ani, cred. Pare profesionistă... A, uite-o că vine.

Îi făcu semn înspre capătul holului. Doctoriţa ajunse în dreptul lor cu două dosare sub braţ.

Manolache îi întinse mâna şi se recomandă ca la locul crimei.

— Comisar Horia Manolache, de la Poliţia Capitalei...

Ştia că în unele împrejurări doctorii puteau fi mai atenţi când aflau că au de-a face cu oamenii legii. Femeia în halat alb îi zâmbi, era probabil obişnuită cu astfel de metode de *intimidare.*

— Sunt arestată?!

— A, nu, scuze! Spuneţi-mi vă rog cum e cu Anda Manolache. Am înţeles că ar avea pneumonie.

— Da... E bine că aţi adus-o. Fără tratament, ar fi putut să evolueze rapid şi imprevizibil.

— De unde credeţi că i s-ar trage?

— Cauzele pot fi multiple... Important este să răspundă bine la antibiotice. Haideţi să-i vedem temperatura.

Intrară în salon, unde doctoriţa îi puse Andei termometrul.

— Da, uitaţi. A scăzut la 37 cu 8 în aproape... două ore. O să fie bine. Mămica poate să stea cu fetiţa, în salon. Dacă doreşte, bineînţeles.

Se uită la Amalia, care părea că visează. Comisarul o trezi.

— Deci... rămâi cu Anda peste noapte? Sau vin eu?

— A, da, rămân, sigur! Scuze.

— Am să vă dau mobilul, dacă se întâmplă să aveţi nevoie de ceva... Eu oricum sunt de gardă la noapte. Voi fi la spital până dimineaţă.

Doctoriţa le spuse numărul de telefon, apoi se îndreptă spre uşă.

— Mă scuzaţi, trebuie să ajung în altă parte. Ţinem legătura.

Comisarul îi întinse din nou mâna.

— Mulţumim mult. Rămânem datori.

— Nu se pune problema. La revedere!

Anda îşi deschise ochii şi bărbatul se apropie să o mângâie.

— Hei, ce face prinţesa noastră? Ne-am trezit?

15.

După o săptămână de asediu, reporterii dispăruseră din faţa casei familiei Zaharia. Se lămuriseră, în cele din urmă, că ar fi pierdere de timp să rămână cantonaţi acolo, din moment ce atât Dragoş, cât şi Daria refuzaseră cu obstinaţie să le spună ceva. Nu smulseseră de la ei nici măcar un simplu *No comment,* în ciuda insistenţelor. Îl mai văzuseră pe Dragoş prin curte, la fumat, sau pe Daria ieşind dimineaţa cu maşina la şcoală, unde îi era din ce în ce mai greu să dea ochii cu colegii din cancelarie.

Venit în vizită, Şerban urmărea pe internet, în biroul fratelui său, fragmente video cu Alina Cojocaru. Fuseseră preluate de majoritatea site-urilor de ştiri. Într-o cameră alăturată, Daria se afla în pragul depresiei, se lungise în pat îmbrăcată, cu şiroaie de lacrimi uscate pe obraji, incapabilă să asculte alte şi alte justificări ale soţului ei. Oricât ar fi încercat să-l înţeleagă, ultimele dezvăluiri îl aruncau într-o adevărată gaură neagră. Acum, îi era peste puteri să-i mai convingă pe toţi de nevinovăţia lui. Pentru că până şi ea îşi pierduse bruma de încredere. Prea multe acuzaţii, prea puţine explicaţii credibile...

Cât despre Mihai, aşteptase cu nerăbdare începerea şcolii, întâlnirea cu copiii. Faptul că pentru el vacanţa se prelungise în mod neaşteptat, iar discuţiile dintre părinţi se lăsau întotdeauna cu scântei îl făcea să se simtă plin de tristeţe. Nu înţelegea mare lucru, din moment ce ai lui hotărâseră să-l protejeze, pe cât posibil. Nici măcar jocurile de pe consolă şi tabletă nu-i aduceau alinare. O vedea pe Daria foarte supărată, plânsă, iar explicaţiile confuze, în loc să-l liniştească, mai tare îl afectau. Se temea de un posibil divorţ, în mintea lui exista această îngrijorare permanentă, îşi iubea mult părinţii şi o eventuală ruptură l-ar fi făcut să sufere enorm. Încercările lui Dragoş de a-i spulbera temerile eşuaseră, din păcate.

Aflat în faţa laptopului, Şerban ascultase, pentru a zecea oară, intervenţia telefonică a tipei care pretindea că fusese agresată de Dragoş, în camera ei de cămin, în timpul studenţiei.

— Dar e o tâmpenie, nu înţelegi?! izbucnise Dragoş, de undeva din spatele fratelui său. N-a fost deloc aşa!

— Nu pe mine trebuie să mă convingi... întrebarea e ce motive ar fi avut femeia asta să mintă?

— Cum ce?! Banii, normal!

— Crezi că Vanda ar fi riscat să-i dea bani pentru o declaraţie

mincinoasă?

— După cum ştii, Vanda a riscat mult mai mult de-atât... Crede-mă, e malefică!

Şerban ajunse la bucata de înregistrare video cu Alina în rolul principal. Declaraţia ei pusese încă un rând de cărămizi la cavoul pe care Vanda îl făcuse special pentru Dragoş.

— Drăguţă colega ta...

Remarca lui Şerban avusese darul de a-l înfuria pe fratele său.

— Minte de-ngheaţă apele! O nenorocită!

— Şi pe ea a plătit-o Vanda?!

— Nu ştiu... Tu crezi că eram nebun să-i spun că-s îndrăgostit de Vanda?! Chiar să fi fost aşa, prin absurd.

— După câteva sticle de bere, ce ştiu eu?

— Mă cunoşti, Şerban, dă-o dracului!... Tipa m-a băgat în căcat complet aiurea.

— Încă o dată te-ntreb: de ce?

După câteva secunde, Dragoş răbufni:

— Pentru că-i o fată bătrână, o curvă complexată, care vrea să se răzbune din cauză că am refuzat-o! S-a simţit lezată, ofensată în orgoliul ei narcisist... De aia, Şerban! Când am ieşit atunci în oraş, mi-a propus, la modul foarte direct, să continuăm distracţia la ea acasă.

— Şi tu, căsătorit fiind, i-ai zis NU... Aşa, pur şi simplu.

— Hai că mă enervezi! Ţi se pare că joc teatru?

— Nu, dar... Eşti ultimul tip care ar refuza o femeie, fie ea şi complexată.

— OK, Şerban. Îţi explic doar ţie, că m-ai scos din sărite... Da, într-adevăr, recunosc, mă îndrăgostisem de Vanda. N-a fost doar un foc de paie.

— Aha... interesant. Deci Alina n-a minţit.

— Ba da! Nu i-am spus nimic despre Vanda, îţi jur!

— Şi atunci, de unde ştia?

— Ori a intuit, ori i-a făcut confidenţe Vanda.

— Stai puţin, să înţeleg. Deci erai îndrăgostit de Vanda, de aia ai refuzat-o pe Alina. Care a ghicit... sau a aflat motivul. Pe urmă s-a răzbunat cu prima ocazie.

— Da, aşa mă gândesc... Îţi dai seama că n-o să-i pot spune Dariei niciodată. De aia nici nu mă crede.

— Poate că ţi-ar prinde bine o spovedanie, Dragoş.

Bărbatul îşi muşcă buza.

— Ar însemna sfârşitul relaţiei noastre.

— Şi alternativă unde duce? Nu tot acolo? Măcar ţi-ai lua povara de pe suflet şi ai fi împăcat faţă de ea.

— Mda... uşor de zis.

Dragoş se duse la fereastră să fumeze, în timp ce fratele său urmărea partea din emisiune cu bona familiei Roca, plecată în Italia. Varianta ei avusese darul de a echilibra balanţa, de a arunca o serie de suspiciuni şi asupra Vandei. Iar mesajul anonim al bărbatului care amintea despre aventurile amoroase ale studentei la Medicină îi întărise lui Şerban convingerea că Dragoş îi spusese până la urmă adevărul.

Doar că adevărul lor nu coincidea, în punctele esenţiale, cu adevărul din dosarul poliţiştilor. Iar asta era deja o mare problemă.

— Bei cafea?

Propunerea lui Dragoş fusese în asentimentul fratelui său. Ce doi merseră în bucătărie, apoi ieşiră pe terasa din spatele casei. Dragoş trase cu ochiul să vadă dacă reveniseră reporterii.

— Măcar bine c-am scăpat de presă... Ajunsesem să mă duc la baie cu lumina stinsă, de frică să nu-mi facă poze prin geam.

— Da... destul de neplăcut. Cum a rămas cu Mihai? Când îl duceţi la şcoală?

— Deocamdată, nu ştiu. E foarte sensibil... Răutăţile colegilor l-ar dărâma... Şi pe urmă, ce-aş putea să-i explic, la vârsta lui?

— Nu prea multe, într-adevăr.

Dragoş îşi aprinse ţigara.

— Şerban, vreau să scap de ghipsul ăsta cât mai repede. Poţi vorbi cu prietena ta, doctoriţa?

— Da, sigur. Fără probleme... O sun după-amiază. Crezi că-i în regulă, s-a vindecat?

— Nu contează. Nu-l mai suport, pur şi simplu... L-aş tăia eu, dac-aş avea cum.

Se lăsară clipe de tăcere, spartă de motoarele unui Boeing 737 care tocmai decolase de pe Aeroportul Henri Coandă. Cei doi ridicară ochii spre cer, singurul loc de unde mai sperau la o minune.

Şerban sesiză oftatul înăbuşit al fratelui său şi-l strânse la piept. Era, până la urmă, tot ce putea face.

— Lasă, o să treacă şi asta... într-o oră, avem întâlnire cu Bianca.

Se desprinseră din îmbrăţişare, iar Dragoş se strădui să nu izbucnească în plâns.

— Zici că tipa e OK?

— Da, absolut! Garantez pentru ea... Am fost colegi, o ştiu bine. E fată deşteaptă şi foarte ambiţioasă.

— Aţi vorbit despre bani? Cât vrea?

— Încă nu s-a pus problema. Deocamdată, să vedem dacă acceptă dosarul.

— De ce nu l-ar accepta?!

— Pentru că îşi permite să fie selectivă. În locul ei, şi eu aş proceda la fel.

Lângă gardul din spatele casei, Dragoş stivuise lemnele pentru grătar. Se duse într-acolo. Luă toporul cu mâna teafără, se lăsă pe vine şi începu să lovească uşor un ciot rămas pe buturugă. Simţise nevoia să se detaşeze emoţional, cumva. Să rămână cu gândurile lui. Şerban înţelese şi-i lăsă suficient spaţiu, intrând în living să se joace cu Mihai.

Pe Dragoş îl răscoliră amintiri de familie. Seara în care Şerban avea să se încaiere cu tatăl lor, Marin, din cauza abuzului de alcool şi a comportamentului degradant, violent, n-o va uita niciodată. Se întorsese acasă băut şi posac, depăşise stadiul incipient, de euforie. Avea tabieturile lui, cum ieşea de la muncă intra direct în crâşma de peste drum, cu băieţii, discutau politică, îşi înjurau şefii incompetenţi şi râdeau unii de alţii. Formaseră o gaşcă de şase petrecăreţi, colegi de fabrică. Stabiliseră să cumpere băutură prin rotaţie, iar lui Marin îi venea rândul o dată pe săptămână, joia: câte o sută de votcă şi o bere de căciulă. Pe urmă, dacă mai erau bani şi chef de distracţie, orice extra-consumaţie se plătea din buzunarul fiecăruia.

În ziua de lichidare, gaşca juca la comun variante combinate la Loto 6 din 49. Fiecare miza pe aceleaşi numere norocoase, în general legate de zilele de naştere ale membrilor familiei. Motiv excelent pentru nesfârşite planuri de vacanţă în Insulele Canare, vile şi maşini scumpe sau aventuri cu prostituate de lux. Doar că marea lovitură întârzia nepermis de mult. Unii se săturaseră să aştepte, insistau mai degrabă pentru trei beri în plus. Printre ei şi Marin Zaharia, sceptic în legătură cu şansele de a-i surâde norocul din senin, după o viaţă-ntreagă plină de ghinioane. Căci cum altfel ar fi putut să-şi scuze propria neputinţă decât aruncând vina pe ghinioanele care îi ieşiseră în cale la tot pasul? Mai întâi, desigur, neşansa de-a o fi întâlnit pe viitoarea lui soţie, Rodica. Se îndrăgostise de ea nebuneşte şi o ceruse de nevastă fără să-i pese că amândoi porneau de la nivelul mării, fără locuinţă, fără loc de muncă, fără moşteniri, ca doi tineri inconştienţi, visători, prea puţin îngrijoraţi de ce-ar putea să le rezerve viitorul. Apoi, ghinion, picase din senin vestea că Rodica rămăsese însărcinată. Deşi terminase liceul în urmă cu patru ani şi, în sfârşit, avea de gând să se înscrie la facultate, Marin îşi găsise repede un job ca agent de vânzări, fără legătură cu ce-ar fi vrut să facă după terminarea studiilor. Rodica îl născuse pe Şerban şi căsnicia începuse cu adevărat să se degradeze atunci când, la doar doi ani distanţă, apăruse la fel de neaşteptat Dragoş, fratele lui Şerban. Capul familiei se simţise dintr-odată împovărat de responsabilitatea uriaşă căzută din senin pe umerii săi. Soţia se ocupa exclusiv de copii şi de casă, în realitate un apartament modest

de trei camere, închiriat ca alternativă de a locui, claie peste grămadă, la părinţii ei. Pe care Marin oricum nu-i înghiţea sub nicio formă.

Şi, în fine, ultimul şi cel mai mare ghinion, deschiderea fabricii de ambalaje din localitate, cu acţionariat olandez, şi decizia de a-şi depune CV-ul. Salariul bunicel îl făcuse captiv, nici nu era genul foarte ambiţios, se obişnuise cu munca întrucâtva lejeră, deşi avea un program rigid, de la 8:00 la 17:00, cu pauză de masă, însă ceea ce contribuise esenţial la decizia de a rămâne pe poziţii fusese anturajul. Gaşca de petrecăreţi făcea toţi banii. Nu i-ar fi părăsit pe tovarăşii lui de pahar pentru nimic în lume. Doar ei îl menţineau pe linia de plutire, doar ei îi înţelegeau suferinţele, îi apreciau glumele fără perdea şi-l încurajau să-şi bea până şi ultimul leuţ din casă. Era bula de evadare din viaţa pe care nu şi-o dorise.

În după-amiaza aia, se certase cu amicii de pahar la un meci de fotbal televizat, Marin îşi susţinuse favoriţii cu vehemenţă, în ciuda jocului lamentabil, iar în final îşi vărsase nervii pe colegi. Ajuns acasă prost dispus, cu capul plin de alcool, găsise din nou cauza tuturor neîmplinirilor în persoana soţiei. Când îl vedea în starea aia, Rodica evita de obicei să riposteze, ştia că bărbatul atât ar fi aşteptat ca să explodeze şi să-şi piardă bruma de autocontrol. Doar că fusese o zi foarte proastă şi pentru ea, o chemaseră la şcoală ca să-i atragă atenţia, de faţă cu alţi părinţi, în legătură cu absenţele şi comportamentul lui Dragoş, iar umilinţa o făcuse să intre-n pământ de ruşine.

Fără să-i pese de problemele copiilor, Marin găsise momentul să-şi verse cu năduf sacul plin de nemulţumiri şi frustrări, îi reproşase soţiei că nu era în stare să-i educe pe băieţi, că doar pentru asta stătea acasă, iar el trăgea ca boul la jug. Avea şi ea o sarcină de îndeplinit, atât îi ceruse, şi iată rezultatul: eşec la şcoală, eşec în privinţa bunei purtări, eşecuri pe toată linia. O atinsese în punctul sensibil. Rodica, deşi căpătase, în timp, oarecare imunitate, nu era o femeie de fier. Se umpluse paharul şi, odată cu revărsarea lui, îşi luase inima-n dinţi ca să-i pună bărbatului oglinda-n faţă, să-şi vadă inclusiv sufletul negru, lipsit de compasiune şi plin de venin. Îndrăzneala avea s-o coste. Transfigurat, cu nervii întinşi la maximum, Marin ridicase mâna s-o lovească şi atunci, pentru prima dată, Şerban se încumetase să-l înfrunte pe taică-su, îl oprise din furia necontrolată şi îl forţase să se calmeze, imobilizându-l.

Câteva luni mai târziu, la înmormântare, cel mai afectat fusese Dragoş. Amicii de pahar ai răposatului se abţinuseră cu greu să nu spună bancuri în timpul slujbei, iar imediat după, încinseseră o petrecere la bar, în amintirea tovarăşului lor, prea repede trecut în lumea celor drepţi. În schimb, în pofida greutăţilor financiare ulterioare dispariţiei bărbatului, Şerban şi Rodica se

simţiseră uşuraţi, eliberaţi de o mare povară, care ar fi putut să le aducă şi mai multă suferinţă.

Destul de târziu avea şi Dragoş să înţeleagă că fratele lui îşi iubise tatăl, dar nu putuse să-i ierte violenţa faţă de Rodica. Fusese forţat să aleagă. Trebuia să admită că Şerban dovedise, la doar 18 ani, multă înţelepciune şi maturitate. Un motiv în plus să-l admire şi să-l preţuiască.

Se ridică de lângă stiva de lemne şi abandonă toporul pe buturugă. Se gândi la imensa suferinţă a Dariei, făcând o paralelă cu ce se întâmplase în familia lui. E drept, nu ridicase mâna asupra Dariei, însă poate că o palmă ar fi durut-o infinit mai puţin decât scandalul cu Vanda Roca. Se îndoia că va reuşi, vreodată, să repare tot răul.

Intră în casă, iar Şerban îl anunţă că venise timpul să plece la întâlnirea cu Bianca. Cu inima strânsă, Dragoş urcă la etaj să-i spună Dariei. Deschise uşa dormitorului şi o găsi întinsă pe pat, plânsă, cu ochii deschişi către nicăieri.

Încercă s-o mângâie, dar se trezi respins.

— Lipsesc două ore, cel mult. Mă duc să vorbesc cu avocata.

Daria nu-i răspunse. Jenat, bărbatul ieşi pe vârfuri şi trase uşa în urma lui.

În maşină, fraţii Zaharia păstrară tăcerea o perioadă. Apoi, Dragoş îndrăzni să întrebe.

— Măcar tu mă crezi că sunt nevinovat?

Maşina opri la semafor. Şerban nu-l văzuse vreodată atât de prăbuşit. Nici măcar la înmormântarea tatălui lor. Îl privi cu o undă de tristeţe.

— Da, te cred...

Mărturisirea avea să-i provoace lui Dragoş un oftat prelung, de eliberare. Să fi rămas singur în toată povestea ar fi echivalat cu pierderea oricărei speranţe.

Decise să-i spună ideea care-i trecuse prin cap cu o seară în urmă.

— Şerban, aş vrea să te rog ceva...

— Da.

— Eşti singurul care ar putea să mă ajute... Nu ştiu cât va conta un avocat bun. Nu sunt convins că va fi suficient...

— Aha... şi?

— Şi vreau să-mi măresc şansele de a-mi demonstra nevinovăţia.

— În ce fel?

— Tu eşti expert în sisteme informatice... Ştiu că-ţi plăcea să te distrezi, la un moment dat...

Şerban renunţase demult la genul ăla de distracţie. Evitase complicaţiile după ce în presă apăruseră primele cazuri de hackeri condamnaţi la închisoare, în urma unor anchete coordonate de agenţi FBI trimişi special în România. Chiar dacă se jucase cu sistemele informatice ale unor companii

doar pentru a le demonstra vulnerabilităţile de securitate, fără vreun scop infracţional, Şerban încetase preventiv, din proprie iniţiativă, orice astfel de activitate recreaţională. Înainte de a se angaja ca programator la firma multinaţională de software, făcuse parte din categoria hackerilor care respectau anumite principii etice, aşa-numiţii *white hats.* Însă odată cu jobul extrem de bine plătit semnase o declaraţie confidenţială obligându-se să nu fie angrenat în vreo activitate care ar fi putut prejudicia imaginea companiei.

— Dacă te referi la genul *ăla* de distracţii, interveni Şerban, aş vrea să uiţi ce intenţionai să mă rogi.

Nu se aşteptase la o reacţie atât de categorică din partea fratelui său. Puse capul în pământ, complet demoralizat.

Lui Şerban i se făcu milă. Reveni, într-un târziu, asupra deciziei.

— OK, bine... La ce te-ai gândit?

— La două adrese de e-mail... Vanda Roca şi soţul ei, Viktor.

Pentru Şerban, spargerea unor conturi de e-mail era o chestie la fel de uşoară precum mersul pe jos. Dar şi la fel de periculoasă, dacă mergeai pe mijlocul străzii, fără să te asiguri.

Se uită la Dragoş puţin descumpănit, propunerea îl luase prin surprindere.

— Ce speri să afli?! Ai vreo bănuială?

— Nu... Mai degrabă, sunt disperat. Şi văd asta ca pe-o ultimă soluţie să descoperim ceva. Habar n-am ce, un capăt de aţă cât de mic.

— Bine... Dă-mi adresele.

— Pe-a lui Viktor n-o am. Doar pe-a Vandei... aia de serviciu, de la revistă.

— E suficient... Sper că-i inutil să-ţi spun că nu trebuie să ştie nimeni despre asta. Nici măcar Daria.

Accentuase special unele cuvinte, folosise tonul acela aspru, grav, în legătură cu care Dragoş avea doar amintiri urâte. Intenţionase să-l facă să înţeleagă că violarea corespondenţei prin accesarea unui sistem informatic se pedepsea cu închisoare. Şi asta le mai lipsea acum, un dosar penal pe numele lui Şerban.

Opriră în parcarea clădirii de birouri unde îşi aveau sediul câteva case de avocatură atrase de proximitatea faţă de Curtea de Apel. Dragoş fusese, încă din start, destul de sceptic în legătură cu şansele oricărui apărător de a-i demonstra nevinovăţia. Auzise poveşti despre standardele etice foarte scăzute ale avocaţilor, despre combinaţii reciproc avantajoase cu unii magistraţi şi despre cum se putea pierde un proces chiar şi atunci când decizia judecătorului părea o simplă formalitate. Experienţa neplăcută cu moşuleţul senil trimis să-l apere din oficiu îi întărise convingerea că breasla avocaţilor era sufocată de şarlatani, impostori şi diletanţi.

Bianca Tudose îl îmbrăţişă pe Şerban ca după o lungă perioadă în care nu se văzuseră. Blondă cu ochi albaştri şi ochelari de vedere, îmbrăcată foarte elegant, într-o combinaţie de alb şi negru, avocata îl surprinse în mod plăcut pe Dragoş prin trăsăturile fine, intelectuale, şi atitudinea prietenoasă, caldă, în contrast cu imaginea standard pe care şi-o făcuse despre avocaţi. Cu toate astea, ca prim impuls, îi trecu prin minte s-o ia la goană. Din tot baroul, cum de frate-su o găsise tocmai pe femeia asta impecabilă? Mai lipsea să fie şi bogată, lucru perfect plauzibil, ca să le dea şi mai mult apă la moară indivizilor de pe internet care îl catalogaseră drept un fustangiu fără scrupule, capabil să le frângă inima soţiilor de milionari, cu unicul scop de-a se îmbogăţi peste noapte. Inclusiv călcând peste cadavre.

Cei doi foşti colegi de şcoală schimbară dintr-o suflare informaţii despre carieră şi viaţa personală. Aveau cel puţin un punct comun, erau necăsătoriţi şi pasionaţi de munca lor. Pentru Şerban, blonda de la Drept fusese iubirea neîmpărtăşită. Femeia se măritase la cinci ani după terminarea facultăţii cu decanul de la acea vreme al Baroului Bucureşti. Atrasă de reputaţia decanului, de modul cum reuşise să câştige procese pierdute încă din start, făcuse abstracţie de diferenţa de vârstă şi se lăsase prinsă în vârtejul iubirii. Doar că fericirea ţinuse mult prea puţin, bărbatul îşi dezvăluise partea întunecată, în care micile plăceri cu alcool, dame de companie şi jocuri de noroc ţineau de adevăratul său caracter, o perioadă foarte bine camuflat.

Între timp, Şerban se mai întâlnise întâmplător cu Bianca prin oraş, fără să reuşească, din păcate, să-i trezească şi alte sentimente în afara nostalgiei anilor de liceu.

Avocata se scuză faţă de Dragoş pentru divagaţie şi intră în subiect.

— Am citit în presă cam tot ce-a apărut până în urmă cu... zece minute despre dosarul Viktor Roca. Pe scurt, m-ar interesa adevărul, oricât de greu ţi-ar fi să mi-l spui. Am nevoie de adevăr ca să mă hotărăsc dacă mergem mai departe.

Apoi i se adresă fostului ei coleg de şcoală:

— Fără supărare, Şerban. Ştii că sunt pe stil vechi, ţin mult la principii.

Şerban o aprobă cu un gest scurt şi-i puse întrebarea la care se gândise încă de când ajunsese acolo.

— Pot rămâne şi eu sau preferi să discutaţi între patru ochi?

— Din punctul meu de vedere, nu mă deranjezi absolut deloc.

Fraţii Zaharia stabiliseră, la propunerea lui Şerban, ca Dragoş să fie sută la sută sincer faţă de Bianca, pentru a-şi mări şansele de a beneficia de serviciile avocatei. Iar acum Şerban voia să se asigure că fratele său îşi va respecta promisiunea.

La început, Dragoş avu mici reţineri să-şi povestească întreaga aventură

cu Vanda, apoi simţi privirea hotărâtă a lui Şerban şi începu să-şi depene amintirile firesc, ca în faţa unui psiholog, fără teama că devine ridicol.

Finalul îl surprinse aproape în transă, oferind amănunte despre fuga disperată din casa familiei Roca, spaima din acele clipe, cu durerile ascuţite de la mână, cu neputinţa de a lua legătura cu Vanda şi dubiile cu privire la oportunitatea implicării Poliţiei. Întrebările avocatei veniră abia la sfârşit, când Dragoş îşi terminase spovedania.

Afară, în parcarea din spatele clădirii, Şerban îşi manifestă bucuria. Reuşiseră să o convingă pe Bianca să accepte cazul, fără să discute, deocamdată, nimic despre onorariu.

— Am avut emoţii, îi spuse Şerban.

— Şi eu... Nu mi-a fost uşor... Să nu uiţi de spital. Vreau să scap de balastul ăsta.

Ridică mâna pusă în ghips.

— Da, o sun imediat pe Domniţa... Hai să te duc acasă... Nu-mi place cum arăţi, Dragoş. Ai nevoie de somn.

* * *

Îşi introduse uşor degetele între picioare şi începu să respire sacadat, cu ochii închişi, ţinându-se cu mâna dreaptă de tăblia patului, până când simţi un freamăt în tot corpul şi odată cu el scoase un ţipăt înăbuşit, de supremă plăcere. Avusese un vis erotic intens înspre dimineaţă şi nu rezistase imboldului de a-şi satisface pornirile fireşti, greu de stăvilit.

Anikó Bika se dădu jos din pat şi merse împleticit până la baie. Se băgă sub duş, în semiîntuneric. Uitase să aprindă lumina, iar afară abia se crăpa de ziuă. Se trezea întotdeauna devreme, avea un program foarte strict, pe minute şi pe ore, pe care îl respecta inclusiv în weekend. Doar aşa reuşea să-şi menţină tonusul, fizicul de amazoană şi starea permanentă de bine.

Se spălă pe dinţi, îşi dădu cu creionul dermatograf, cu puţin tuş, îşi trase chiloţii, apoi sutienul şi echipamentul de fitness. Din dulapul cu uşi glisante, luă umeraşul cu hainele de birou, călcate la dungă şi pregătite înainte de culcare, îşi bău *shake-ul* cu fructe şi vitamine, deschise frigiderul şi puse cutia cu micul dejun în geanta de sport.

Nu avea mesaje pe telefonul mobil. La 6: 15, ieşi din curtea casei la volanul unui Mini One roşu, maşină pe care o folosea în deplasările prin oraş. Pe celălalt bolid, Range Roverul Evoque de culoare albă, se aşternuse un strat gros de praf de când stătea nefolosit, în bătaia soarelui.

Dacă nu se întâmpla vreun cataclism, în fiecare zi, de luni până vineri, între 6:30 şi 7:45, Anikó alerga pe bandă, trăgea la fiare şi, la final, făcea minimum zece ture de bazin de înot. Nu mai târziu de 8:30, ajungea la birou, la sediul central al grupului de firme Penta Grup, aflat în proprietatea

magnatului Viktor Roca.

Aparent o mică piesă în angrenajul întregului mecanism de conducere, Anikó deţinea în acelaşi timp funcţiile de director de comunicare şi de asistentă personală a preşedintelui Consiliului de Administraţie. Toate contactele lui Roca erau filtrate de Anikó, oricine dorea să ajungă la el avea de trecut o barieră. De altfel, mai nimeni nu ştia numărul de telefon mobil al magnatului, apelurile către acesta fiind preluate, invariabil, de asistenta personală.

Din momentul în care Penta Grup rămăsese fără preşedinte, se crease pentru scurt timp un vid de putere. Însă Vanda ţinuse o lungă şedinţă cu membrii Consiliului de Administraţie şi îl numise provizoriu în funcţia de CEO pe Cosmin Dominte, unul dintre apropiaţii soţului ei. Datorită informaţiilor şi contactelor pe care le deţinea, Anikó îşi păstrase un rol-cheie la nivelul conducerii. Chiar dacă unul neoficial, nefiind printre titularii Consiliului.

În ultimele zile, simţise că noul CEO îşi schimbase atitudinea faţă de ea. Cumva, bărbatul îşi dorea s-o înlăture încet-încet din cercul puterii, pe măsură ce serviciile tinerei asistente nu mai erau indispensabile. Fără sprijinul necondiţionat al lui Viktor Roca, viaţa lui Anikó Bika tindea să se complice în cadrul corporaţiei. Decisese să suporte cu stoicism scurta perioadă de tranziţie şi apoi să-şi vadă de carieră pe alte meleaguri, mai însorite. Perspectiva unui nou început o provoca, îi menţinea spiritul optimist, în pofida micilor neplăceri venite odată cu dispariţia lui Roca.

Îşi mutase lucrurile din anticamera preşedintelui, acum avea un birou mic, pe acelaşi palier, departe de agitaţia din urmă cu doar câteva zile.

Intră pe internet să citească ştirile, apoi îşi consultă agenda. Fusese sunată de un ofiţer de la Poliţia Capitalei, stabiliseră întâlnirea pentru 9:30, aici, la sediul central, îşi scoase cutia cu micul dejun şi muşcă din sandviş, cu gândul la ceaiul verde pe care i-l ceruse secretarei şi, ca niciodată, întârzia să apară. Probabil încă un semn că lumea se cam săturase de protejata bossului.

Merse şi-şi luă singură băutura fierbinte, fără să-i reproşeze ceva colegei. Oricum ar fi fost inutil, apariţia ei inopinată nu mai băga pe nimeni în sperieţi. Ştiindu-se sub aripa lui Viktor Roca, îşi permisese să întindă coarda, să aibă o atitudine dură, superioară, chiar şi atunci când nu era cazul, iar acum aroganţele aveau să i se întoarcă. Prea puţini îi înghiţiseră îngâmfarea fără să-i poarte pică.

Primi un apel din partea agentului de securitate de la poartă, care o întrebă dacă aştepta vizita unor domni de la Poliţie. Femeia îl rugă să-i conducă până la ea.

Îşi scoase oglinda din geantă pentru mici retuşuri, pe urmă închise calculatorul şi încercă să-şi stăpânească emoţiile. Era prima dată când interacţiona cu nişte poliţişti, alţii decât cei de la Serviciul Rutier. După trei bătăi uşoare în uşă, comisarul Manolache şi inspectorul Ifrim intrară în biroul fostei asistente a lui Viktor Roca. Făcură prezentările, iar bărbaţii se aşezară în faţa biroului.

— Beţi o cafea, un ceai?

— Eu aş dori o cafea, îndrăzni Ifrim. Mulţumesc.

Anikó sună la secretariat, pe urmă îşi arătă disponibilitatea de a le răspunde la orice întrebare. Comisarul îi remarcă puternicul accent de etnic maghiar, aşa că vru să afle, pentru început, în ce împrejurări ajunsese în Bucureşti.

— M-am născut la Sfântu Gheorghe şi am terminat Ştiinţe Politice la Facultatea Petru Maior din Târgu-Mureş. După aia, am lucrat trei ani la cabinetul parlamentar al deputatului Szabics, de la UDMR. Într-o deplasare la Bucureşti, m-am intersectat cu Viktor Roca, iar el mi-a propus să lucrez pentru firmele lui. Am luat-o ca pe o provocare interesantă, un pas înainte...

Secretara bătu la uşă şi-i aduse cafeaua lui Ifrim. Inspectorul îi puse lui Anikó următoarea întrebare.

— Ne puteţi explica rolul dumneavoastră în cadrul companiei?

— Sigur... în prezent, nu mai am cine ştie ce atribuţii, de când cu...

— Atunci reformulez. Care *a fost* rolul dumneavoastră, până la dispariţia lui Viktor Roca?

— Eram director de comunicare şi asistenta personală a preşedintelui.

— Asta însemnând...

— Însemnând că mă ocupam de agenda zilnică a domnului Roca. Răspundeam la apeluri, sunam în numele dumnealui, programam şi anulam întâlniri, ţineam legătura cu membrii Consiliului de Administraţie şi cu alte persoane importante din cadrul firmelor... Dar şi cu partenerii şi clienţii noştri.

Comisarul interveni:

— Înţeleg că domnul Roca evita contactele directe inclusiv cu oamenii din subordine?!

— Pare anormal, dar când lucrezi cu peste 1.600 de angajaţi, când zilnic apar zeci de probleme şi te sună zeci de persoane pentru diverse chestiuni mai mult sau mai puţin legate de activităţile companiei, atunci, în calitate de preşedinte, trebuie să rămâi concentrat pe lucrurile cu adevărat importante.

— Pe care i le comunicaţi dumneavoastră...

— Da. Căpătase încredere în mine... Singurul care mai avea numărul de telefon al preşedintelui era Cosmin Dominte, actualul CEO.

— Nici nu vreau să-mi imaginez cum arăta o zi obişnuită de muncă pentru dumneavoastră, cu atâtea responsabilităţi pe cap.

În alte condiţii, remarca poliţistului ar fi putut fi interpretată drept ironie, însă Anikó se gândea doar la cum să nu gafeze din cauza emoţiilor.

— Când îţi place ceea ce faci şi în plus primeşti în permanentă confirmarea muncii tale, inclusiv sub formă de bonusuri anuale consistente... atunci lucrurile nu mai par atât de complicate, domnule ofiţer.

Îi aruncă lui Manolache o privire care ar fi sedus şi un stâlp de telegraf. Comisarul începea să înţeleagă de ce i-o suflase Viktor Roca de sub nas deputatului Szabics.

— În ultimele zile de dinainte de dispariţia domnului Roca aţi sesizat vreun comportament mai aparte în ceea ce-l priveşte? Era supărat, mai posac decât de obicei sau, dimpotrivă, mai vesel? V-a făcut vreo mărturisire cu caracter personal, ori în legătură cu activităţile firmei?

Asistenta deveni brusc meditativă. Îşi trecu mâna prin păr, fără a reuşi să-şi înăbuşe suspinul. I se umeziră ochii.

— Credeţi că a fost omorât?!

Luaţi pe nepregătite, poliţiştii avură un scurt moment de derută. Ca de obicei în situaţii similare, comisarul ignoră întrebarea. Îi făcu semn colegului său să-şi ţină gura. Impresionat de reacţia femeii, Ifrim fusese pe punctul de a-i oferi, inutil, explicaţii.

Anikó reveni.

— Mă scuzaţi... Lucrăm de atâţia ani împreună... Spuneaţi despre zilele alea, de dinainte de...

— Da.

— Nu... Nu-mi amintesc să fi fost schimbat... S-a comportat la fel.

— Deci nu aţi remarcat nimic special, ieşit din comun?

— Nimic.

— Povestiţi-ne puţin despre ultima zi, cea de vineri... Cum a decurs?

Parcă pregătită pentru întrebare, Anikó îşi deschise agenda la pagina care-i trebuia. O împinse, încet, înspre comisar.

— Uitaţi, aici aveţi tot... pe ore şi pe minute.

Poliţistul se uită încruntat pe notiţe, împreună cu colegul său. Scrisul femeii era neinteligibil. Asistenta sesiză aspectul şi se oferi să citească din agendă. Fusese o zi plină pentru Viktor Roca, cu participarea la şedinţa de dimineaţă a Consiliului de Administraţie, pe urmă întâlnirea cu un partener de afaceri din Ungaria, apoi cu un fost secretar de stat de la Ministerul Economiei, cu şefa unei fundaţii caritabile pentru sprijinirea copiilor născuţi prematur, pauza de masă cu mâncare libaneză comandată pe internet, apoi deplasare la fabrica din Pipera, întâlnire în oraş cu deputatul Bulgaru,

revenire la sediul central, pentru videoconferinţa cu filialele companiei din Ungaria, Cehia şi Polonia şi, la ora 18:35, discuţii cu directorul general Cosmin Dominte, actualul CEO. Anikó ceruse permisiunea de-a pleca acasă înaintea întâlnirii dintre Dominte şi Roca, era început de weekend şi preşedintele îi dăduse liber până luni, lucru care se întâmpla destul de rar.

— A fost ultima dată când aţi vorbit cu Viktor Roca?

— Da... Doamna Roca m-a sunat sâmbătă dimineaţă, pe la zece, să mă întrebe dacă ştiam ceva despre soţul ei.

— Şi... cum vi s-a părut la telefon?

— Foarte supărată. Am încercat să o liniştesc... M-am gândit că trebuia să fi fost într-adevăr ceva grav, pentru că Viktor Roca avea o rigoare nemţească, obişnuia să-şi respecte programul la virgulă. Inclusiv programul privat, cu familia.

— De ce spuneţi asta?

— L-am surprins deseori vorbind la telefon cu soţia... De asta şi era speriată când m-a sunat. Comunicau în timpul zilei, îşi cunoşteau reciproc agenda. Pentru orice întârziere, cât de mică, Viktor mă ruga s-o anunţ pe doamna Roca şi să transmit scuzele de rigoare... Am tras concluzia că ţineau mult unul la celălalt.

Inspectorul Ifrim avea dubii cu privire la sinceritatea asistentei în unele momente. Pe lângă faptul că nu-i suporta accentul, instinctul îi spunea să ia cu rezerve mărturisirile femeii. O întrebă despre ultimele comunicări electronice cu preşedintele companiei, SMS-uri, mesaje pe Facebook, pe Whatsapp sau pe e-mail.

— Domnul Roca nu are cont de Facebook, îi explică Anikó. Ultimul mesaj, din câte ştiu, i l-am trimis pe e-mail. Numai puţin, mă scuzaţi...

Intră pe internet şi găsi mesajul.

— Uitaţi.

Le arătă pe mobil un tabel completat în Excel.

— Raportul despre vânzările diviziei de piese auto pe primul trimestru al anului.

Poliţiştii se uitară lung la cifrele alea, la fel de interesante ca discursul preşedintelui Ugandei la sediul central al ONU, despre pericolul încălzirii globale.

— După discuţia cu Vanda Roca, aţi încercat să daţi de soţul ei, să-l sunaţi, să-i trimiteţi mesaje?

— Nu... Mi s-a părut deplasat. Era o problemă de familie, până la urmă... Adică, aş fi făcut-o fără ezitare dacă m-ar fi rugat doamna Roca.

Ifrim se pierduse în ochii verzi ai asistentei. În locul lui Viktor Roca, i-ar fi fost imposibil să lucreze cu Anikó fără să-i tremure picioarele la gândul că ar

putea să-i atingă sânii, fie şi involuntar. Iar în locul soţiei lui Roca, i-ar fi fost imposibil să nu-şi manifeste gelozia. Avea în faţă, la mai puţin de-un metru, o bombă sexy inteligentă, ghidată cu raze laser, care, atunci când exploda, făcea probabil adevărate ravagii.

Inclusiv lui Manolache îi venea greu să-şi ducă până la capăt interogatoriul fără să şi-o imagineze pe Anikó dezbrăcată. Se scutură ca electrocutat şi îşi continuă tirul.

— Ce ştiţi despre situaţia financiară a companiei?

— Din câte cunosc, anul trecut am avut un profit net de 4,6 de milioane de euro la nivelul corporaţiei. Doar două firme au mers în uşoară pierdere, compensată de profiturile din celelalte activităţi... Sunt cifre oficiale, le găsiţi în rapoartele de la ANAF.

— Deci nu existau motive de îngrijorare pentru Viktor Roca, din acest punct de vedere.

— Nu, absolut! Suntem o companie relativ mare, iar în ultimii ani nu am lipsit din topurile Camerei de Comerţ. O spun cu mândrie, pentru că am contribuit şi eu, într-o mică măsură... Din păcate, în lipsa preşedintelui, am îndoieli că lucrurile vor merge la fel de bine ca până acum.

— De ce?

— Pentru că este... sau era, mă rog... un adevărat vizionar, un antreprenor genial, un tip dedicat, care insista permanent să ne depăşim propriile bariere, să privim dincolo de orizont, să visăm frumos...

Zâmbetul trist al femeii ascundea regretul neaşteptatei despărţiri de fostul şef. Cel puţin, aşa îl interpretă comisarul. Îndrăzni să calce pe un teren minat.

— Ce părere aveţi despre ce s-a scris în presă în legătură cu cazul Roca?

Asistenta îl privi puţin surprinsă.

— La ce vă referiţi, mai exact?

— Aţi cunoscut-o personal pe Vanda Roca?

— Ne-am întâlnit de câteva ori. Dar fără să avem o relaţie, în adevăratul sens al cuvântului... doar respect reciproc, cred.

— Unii spun că lucrurile cam scârţâiau în familia Roca.

— Da, am citit... Părerea lor. Impresia mea a fost exact pe dos.

— De ce?

— V-am spus de ce... Vorbeau des la telefon, în timpul zilei. Viktor Roca, cel puţin, mi s-a părut că nutrea sentimente puternice faţă de soţie... Posibil să mă fi înşelat, nu ştiu. N-am trăit în casa lor.

Manolache trase aer în piept înainte de a-i pune următoarea întrebare.

— Credeţi că Roca ar fi fost genul de bărbat care să aibă o viaţă dublă?

— Adică o amantă?!

— Da...

Din nou, femeia zâmbi, de data asta ironic. Apoi râse.

— M-aţi prins, nu-i aşa?... Dacă vă gândiţi la mine... de trei zile sunt singură. Am ajuns la capătul unei relaţii de patru ani cu un bărbat cu care intenţionam să mă căsătoresc.

Inspectorul Ifrim îndrăzni în locul colegului său.

— Ne puteţi spune cum îl cheamă pe fostul prieten?

— Vlad Stanciu... îl găsiţi la OTP Bank, sediul central.

Poliţiştii îi mulţumiră pentru cooperare. Comisarul se uită la ceas, într-un sfert de oră aveau întâlnire cu Cosmin Dominte, ultimul din grupul de firme cu care discutase Viktor Roca în seara dispariţiei. CEO-ul de la Penta Grup preluase biroul lui Roca, de unde încerca să conducă afacerea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Doar că vestea dispariţiei şefului şocase pe toată lumea, de la portari până la cei din Consiliul de Administraţie, oamenii îşi puneau întrebări, se temeau pentru viitorul lor, erau îngrijoraţi după ce corabia rămăsese, din senin, fără căpitan. Dominte avea calităţile lui, fără îndoială, însă în comparaţie cu *buldogul* Roca părea un maidanez jigărit, lipsit de personalitate. O parte dintre simplii angajaţi de la Penta Grup o vedeau pe Vanda drept succesoarea soţului ei, în speranţa că afacerea va merge mai departe fără mari cataclisme. Alţii, dimpotrivă, o acuzau. Erau convinşi că femeia diabolică scăpase de Viktor Roca şi acum aştepta să se liniştească apele şi să vândă grupul de firme cu prima ocazie.

Ca unul dintre puţinii care începuseră să lucreze cu Roca încă de la demararea afacerii, Cosmin Dominte îşi cunoştea foarte bine patronul. Faţă de poliţişti, avu doar cuvinte de laudă în legătură cu Viktor Roca şi soţia acestuia. O familie minunată, un exemplu pozitiv pentru cei din jur, pentru tinerii din România care visau să devină antreprenori. Le confirmă discuţia de vineri seară, de dinaintea dispariţiei lui Roca, fără să aducă informaţii susceptibile să deschidă noi orizonturi.

∵

Până să ajungă înapoi la sediul Poliţiei, comisarul primi pe e-mail raportul colegilor de la Criminalitate Informatică. Aceştia verificaseră apelurile telefonice ale soţilor Roca şi ale lui Dragoş Zaharia, împreună cu comunicaţiile pe internet şi mesajele trimise pe Facebook. Potrivit raportului, ultima convorbire a lui Viktor Roca fusese chiar cu Vanda, cu circa două ore înainte ca bărbatul să plece spre casă de la sediul firmei. Lucru de înţeles, dat fiind că foarte puţină lume cunoştea numărul de mobil al magnatului. Apoi, apăreau în raport încercările repetate ale lui Zaharia de-a o contacta pe Vanda Roca, pe Facebook şi prin mesaje trimise pe e-mail. Comisarul avea un mare semn de întrebare cu privire la respectivele mesaje,

care mai degrabă veneau să susţină varianta lui Zaharia decât declaraţia Vandei. Ce individ întreg la cap ar fi căutat-o pe Vanda imediat după ce îi omorâse soţul?! Din punctul lui de vedere, Manolache găsea o singură explicaţie: ori Zaharia spunea adevărul şi atunci era victima unor întâmplări nefaste, ori complotase împreună cu femeia, care ulterior se străduise să-l scoată unic vinovat.

Raportul *profilerului* Poliţiei creiona un portret din care ieşeau în evidenţă temperamentul vulcanic, uneori coleric, al lui Dragoş Zaharia, intelectul său peste medie şi capacitatea de a-şi gestiona emoţiile, fiind un tip curios, intuitiv, sociabil, egoist şi încrezător, dominat de instincte sexuale. *Profilerul* îi comunicase comisarului că se afla în plin proces de culegere de informaţii, inclusiv pentru portretul psihologic al Vandei Roca.

De la birou, poliţiştii plecară să stea de vorbă cu bunicii lui Tudor Roca, la care fusese băiatul în ziua dispariţiei tatălui său. Pe urmă, merseră la sediul firmei lui Şerban Zaharia, unde acesta le povesti în amănunt cum decursese întâlnirea cu Dragoş în acea seară, ce discutaseră şi, nu în ultimul rând, care era părerea lui despre presupusa vinovăţie a suspectului numărul unu. Admisese că, într-adevăr, putea fi bănuit de lipsă de obiectivitate în interpretarea unor evenimente sau reacţii, însă îi rugase să nu-l bănuiască şi de lipsă de sinceritate. Le spusese adevărul, exact cum îl aflase de la fratele său. Care, apropo, era capabil de multe prostii, dar în niciun caz de crimă.

După ce mâncară în oraş, poliţiştii se duseră la locuinţa lui Dragoş Zaharia. Îl preluară pe bărbat cu maşina şi ajunseră la sediul revistei RST. Urmau să facă reconstituirea acelei zile, pas cu pas. Comisarul intenţiona să găsească un motiv pentru a-i aduce faţă-n faţă pe Vanda şi pe Dragoş, chiar dacă ar fi însemnat să forţeze puţin nota. Ar fi vrut să vadă reacţiile celor doi.

Dragoş rămase în maşină cu şoferul de la Serviciul Omoruri cât urcară poliţiştii până la Vanda. Îi aştepta. Fusese pusă în temă, telefonic.

Femeia îi întinse comisarului cheia de la casa din Voluntari şi hârtia cu parola de la interfon.

Le dădu şi explicaţii.

— De săptămâna trecută, eu stau la părinţi, împreună cu Tudor. Mi-e groază să revin acolo, credeţi-mă...

Manolache insistă.

— Totuşi, nu putem intra de capul nostru... Ne-ar trebui un martor. Ar fi bine să veniţi chiar dumneavoastră.

— Domnule comisar, îmi face foarte rău să revăd locul ăla, în acest moment. Încerc să uit totul... Nici nu vă închipuiţi cât de greu îmi este în fiecare seară, când pun capul pe pernă.

— Înţeleg.

Dezamăgirea de pe figura comisarului era vizibilă de pe Staţia Spaţială Internaţională. Trebuia să se mulţumească, de data asta, cu refuzul elegant al femeii.

— Staţi puţin, reveni Vanda... Rezolv imediat.

Formă un număr pe mobil şi Manolache îşi dădu seama că pierduse partida.

Vanda îi zâmbi.

— Tocmai am vorbit cu Nicu, grădinarul nostru. O să vină el în calitate de martor. E bine aşa?

Manolache încuviinţă anemic.

— Să-i lăsaţi cheia lui Nicu, vă rog.

— Da, sigur... Mulţumim mult.

— Nu aveţi pentru ce, domnule comisar.

Poliţiştii dădură să iasă. Manolache se întoarse din cadrul uşii.

— Încă ceva...

— Vă rog.

— V-am spus că avem o procedură standard... Aţi fost de acord, la un moment dat, să faceţi testul cu poligraful.

— A... da. Detectorul de minciuni, vreţi să spuneţi.

— Exact. Haideţi să stabilim data şi ora, ca să transmit, la rândul meu, mai departe. Specialistul nostru are multe programări în perioada asta.

— O clipă, să-mi consult agenda... Deci, săptămâna viitoare este exclus... De astăzi în două săptămâni, la ora 12:00... ce spuneţi, ar fi bine?

— Da, e perfect doamnă Roca. Am reţinut, rămâne bătut în cuie pentru ora 12:00.

Afară, în maşină, comisarul îl surprinse pe Dragoş Zaharia scărpinându-se la antebraţul rănit. Doctorul Moldoveanu îi tăiase de curând ghipsul.

— Mai doare? îl întrebă Manolache.

Bărbatul se uită nedumerit, nu pricepuse ce voia poliţistul. Manolache se uită la mâna lui Dragoş şi acesta înţelese, în sfârşit.

— Nu, deloc. Mă mănâncă pielea... Am făcut alergie de la ghips.

— Trece şi asta... Aşadar, să începem reconstituirea... Aţi plecat de aici la volanul maşinii dumneavoastră, iar pe scaunul din dreapta spuneţi că era doamna Vanda Roca.

— Da.

— Bine... Unde mergem în continuare?

Dragoş le dădu adresa Elvirei, de unde plecară mai departe în Voluntari, acasă la familia Roca. Grădinarul Nicu îi aştepta lângă poartă, plictisit, stând cu fundul pe bordură. Comisarul tastă combinaţia la interfon şi, când intrară

în curte, lui Dragoş Zaharia începu să-i bată inima cu putere, se temu să nu facă un atac de panică. Oricât de mult şi-ar fi dorit contrariul, emoţiile intense îl copleşiseră, trăia din nou sentimentul că îi ameninţa cineva viaţa, de undeva din livingul casei, ascuns în întuneric, cu bâta ridicată deasupra capului. Din oţel să fi fost, şi tot n-ar fi reuşit să-şi învingă neliniştea şi frica. Iar asta nu-l ajuta deloc, probabil îl făcea să pară şi mai vinovat în ochii poliţiştilor.

Zece minute fură suficiente pentru reconstituirea scenei cu încăierarea dintre Dragoş şi individul rămas necunoscut, jucat de inspectorul Ifrim. Poliţiştii porneau de la prezumţia că victima fusese Viktor Roca şi atunci ar fi existat posibilitatea să se lovească, în cădere, de mânerul metalic al unui sertar. O astfel de lovitură la cap i-ar fi putut fi fatală, lucru de care-şi dădea seama şi Dragoş Zaharia. Ideea că ar fi omorât un om, chiar în legitimă apărare, îi crease o stare foarte proastă, îl descurajase profund. Dacă poliţiştii i-ar fi pus cătuşele în momentul ăla, nu ar fi protestat absolut deloc. Ar fi fost pe deplin împăcat cu soarta.

Procesul de reconstituire urmă apoi traseul indicat de Dragoş: acasă la Elvira, înapoi la sediul redacţiei RST, întâlnirea cu Şerban, pe urmă plecarea la Spitalul Universitar şi, în final, întoarcerea în Voluntari, la locuinţa familiei Zaharia. Stabiliră să facă testul cu poligraful peste două zile.

Rămaşi în maşină doar cu şoferul, poliţiştii încercară să tragă concluziile în drum spre birou.

Inspectorul Ifrim fu primul care deschise subiectul.

— Cel mai probabil, l-a îngropat pe Viktor Roca în pădurea Băneasa. E foarte aproape... practic, la o azvârlitură de băţ.

Trecură pe lângă liziera pădurii. În sfârşit, comisarul îşi dădu seama că enunţul colegului sunase ciudat.

— Stai puţin. Cine l-a îngropat?

— Cum cine?! Zaharia! Tu încă mai ai dubii?!

— Nu ştiu ce să zic... Şi ce propui?

— Nimic. Ar fi o nebunie să scormonim nouă sute de hectare de pădure, clar. Deşi...

— Deşi... ce?

— Mă gândeam să deschidem linia telefonică. Poate a văzut careva vreo mişcare.

— Crezi că merită? De ce n-ar fi sunat până acum?

— Încercăm. Oferim şi 5.000 de euro recompensă pentru oricine furnizează informaţii legate de locul unde s-ar afla Viktor Roca.

— Dai tu banii?!

— Nu. O rugăm pe doamna Vanda să contribuie... Are tot interesul.

Propunerea inspectorului îl lăsase mască pe Manolache. Nu i-ar fi trecut prin cap, vreodată, să-i ceară bani Vandei pentru căutarea lui bărbată-su.

— O abordezi tu? îl întrebă pe inspector, circumspect.

— Cu mare plăcere.

— Bine, Liviule... Fac cinste c-o masă dacă rezolvi.

Se îndoia foarte tare că inspectorul chiar avea de gând să discute cu Vanda despre recompensă. Deşi şi-ar fi dorit să vadă reacţia femeii.

Comisarul o sună pe fosta soţie, să-şi anunţe vizita mai pe seară. Amânase nepermis de mult să vorbească despre fiica lor, Anda. Imediat după ce Manolache închise mobilul, Ifrim o apelă, la rândul său, pe amantă. Îşi anunţă venirea, însă nici pe departe ca să stea la taclale. De data asta, avea timp doar pentru o scurtă partidă de sex.

16.

Era prins cu ancheta până peste cap, însă îi promisese Andei, cu o seară în urmă, c-o să-i aducă jocul LEGO Friends pe care fata îl văzuse la prietena ei. Avusese din nou meciuri cu fosta soţie, dorinţa lui de-a se vedea mai des cu Anda se lovea de refuzul constant al Amaliei, prea puţin dispusă să cedeze. Bărbatul ştia că Amalia îi descoperise punctul slab şi acum găsea o plăcere sadică să se răzbune prosteşte, ca şi cum ar fi fost unicul lucru capabil să-i ridice moralul zdruncinat de divorţ. De dragul fetei, comisarul îşi înghiţea constant replicile tăioase, evita escaladarea conflictului, deşi în alte condiţii ar fi explodat la fiecare derapaj al femeii. Îi trecuse prin cap chiar să se împace, să trăiască într-un soi de căsnicie formală, fiecare cu viaţa lui, doar ca s-o poată vedea zilnic pe Anda. Însă Amalia era prea orgolioasă, nu ar fi acceptat un astfel de compromis, chiar dacă avea puţine alternative. Se îngrăşase în ultimii ani, din neglijenţă şi dezinteres faţă de propria imagine, iar în final, mult prea comodă, preferase să-şi schimbe garderoba decât să facă un efort pentru a-şi reveni.

Manolache ieşi din mall cu cutia de LEGO sub braţ şi-i spuse şoferului adresa următoarei opriri. La ora aia, Anda ar fi trebuit să ajungă acasă împreună cu mama ei, care trecea s-o ia de la grădiniţă după slujbă. Ar fi putut să o înscrie încă de anul trecut în clasa pregătitoare, la limită, însă preferase să repete grupa mare, la îndemnul unei colege a cărei fetiţă, de vârsta Andei, avusese experienţe neplăcute fiind cel mai mic copil din clasă.

Poliţistul sună la uşă cu un gol în stomac. Fiecare reîntâlnire cu Anda îi provoca emoţii ca atunci când o văzuse întâia oară, în salonul de la maternitate.

Amalia îi deschise cu aceeaşi figură acră, de parcă bărbatul ar fi venit să-i pună sechestru pe maşina de spălat. Îl anunţă că avea la dispoziţie doar zece minute, îşi programase să meargă la dentist, deşi ştia foarte bine că asta însemna o nouă bătaie de joc la adresa fostului soţ.

Manolache îi dădu Andei cutia de LEGO şi o întrebă cum se descurcase la grădiniţă.

— A fost foarte bine. Doamna educatoare ne-a prezentat o găină.

— O găină?!

— Da... Una adevărată. A făcut treaba mare pe covor şi doamna s-a supărat.

Poliţistul zâmbi. Se uită lung, să-şi dea seama cât de reală fusese povestea.

Deja pregătită să iasă, Amalia îi explică printre dinţi.

— Da, a venit un domn la grădiniţă, le-a povestit despre găini. Sunt copii care n-au văzut în viaţa lor animale domestice.

Fetiţa începuse să îmbine piesele de LEGO, încântată de cadoul primit. Din grabă, sări peste o etapă şi Manolache îi atrase atenţia cu delicateţe, cât să n-o rănească.

Cu mâinile în şolduri, Amalia constată că timpul rezervat vizitei comisarului expirase.

— Haide Anda, gata. Trebuie să plecăm. Te joci după ce ne întoarcem.

— Vreau să mai stau, să termin construcţia. Te rog, mami.

— Nu discut! Avem programare la doctor.

Lacrimile copilului fură inutile. Manolache interveni, gestul Amaliei îl înfuriase.

— Dacă ştiai că trebuie să mergi la dentist, de ce nu mi-ai spus? Aş fi trecut mai pe seară.

— Serios?! Ca să-mi bocească fiică-ta că nu i-ai adus jocul... că m-a înnebunit de cap dis-de-dimineaţă: când vine tata, când vine tata...

— Măcar lasă-mă să stau cu ea, cât intri tu la doctor.

— Nu pot, că-i programată şi Anda.

— Atunci, trec când ies de la slujbă...?

Fetiţa prinse discuţia din zbor şi se entuziasmă.

— Da, da! Să vină tata diseară. *Please!*

Îşi împreună mâinile la piept, a rugăciune.

— La ora la care termini tu anchetele, Anda doarme demult.

În sinea lui, Manolache îi dădu dreptate, deşi asta îi răscolise amintiri dureroase. Neglijarea familiei fusese principalul motiv invocat de Amalia cu ocazia divorţului.

— Încerc să vin până-n ora opt.

— Opt e târziu... Şi, oricum, am treabă în oraş după stomato. Deci cade varianta pentru astăzi.

Înfrânt de argumentele fostei soţii, poliţistul îşi mângâie fata pe creştet, o îmbrăţişă, îi spuse *Te iubesc* şi plecă înainte de a-şi da frâu liber emoţiilor. Până să ajungă lângă şoferul care îl aştepta în parcarea din faţa blocului, Manolache înjurase copios. Oricât ar fi încercat, îi era imposibil să reconstruiască puntea de comunicare fără un strop de bunăvoinţă din partea Amaliei.

Îl sună pe inspectorul Ifrim şi-i dădu întâlnire la birou. Colegul său profitase de lipsa şefului ca să tragă o fugă până la amantă. Apelul lui Manolache îl surprinsese în pat cu Letiţia, abia ce apucase să-i dea jos lenjeria intimă şi să înceapă explorarea.

Speriată de perspectiva întreruperii partidei de sex, femeia se urcă repede peste el, jucăuşă, şi-l forţă să grăbească lucrurile printr-o mişcare îndrăzneaţă, care pe inspector îl aduse aproape de extaz. Termină fără să-i pese de partenera lui, pe urmă îşi trase pantalonii şi se pregăti să plece.

Dezamăgită, Letiţia îl prinse de mână.

— Când ne vedem?

— Nu ştiu. Te sun.

— Tot aşa, pe fugă? Mai bine vin eu şi o facem în maşină, în parcare.

Bărbatul o privi ca şi cum n-ar fi prins gluma.

— Eşti supărată?

— Normal! Ce relaţie mai e şi asta?! Cinci minute o dată la trei zile?!

— Leti... iubire, ţi-am explicat. La mine lucrurile sunt complicate. Hai să nu le complicăm şi mai tare, da?

— Crezi că ăsta-i visul vieţii mele, să mi-o trag pe furiş cu un poliţist, până ies la pensie?

Inspectorul se aşeză pe marginea patului. Era prima dată când Letiţia i-o spunea atât de direct.

— Te înţeleg, să ştii... Dar ce viitor avem noi doi împreună? Eu sunt un parazit, Leti, recunosc. Trăiesc pe spinarea nevesti-mii, ştiam din start că ăsta va fi preţul. Iubirea trece la fel de repede ca o furtună de vară, crede-mă. Şi pe urmă, cu ce rămâi? Cu pagubele!

— Eşti un mare prost, scuză-mă, Liviule! Crezi că te-aş iubi pentru bani?!

— Când tragi linie, observi că doar banii contează. Restul sunt vorbe, iubi. Hai că m-aşteaptă şefu', ne auzim la telefon. Pa!

O sărută din mers, înainte de-a ieşi. I se făcuse foame, îşi luă o shaorma de la parterul blocului şi chemă un taxi. Oricât de mult ţinea la Letiţia, nu se gândise nicio clipă să divorţeze. În lipsa confortului asigurat de părinţii soţiei, şi-ar fi pierdut în scurt timp orice urmă de afecţiune faţă de amantă. Ar fi ajuns, inevitabil, să se urască. Aşa, de bine, de rău, avea o căsnicie acceptabilă, suporta cu stoicism crizele Monicăi, fie şi numai pentru vacanţele *all-inclusive* din Turcia, plătite în fiecare vară de tata-socru.

La birou, îl găsi pe comisar ofticat, cu capsa pusă.

— Unde umbli?

— Mi-am luat shaorma... Da' ce-i, arde ceva?!

— M-a sunat Rusu.

— Şi?

— A întrebat de unde avem 5.000 de euro pentru recompensă şi de ce nu l-am anunţat şi pe el.

— Şi ce i-ai zis?

— Că banii îi dă Vanda Roca.

— Foarte bine! Şi pentru atâta lucru eşti şucărit?! Dă-l dracu' de prost, că ş-aşa nu face nimic. Cu ce ne-a ajutat el în ancheta asta? Ce indicaţii preţioase ne-a dat?

Comisarul se ridică şi se duse la fereastră. Se uită spre parcarea din curtea interioară. Doi colegi de la Investigaţii Criminale ieşiră din maşina Poliţiei încadrând un bărbat încătuşat. Un infractor de duzină, un recidivist, cel puţin după aspectul fizic.

— Am greşit, îi răspunse Manolache, într-un târziu.

— Cu ce-am greşit?!

— Nu trebuia să cerem bani de la unul dintre suspecţi.

— Adică de la Vanda?!

— Da.

— Atunci să-i dea Rusu din buzunarul lui, dacă-i deştept! Are vreo idee mai bună?

Secretara Mia intră să-i lase comisarului un fax de la minister şi-i ceru permisiunea să plece acasă mai devreme ca de obicei. Când ieşi, poliţiştii se surprinseră reciproc uitându-se pofticioşi la fundul femeii.

Manolache se îmbujoră, jenat.

— Ne-a chemat la el, mâine, la prima oră. Cu raport şi plan de acţiune.

— Aha... Îl strâng şefii de coaie.

— Şi pe mine mă strâng, Liviule. Deci... să recapitulăm.

Îşi deschise agenda şi stiloul.

— Ce avem la capitolul certitudini?

— Din punctul meu de vedere, Zaharia este omul pe care îl căutăm.

— Îţi amintesc că a trecut testul cu detectorul de minciuni.

— Asta nu ne spune aproape nimic. L-a lovit pe Roca acolo, în întuneric... Să-l credem că pe urmă a fugit fără să se uite în urmă?

— Poligraful nu minte.

— Dar mai dă şi rateuri, după cum bine ştii...

— OK. Atunci?

— Atunci, Zaharia l-a scos din casă şi l-a îngropat undeva în pădurea din apropiere.

— Şi dacă a făcut-o Vanda, după ce Zaharia a fugit? Dacă Vanda i-a dat lovitura fatală?

Întrebarea lui Manolache rămase suspendată. Inspectorul avea mari dubii cu privire la implicarea Vandei. Argumentul său stătea, cumva, în picioare.

Îşi turnă cafea, apoi îi răspunse comisarului:

— O vezi pe tipa asta târându-şi soţul de 90 de kile prin living, până la maşina din garaj, pe urmă săpând o groapă, ca să-l facă să dispară?!

— Dacă a avut un complice, da!

— Pe cine? Eventual pe Zaharia, nu?! Hai să fim serioşi!

— Liviu, unu plus unu fac doi. Ne trebuie ceva nou pentru întâlnirea cu Rusu. O idee, o pistă, orice! în afară de recompensa de 5.000 de euro pentru care mi-a frecat ridichea.

Comisarul răspunse la telefon.

— Da... Când?... E credibilă?... Bine, trimite-mi urgent pe e-mail... OK, mersi.

Colegul său aşteptă în zadar explicaţii.

— Ceva noutăţi?

— Nu ştiu... Să vedem. Îmi trimite ceva.

— Ce-ţi trimite?!

— A sunat un tip la linia telefonică.

— Şi?

— Ai răbdare... Uite, a şi venit.

Descărcă în calculator înregistrarea convorbirii dintre operator şi un bărbat care sunase să dea informaţii despre ce văzuse în acea seară de vineri. Dădu *play* şi poliţiştii ascultară fişierul audio. Dacă ceea ce tocmai auziseră nu era o farsă de prost gust, atunci aveau de-a face cu primul şi singurul martor ocular din dosarul Roca. Şi încă unul esenţial. Doar că Manolache nu părea din cale-afară de entuziasmat, spre deosebire de inspector. La solicitarea operatorului, individul refuzase să-şi spună numele, sub pretextul că dorea să evite complicaţiile inerente calităţii de martor, cu timp pierdut la Poliţie şi la tribunal. Trecuse printr-o experienţă similară după un accident rutier. Lucra ca taximetrist. Şi nu, nu-l interesa nici măcar recompensa. Principalul motiv pentru care evitase să sune până atunci era altul: îi fusese frică să nu afle nevastă-sa despre aventurile extraconjugale cu tinere pe care le ducea în pădurea Băneasa. În felul ăsta, nu mai dădea bani pe camere de hotel. Bărbatul pretindea că în seara respectivă trecuse cu maşina pe lângă un Volkswagen Golf oprit într-un loc ferit de priviri indiscrete, unde obişnuia el să-şi ducă iubitele. La finalul convorbirii, descrisese amănunţit traseul până la locul cu pricina.

— Îl putem găsi pe individul ăsta? întrebă inspectorul, dintr-odată surescitat de noua perspectivă.

— Nu cred... A sunat de pe cartelă. Nu-i prost, şi-a luat măsuri de precauţie.

— Din câte ştiu, Zaharia are un Volkswagen Golf.

— Da, el şi alte câteva mii de persoane...

— Coincidenţa mi se pare prea evidentă ca să n-o investigăm. Cine ştie, poate tragem lozul cel mare.

— Am dubii, îi mărturisi, sec, Manolache.

Inspectorul nu ştia cum să traducă apatia comisarului, când el era atât de agitat. În sfârşit, prinseseră un capăt de aţă, un pont cu adevărat promiţător.

— Văd că debordezi de optimism.

— Mda... Defect profesional.

— Aş paria pe Zaharia, da' nu ştiu dacă ai curaj să te prinzi.

— Bine. Mă prind... Cât pui la bătaie?

— Două sute?

— Bate palma şi hai repede-n Băneasa, până nu se-ntunecă.

Poliţiştii ieşiră în curte, unde şoferul îi aştepta cu motorul pornit. În pădure, urmând informaţiile pe care comisarul şi le notase în agendă, trecură pe lângă Ambasada SUA, apoi făcură stânga spre Grădina Zoologică, până în capătul străzii Vadul Moldovei, într-un luminiş unde, spre nord-est, în spatele unor stejari, taximetristul văzuse maşina suspectă, chiar în locul preferat pentru aventurile sale sexuale.

În afara cutiilor goale de bere şi a unui prezervativ, nu găsiră nimic pe o rază de câţiva metri. Însă inspectorul se convinsese că pontul primit făcea toţi banii şi, cu puţin noroc, avea să câştige pariul cu Manolache.

∵

A doua zi, în biroul procurorului Rusu, stabiliră să înceapă de îndată operaţiunea, cu poliţişti şi câini dresaţi să caute urme. La propunerea comisarului, aveau să folosească inclusiv detectoare de metal. Era de presupus că suspectul îngropase şi hârleţul cu care săpase groapa. Fără să vrea, Manolache se trezi la un moment dat molipsit de frenezia inspectorului, mai ales că şi Rusu manifestase acelaşi optimism bazat mai degrabă pe intuiţie decât pe probe concrete, palpabile.

Până pe la orele prânzului, poliţiştii de la Serviciul Omoruri rămaseră la faţa locului, să coordoneze căutările. Luaseră încă de dimineaţă două perechi de pantofi purtate de Viktor Roca şi Dragoş Zaharia, iar câinii fuseseră puşi să depisteze, după miros, eventuale trasee.

— Mergem să mâncăm, şefu'?

Comisarul fu de acord cu propunerea colegului său. Oricât şi-ar fi dorit să găsească ceva, trebuia să admită că procesul de căutare se putea prelungi. Împărţiseră zona în perimetre mai mici şi îi instruiseră pe agenţii cu câini să cerceteze locul minuţios, fără grabă.

La cantina Poliţiei, inspectorul primi un apel din partea Letiţiei. Voia să ştie dacă să-l aştepte după program. Bărbatul îi spuse că avea treabă şi îi închise brutal. După ultima discuţie, intenţiona să-i dea puţin de gândit în legătură cu viitorul relaţiei lor.

* * *

De dimineaţă, Dragoş Zaharia se uitase pe internet la cele mai noi

comentarii în legătură cu dosarul Roca. Dormise puţin şi foarte prost, după o ceartă zdravănă cu Daria despre cum ar trebui să procedeze cu Mihai. Cei doi soţi aveau păreri diferite, Dragoş susţinea nevoia de colectiv, de şcoală, în pofida riscurilor evidente, în timp ce mama copilului manifesta aceeaşi atitudine ultra-protectoare, era speriată de posibilele reacţii ale unor colegi care înţelegeau prea puţin greutatea cuvintelor. Apoi discuţia luase o altă turnură, Daria îi reproşase actuala stare de fapt, comportamentul inconştient, derapajele cu Vanda şi atitudinea ulterioară, nesinceră şi deseori nonşalantă. Dacă ajunge la puşcărie, ea cum îi explică lui Mihai? Ce se va alege din relaţia lor, şi aşa aflată la limita dezastrului?

Îi spusese toate astea şi multe altele printre lacrimi, cu aceeaşi vehemenţă. Dragoş rezistase o perioadă, strânsese din dinţi ca să-şi reprime reacţiile dure, nu era momentul s-o înfurie şi mai tare, însă pe final îşi pierduse controlul şi cearta se amplificase odată cu ţipetele femeii. Apariţia lui Mihai nu reuşise să o calmeze, dimpotrivă, parcă o ambalase, îi dăduse motive în plus să continue pe acelaşi ton agresiv, până când, rămasă fără replici din partea soţului, trântise uşa şi ieşise în spatele casei, locul ideal unde să-şi ardă ultimele energii negative.

La rândul său, Dragoş ajunsese într-o perpetuă stare de agitaţie, fuma ţigară de la ţigară, iar orice comentariu negativ apărut pe internet îi provoca palpitaţii. Acumulase o importantă cantitate de ură faţă de jurnaliştii care îl văzuseră vinovat din start şi acum, în lipsa unor informaţii noi, se străduiau să aducă argumente dintre cele mai bizare. Emisiunea lui Merticaru de la Kanal C rămăsese campioana absolută a dezinformărilor şi atacurilor sub centură. Chestorul Lefter, secondat de avocatul Vicol, găsiseră certitudini acolo unde nimeni, nici măcar poliţiştii, nu puteau proba implicarea lui Dragoş Zaharia. În pofida încercărilor moderatorului de a insufla note de echilibru, în ultimele ediţii se crease un puternic curent de opinie defavorabil suspectului numărul unu. Curent susţinut şi de intervenţiile telefonice în direct din partea unor persoane care avuseseră experienţe neplăcute cu Zaharia. Pe doi dintre ei îi cunoştea. Colegul actor cu care se intersectase şi la castingul pentru reclama la berea Bucegi, plus un funcţionar de la banca unde-şi făcuse creditul imobiliar. Îi lovise pe amândoi cu pumnul într-un context nefericit, iar acum bărbaţii prinseseră momentul ideal să se răzbune cu vârf şi îndesat. Însă despre ceilalţi nu-şi amintea nimic. Erau, probabil, indivizi fără scrupule, plătiţi de Merticaru să debiteze minciuni ca să ridice audienta emisiunii.

Avusese un prim impuls să sune în timpul show-ului TV pentru o replică dură, însă renunţase la idee în ultima clipă. Şi-ar fi complicat inutil existenţa.

Se ridică de la birou să-l caute pe Şerban la telefon. Îl rugase să spargă

conturile de e-mail ale soţilor Roca, spera ca schimburile de mesaje dintre cei doi să confirme măcar ipoteza unor probleme în căsnicie. Pentru că, aşa cum stăteau lucrurile în momentul de fată, Vanda şi Viktor fuseseră cuplul ideal, fericiţi şi împliniţi atât profesional, cât şi în sânul familiei. Femeia nu ar fi avut absolut niciun motiv să scape de partenerul ei printr-o conspiraţie în urma căreia Dragoş devenise atât agresor, cât şi victimă.

Apelul intră direct pe căsuţa vocală, Şerban avea telefonul închis. Îi lăsă mesaj, apoi coborî în bucătărie, unde îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Dariei nu-i trecuse supărarea, se uita, îmbufnată, la televizorul din dormitor, în timp ce Mihai îşi găsise de joacă în living, lângă mormanul cu piese LEGO.

Dragoş îşi aprinse ţigara şi se aşeză pe buturugă, cu ceaşca de cafea în mână. Era foarte încordat. Îi trecu prin gând s-o sune pe avocată. Simţea nevoia să discute cu cineva despre frământările lui, iar Şerban nu-i răspunsese. Doar că pe Bianca Tudose de-abia o cunoscuse. Ce să-i spună? Că rămăsese foarte singur, abandonat până şi de soţie? Ideal ar fi fost ca Daria să-şi revină. Nu-i cerea neapărat sprijinul, doar un strop de înţelegere şi de compasiune. Acum, când ar fi avut mare nevoie de ea, se prăbuşise complet, aparent inexplicabil, pentru că în alte situaţii grele preluase povara şi, cu forţe nebănuite, reuşise să-i scoată la liman.

Auzi larmă în faţa casei. Se duse repede într-acolo, speriat. Daria se certa cu doi reporteri de-abia veniţi, care, dintr-un motiv numai de ei ştiut, găsiseră de cuviinţă să reia asediul. Evident, înregistrau altercaţia cu telefoanele mobile, aşa că pentru Dragoş fu dificil să-şi arate mânia. Încercă s-o calmeze pe Daria, însă intervenţia lui avusese darul de-a încinge şi mai tare spiritele. O tipă din televiziune, pe care-o ştia, îl întrebă de după gard dacă se considera vinovat. Primi drept răspuns o salvă de înjurături din partea Dariei.

Cu mare greutate, Dragoş îşi convinse soţia să intre în casă, unde Mihai se înroşise de atâta plâns. Bărbatul îl luă în braţe. I se rupea inima văzându-l cât suferea din pricina lui. Ar fi fost în stare de orice, chiar să fugă departe de propria familie, cu condiţia să aibă siguranţa că fiului său îi va fi bine. Dintr-odată, se simţea cu conştiinţa foarte încărcată, sentimentul de vinovăţie îl copleşise, deşi, culmea, mare lucru nu-şi reproşa, în afara derapajului extraconjugal cu Vanda Roca. Problema era că acea *simplă* aventură făcuse ca lucrurile s-o ia la vale. Atât el, cât şi Daria şi Mihai, fuseseră prinşi sub avalanşă, pătimiseră enorm în ultimele două săptămâni şi riscau să rămână cu sechele pentru restul vieţii.

Încercă să-l bine dispună pe Mihai, propunându-se partener de joacă pe consolă. Doar că băiatul, ca niciodată, îl refuză. Conştientiza oarecum gravitatea situaţiei, rareori îşi văzuse părinţii supăraţi mai mult de-o zi, iar

explicaţiile lor ambigue, incomplete, vădit neclare, îl băgaseră într-o ceaţă deasă. Însă, de departe, altul era principalul motiv al suferinţei lui. Îl durea enorm că ceilalţi copii mergeau la şcoală, în timp ce el fusese sechestrat în propria casă, fără alte explicaţii în afara evazivului *Tata are nişte probleme.*

Incapabil să-l liniştească, Dragoş ceru ajutorul Dariei, care îl luă pe băiat în bucătărie şi-i dădu să mănânce. Îi spuse despre reporterii nesimţiţi din faţa casei. Îi hărţuiau cu întrebări despre lucruri pe care tatăl său nu le făcuse.

— Ce lucruri? vru să ştie Mihai.

Daria se gândi cum să-l lămurească fără să-l panicheze.

— Păi... au spus minciuni despre Dragoş, că l-ar fi lovit pe un bărbat.

— Şi nu l-a lovit?

— Nu!

— Atunci, de ce nu pleacă? De ce stau în faţa casei noastre şi vă supără?

— Aşa au primit ordin de la şefii lor.

Băiatul începu să mănânce, fără a da de înţeles că pricepuse pe de-a-ntregul motivul pentru care părinţii lui se certau zi de zi.

— Mama...

— Da.

— Vreau să te întreb ceva.

— Spune.

— Tu şi cu tata o să divorţaţi?

Luată prin surprindere, făcu ochii mari şi se strădui să pară convingătoare, deşi îi era greu să mintă.

— Nu! De unde ai mai scos-o şi pe asta?!

Dimineaţă, când iarăşi o năpădiseră lacrimile, îşi imaginase cum ar fi să înceapă o nouă viaţă, fără Dragoş. Doar ea cu Mihai. Respinsese ferm ideea. Considerase că ar fi un gest de laşitate să-l părăsească tocmai acum. Avea să reevalueze relaţia lor abia după ce se vor linişti apele.

Apoi o sună Cecilia. Îl lăsă pe Mihai în bucătărie să termine de mâncat şi se închise în baie, să vorbească în linişte. Prietena ei îşi manifestă îngrijorarea, văzuse din nou agitaţie în faţa casei, voia să ştie dacă Daria era în regulă.

— ... da, au venit. Nu ştiu ce mai vor... Nu, n-am văzut emisiunea de aseară. Ce-au zis?... Dă-i dracu', că-mi vine să-i omor pe toţi, numai minciuni spun... Cecilia, dacă ai şti ce-i în sufletul meu... De dimineaţă plâng întruna... Adineauri am discutat cu Mihai, la masă. M-a întrebat dacă divorţăm, îţi dai seama?!... Nu, nu l-am dus încă, stă acasă. Mi-e frică... Nu vreau să te deranjez, ai şi tu problemele tale... Bine, dacă e, te sun... Da, o să trec, mulţumesc mult... Te pup, pa!

Cecilia era singura apropiată căreia îi mărturisise calvarul prin care trecea. O simţise că empatiza cu necazul ei şi că, în orice condiţii, i-ar întinde o mână de ajutor sau măcar ar alina-o cu vorbe bune. Pentru Daria, orice mic sprijin conta enorm în momentele alea.

La etaj, în biroul său, Dragoş primi un apel de la Şerban, care îi transmise, fără să aştepte întrebarea, că deocamdată nu existau noutăţi în legătură cu conturile de e-mail ale soţilor Roca. Intenţiona să se ocupe în cursul nopţii şi să-i dea un semn a doua zi.

Pe urmă îşi aprinse ţigara la geam, meditând la presiunea din ce în ce mai mare care-i apăsa pe umeri. Dacă ar putea da timpul înapoi, ar lua-o la fugă numai când ar vedea-o pe Vanda Roca. Avusese ghinion, evident. Mai întâi cu pierderea jobului, pe urmă cu încercarea nereuşită de a-şi găsi alternative în televiziune. Şi, în final, picase de undeva din cer perspectiva incitantă de a lucra cu Vanda. Femeia fatală.

Auzi scrâşnet de roţi şi făcu legătura cu reporterii cantonaţi în faţa casei. Probabil apăruseră şi alţii.

Uşa se dădu în lături şi Daria intră speriată.

— Dragoş, au venit de la Poliţie!

— Iarăşi?! Ce mai vor?

— Nu ştiu...

Telefonul femeii sună violent.

— Da... Da, ies imediat la poartă.

Îi spuse lui Dragoş că la telefon fusese comisarul Manolache.

— Mă duc să-i dau drumul.

Bărbatul avu un presentiment ciudat. Îl trecu un fior. Merse din birou în dormitor, să urmărească desfăşurarea de forţe din faţa casei. În afara Loganului alb, pe care-l ştia, poliţiştii veniseră şi cu o dubiţă. Daria deschise poarta, iar în curte intrară comisarul Manolache, inspectorul Ifrim şi doi indivizi de la forţele speciale de intervenţie, înarmaţi până-n dinţi. Scena părea de rău augur. Se întâmplase ceva, cu siguranţă, însă Dragoş nu avea nici cea mai mică idee ce.

Îl auzi pe Manolache în holul de la parter. Decise să coboare, înainte să-l strige Daria.

Comisarul afişa o mină gravă. Îi spuse lui Dragoş să-şi ia cartea de identitate şi să-i urmeze.

— Unde mergem? îl întrebă.

— La Parchet.

— Aş putea să-mi sun avocatul?

— Da, chiar ar fi indicat. Aveţi dreptul la un apel telefonic.

Sub ochii îngroziţi ai soţiei, Dragoş vorbi cu Bianca Tudose. Îi spuse că

poliţiştii veniseră să-l ia de la domiciliu, pentru o vizită la Parchet. Probabil la procurorul Rusu. Comisarul Manolache îi confirmă, printr-o uşoară înclinare a capului.

Când Dragoş fu escortat până la dubiţă, Daria îşi luă copilul în braţe şi rămase neclintită în pragul uşii. Reporterii tăbărâră cu microfoanele, însă întrebările lor se loviră de atitudinea flegmatică a poliţiştilor. Dubiţa se puse în mişcare cu girofarurile pornite, urmată de Loganul comisarului Manolache şi de alte două maşini cu ziariştii care veniseră încă de dimineaţă.

În faţa clădirii Parchetului, Bianca Tudose încerca să-şi ascundă emoţiile în aşteptarea clientului. Ştia că o să afle amănunte din dosar mult prea târziu, odată cu Dragoş. Procurorii aveau prostul obicei de a-şi crea din start un avantaj în raport cu avocaţii, le divulgau probele abia în ultimul ceas, pentru a-i pune în imposibilitatea de a-şi construi strategia de apărare în tihnă, fără presiune. Rusu urma să-i aplice acelaşi tratament, mai ales că nu era vorba de un caz oarecare. Dovadă că începuseră să se adune jurnaliştii, două care de reportaj trăseseră în apropiere, iar agitaţia specifică marilor evenimente îi transmisese avocatei o stare de neliniște. Bănuia că interveniseră elemente noi în anchetă, în niciun caz favorabile clientului ei.

Dubiţa Poliţiei trase chiar la intrare. Când Dragoş Zaharia coborî flancat de poliţişti, reporterii săriră să-i pună întrebări şi să-l filmeze. Bărbatul îşi păstră calmul, chiar zâmbi, însă fără să le răspundă. Apoi uşa din lemn masiv se închise în urma lui. Bianca apucă să-l salute, înainte ca jandarmul de la poartă să termine convorbirea cu procurorul Rusu, care tocmai îi dăduse instrucţiuni în legătură cu persoanele venite la audieri.

În biroul procurorului intrară Dragoş, avocata Tudose, comisarul Manolache şi inspectorul Ifrim. Bianca îşi scoase delegaţia, prezentându-se în mod oficial drept apărătorul lui Zaharia. Îi solicită procurorului acces la dosar, deşi ştia foarte bine că nu-l va răsfoi prea curând. Ceva îi confirmase senzaţia că lucrurile luaseră o nouă turnură, defavorabilă. Din atitudinea lui Rusu, aparent sobră, răzbătea un subtil aer victorios. Ca şi cum repurtase deja o mare izbândă, însă deocamdată, dintr-un motiv lesne de înţeles, se ferea să-şi afişeze bucuria.

Procurorul trase aer în piept şi porni camera video.

— Domnule Zaharia, v-am chemat pentru că între timp au apărut la dosar elemente spectaculoase, surprinzătoare, care constituie probe materiale indubitabile... O eventuală recunoaştere a vinovăţiei, chiar şi pe ultima sută de metri, ar putea să cântărească mult în faţa instanţei de judecată. Domnişoara avocat Tudose, aici de faţă, vă poate confirma.

Se uită spre Bianca, însă aceasta rămase impasibilă. Nici măcar nu clipi.

— Aşadar, vă întreb încă o dată: l-aţi omorât pe Viktor Roca, fie şi în legitimă apărare?

Surprins de fermitatea procurorului, Dragoş ezită. Pentru câteva momente, inspectorul Ifrim crezu că bărbatul cedase şi era pe cale să spună adevărul.

Zaharia îi răspunse hotărât:

— Nu!

Apoi, fără să se grăbească, Rusu deschise sertarul biroului şi scoase o pungă transparentă, etichetată, specifică celor folosite pentru păstrarea corpurilor delicte. O ţinu în aer cât să-i dea timp lui Dragoş să studieze obiectul din interior, un cuţit de bucătărie cu lamă lungă, murdar, cu urme de pământ.

— Îl recunoaşteţi?

Dragoş rămase buimac, cu ochii aţintiţi la punga transparentă. Nu-şi dădea seama despre ce era vorba, surpriza fusese atât de mare încât îl paralizase complet.

Procurorul continuă expunerea, în lipsa unei reacţii.

— Cuţitul a fost găsit în pădurea Băneasa, la mică distanţă de locul unde a oprit un Volkswagen Golf de culoarea maşinii dumneavoastră, în seara dispariţiei lui Viktor Roca... Avem declaraţia martorului ocular... Pe acest cuţit s-au păstrat două amprente. Vă aparţin, fără dubiu... De asemenea, pe lama cuţitului sunt şi urme de sânge care corespund cu cele găsite la presupusul loc al crimei. Este vorba despre sângele victimei, Viktor Roca.

Avocata avu un schimb de priviri cu clientul ei. Evident, îi reproşa că fusese pusă într-o situaţie de-a dreptul penibilă. Nu aşa se înţeleseseră. O minţise şi, în mod normal, ar fi trebuit să-l lase baltă chiar acolo, în toiul anchetei. Însă de dragul prieteniei cu Şerban decise să amâne momentul.

Zaharia încă nu reuşise să iasă din starea de perplexitate. Deschisese gura în două rânduri, fără să poată articula vreun sunet. Lipsa reacţiei din partea clientului ei îi întărise Biancăi convingerea că făcuse o alegere profund greşită. Şi că va trebui să iasă din joc cât mai repede cu putinţă.

Procurorul Rusu îi aduse la cunoştinţă învinuirile, potrivit Codului penal, iar în final luă decizia de a propune emiterea unui mandat de arestare preventivă pentru 30 de zile. Poliţiştii urmau să-l conducă pe Zaharia la Tribunal, unde judecătorul avea să decidă, pe baza probelor din dosar, dacă se impunea arestarea.

În holul clădirii, Bianca îl rugă pe comisarul Manolache să-i permită să stea de vorbă două minute cu clientul ei. Voia să se convingă că nu greşea lăsându-l baltă.

Îl întrebă direct.

— Ai o explicaţie solidă?

Bărbatul îi înfruntă privirile şi se decise să-i spună varianta lui în legătură cu descoperirea poliţiştilor.

— Cuţitul este al Vandei Roca...

— Da, şi?!

— Ştiu că sună ciudat ce-o să-ţi zic, dar ăsta-i adevărul... Viktor Roca era plecat în seara aia, iar Vanda m-a rugat s-o ajut să pregătească ceva de mâncare. Paste carbonara... Am tăiat şunca folosind cuţitul ăla. De aia apar amprentele mele... Crede-mă, îţi jur că aşa a fost! Vanda a premeditat totul, de la bun început.

Avocata ar fi vrut să-l creadă, însă justificarea lui Dragoş parcă prea era cusută cu aţă albă.

— Din câte-mi amintesc, când ai venit cu Şerban la mine, te-am rugat să-mi spui adevărul.

— Da... Şi ţi-am povestit că m-am culcat cu Vanda. Restul mi s-a părut irelevant... Bianca, îţi spun adevărul, uită-te în ochii mei!

Inspectorul Ifrim se apropie de cei doi şi-i puse cătuşele lui Zaharia.

— Haideţi, vă rog. Ne aşteaptă domnul judecător.

La ieşirea din clădirea Parchetului, Dragoş nu mai schiţă niciun zâmbet. Cătuşele de la mâini îl făcuseră să se piardă cu firea, intrase în stare de şoc, se mişca somnambulic, ghidat spre maşină de inspectorul Ifrim. Îi văzu ca prin vis pe reporterii care se înghesuiau să-i smulgă câteva cuvinte.

Odată ajuns pe bancheta din spate a Loganului, închise ochii. Se gândi la Daria şi la Mihai. Nu, nu meritau să treacă prin acest calvar. Apoi îşi zise că, atât timp cât Şerban îl susţinea, avea motive să spere. Fratele său credea necondiţionat în nevinovăţia lui. Însă pe avocată o dezamăgise. Chiar dacă fără intenţie. De unde să-i treacă prin cap că Vanda Roca plănuise meticulos înscenarea, cu o imaginaţie bolnavă? Şi cum să-l convingă pe judecător? Ce argumente să-i aducă, în afară de povestea cu pastele carbonara? Părea o explicaţie ieftină, necredibilă. Reacţia Biancăi fusese de înţeles. De aia Dragoş avusese mari reţineri când procurorul Rusu îi arătase cuţitul. Se temuse să nu fie ridicol cu scenariul său plin de scene de sex şi romantism.

Rămase să aştepte singur într-o încăpere a Tribunalului. Îşi închipuia agitaţia reporterilor adunaţi în faţa clădirii, pregătiţi să surprindă momentul culminant al anchetei, cu suspectul numărul unu scos în cătuşe şi ulterior băgat în arest. În sfârşit, se făcuse dreptate! Publicul căpătase satisfacţie. Vinovatul avea să plătească.

Aproape două ore îi trebuiră judecătorului de drepturi şi libertăţi să studieze dosarul. Când Dragoş intră în sală, îi veni inima la loc, într-o oarecare măsură. O văzuse pe avocată. Aşadar, Bianca hotărâse să meargă

mai departe, în ciuda incidentului de la Parchet.

Procurorul detaşat la instanţa Tribunalului prezentă probele acuzării, pe scurt, insistând asupra cuţitului descoperit de poliţişti în pădurea Băneasa. Apoi făcu trimitere la articolul din Codul penal referitor la crimă şi-i solicită judecătorului emiterea mandatului de arestare preventivă.

După un scurt moment de reflecţie, judecătorul dădu cuvântul apărării. Avocata îşi închise agenda şi se ridică pentru a-şi expune punctul de vedere.

— Onorată instanţă, domnule judecător, domnule procuror, vă rog să constataţi faptul că Dragoş Zaharia are cazierul nepătat. Nu a avut, până în prezent, vreo încălcare a legii... Clientul meu nu pretinde că este nici familistul convins care să nu fi încălcat vreodată jurământul de fidelitate faţă de soţie, dar nici bărbatul afemeiat, dispus să zboare din floare în floare, după cum l-au caracterizat unii. Ca orice om, a greşit... Şi regretă profund acest lucru. Da, a avut o scurtă aventură cu Vanda Roca. Însă nu, nu el l-a omorât pe Viktor Roca!

Procurorul interveni.

— Vă rog să consemnaţi că Vanda Roca neagă aşa-zisa aventură cu învinuitul.

— E consemnat la dosar, i-o reteză judecătorul. Continuaţi, doamnă avocat.

— Din probele şi declaraţiile depuse reiese faptul că Dragoş Zaharia ar fi căutat-o insistent pe Vanda Roca imediat după presupusa crimă. Vă întreb, ce logică ar fi avut să procedeze astfel? Clientul meu spune că a fost lovit în casa familiei Vanda de o persoană pe care nu a recunoscut-o. La rândul său, Dragoş Zaharia ar fi lovit-o pe respectiva persoană cu pumnul, apoi ar fi fugit spre propria maşină. O reacţie firească, fusese atacat pe întuneric, într-o casă străină. Era normal să-şi abandoneze acolo telefonul mobil, în condiţiile în care se speriase destul de tare. Dar, dacă ar fi folosit cuţitul ca să-l omoare pe Viktor Roca, aşa cum pretinde acuzarea, apoi ar fi şters urmele, nu ar fi fost logic să-şi recupereze şi telefonul? Apoi, de ce s-au găsit doar două pete de sânge la locul presupusei crime? Nu rezultă, din probele administrate de Parchet, că urmele ar fi fost şterse de cineva. Să înţelegem că victima ar fi murit din alte cauze? Nu cumva cele două mici pete de sânge au fost special plasate acolo, ca să conducă spre false concluzii? Domnule judecător, vă rog să constataţi faptul că, înainte de orice, Dragoş Zaharia nu este un bărbat cu un coeficient redus de inteligenţă. Nu-l putem bănui de prostie. Şi atunci, dacă a fost atât de precaut încât să şteargă balta de sânge şi să scape de cadavru, după cum pretinde acuzarea, prin ce minune şi-a lăsat telefonul la locul crimei şi a uitat să şteargă amprentele de pe cuţit? Vă spun imediat şi care este povestea acestui cuţit, principala probă a acuzării...

Avocata făcu o mică pauză, fragmentându-şi discursul înainte de a expune varianta lui Dragoş în legătură cu seara în care fusese în vizită la Vanda Roca. Apoi aminti despre lipsa cadavrului şi concluzionă că, din punctul de vedere al clientului ei, acesta ar fi fost victima unei înscenări.

— ... Aşadar, domnule judecător, vă rog să nu daţi curs solicitării Parchetului de eliberare a unui mandat de arestare preventivă şi să înlocuiţi această măsură punitivă cu interdicţia de a părăsi localitatea. Clientul meu are o familie, un copil minor, şi nu intenţionează să se sustragă procesului de urmărire penală.

Bianca reuşise să-l scoată pe Dragoş din starea de resemnare. Aşa cum pusese problema, era convins că judecătorului îi va fi dificil să ia o decizie. Aproape de nicăieri, se ivise o mică undă de speranţă. Audierea luă sfârşit fără ca magistratul să se pronunţe. Urma să o facă în cel mai scurt timp, după ce cântărea probele.

Ieşiţi în holul tribunalului, Dragoş o rugă pe Bianca să ia legătura cu Daria, în cazul unei concluzii nefavorabile, pentru a o convinge că era nevinovat. Ar fi fost prea mult pentru el să ştie că inclusiv cei foarte apropiaţi îl considerau criminal. Avocata îl prinse de mâna încătuşată şi-i spuse să aibă încredere că, până la urmă, vor izbândi. Indiferent de cum vor evolua lucrurile astăzi, la Tribunal.

∵

Treizeci de minute mai târziu, poliţiştii îl conduseră pe Dragoş până la Loganul din faţa clădirii, făcându-şi loc cu greutate printre reporterii care aşteptaseră cu sufletul la gură deznodământul. Maşina porni spre arestul Poliţiei Capitalei, cu principalul suspect pe bancheta din spate, lângă inspectorul Ifrim. În urma lor, înconjurată de zeci de jurnalişti cu microfoanele aţintite asupra ei, Bianca Tudose dădu o scurtă declaraţie despre emiterea mandatului de arestare preventivă, precizând că, din punctul de vedere al apărării, probele strânse de Parchet erau neconcludente. Refuză să răspundă la întrebări, sub pretextul că ancheta era nefinalizată şi orice informaţii oficiale puteau veni doar din partea procurorului criminalist. Odată ajunsă în maşină, o sună pe Daria Zaharia şi stabiliră să se întâlnească.

În timp ce Dragoş schimba primele vorbe cu colegii de cameră din arest, comisarul Manolache primi un apel din partea lui Rusu. Procurorul programase conferinţa de presă despre dosarul Roca şi, ca de obicei, nu dorea să-şi asume integral meritele. Cel puţin declarativ. Poliţiştii fuseseră invitaţi să participe la show-ul lui Rusu, deşi ştiau foarte bine că nu vor fi lăsaţi să vorbească. Urmau doar să facă parte din tabloul final, menit să ilustreze fructuoasa colaborare dintre Parchet şi Poliţie.

17.

După o noapte albă, Daria apucase să doarmă foarte puţin înainte să se trezească Mihai. Urmărise la televizor conferinţa de presă a procurorului Rusu, apoi emisiunea de la Kanal C a lui Florin Merticaru, care se prelungise până după miezul nopţii. Avocata lui Dragoş amânase întâlnirea, un eveniment neprevăzut îi dăduse peste cap agenda, însă apucase să-i explice, la telefon, despre cum ajunseseră amprentele pe presupusa armă a crimei. În pofida momentului de ezitare, Bianca Tudose credea în continuare în nevinovăţia lui Dragoş. Şi încerca să-i dea şi Dariei un dram de speranţă.

Şerban trecuse pe-acolo sub pretextul că trebuia să-i arate lui Mihai o carte despre secretele jocului Minecraft, însă în realitate simţise că Daria avea mare nevoie de un umăr pe care să plângă. De un apropiat capabil să empatizeze cu suferinţa ei. Prietenele şi colegele evitaseră să o sune, probabil şocate de ceea ce văzuseră la ştiri. Cu părinţii, Daria rupsese de mult orice legătură. Plecată cu ani în urmă să lucreze ca asistentă într-un spital din Londra, maică-sa divorţase fără regrete, după ce se cuplase cu un medic sirian. La vremea respectivă, tatăl Dariei suferise un şoc, până s-o întâlnească pe actuala soţie, despre care Daria avea o părere foarte proastă. Le reproşase părinţilor divorţul şi atitudinea de după ruptură, fapt ce răcise considerabil relaţiile bilaterale, până la nivel de îngheţ. După izbucnirea scandalului cu dosarul Roca, maică-sa îi dăduse un singur telefon, de complezenţă, fiind interesată în mod special de partajul ulterior preconizatului divorţ al soţilor Zaharia. Cu tatăl ei se întâlnise întâmplător prin oraş, însă bătrânul nici măcar nu adusese vorba de problemele lui Dragoş. Se interesase doar de Mihai, o întrebase dacă poate să-i aducă un cadou la început de an şcolar.

Cum părinţii lui Dragoş muriseră, iar părinţii Dariei erau ca şi morţi, îi rămăseseră puţine refugii în caz de furtună. Cu Şerban, rareori găsea puncte de convergenţă, chiar dacă apreciase dorinţa acestuia de a-i fi de ajutor în momentele grele. Apoi, mai era buna ei prietenă din copilărie, Lucy. Trecuse recent printr-o cumpănă, după un grav accident rutier, aşa că nu se ştia care dintre ele avea o mai mare nevoie de consolare. Faţă de cealaltă amică, Cecilia, îi lipsea curajul pentru o spovedanie completă, până la capăt. Şi nici nu credea că i-ar fi fost de folos. O bănuia că nu e în stare să se transpună în situaţia ei şi că are o oarecare doză de ipocrizie. Nu excludea ca interesul Ceciliei pentru tragedia prin care trecea Daria să ascundă, de fapt, dorinţa de

a se echilibra pe sine din punct de vedere emoţional. Pe principiul, *slavă Domnului, uite că sunt alţii cu probleme şi mai grave decât ale mele.*

Cu o seară în urmă, nu găsise suficiente resurse pentru a-i explica lui Mihai de ce lipsea de acasă Dragoş. Până la un punct, băieţelul se jucase cu Şerban, apoi Daria amânase discuţia şi îi spusese o minciună înainte de culcare.

Acum, venise momentul adevărului. Îi dădu să mănânce şi, stăpânindu-se cu greu să nu plângă, încercă să-i povestească varianta soft a aventurii lui Dragoş, faptul că tatăl lui fusese victima unei conspiraţii, a unor oameni care născociseră bazaconii.

— Ce oameni?

Întrebarea copilului, firească, o pusese în încurcătură. Hotărî să-i zică despre Vanda Roca, însă Mihai nu înţelese de ce tocmai mama prietenului său, Tudor, ar fi avut vreun interes să-i facă rău lui Dragoş. Rămas fără răspuns, băiatul intră în panică şi începu să plângă cu sughiţuri. Daria îl trase la piept, mângâindu-l. Cu ultimele resurse, femeia strânse din dinţi ca să-şi reprime lacrimile.

— Nu plânge, te rog!

Băiatul se opri dintr-odată şi o privi în ochi.

— Şi tata... unde-i tata? Când vine acasă?

Partea proastă era că nici măcar ea nu ştia. Putea fi vorba de o lună, de două sau de ani de zile, în cel mai rău caz. Imposibil să-i spună, fără să-i provoace o imensă durere. I se rupea inima văzându-l cum aştepta înfrigurat ca mama lui să-i dea vestea cea bună: *Dragoş va veni acasă dintr-o clipă într-alta.*

— Tata o să lipsească o perioadă, puiule...

Ştia că, mai devreme sau mai târziu, o să afle. Îi explică, aproape ca la şcoală, că Justiţia se înşela uneori, oameni nevinovaţi ajungeau să sufere din cauza unor erori judiciare. Ajungeau să stea în închisoare, exact ca tatăl său.

— Mihai, nu mai plânge, te roagă mama... O să fie bine. Tata o să vină acasă...

Oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să-l liniştească. Băiatul îl iubea pe Dragoş, iar vestea că ajunsese în închisoare îi provocase răni adânci, chinuitoare, greu de vindecat din două vorbe de alinare, fie ele şi spuse cu toată dragostea.

Disperată, Daria îl sună pe Şerban, îl prinse în trafic, venea înspre Voluntari. Îşi luase concediu special ca să poată sta cu Mihai o perioadă. Dacă trăgea linie, Daria trebuia să admită că singura persoană de încredere, pe care se putea baza, era cumnatul ei.

Când îi deschise uşa, bărbatul îi îmbrăţişă pe amândoi şi-i dădu lui Mihai

un joc nou pentru PlayStation. Spera să-i mai abată gândurile către lucruri care-i făceau plăcere. Daria se scuză, îi lăsă pe băieţi în living şi se duse la etaj, să se pregătească de plecare. Avea întâlnire cu avocata.

Înainte de-a ieşi, îi explică lui Şerban cum să rezolve cu masa de prânz, îl sărută pe Mihai şi-i promise c-o să meargă cât de curând împreună să-l vadă pe Dragoş. Bianca îi povestise despre posibilitatea unei vizite în arestul Poliţiei.

Îşi şterse lacrimile la volanul maşinii, înainte de-a deschide porţile cu telecomanda. În urma ei, se puse în mişcare o altă maşină, cu doi paparazzi de la un ziar de scandal. Orice eveniment insignifiant, orice fotografie banală se transformau instant în bombe de presă, în special după arestarea lui Dragoş. Publicaţiile importante deschiseseră ediţia de dimineaţă cu ample relatări despre cazul Roca, cu declaraţii din conferinţa de presă a procurorului Rusu, cu presupusa armă a crimei şi argumentele anchetatorilor. Un singur lucru lipsea ca să fie tabloul complet: cadavrul magnatului Viktor Roca. Avocata Bianca Tudose evitase să aducă alte dovezi sau măcar raţionamente în favoarea clientului ei, preferând să nu comenteze probele din dosar. Şi Vanda Roca fusese la fel de refractară faţă de presă, aşa că singurele informaţii oficiale rămăseseră cele furnizate de Parchet. Pentru că Dragoş Zaharia continua să-şi proclame nevinovăţia (în ciuda dovezilor palpabile descoperite de poliţişti), unele publicaţii aveau mari dubii cu privire la sănătatea mintală a acestuia. Cum putea nega un lucru atât de evident? Cu alte cuvinte, cât de nebun să fii ca să ai un astfel de comportament?!

Cu paparazzi în spatele ei, Daria ajunse lângă clădirea de birouri unde se afla cabinetul avocatei. Coborî în parcare şi se uită lung spre maşina cu indivizii care-i făceau poze nestingheriţi, de la nici zece metri. Dacă altă dată i-ar fi muştruluit bine, acum se simţea prea obosită pentru aşa ceva. Dispăru în clădire şi urcă la etaj, unde Bianca o primi de îndată.

Se scuză pentru ziua de ieri, când amânase întâlnirea din pricina ei.

— Poate e mai bine că n-am discutat la cald, fu de părere avocata. Bei un ceai, o cafea?

— Nu, mulţumesc.

— Cum se simte băieţelul?

Daria îşi coborî privirea, rezistă impulsului puternic de a-şi exterioriza emoţiile. Avea un mare nod în gât.

— E acasă, cu Şerban...

— I-ai spus?

— Da...

— Şi?

— Plânge... suferă, îţi dai seama. Şi mi-e ciudă că nu ştiu cum să-i alin suferinţa... I-am zis c-o să mergem să-l vedem... sper...

— Da... Trebuie să depunem o cerere. De obicei, nu sunt probleme.

— Ai mai vorbit cu Dragoş?

— Nu... Am depus la Curtea de Apel contestaţia împotriva mandatului de arestare. Dar n-aş vrea să-ţi faci mari speranţe. Aşa cum stau lucrurile în momentul de faţă, orice complet de judecată ar fi înclinat să meargă pe mâna Parchetului.

Avocata se ridică să-şi recupereze telecomanda de la aparatul de aer condiţionat. Îi părea rău de situaţia în care se ajunsese, însă nu-şi permitea luxul de a se transpune în pielea clienţilor. Ar fi fost prea riscant să se implice emoţional. I-ar fi diminuat din capacitatea de a fi obiectivă, de a privi cazul cu detaşarea specialistului dispus să cântărească lucrurile cu mare finețe.

Reveni la birou.

— Îmi scapă ceva în legătură cu dosarul Roca. Şi asta mă face să cred că Dragoş ar putea să spună adevărul.

Pentru câteva momente, Daria se însufleţi.

— Şi cum putem dovedi că-i nevinovat?

— Ei bine, sincer... deocamdată, nu ştiu... Asta-i marea problemă. Dar am speranţe că vom găsi o soluţie ca să demontăm acuzaţiile Parchetului.

— Totuşi, nu pricep ce-i cu cuţitul ăla... Fă-mă să înţeleg mai bine.

— Dragoş mi-a povestit că, în contextul aventurii pe care a avut-o cu Vanda Roca, a fost acasă la ea într-o seară, când bărbată-su era plecat din ţară. Vanda l-a pus să taie nişte şuncă... Să pregătească ceva de mâncare... Ştiai despre chestia asta?

— Nu.

— Îmi pare rău, Daria, îmi închipui ce simţi... dar, una peste alta, prefer să cred că Dragoş te-a înşelat, decât că ar fi un criminal.

— Deci... să înţeleg că totul a fost pus la cale, a fost premeditat de Vanda Roca?

— Dacă Dragoş spune adevărul, aşa s-ar părea. Tu ce zici? Cine minte?

În aşteptarea răspunsului, avocata îşi scoase telefonul să-şi verifice mesajele. Daria ezita. Avea îndoielile ei. Apoi, dând timpul înapoi, amintindu-şi de clipele fericite alături de Dragoş, refuza să admită că trăise atâţia ani în pat cu un criminal. Cel mult, cu un bărbat care-o iubise doar până la un punct.

— Dragoş e nevinovat. Aş putea să jur!

O spusese cu siguranţa femeii disperate să-şi ajute partenerul.

— Şi eu zic la fel, o completă Bianca. De aia am acceptat să mergem mai

departe... Acum, te rog să mă scuzi, Daria, trebuie să ajung de urgenţă la Tribunal. Rămâne să depun cererea pentru vizită şi te sun imediat ce am răspunsul, ca să te vezi cu Dragoş. OK?

— Bine... îţi mulţumesc mult.

Se despărţiră şi Daria coborî la maşină, unde, înainte de a urca, îi zări pe cei doi paparazzi cu obiectivul foto scos pe geam. Îl sună pe Şerban, care o linişti în privinţa lui Mihai. Băiatul părea în regulă. Discutară despre preconizata vizită în arestul Poliţiei, iar Şerban se strădui s-o încurajeze. La final, Daria îl rugă s-o aştepte, avea să întârzie puţin prin oraş. Ştia că, odată ajunsă acasă, singură între patru pereţi, i-ar fi fost imposibil să nu cadă pradă deznădejdii. Să nu o copleşească gândurile negre, care oricum puseseră stăpânire pe ea, chiar dacă aparent le ţinea la distanţă. Întâlnirea cu avocata îi făcuse bine, ca de altfel şi evadarea din propria locuinţă, unde se simţea vinovată pentru incapacitatea de a-l consola pe Mihai.

Se uită din nou înspre reporteri. Prezenţa lor îi accentuase starea de neliniște. Decise să scape cumva de ei. Coborî din maşină şi merse pe jos o bucată. Îi zări în urmă, la mică distanţă. Apoi coborî în staţia de metrou, unde avea şanse mari să se piardă în mulţime. Iuţi pasul, intrând într-un şuvoi de oameni, spre disperarea celor doi paparazzi care încercau să ţină aproape.

Ajunse în toaleta unui fast-food, zăbovi preţ de zece minute, apoi luă primul tren oprit în staţie. Se uită în jur şi răsuflă uşurată. Reuşise să-i piardă pe paparazzi. Însă o privea insistent un pensionar. Puse capul în pământ, jenată, îi era teamă să nu fi fost recunoscută, după ce interviul cu George Constantinescu devenise viral pe internet. Se gândi să-şi pună ochelarii de soare.

Ieşită la aer, trei staţii mai departe, merse o perioadă fără direcţie. Nu ştia cu exactitate unde se afla, dar asta avea prea puţină importanţă. Pur şi simplu, îi făcea bine să se mişte printre oameni. Doar că presiunea rămăsese acolo, chinuitoare, îi treceau prin minte aceleaşi întrebări fără răspuns, aceleaşi temeri cu privire la viitorul ei. Perspectivele arătau sumbru. Norii negri, de furtună, întunecau linia orizontului de jur-împrejur. Oriunde s-ar fi întors, oriunde s-ar fi uitat, nu vedea nici măcar o rază palidă de soare. În lipsa lui Dragoş, era obligată să vândă casa şi să returneze creditul. Pe urmă, dacă acuzaţiile aveau să se confirme printr-o condamnare la ani grei de închisoare, intervenea inevitabil divorţul. Însă cel mai tare o frământa faptul că nu ştia cât de mult va suferi Mihai. Ar fi fost în stare de orice sacrificiu, de orice gest nebunesc pentru a-l proteja.

Intră într-un parc de joacă, pustiu la acea oră, şi se aşeză pe bancă. Îşi scoase mobilul să citească ultimele ştiri, cu riscul de a-şi agrava depresia.

Poza lui Dragoş ieşind în cătuşe de la Tribunal era nelipsită de pe prima pagină a principalelor publicaţii. Verdictul jurnaliştilor fusese aproape unanim, prezentatorul de la Roata Norocului îl omorâse pe magnatul Roca după o idilă cu soţia acestuia. În speranţa c-o să rămână şi cu Vanda, şi cu banii milionarului. Echipa de poliţişti condusă de comisarul Manolache scotocea în continuare zone întinse din pădurea Băneasa, în căutarea *regretatului Roca.* Zaharia refuzase să-şi recunoască faptele, în pofida probelor evidente, iar judecătorii aveau un motiv în plus să-l înfunde în puşcărie pentru mulţi ani de-acum încolo.

Se ridică să plece, când primi un SMS pe mobil. Îl citi cu stupefacţie: *Bună, Daria. Poţi veni, ACUM, în Voluntari? Trebuie să lămurim lucrurile.* Mesajul era trimis de însăşi... Vanda Roca! Daria îşi verifică ceasul şi-i răspunse tot printr-un SMS: *Ajung în maximum 30 de minute.* Primi rapid confirmarea: *OK. Te aştept.* Pe urmă comandă un taxi de la Uber, îndreptându-se spre ieşirea din parc. Ar fi pierdut prea mult timp până să-şi recupereze maşina din parcarea de la cabinetul de avocatură.

În drum spre Voluntari, făcu zeci de supoziţii. Propunerea surprinzătoare a Vandei nu avea cum să fie de bun augur. În niciun caz nu o chemase ca să-şi mărturisească păcatele. Poate intenţiona s-o tragă de limbă, să afle alte informaţii despre Dragoş, care să-l înfunde şi mai tare. Sau poate, cine ştie, voia să discute ca de la femeie la femeie, ca de la mamă la mamă, ca să-i explice că nu avusese acea aventură cu Dragoş şi că tot ce apăruse în presă erau doar minciuni.

Cândva, o respectase. Văzuse în Vanda un model demn de admirat, văzuse în ea împlinirea propriilor vise. Pe urmă, odată cu izbucnirea scandalului, îşi schimbase radical părerea. Fusese uimită de cât de uşor se lăsase manipulată, de cât de uşor se înşelase în privinţa Vandei. Nu era de mirare că-l îmbrobodise pe Dragoş şi, în final, reuşise să le distrugă viaţa. În momentul ăla, o duşmănea de moarte, ar fi strâns-o de gât fără mari regrete.

Îi mulţumi şoferului de la Uber, coborî din maşină şi rămase câteva clipe în faţa porţii înainte de-a suna la interfon. Se auzi un clic şi apăsă pe mâner. Din cauza emoţiilor, simţi un uşor frison atunci când făcu primii paşi pe alee. Grădina arăta superb chiar şi în lipsa lui Viktor Roca.

Undeva în dreapta remarcă BMW-ul Vandei. Bătu insistent la uşă. Nu primi răspuns. Îndrăzni să intre, yala fusese descuiată. Păşi cu sfială în living.

* * *

Nicu Cercel se trezi cu capul greu. Petrecuse cu un camarad cu care muncise pe vremuri în Spania, în construcţii. Îşi amintiseră de perioada de haiducie, când nu aveau obligaţii, erau foarte tineri şi spărgeau banii pe

distracţii, în principal, pe băutură şi femei.

Pe urmă, Nicu îşi găsise aleasa inimii, se însurase la nici 23 de ani, făcuse doi copii şi revenise în ţară cu familia după un conflict cu patronul, sătul să muncească printre străini şi dornic de un nou început. Bun meseriaş, se angajase la una dintre primele firme din Penta Grup, unde în scurt timp se făcuse remarcat pentru conştiinciozitatea şi priceperea lui. Glumeţ din fire, îi atrăsese atenţia inclusiv marelui boss, care văzuse în el calităţile unui viitor administrator, instalator, electrician, zidar, şofer, curier, grădinar şi, în general, cam orice avea nevoie la o proprietate de milioane de euro cum era cea din Voluntari. Aşa că Viktor Roca îl scutise de atribuţiile de serviciu pentru a-i da alte sarcini, mult mai bine plătite.

La rândul său, Nicu îmbrăţişase ideea cu entuziasm, se mândrea că lucra direct pentru familia Roca, avea o oarecare libertate de mişcare şi, în plus, îi dublaseră salariul. Dacă la început se temuse c-o să se plictisească – în fond, ce mare brânză era de făcut pe lângă casa unui milionar? –, pe urmă constatase că nu-i ajungea timpul. Vanda nu-l plăcuse din start, dintr-un motiv nedesluşit, îl umilea în mod frecvent, îl trimitea să-i facă diverse cumpărături în momente nepotrivite şi adeseori îi reproşa calitatea lucrărilor de grădinărit. Era punctul său slab, fără îndoială. Însă, ambiţios din fire, Nicu reuşise să fure meseria de la alţii, să se documenteze de pe internet şi, în cele din urmă, s-o surprindă până şi pe exigenta Vanda.

Dispariţia protectorului său îl şocase, de două săptămâni nu avea în cap decât perspectiva pierderii jobului, mai ales că Vanda îi limitase programul la doar trei zile pe săptămână, fără să-i ofere explicaţii.

Îşi făcu cafeaua la ibric şi ieşi în balcon să fumeze. Copiii nu se treziseră încă, iar soţia lucra în tură de noapte la fabrica de pâine. Bărbatul plănuia să cureţe terenul de tenis, să tundă gazonul şi să repare instalaţia de udat grădina, care avea mici probleme la două dintre aspersoare. Pe urmă, avea de gând să schimbe apa din piscină şi să vopsească, preventiv, poarta metalică de la intrare. Vanda făcea crize de nervi dacă vedea mici urme de rugină.

În drum spre Voluntari, Nicu îşi lăsă copiii la şcoală, pe urmă opri să-şi cumpere ţigări şi suc. Parcă maşina în faţa casei, iar când intră în curte şi zări BMW-ul Vandei, îi scăzu brusc entuziasmul. Chiar nu avea chef de alte reproşuri.

Pentru început, mătură terenul de tenis, trecu peste zgură cu tăvălugul, o stropi cu furtunul şi, la final, refăcu marcajul cu praf de var. Ştia că, din nefericire, în lipsa lui Viktor Roca, se străduise inutil ca totul să arate impecabil. Vanda rareori juca tenis, iar Tudor nici atât, dacă nu-l împingea taică-su de la spate.

Merse apoi să pornească tractoraşul Honda de tuns gazonul, un utilaj scump, destinat suprafeţelor foarte mari, de peste zece hectare, dar pe care Viktor Roca insistase să-l cumpere doar pentru plăcerea de a-l conduce prin curte din când în când. Dădu la cheie fără succes. Îşi aminti că săptămâna trecută descoperise defecţiunea de la sistemul electric şi, luat cu alte treburi, uitase să cumpere piesa respectivă. Ar fi putut amâna operaţiunea până după weekend, însă cu riscul de a primi o săpuneală zdravănă.

Scoase mobilul şi o sună pe Vanda, fără nicio tragere de inimă. Avea nevoie de bani ca să repare tractoraşul. Doar că apelul intră, în final, pe mesageria vocală.

Nicu înjură, îşi aprinse ţigara şi porni agale spre casă. Bătu la uşă, apoi îndrăzni să apese pe clanţă. Strigă, preventiv, încă din prag.

— Doamna Vanda!

Ceea ce văzu în living îl îngrozi, provocându-i stări convulsive de vomă. Preferă să iasă rapid la aer şi să sune, precipitat, la 112.

∵

În scurt timp, criminaliştii şi ofiţerii de la Serviciul Omoruri aveau să ajungă în casa familiei Roca, unde zăceau fără suflare două femei. Vanda Roca şi Daria Zaharia muriseră! Medicul legist speculă în legătură cu cauzele celor două decese. Din primele observaţii, rezulta că fusese vorba despre crimă, urmată de sinucidere. Ambele comise cu cel puţin douăzeci şi patru de ore înainte.

Inspectorul Ifrim îşi puse mâinile-n cap. Fix asta le trebuia ca să fie complet dosarul Roca!

— Ce zici, şefu'? Tare, nu?

La rândul său, comisarul Manolache părea răvăşit. Ieşise afară ca să-i lase pe tehnicienii criminalişti să-şi facă treaba. În faţa uşii de la intrare, cu fundul pe iarbă, Nicu fuma ţigară de la ţigară. Tocmai le povestise poliţiştilor, cu lux de amănunte, cum făcuse descoperirea macabră. Prăbuşită în mijlocul camerei, Vanda Roca fusese lovită în cap cu un obiect greu, o girafă din bronz abandonată ulterior undeva pe covor, în timp ce Daria Zaharia îşi găsise sfârşitul pe unul dintre fotolii, într-o baltă de sânge. Îşi tăiase venele cu cuţitul, fără să lase vreun ultim mesaj. În mod firesc, poliţiştii ar fi urmat să găsească amprentele femeii pe cuţit, ca şi pe statueta din bronz.

În faţa casei apărură şi primii reporteri, alertaţi probabil de unul dintre subalternii lui Manolache. Comisarul se strădui să-şi păstreze calmul, prezenţa presei îi dădea motive în plus de surescitare. Îl sună pe comandantul Poliţiei ca să-l pună la curent cu primele informaţii, iar când închise îl văzu în curte pe procurorul Rusu. Se salutară, apoi Manolache îi

rezumă povestea în câteva cuvinte. Livingul familiei Roca era încă plin de criminalişti care prelevau probe şi filmau fiecare detaliu. Medicul legist îşi terminase examinarea preliminară. Înainte de-a pleca, le promise lui Manolache şi lui Rusu un raport complet imediat după autopsie, în cel mai scurt timp. După opinia lui, probabil că Vanda fusese lovită prin surprindere, lipseau urmele unei încăierări între cele două femei. Analiza dinamicii loviturii avea să le aducă date suplimentare.

La rândul său, Rusu simţi nevoia de-a raporta evenimentul. Se retrase spre piscină, de unde îl sună pe şeful său direct, apoi pe procurorul general, cu care vorbise în mai multe rânduri de la deschiderea dosarului Roca. Urma să-l ţină la curent în continuare. Amândoi se aşteptau la presiuni uriaşe din partea presei. Deciseră să furnizeze informaţii oficiale abia după concluziile medicului legist, întărite de constatările criminaliştilor.

Încă marcat de tabloul cu cele două femei găsite fără suflare, inspectorul Ifrim îşi aminti de fiul soţilor Zaharia. Îi spuse comisarului că, odată cu moartea Dariei, băieţelul rămăsese, practic, în grija nimănui. De fapt, în grija bunicilor, în cel mai fericit caz. Dragoş era în arestul Poliţiei, încă nu aflase despre tragedie, dacă nu cumva se grăbise presa să publice informaţii neoficiale, obţinute pe surse. Manolache îl trimise pe Ifrim să stea de vorbă cu Dragoş Zaharia şi să încerce să *profite* de şocul emoţional pentru a-i smulge o eventuală mărturisire. Bănuia că bărbatul se va considera, pe bună dreptate, principalul vinovat pentru moartea soţiei şi, pe fondul căderii psihice, va înceta să-şi mai susţină inocenţa. Chiar dacă era fascinat, în continuare, de locul crimei, inspectorul fu de acord să plece spre arestul Poliţiei. Într-o mare măsură, îl atrăgea şi perspectiva de a-i smulge lui Zaharia o spovedanie completă. Aştepta cu înfrigurare momentul, mai ales că pusese pariu cu Manolache.

Când îl văzu, inspectorul îşi dădu imediat seama că Zaharia nu ştia. Gardianul îl adusese într-o cameră folosită, de obicei, pentru interogatorii. Bărbatul părea mai degrabă îngrijorat, îşi lăsase barbă şi încerca să ghicească scopul vizitei lui Ifrim. Socotea curios faptul că inspectorul venise singur, fără comisarul Manolache.

Poliţistul îşi trase scaunul într-un colţ al mesei. Mai venise şi în trecut cu veşti proaste pentru rudele victimelor, însă acum contextul era diferit. Persoanele implicate în activităţi criminale de competenţa Serviciului Omoruri proveneau în general din medii foarte sărace şi aveau educaţie precară. De multe ori, băutura reprezenta principalul catalizator al conflictelor sângeroase. Ifrim avusese experienţe la limita grotescului cu soţiile unor victime care, culmea, se bucuraseră la aflarea veştilor tragice, fără să-şi ascundă imensa uşurare că scăpaseră de vreun bărbat beţiv şi

violent.

În dosarul Roca nu era vorba nici pe departe despre oameni fără căpătâi. Dimpotrivă. Tocmai asta stârnise imensul interes în jurul cazului. Odată cu ultimele evenimente, povestea celor două familii, Roca şi Zaharia, întrecea în dramatism orice telenovelă la care se uitaseră cu sufletul la gură românii după revoluţia din 1989. Se adeverise că, în ciuda eforturilor de creaţie din industria de divertisment, viaţa bătea filmul.

Inspectorul nu-şi făcuse un plan. Îl întrebă pe Zaharia ce mai ştia despre băieţelul său. Dimineaţă, Dragoş discutase cu avocata. Aflase de la ea că Şerban îşi luase concediu ca să stea cu Mihai.

— Ştiţi numărul de mobil al fratelui dumneavoastră?

— Da... De ce?

În loc de răspuns, poliţistul îşi scoase telefonul şi i-l dădu. I-l împinse, uşor, pe masă. Dragoş se uită lung, fără să priceapă.

— Sunaţi-l... Poate vi-l dă pe Mihai, să vorbiţi cu el.

Nu ştia cum să interpreteze gestul lui Ifrim, însă tentaţia era prea mare. Formă numărul şi Şerban îi răspunse după primul apel. Într-adevăr, venise acasă la ei, în Voluntari. Acum stătea la masă, în bucătărie, împreună cu Mihai. Dragoş ceru să i-l dea la telefon. După o scurtă ezitare, fratele său se conformă. Băieţelul începu să plângă, părând confuz, şi îl întrebă despre Daria. Tulburat, Dragoş nu înţelese mare lucru, până când Şerban îi spuse despre absenţa Dariei şi faptul că o sunase în zadar, atât ieri seară, cât şi în cursul dimineţii. Aflase doar că se întâlnise cu avocata, iar din punctul ăla nu mai ştia absolut nimic.

Zaharia avu un presentiment negru. Se uită la poliţist şi întrerupse, brusc, convorbirea. Îi întinse telefonul.

— Aveţi să-mi spuneţi ceva?

Aşteptă încordat confirmarea că nu era ceva chiar atât de grav pe cât i se citea inspectorului pe faţă.

— Da...

— S-a întâmplat vreo nenorocire?!

Pe un ton care se voia compătimitor, Ifrim îi dădu vestea. După primele investigaţii, reieşea că Daria Zaharia se sinucisese, nu înainte de-a o lovi mortal pe Vanda Roca. În lipsa părinţilor, se punea de urgenţă problema tutelei pentru Mihai.

Rămas fără replică, împietrit de durere, bărbatul îşi prinse capul în mâini.

— Sunteţi sigur că s-a sinucis?!

Inspectorul îi confirmă sec. Pe urmă, îi dădu din nou telefonul şi-l rugă să-l sune pe fratele său.

Scurta convorbire dintre fraţii Zaharia fu încărcată de dramatism, pe

Dragoş îl năpădiră lacrimile. Şocat la aflarea veştii, Şerban rămase iniţial fără cuvinte. Cu noduri în gât, promise c-o să aibă grijă de Mihai şi o să ia legătura cu avocata.

Chiar dacă plecase cu intenţia de a juca murdar, Ifrim amână momentul. Văzându-l pe Zaharia la pământ, distrus, parcă cerşind îndurare, avu un sentiment de înţelegere faţă de suferinţa bărbatului. Asta în ciuda faptului că-l considera principalul responsabil pentru întreaga tragedie. Îl bătu uşor pe umăr înainte de a ieşi din încăpere.

Revenit în celulă, Dragoş se lungi în pat, cu faţa la pernă. Cei trei colegi de detenţie îl ignorară. Erau concentraţi la partida lor de poker pe ţigări. Unul dintre ei deschise televizorul pe Realitatea TV, genericul jurnalului de ştiri tocmai rula pe ecran. Prezentatoarea, o tipa blondă care în lipsa machiajului ar fi speriat copiii înainte de culcare, citi de pe prompter vestea de ultim moment: *BREAKING NEWS! Crimă, urmată de sinucidere în casa milionarului Roca!* Pentru amănunte în direct, de la faţa locului, legătura fu preluată de o reporteriţă abia ieşită de pe băncile şcolii. Având în fundal locuinţa familiei Roca, tânăra începu să turuie cu entuziasm despre investigaţiile criminaliştilor, ajunşi acolo încă de dimineaţă. Informaţiile, deocamdată neoficiale, indicau două victime, Vanda Roca şi Daria Zaharia, ultima fiind considerată responsabilă pentru crimă şi sinucidere.

Din studioul televiziunii, prezentatoarea aminti despre dosarul Roca şi arestarea lui Dragoş Zaharia, apoi încercă să menţină atenţia telespectatorilor printr-o discuţie cu psihologul de serviciu al postului TV, rugat să intervină telefonic. Specialistul îşi manifestă convingerea că Daria Zaharia cedase nervos şi, probabil pe fondul unei altercaţii cu Vanda Roca, reacţionase violent, omorând-o. Cum anume ajunsese în casă la familia Roca, rămânea o mare enigmă. Însă mobilul era clar. O dispreţuia pe Vanda, o duşmănea, o considera principalul vinovat pentru drama prin care trecea familia Zaharia. După gestul criminal, veniseră remuşcările şi, inevitabil, decizia de a se sinucide.

Colegii de celulă ai lui Dragoş întrerupseseră partida, rămăseseră blocaţi, uluiţi, cu cărţile de joc în mână, ochii în televizor şi gurile deschise. Ştirea de senzaţie fusese mai mult decât îşi putuseră închipui, îi lăsase mască. Practic, stăteau în aceeaşi cameră cu soţul unei criminale, care la rândul său era criminal! O familie de criminali! Doi monştri!

Contrabandistul de ţigări îl luă la mişto pe Zaharia.

— Alo, domnu', fiţi amabil. Ne daţi şi nouă un autograf?

Găinarii râseră. Dragoş avu un prim impuls să sară la bătaie, apoi renunţă. Nu era în stare nici măcar să vorbească, se simţea de parcă fusese dat printr-o maşinărie de tocat carne. Îl durea tot corpul şi îi zvâcneau tâmplele. Nu-şi

putea şterge din cap imaginea Dariei zăcând într-o baltă de sânge. De ce? De ce s-o fi omorât pe Vanda? Şi, mai ales, de ce să-şi ia viaţa, când avea un copil de crescut?!

Treizeci de minute mai târziu, gardianul deschise uşa şi-l strigă. Îl aştepta avocata, în aceeaşi încăpere unde îi dăduse cumplita veste inspectorul Ifrim.

Bianca îşi scoase agenda.

— M-a sunat Şerban. Îmi pare nespus de rău, Dragoş...

Bărbatul se strădui să-şi înăbuşe lacrimile.

— Ce ţi-au zis poliţiştii? îl întrebă avocata.

— Nu foarte multe... Că ar fi omorât-o pe Vanda, apoi s-a sinucis.

— Şi? Tu ce crezi că s-a întâmplat?

Ridică din umeri. Îşi încleştă maxilarele înainte de a-i răspunde.

— Când se enervează, Daria e... mă rog...

— Cum e?

— Impulsivă...

— Şi eu sunt la fel, când mă enervez... Şi tu, nu-i aşa?

— Da... Dar de aici până la crimă şi sinucidere, parcă-i prea mult... Refuz să cred!

— OK, înţeleg... Din păcate, o să dureze ceva până să am acces la dosar. În lipsa probelor strânse de anchetatori, ne bazăm doar pe supoziţii... Pe antecedente şi probabilităţi, întrebarea este dacă Daria era genul de femeie care, atunci când vă certaţi la cuţite, să ameninţe cu gesturi extreme.

— Vrei să spui, să ameninţe că se sinucide?

— Exact.

— O să fiu foarte sincer cu tine... Da, s-a întâmplat în câteva rânduri... Însă, te rog să mă crezi... n-am avut niciodată temeri că o s-o şi facă. Niciodată!

— Să înţeleg că era modul ei de-a se victimiza.

— Într-un fel, da... Modul ei de-a mă face să conştientizez că greşisem... Ştii ceva de Mihai? Cum se simte?

După ce-şi notă două idei în agendă, avocata îi răspunse.

— Şerban mi-a spus că încearcă să ţină lucrurile sub control... Deocamdată, a găsit o altă explicaţie pentru lipsa Dariei. Însă, la un moment dat, va trebui să... Apropo de Mihai, se va pune problema ca judecătorii să ia rapid o decizie în legătură cu tutela copilului. Are bunici?

— Ai mei s-au prăpădit, iar bunicii dinspre Daria... am mari îndoieli că ar fi dispuşi să-l crească.

Îi dădură lacrimile. Plânse în voie, fără să-i pese de avocată. Trecu un timp până să-şi revină, iar Bianca îi respectă, în tăcere, suferinţa. Îşi imagina cam ce-ar putea fi în mintea bărbatului, cât de mult îl tortura sentimentul

vinovăţiei.

— Părinţii Dariei sunt divorţaţi, îi explică Dragoş. Mama ei şi-a refăcut viaţa în Anglia... şi taică-su s-a recăsătorit cu o femeie care avea deja doi copii.

— Am înţeles. E complicată situaţia.

— Da... Probabil că o să caute Şerban o bonă. Nu poate sta tot timpul cu Mihai.

— Ar mai fi o posibilitate, dar cu şanse incerte de izbândă. Să-i convingem pe judecători să meargă pe varianta arestului la domiciliu.

— Există precedente, când e vorba de acuzaţii de omor?

— Nu prea, ăsta-i necazul... Dar situaţia e diferită, clar. Vorbim despre un copil.

— Şi dacă nu acceptă?

— Atunci fratele tău rămâne singura variantă. Lasă-mă să vorbesc cu el, să văd ce zice... dacă-i de acord.

— Nu-i nevoie să-l întrebi. Şerban ţine foarte mult la Mihai.

— Îmi pare rău, Dragoş, că treci prin momentele astea... Şi vreau să te ajut. Dar avem nevoie şi de puţin noroc.

— Mda... Puţin mai mult...

Îşi prinse din nou capul în mâini, obosit. Nu credea în minuni. Nu văzuse minuni. Iar Bianca Tudose, în pofida competenţei şi a dorinţei de a-l salva, avea limitele ei. Pe care şi le recunoştea cu onestitate.

— Vreau să te rog ceva, îi spuse bărbatul, într-un târziu.

— Sigur. Orice.

— Ţi-aş rămâne veşnic îndatorat... Ţin foarte mult să ies din arest măcar două ore. Pentru înmormântarea Dariei.

Avocata îşi notă în agendă. Pe Dragoş îl străbătu un fior, care îi umezi ochii.

— Îţi promit că fac tot posibilul. Merg astăzi în audienţă la preşedintele Tribunalului.

— Mulţumesc, Bianca... Mai treci pe-aici?

— Da, sigur. Te ţin la curent.

Bărbatul se ridică şi ieşi, înainte să izbucnească în plâns. O făcu în drum spre celulă, fără să-i fie jenă de gardian. Se lungi în pat şi-şi puse perna pe cap. Colegii renunţaseră demult la partida de poker. Urmăreau fascinaţi ediţia specială a emisiunii lui Florin Merticaru, care titrase mare pe ecran, cu litere negre pe fundal galben, *Familia criminală din Voluntari.* Primise deja informaţii pe surse despre schimbul de SMS-uri dintre Vanda Roca şi Daria Zaharia, cu puţin timp înainte de producerea tragediei. Chestorul Lefter şi avocatul Vicol comentau înfierbântaţi ultimele evenimente, invocând lipsa

de respect a anchetatorilor pentru jurnalişti, care aşteptau cu sufletul la gură conferinţa de presă a procurorului Rusu sau măcar un comunicat sec din partea Parchetului. Orice ştire banală despre destinul familiilor Roca şi Zaharia devenea automat cel mai citit articol pe internet. Orice întâlnire între prieteni, orice discuţie pe stradă sau la birou începea invariabil cu bomba zilei. Inclusiv şedinţa de guvern debutase cu luările de cuvânt ale miniştrilor de Justiţie şi de Interne, pe aceeaşi temă. Pe cât de impresionant era spectacolul mediatic, pe atât de mare se dovedea a fi drama celor direct implicaţi.

Dragoş Zaharia se întrebă, pentru prima dată, dacă mai avea vreun rost să trăiască.

18.

După o seară perfectă, în care îşi bătuse propriul record de audienţă, Florin Merticaru se pregătea pentru o nouă performanţă. În mod excepţional, venise sâmbătă la prânz în sediul televiziunii, de unde urma să transmită ediţia specială dedicată dosarului Roca. Mai exact, dedicată înmormântării celor două victime, Vanda Roca şi Daria Zaharia. Ca un făcut, se nimerise ca ambele evenimente funebre să aibă loc în aceeaşi zi, la cimitire diferite. Mană cerească pentru presa de scandal pregătită să intre cu cizmele în intimitatea familiilor îndoliate. Pe lângă reporteri, la porţile cimitirelor aveau să năvălească sute de gură-cască, să se convingă cu ochii lor că cele două femei, devenite între timp la fel de cunoscute ca părintele Arsenie Boca, muriseră cu adevărat. Şi nu de moarte bună, din nefericire.

La cimitirul Izvorul Nou, slujba de înmormântare a Dariei Zaharia a fost foarte scurtă, adaptată canoanelor Bisericii Ortodoxe în cazul morţii prin sinucidere. Un văr de-al Dariei lucra la Patriarhie şi pusese o vorbă pe lângă unul dintre ierarhi. Puţinele rude şi cei câţiva prieteni apropiaţi aşteptau să-şi încheie preotul slujba, iar sicriul să fie coborât în locul de veci. Doi fotoreporteri reuşiseră să treacă de cordonul de securitate şi încercau, discret, să prindă cât mai multe cadre cu Dragoş Zaharia, ieşit din arestul Poliţiei special pentru a participa la înmormântarea soţiei. O dronă a postului de televiziune Kanal C zbura silenţios la mică înălţime, transmiţând în direct imagini din cimitir. Mulţimea de gură-cască fusese oprită în faţa porţii de la intrare de către agenţii Poliţiei locale. Departe de locul unde se ţinea slujba, lumea comenta ce văzuse la televizor cu o seară în urmă. În special femeile de vârsta a treia îşi doreau ca Dragoş Zaharia să putrezească în închisoare. El era cauza tuturor relelor. Din pricina lui muriseră trei oameni, iar doi copii minori rămăseseră fără părinţi. Cât tupeu să vină acolo, la cimitir!

Sprijinit de fratele său, Dragoş îşi luă rămas bun de la Daria, presărând un pumn de ţărână pe sicriu. Dacă ar fi ridicat capul în acel moment, i-ar fi văzut pe părinţii soţiei care îl priveau cu ură. Îl prinse de mână pe Mihai, care insistase să vină la cimitir s-o conducă pe mama lui pe ultimul drum. Se lăsă în genunchi, la nivelul copilului, şi-i şopti ceva la ureche. Apoi îl îmbrăţişă lung, ca pentru zilele, lunile şi anii ce vor urma. Şerban îl luă în braţe pe Mihai şi-i spuse fratelui său, înainte de a se despărţi, că-i va transmite un mesaj important prin intermediul avocatei. Să aibă încredere

în el, până la capăt.

Retras la umbra unui copac, inspectorul Ifrim se plictisise singur în cimitir. Urmărise slujba de înmormântare de la oarecare distanţă, fără niciun chef. Ar fi preferat să fi venit altcineva în locul său. Evenimentele de genul ăsta îl deprimau.

Îl preluă pe Dragoş Zaharia şi-l conduse până la parcarea din faţa cimitirului, prin mulţimea de oameni care îl huiduiau. Vreo doi îl scuipară, dorindu-i o moarte lentă, în chinuri.

Când maşina Poliţiei demară, Dragoş avu iarăşi acel impuls de a-şi pune capăt zilelor. Bănuia cam ce-l aşteaptă odată întors în celulă. Traficantul de ţigări i-o promisese, stătea la cotitură, să-l prindă într-un moment de neatenţie.

Îşi găsi colegii din arest ţintuiţi în faţa televizorului, urmărind ediţia specială a emisiunii lui Florin Merticaru. Se terminase transmisiunea în direct, prin intermediul dronei, iar chestorul Lefter şi avocatul Vicol despicau firul în patru. Comentau reacţia mulţimii de curioşi, cum îl înjuraseră şi-l scuipaseră pe Zaharia. Pe bună dreptate, spuneau ei. Centrala telefonică a postului Kanal C fusese blocată de sutele de apeluri simultane. Oamenii doreau să-şi spună părerea, prezenţa lui Zaharia la înmormântarea soţiei stârnise un val de indignare, puţini erau dispuşi să manifeste compasiune faţă de suferinţa bărbatului. Însă toţi păreau a fi de acord că băieţelul familiei Zaharia, ca de altfel şi cel al familiei Roca, aveau mare nevoie de ajutor, în special sub formă de consiliere psihologică.

După o serie de intervenţii telefonice, Florin Merticaru dădu legătura reporteriţei aflate în faţa cimitirului Bellu, unde începuse slujba de înmormântare a Vandei Roca. La Bellu, mulţimea de gură-cască şi de jurnalişti era şi mai mare, iar agenţii de securitate se străduiau să nu scape situaţia de sub control. Rudele şi apropiaţii veniţi să-şi ia rămas bun de la Vanda nu încăpuseră în biserică, majoritatea aşteptau afară. Printre ei se aflau angajaţii revistei RST, parteneri de afaceri, oameni din conducerea grupului de firme al lui Viktor Roca, vedete din lumea mondenă, foşti şi actuali demnitari. Diferenţa dintre cele două evenimente funebre era frapantă. Pe cât de modestă fusese înmormântarea Dariei, pe atât de impresionantă părea ceremonia de la cimitirul Bellu.

La un moment dat, cortegiul ieşi din biserică, în frunte cu cei şase preoţi care terminaseră slujba şi acum se îndreptau spre cavoul familiei Roca. Din studio, folosind imaginile transmise prin intermediul dronei, Florin Merticaru începu să comenteze în direct evenimentul, cu trimiteri către contextul în care fusese omorâtă Vanda. Comunicatul Parchetului, foarte sărac în informaţii, lămurise schimbul de SMS-uri pe care-l avuseseră cele

două victime cu puţin timp înainte de producerea tragediei. Apoi, în acelaşi comunicat, medicul legist confirmase decesul Vandei în urma unei lovituri puternice la cap, cu un obiect dur, ca şi moartea Dariei, cauzată de gestul sinucigaş. Amprentele celei din urmă fuseseră găsite atât pe presupusa armă a crimei, cât şi pe cuţitul cu care îşi tăiase venele. Chestorul Lefter interveni peste Merticaru pentru a preciza că discuţia dintre cele două femei ajunsese, probabil, în stadiul de ceartă violentă, Daria Zaharia îşi ieşise din fire şi o lovise mortal pe soţia milionarului Roca. Excludea, din start, ipoteza premeditării. Dovadă că remuşcările o împinseseră spre sinucidere.

Pe urmă, avocatul Vicol prezentă viaţa regretatei Vanda Roca, al cărei parcurs profesional, unul de excepţie, nu avusese nimic în comun cu absolvirea Facultăţii de Medicină. Presupusa relaţie amoroasă dintre Vanda şi Dragoş Zaharia, negată de femeie, fusese, probabil, punctul de cotitură care declanşase nebunia de după: două crime şi o sinucidere!

Traficantul de ţigări rânji înspre Dragoş.

— Şi a fost bine când i-am tras-o doamnei răposate? Ne-am distrat?

Râse laolaltă cu găinarii. Dragoş strânse pumnul, se ridică brusc din pat şi-l lovi pe bărbat în maxilar, cu putere, pe neaşteptate. Individul masiv, plin de muşchi, îşi reveni din stupoare şi-l trânti pe Dragoş la podea, unde se dezlănţui sălbatic. În plină încăierare, traficantul urlă de durere. Dragoş îl muşcase până la sânge. Rănit, bărbatul reacţionă ca o fiară încolţită, îşi înmulţi loviturile, până când se deschise uşa şi doi gardieni săriră să-i despartă.

Sub ploaia de înjurături, Dragoş fu scos din celulă şi dus, pe umeri, până la infirmerie. Asistenta îi opri cu greu sângerarea, avea arcada spartă la ochiul stâng şi faţa îi era tumefiată, plină de vânătăi. Dacă n-ar fi intervenit la timp gardienii, ar fi fost mult mai grav.

Femeia îi puse pansamentul cu Rivanol şi-l privi cu dispreţ. Urmărise şi ea cazul Roca, ştia foarte bine cine era pacientul VIP pe care gardienii i-l aduseseră pe jumătate mort. Îi dădu, totuşi, două calmante şi un somnifer, iar bărbatul îi mulţumi abia şoptit. Pe urmă, adormi şi avu un coşmar: traficantul de ţigări îl legase de mâini şi de picioare, îl băgase de viu într-un sicriu şi-l îngropase în cripta Vandei Roca.

Ţipă în somn şi se ridică în capul oaselor. Asistenta apăru dintr-o încăpere alăturată. Dragoş era singur în salonul cu patru paturi. Mirosul puternic de dezinfectanţi îi întoarse stomacul pe dos.

— Am adormit?!

— Da.

— Cât e ceasul?

— Patru şi zece.

— Mi-e foarte sete... Aş putea să beau nişte apă, vă rog?

Fără niciun chef, femeia îi umplu paharul cu apă.

— Mulţumesc.

Ar fi vrut să-i spună că nu omorâse pe nimeni, însă renunţă la idee. Ce folos? Oricum nu l-ar fi crezut.

Poliţiştii care îl aduseseră în salon îşi făcură din nou apariţia. Unul dintre ei, mai în vârstă, aproape de pensionare, îl examină sumar.

— Poate să meargă? o întrebă pe asistentă.

— Cred că da.

— Perfect! Haideţi cu noi, domnu' Zaharia... Hai, mişcă!

Dragoş coborî din pat şi se clătină. Capul îi vâjâia, îl simţea greu cât un vagon de lemne. Nu-i întinse nimeni mâna să-l sprijine. Se ţinu de pereţi şi începu să păşească, încet, spre ieşire.

Perspectiva de a petrece noaptea în aceeaşi cameră cu traficantul de ţigări îl înfiora. Prefera să-şi ia singur viaţa, decât să moară de mâna unui interlop. Pe hol, poliţistul în vârstă îl împunse cu bastonul, să se mişte mai repede. Îi simţise în ceafă transpiraţia grea şi halena de băutor profesionist de spirtoase.

În sfârşit, uşa se deschise şi avu o surpriză. Intră în rezerva cu un singur pat destinată VIP-urilor şi infractorilor care aveau nevoie de protecţie. Se întoarse să le mulţumească şi gardianul bătrân îl împinse brutal cu bastonul în burtă, înainte de a-i trânti uşa-n nas. Auzi încuietoarea.

Merse la oglindă şi-şi văzu faţa tumefiată. Îşi pipăi pansamentul de la arcadă, locul era foarte dureros. Apoi îşi lăsă capul pe pernă, conştient că-i va fi imposibil să adoarmă din nou fără somnifere. Măcar scăpase de colegii de cameră.

Liniştea grea, întreruptă când şi când de uşi trântite, îl apăsa mai tare decât s-ar fi aşteptat. Într-un fel, găinarii ăia reuşiseră să-i distragă atenţia de la gândurile negre. Rămas singur, începu să plângă. Ar fi vrut să-l creadă pe Şerban, să spere până la capăt. Dar chiar şi aşa, ce-i putea rezerva viitorul? Indiferent de rezultatul procesului, fiul său îi va reproşa moartea mamei, iar asta era o povară imposibil de dus.

Se ridică şi se duse până la chiuvetă, să bea apă, când auzi din nou încuietoarea. Fu chemat afară, unde aceiaşi poliţişti îl conduseră în camera de vizite. Îl aştepta Bianca Tudose.

Ridică din sprâncene văzându-l în starea aia.

— Ce s-a întâmplat, ce-ai păţit?!

— Nimic... M-am bătut...

Dragoş îi povesti, pe scurt. Apoi vru să afle noutăţi de acasă.

— Ce ştii de Mihai? Cum e?

— A avut a doua şedinţă cu doamna psiholog... Am vorbit cu ea, mi-a spus că reacţionează OK, comunică, sunt speranţe că va trece cu bine peste momentul ăsta.

— A zis ceva despre mine?

— Din câte ştiu, nimic care să te îngrijoreze.

— Şerban?

— Se descurcă... A avut interviuri cu bone, mi-a zis că i-au plăcut două dintre ele. Una poate sta opt ore pe zi, cealaltă nu are obligaţii.

— N-am apucat să-ţi mulţumesc pentru Daria... A însemnat foarte mult să fiu acolo...

Îşi feri privirea, în speranţa că Bianca nu-l va surprinde înlăcrimat. Avocata scoase agenda.

— Am depus cererea la Tribunal. Să vedem dacă acceptă arestul la domiciliu.

— Când ar trebui să se judece?

— În câteva zile, sper.

— Şi tutela copilului?

— Cât de repede, în regim de urgenţă... Aşadar, te-ai decis, eşti OK în privinţa lui Şerban?

— Da, cu condiţia să vrea şi el.

— Am vorbit, vrea.

— Ăsta-i singurul lucru care mă mai ţine în viaţă, Bianca.

— Ştii ceva, nici să nu te gândeşti! Ne-am înţeles?

Bărbatul lăsă capul în jos, obosit. Rămaseră tăcuţi până când avocata se ridică şi veni să-l şteargă pe faţă, uşor, cu un şerveţel umed. Rana de la arcadă începuse să sângereze din nou.

— Să te duci la infirmerie, să-ţi schimbe pansamentul.

Gestul protector al femeii îl surprinsese. Revenită la locul ei, avocata încercă să întrevadă ceva prin ceaţa deasă din jurul dosarului Roca.

Dintr-odată, schimbă tonul.

— Aş vrea să te întreb un lucru, Dragoş...

Îl trezise din starea de apatie.

— Sigur. Te ascult.

— După cum o cunoşti pe Daria, crezi că, într-un acces de furie, ar fi putut s-o lovească mortal pe Vanda?

Nu reuşise să găsească nici el un răspuns categoric. Îl măcina îndoiala. Dacă, totuşi, Daria a lovit-o? Ar fi avut suficiente motive.

— Nu ştiu ce să-ţi zic... Sincer, aş greşi să bag mâna-n foc că n-a făcut-o.

— OK, apreciez faptul că nu te fereşti faţă de mine. Avem amândoi de câştigat... Şi încă ceva: dă-mi un motiv puternic pentru care Daria nu s-ar fi

sinucis.

Bărbatul rămase câteva clipe pe gânduri, chiar dacă ştia răspunsul.

— Îl iubea foarte tare pe Mihai... Nu suporta ideea ca băiatul nostru să sufere, în orice context. Era conştientă că dispariţia ei l-ar fi distrus sufleteşte.

După ce-şi notă în agendă, avocata se pregăti să plece, îi promise c-o să revină cu veşti de-acasă.

Întors în camera din arestul Poliţiei, Dragoş se uită în oglindă la pansamentul însângerat. Închise ochii.

* * *

Mutat în casa din Voluntari a fratelui său, Şerban reuşise să găsească bona ideală pentru Mihai. O tânără de 27 de ani, Graţiela, care lucrase în Italia pentru o familie de români, iar de puţin timp revenise în ţară. Studiase Psihologia la o facultate particulară, iar după absolvire nu-şi găsise un loc de muncă decent, aşa că preferase să emigreze. Însă dorul de părinţi şi de prieteni îi schimbase planurile. Anunţul lui Şerban îi atrăsese atenţia, îi plăceau mult copiii, iar jobul avea să-i prindă bine până la finalizarea studiilor de masterat.

După ce tânăra preluase povara de pe umerii lui Şerban, acesta îşi găsise timp pentru ce-l rugase Dragoş. Făcuse o cercetare amănunţită pe internet în legătură cu trecutul familiei Roca, căutase în mod special informaţii despre Viktor Roca. Unele oficiale, altele ascunse în aşa-zisa parte întunecată a internetului, la care Şerban avea acces în virtutea trecutului său de hacker.

Ajuns în Top 300 cei mai bogaţi români, cu o avere estimată la peste 650 de milioane de euro, Viktor Roca îşi clădise imperiul pas cu pas. Născut într-o familie modestă, de ţărani din comuna Ciceu, în apropiere de Miercurea Ciuc, tânărul absolvent de liceu agricol intrase în afaceri cu un gater de tăiat lemne furate, apoi trecuse la nivelul următor, o fabrică de cherestea pe care ulterior o vânduse unei multinaţionale cu sediul la Viena. Cu banii obţinuţi din tranzacţie, afacerile aveau să-i explodeze odată cu mutarea în Bucureşti şi racolarea unui general în rezervă de la Serviciul Român de Informaţii. Generalul cooptase, la rândul său, alţi colegi de breaslă ieşiţi din sistem, care îl ajutaseră pe Roca să investească milioane de euro în imobiliare. Milioanele se triplaseră în scurt timp, odată cu explozia din sectorul imobiliar, iar Viktor Roca avusese inspiraţia de a reinvesti nu doar în alte afaceri, cât mai ales în oameni de valoare: ofiţeri din Poliţie şi din SRI, inspectori de la Fisc, politicieni de rang înalt, directori de ziare şi patroni de televiziuni. Un afacerist care se perfecţionase din mers, absolvise Facultatea de Economie târziu, la maturitate, când, de altfel, hotărâse să-şi întemeieze o familie

alături de Vanda şi de fiul ei, încă nenăscut. Foarte discret, magnatul îşi limitase apariţiile publice, preferând un soi de anonimat nespecific milionarilor români. În schimb, fusese de acord ca soţia să-şi expună imaginea, să reprezinte familia la întrunirile simandicoase, unde educaţia, charisma şi frumuseţea Vandei oricum l-ar fi eclipsat.

Grupul său de firme deţinea afaceri importante în telecomunicaţii, construcţii, turism şi energie regenerabilă, o parte din profitul consistent rezultând inclusiv din contracte cu statul. Fapt ce avea să genereze, la un moment dat, suspiciuni de corupţie legate de supraevaluarea unor lucrări de asfaltare în judeţul Mureş, unde Viktor Roca menţinuse relaţii foarte strânse cu parlamentarii şi aleşii locali. Scandalul se stinsese însă subit, fără urmări pentru magnat.

Apoi, Şerban reuşise să spargă conturile de e-mail ale soţilor Roca. Cele mai multe dintre mesaje aveau legătură cu afacerile acestora. Evident, ultimele e-mail-uri erau din ziua dispariţiei lui Viktor, respectiv cu zece ore înainte să fie omorâtă Vanda. Nu găsise nimic ieşit din comun, care să-i atragă atenţia. Cei doi soţi comunicaseră între ei foarte rar. La Vanda, descoperise inclusiv mesajele trimise de Dragoş, în acel weekend. Contul lui Viktor, în schimb, conţinea multe e-mail-uri de la o anume Anikó Bika, director de PR în cadrul grupului de firme Penta. Toate, fără excepţie, erau despre aspecte strict profesionale.

Însă Şerban altceva căutase: banii lui Viktor Roca. Aşa că următorul pas venise, cumva, de la sine. Intrase în serverul principal al Penta Grup, ca să dea de urma tranzacţiilor financiare efectuate în ultima perioadă. Cu doar patru zile înainte de dispariţia magnatului fuseseră făcute plăţi consistente către o anume firmă Tatran Invest Corp, cu cont deschis la Valiant Bank AG. Banca avea sediul în oraşul elveţian Berna, într-o clădire de pe strada Bundesplatz numărul 4. Pe Şerban îl frapase suma foarte mare: 150 de milioane de euro, transferaţi în trei tranşe de câte 50 de milioane. Căutările ulterioare prin metode de piraterie informatică aveau să-i confirme suspiciunile. Tatran Invest Corp, firmă offshore cu sediul în Cipru, era administrată de Anikó Bika, o femeie cu dublă cetăţenie, română şi maghiară. Aceeaşi Bika din corespondenţa privată a lui Roca. Şerban îşi pusese imediat întrebarea logică de ce un director de comunicare din cadrul Penta Grup avea acces nerestricţionat la sume atât de mari din banii grupului de firme, printr-un cont netransparent, deschis la o bancă din Elveţia. Putea fi vorba de banii personali ai lui Roca sau de fondurile folosite de Penta Grup în tranzacţii de import-export. În ultimul caz, Roca ar fi folosit o firmă offshore pe post de intermediar, ca să evite taxe şi impozite de milioane de euro.

Devenise vital să afle amănunte despre Anikó Bika. Transferase din serverul Penta Grup CV-ul femeii şi date legate de activităţile directorului de PR. La momentul angajării, Anikó Bika ocupase poziţia de Asistent Manager. Uitându-se la poza din CV, Şerban pricepuse rapid de ce Viktor Roca o preferase în calitate de asistentă personală. Era o femeie frumoasă, fără doar şi poate.

Suficient de frumoasă cât să-i sucească minţile. Ca să afle traseul ulterior al celor 150 de milioane de euro din contul elveţian, Şerban avusese nevoie de câteva ore de muncă. Folosise o cartelă preplătită, anonimă, ca să se conecteze la internet, iar de acolo la serverul băncii Valiant Bank AG. Operaţiunea de *hacking,* extrem de riscantă, se izbise de un soft de protecţie ultra-performant. Realizase imediat că i-ar fi trebuit un cal troian special conceput, multă răbdare şi un dram de noroc ca să obţină informaţia. Riscul părea uriaş şi nici nu avea timp la dispoziţie. Atunci, îi venise ideea să spargă contul de e-mail al lui Anikó Bika. Mesajele private ale asistentei lui Roca nu-i aduseseră elemente noi, spectaculoase, însă îi atrăsese atenţia newsletter-ul de la CIB Bank, o bancă din Ungaria. Existau şanse destul de mari ca femeia, care avea dublă cetăţenie, să deţină un cont bancar în Ungaria, la CIB Bank.

Presupunerea lui Şerban se adeverise. Conectat fraudulos la serverul băncii, cu ajutorul unei false accesări din partea sucursalei CIB Bank deschisă în oraşul Debrecen, reuşise să obţină extrasul de cont al femeii. Efortul meritase toţi banii. La mai puţin de douăzeci şi patru de ore după dispariţia lui Viktor Roca, toţi cei 150 de milioane de euro transferaţi de Penta Grup către firma offshore Tatran Invest Corp ajunseseră în contul personal al asistentei lui Roca! Între timp, din suma respectivă fuseseră scoşi 1.486.000 de euro într-o singură tranşă. Anikó Bika apărea ca fiind unica persoană împuternicită să ridice cele 150 de milioane de la CIB Bank.

Pentru Şerban, informaţiile erau mult prea evidente ca să fie doar simple coincidenţe. Relaţia dintre Viktor Roca şi asistenta lui avea ramificaţii adânci în Ungaria. Şeful de la Penta Grup descoperise, probabil, o metodă de a sifona importante sume de bani din România, cu ajutorul lui Anikó. Moartea lui Roca o îmbogăţise, practic, pe Anikó Bika. Aşadar, Şerban putea presupune că Bika ar fi fost direct interesată ca Roca să dispară. Îşi cristalizase deja concluzia: singură, sau cu ajutorul unui complice, Bika îl omorâse pe şeful ei pentru a rămâne cu banii. Nu excludea deloc posibilitatea ca între cei doi să fi existat şi relaţii intime.

Rămăsese, însă, un mare semn de întrebare în mintea lui Şerban. Care fusese rolul Vandei în toată povestea? De ce minţise în legătură cu implicarea lui Dragoş? Chiar crezuse că Dragoş l-ar fi omorât pe Roca?

Până să dezlege misterul, avea de mers, în continuare, pe urmele lui Anikó Bika. Hotărâse să facă două lucruri: să verifice dacă femeia a rămas în Bucureşti şi să-şi dea seama dacă între ea şi Viktor Roca fusese vorba şi de altceva în afara relaţiei strict profesionale.

După masa de prânz, Şerban discută cu bona înainte de a pleca. Graţiela urma să rămână cu Mihai pentru câteva ore şi voia să se asigure că nu vor fi probleme.

— Te rog să mă suni dacă se iveşte ceva.

Îşi luă rămas-bun, îl îmbrăţişă pe băiat şi merse până la maşina parcată în stradă. Găsise adresa lui Anikó Bika. În serverul de la Penta Grup, îşi notase şi numărul de mobil, însă nu intenţiona să o sune decât în ultimă instanţă, în lipsa oricărei alternative. Dacă Bika era implicată în moartea lui Viktor Roca, gestul lui Şerban de-a o contacta ar fi stârnit suspiciuni din partea femeii.

Opri pe strada Armenească, la numărul 12. Trase cu ochiul în curtea casei, fără să observe vreo mişcare. În cutia poştală fuseseră lăsate mai multe pliante publicitare. Bărbatul sună la interfon, găsise pretextul şi falsa identitate în cazul în care Anikó l-ar fi întrebat ce dorea. Doar că nu-i răspunse nimeni.

Reveni în maşină. Vorbi la telefon cu Graţiela, părea mulţumită că reuşise să-l culce pe băiat. Apoi întrerupse brusc convorbirea, când o femeie în vârstă deschise poarta de la numărul 13. Sări ca din puşcă de la volan şi din doi paşi fu în faţa porţii. O strigă de pe trotuar.

— Fiţi amabilă, doamnă! Sărut mâna...

Bătrâna se întoarse surprinsă. Şerban îi zâmbi larg.

— O caut pe vecina dumneavoastră, Anikó Bika.

— Aaa, domnişoara Anikó. Drăguţă fată... Sunteţi prieteni?

— Cunoştinţe... Are telefonul închis, nu pot să dau de ea. Am sunat şi la interfon.

— Săptămâna asta n-am zărit-o... De obicei, o văd dimineaţa, când pleacă la serviciu. Ştiţi, eu mă scol devreme, să ud grădina... O fi plecată din oraş, mai încercaţi cu telefonul.

— Mulţumesc mult, aşa o să fac. O zi bună vă doresc!

— La fel, domnule drag.

Avea nevoie de confirmarea faptului că Bika părăsise domiciliul. Formă pe mobil numărul anticamerei noului CEO al Penta Grup, iar secretara îl anunţă, amabilă, că Anikó Bika demisionase. Aşadar, presupunerile lui Şerban se adeveriseră. Femeia îşi luase zborul spre ţări mai calde, unde să-şi cheltuie liniştită *moştenirea* de 150 de milioane de euro. În urma ei, două familii fuseseră, practic, distruse. Vanda şi Viktor Roca muriseră în condiţiile ştiute, la fel şi Daria Zaharia, în timp ce pe Dragoş îl aşteptau ani grei de

puşcărie. În plus, doi copii rămăseseră fără părinţi. Pentru Şerban, era neclar de ce poliţiştii nu aprofundaseră pista cu Anikó Bika, deşi putea înţelege, până la un punct, că, fără abilităţile lui de hacker, anchetatorii pedalaseră în gol.

Acum, avea de ales între a le împărtăşi noile informaţii şi a încerca să dezlege singur iţele întregii afaceri. Prima variantă îi surâdea cel mai puţin. Din punctul lui de vedere, poliţiştii îşi arătaseră limitele. Nu-i credea capabili să rezolve dosarul într-un timp rezonabil şi se temea pentru viaţa fratelui său. Într-un moment de supremă deznădejde, cine ştie dacă Dragoş nu ar fi tentat să urmeze destinul soţiei...

Aşa că luă hotărârea de a merge pe cont propriu, cu toate riscurile. Îşi făcuse un plan extrem de îndrăzneţ, aproape nebunesc. Pentru început, o sună pe fosta lui colegă de scoală, Bianca Tudose. Stabiliră să se vadă la biroul avocatei.

Bianca îl primi după ce termină discuţia cu unul dintre clienţi. Îi spuse despre întâlnirea cu Dragoş, fără să-i povestească şi partea cu bătaia pe care o încasase fratele său.

— Şi cum l-ai simţit? o întrebă Şerban.

— Cam... fără speranţă, admise avocata. Recunosc, nu am ştiut cum să-i ridic moralul. Nu-mi place să mint. Şi aşa e deprimat, dacă i-aş fi zis că va fi bine, că judecătorul îi va da arest la domiciliu... deşi sunt şanse extrem de mici... m-aş fi simţit vinovată pentru suferinţa lui. Înţelegi?

— Da...

— Cum e cu bona, se descurcă?

— Aşa pare. Lui Mihai îi place.

— Mă bucur.

— Ce urmează, acum, în dosarul lui Dragoş?

— Păi, mâine se va discuta cererea cu privire la arestul la domiciliu. L-am avertizat pe Dragoş să nu-şi facă iluzii, tocmai pentru a evita un şoc emoţional în caz de eşec... Pe urmă, probabil săptămâna viitoare, instanţa va decide în legătură cu tutela copilului.

— Există şi posibilitatea ca judecătorul să-l încredinţeze Autorităţii Tutelare?

— Adică, să-l dea pe Mihai la orfelinat?

— Da.

— Doar ca ultimă variantă. Sper să nu se ajungă acolo. Ar trebui ca instanţa să constate că tu, sau oricine ar fi dispus să preia tutela, nu aveţi capacitatea de a fi părinţi. Trebuie să te avertizez, va fi o anchetă a Direcţiei de Asistenţă Socială. O să-ţi dea nişte teste, o să-ţi pună întrebări, o să-ţi verifice istoricul, o să-i roage pe colegi, prieteni şi rude să participe la

această anchetă socială. Eşti pregătit?

— Sigur. Absolut.

— OK... Şerban, adopţia unui copil vine la pachet cu o responsabilitate uriaşă. Sper să fii conştient de întregul tablou, pentru că, odată ce ai făcut pasul, e imposibil să mai dai înapoi.

— Înţeleg, Bianca. Şi îţi mulţumesc că mă susţii.

— După tragedia asta cumplită, Mihai trebuie să aibă o familie... Iar tu, până una, alta, vei fi nevoit să-i ţii loc şi de tată, şi de mamă.

— Sunt pe deplin conştient.

Apelul pe mobil pică la ţanc, pe bărbat îl năpădiseră emoţiile. Avocata răspunse la telefon şi se retrase pentru a vorbi. Rămas singur în cameră, Şerban citi din nou bileţelul pe care intenţiona să i-l transmită fratelui său prin intermediul Biancăi. Îi scrisese un mesaj aparent ambiguu, însă ştia că Dragoş avea să-i înţeleagă pe deplin semnificaţiile.

— Mă scuzi, era ceva urgent, îi spuse Bianca, atunci când reveni. Nu te-am întrebat, bei o cafea?

— Nu, mulţumesc. Ştiu că eşti extrem de ocupată, aşa că încerc să scurtez vizita. Mai am o nelămurire...

— Te ascult.

— Tehnic, ce se întâmplă cu Dragoş de-acum încolo?

— Nimic, în mod deosebit. Parchetul o să finalizeze actul de trimitere în judecată, apoi începe procesul. Probabil, cu Dragoş în stare de arest preventiv, dacă mâine nu se întâmplă vreo minune.

— Aha... Deci Dragoş o să vină mâine la Tribunal.

— Da.

— Şi în rest, când va ieşi de-acolo? Vreau să zic, cu ce ocazii va mai ieşi din arest, măcar temporar?

— Păi, ori de câte ori îl citează la Tribunal sau la Parchet.

— La Parchet?!

— Da. Ancheta nu este finalizată. Sunt convinsă că procurorul Rusu îl va mai chema cel puţin o dată, ca să-i smulgă declaraţia de recunoaştere a vinovăţiei.

— Şi... cum se întâmplă asta? Procurorul sună la arest şi cere să fie adus Dragoş la Parchet?

— Ei, nu chiar! Există o procedură standard, care teoretic mă implică şi pe mine. Procurorul Rusu semnează cererea în baza căreia poliţiştii de la Serviciul Omoruri îl preiau în custodia lor pe Dragoş şi îl duc la Parchet pentru a fi anchetat.

— Înţeleg că vei fi şi tu acolo?

— Da, aşa ar trebui... Dar de ce mă întrebi toate astea?

— Aş vrea să vin şi eu, când se întâmplă. Să-l încurajez, să simtă că-i sunt alături... Ai putea să mă suni, te rog?

— Sigur.

Bărbatul dădu să se ridice, apoi îşi aminti.

— A... încă o rugăminte.

Scoase bileţelul împăturit, pentru fratele său. 1 – 1 întinse.

— Mâine, la Tribunal, poţi să-i strecori mesajul ăsta lui Dragoş?

— Despre ce-i vorba?

— Nimic special... Câteva cuvinte din partea mea.

— OK. Se rezolvă.

— Mulţumesc mult, Bianca.

Femeia îşi puse bileţelul în agendă şi se ridică să-l conducă pe fostul ei coleg.

Se îmbrăţişară, înainte ca Şerban să iasă.

— Ţinem legătura.

∵

Revenit în Voluntari, îi găsi pe Graţiela şi pe Mihai jucându-se. Se bucură că băiatul părea să revină, încet, încet, la vechile deprinderi, deşi tristeţea evidentă de pe chip avea să-l însoţească mult timp de-acum încolo.

O rugă pe tânăra bonă să stea cu Mihai încă două ore, apoi se duse la etaj, în biroul lui Dragoş. Cu aceeaşi cartelă preplătită, folosind două false conexiuni securizate care plecau din sediul Ministerului de Interne, reuşi să intre pe serverul Poliţiei Capitalei, de unde extrase o serie întreagă de documente. În special cele legate de dosarul Roca. Pe urmă, accesă fraudulos baza de date de la Aeroportul Internaţional Otopeni. Primi confirmarea că Anikó Bika plecase din ţară cu destinaţia Budapesta, la scurt timp după ce demisionase de la Penta Grup. Cumpărase biletul de pe site-ul companiei Tarom, la clasa business.

Şerban avea acum în calculator suficiente documente de studiat cât să-l ţină treaz toată noaptea. Luase legătura cu unul dintre foştii amici cu abilităţi de hacker, căruia îi propusese să-l pună în contact cu Angel313, pseudonimul de pe internet al unui tip capabil să obţină diverse chestii ilegale, pentru suma corectă.

Spre dimineaţă, Şerban apucă să doarmă două ore. Îşi făcu o cafea tare, urmări jurnalul de ştiri la televizor şi aşteptă să se trezească Mihai. Avusese mare noroc cu bona, care îl sunase să-i spună că întârzie 20-25 de minute, din cauza traficului.

Audierea lui Dragoş Zaharia la Tribunal stârnise un interes pe măsura evenimentului. Se judeca solicitarea bărbatului de a fi transferat în arest la domiciliu. Avocata Tudose invocase faptul că Zaharia nu era recidivist, nu

avea de gând să se sustragă urmăririi penale şi, cel mai important, trebuia să aibă grijă de băiatul minor, rămas fără părinţi. Carele de reportaj ale televiziunilor se instalaseră la prima oră în parcarea de lângă Tribunal. Jurnaliştii veniţi să relateze, pas cu pas, agonia lui Dragoş Zaharia în drumul său către Infern fuseseră cuprinşi de agitaţia specifică transmisiunilor în direct.

Dintr-un motiv numai de el ştiut, Şerban hotărâse să rămână acasă. Deschise televizorul pe Realitatea TV şi urmări ediţia specială dedicată evenimentului de la Tribunal. În sfârşit, îl văzu pe Dragoş coborând din maşina Poliţiei, cu cătuşe la mâini. Nebărbierit, foarte trist, cu urme de vânătăi pe frunte, arăta ca un animal hăituit, împăcat cu soarta. Reporterii nu apucaseră să-i pună întrebări pentru că maşina trăsese în imediata apropiere a intrării din spatele Tribunalului. Se mulţumiseră să-l filmeze şi să-l fotografieze.

Apariţia avocatei stârni din nou forfotă printre jurnalişti, care se bulucirăcu microfoanele. Bianca Tudose fu sobră, ca de obicei, îşi expuse punctul de vedere şi îşi exprimă speranţa că judecătorul va ţine cont de situaţia dificilă a unui minor rămas în grija nimănui. Unul dintre reporteri îi atrase atenţia că Tudor, fiul familiei Roca, aflat într-o postură similară, rămăsese la bunici. Numai că Bianca era pregătită, le explică pe îndelete că părinţii lui Dragoş Zaharia muriseră, iar cei ai Dariei divorţaseră, fiind acum în imposibilitatea de-a prelua tutela băiatului. Temporar, fratele lui Dragoş se oferise să stea cu Mihai până la găsirea unei soluţii definitive.

Evenimentul de la Tribunal risca să se lungească, aşa că Şerban coborî în living, să discute cu Mihai şi cu Graţiela. Îi dădu indicaţii bonei în legătură cu restricţiile pe care i le impusese băiatului. Nu avea voie să se uite la televizor decât pe anumite posturi. Dorea să-l protejeze de ştirile despre părinţii lui.

— Plec în oraş pentru trei ore, îi spuse înainte de a ieşi din casă. Vorbim la telefon.

Îl îmbrăţişă pe Mihai şi îi promise c-o să-i aducă ceva. O surpriză. Deşi trişti, ochii băiatului sclipiră.

În maşină, Şerban se uită în oglindă. De trei săptămâni, îşi lăsase barbă, începea să nu mai semene cu bărbatul din cartea de identitate, şaten, proaspăt bărbierit, cu început de chelie frontală şi ochelari de vedere cu ramă fină, metalică. Puse GPS-ul pe telefon şi se lăsă ghidat în trafic, până ajunse pe strada Vaslui. Opri în faţa casei cu numărul 38. Trimise un SMS, apoi aşteptă.

Poarta se deschise şi un tânăr grăsuţ, brunet, cu capul mare şi părul creţ, îi făcu semn să intre. Angel313 se uită cu suspiciune de-a lungul trotuarului, înainte de-a reveni în curte. Era tatuat pe mâini cu coduri de bare şi nu

părea deloc genul vorbăreţ. Îl primi pe Şerban în garajul pe care îl amenajase drept atelier mecanic.

— Ia zi-i, boss, cu ce te-ajut? Sper că n-ai microfoane pe tine...

Se întinse, precaut, să-l pipăie pe sub tricou. Şerban nu schiţă niciun gest de împotrivire. Fusese avertizat în legătură cu Angel313. Tânărul accepta foarte greu clienţi noi, şi doar cu recomandare din partea unei persoane de încredere. Amicul lui Şerban din cercul de hackeri intra, pare-se, în această categorie.

Îi explică, pe scurt, ce îi trebuia, în regim de maximă urgenţă. Apoi, îi întinse *memory-stick*-ul şi plicul cu bani. Restul, la predarea mărfii. Bătură palma, iar Şerban primi asigurări că totul va fi gata în timp util.

În maşină, vorbi la telefon cu Graţiela. Părea în regulă cu Mihai, tocmai mâncase şi avea de gând să se joace pe consola PlayStation. Îi propuse bonei să-l scoată în curte, să arunce mingea la coşul de baschet.

Un sfert de oră mai târziu, opri în parcarea unui hipermarket. Intră la magazinul de optică medicală, de unde îşi cumpără o pereche de ochelari cu ramă neagră, din plastic. Vânzătoarea ar fi vrut să-i bage pe gât şi lentilele, însă Şerban o refuzase, politicos. Următorul popas fu la raionul de jucării, de unde alese un LEGO. Mai departe, puse în coş semipreparate din carne, iaurturi, unt, pâine, portocale, mere, apă plată, trei pizza congelate, iar în final luă de la cosmetice vopsea de păr L'Oreal, nuanţa castaniu închis.

În drum spre Voluntari, Şerban trase o fugă până la apartamentul său. Goli frigiderul în două sacoşe, trase din congelator cutia de îngheţată, pe urmă întrerupse alimentarea cu apă şi coborî siguranţele de la tabloul electric. Cu toate astea, spera să nu lipsească chiar atât de mult.

Îl găsi pe Mihai la consolă, insistenţele bonei de a-l scoate în curte nu dăduseră roade. Când văzu jocul, băiatul azvârli *controller-ul* pe canapea şi sări să deschidă cutia. Şerban o nimerise, îi cumpărase chiar naveta spaţială preferată, din seria *Star Wars,* pe care i-o promiseseră părinţii de Crăciun.

La etaj, în biroul fratelui său, Şerban intră pe YouTube şi dădu căutare după cuvintele-cheie *Cum ne vopsim singuri acasă.* Urmări trei filmuleţe şi-şi făcu o idee despre tehnica folosită de hair-stylişti. Avea să se descurce, cu siguranţă. Pe urmă, deschise televizorul pe postul de ştiri. După cum îl prevenise Bianca, Tribunalul respinsese cererea lui Dragoş. Rămânea în arestul Poliţiei, pentru cine ştie cât timp.

Lui Şerban asta nu-i schimba cu nimic planurile. Ştia foarte bine ce avea de făcut. Îl aştepta, din nou, o noapte albă, în care să pună la punct ultimele detalii. Îşi programă cronometrul să-l anunţe când expirau următoarele douăzeci şi patru de ore.

Începuse să aibă emoţii.

* * *

De dimineaţă, se gândise intens la mesajul lui Şerban. N-ar fi fost prima dată când fratele său se pregătea să-l surprindă, însă deocamdată avea prea puţine indicii ca să ghicească despre ce era vorba.

Singur în camera din arestul Poliţiei rezervată VIP-urilor, Dragoş urmărise la televizor comentariile de după ultima apariţie publică. Deşi avocata îl avertizase, judecătorul îl mâhnise profund, sperase până-n ultima clipă într-o decizie care să ţină cont de interesul lui Mihai. Din nefericire, Tribunalul considerase că Dragoş Zaharia îşi pierduse, odată cu comiterea faptelor, şi capacitatea de a-şi creşte copilul în bune condiţii. Iar asta îl înfuriase la culme, ţipase la judecător, se zbătuse, lovise cu pumnii când un gardian sărise să-l imobilizeze.

I se părea o nedreptate strigătoare la cer. De ce să-l umilească în halul ăla? În fond, era nevinovat până la sentinţa definitivă!

Cel mai tare îl întrista faptul că lumea îl arăta cu degetul, îl făcea să se simtă ca ultimul ticălos. Un monstru, un criminal care provocase atâtea tragedii! Fără aventura aceea cu Vanda, nu s-ar fi întâmplat nimic. Chiar dacă, în adâncul sufletului, ştia că păcătuise înşelând-o pe Daria, în realitate îşi asumase păcate mult mai mari.

În coşmarurile nocturne îi apărea deseori soţia lui Viktor Roca. Şi nu întotdeauna în chip de vrăjitoare. Dimpotrivă. O visa în momentele de maxim erotism, de parcă suferinţele diurne i-ar fi fost insuficiente. Se trezea brusc, plin de sudoare, speriat, cu un sentiment de culpabilitate intens.

Auzi zgomot pe hol şi se uită la ceas. Se gândi ce-ar fi făcut într-o seară de vineri dacă ar fi fost liber şi nu reuşi decât să-şi adâncească starea de depresie. Apoi gardianul îi împinse tava cu mâncare prin fanta specială din uşă. Avea paste cu sos de roşii şi vagi urme de carne, ca pentru început de weekend. Slăbise mult în ultimele zile. Stresul şi supărarea, pe de-o parte, şi mâncarea proastă, pe de altă parte, contribuiseră din plin.

Se uită lung la farfurie, mușcă din colţul de pâine şi deschise televizorul. Pe Kanal C, show-ul lui Florin Merticaru trata acelaşi subiect cu mare priză la public: dosarul Roca. Telespectatorii intrau în direct să-şi exprime indignarea, tupeul lui Dragoş Zaharia de a cere arest la domiciliu depăşise orice limită. Sperau că va primi ceea ce merita, adică închisoare pe viaţă. Alţii, mai puţini, înjurau sistemul de Justiţie, greoi, incapabil să ia cea mai bună decizie pentru copilul familiei Zaharia.

După prima înghiţitură renunţă la colţul de pâine, închise televizorul, nu mai suporta să se vadă pus la zid, în imposibilitatea de a se apăra.

Încuietoarea uşii îl făcu se tresară. Gardianul îl chemă pe hol.

— Hai, afară!

Se conformă, mirat de vizita neaşteptată.

— Unde mergem?

Întrebarea rămase suspendată în aer. Parcurseră holul în linişte, până în faţa unei uşi normale, fără vizor. Gardianul ciocăni de două ori, apoi apăsă pe clanţă şi-l îndemnă pe Dragoş să intre. La birou, un poliţist în civil tocmai scria într-un registru. În faţa poliţistului, în picioare, îl văzu pe... Şerban! Fratele său! Ce căuta acolo?! Purta sacou, ca niciodată, îşi vopsise părul, îşi lăsase barbă şi avea alţi ochelari, cu ramă neagră. Făcu imediat legătura cu bileţelul pe care i-l dăduse Bianca la Tribunal. Se forţă să-şi păstreze cumpătul, orice-ar fi.

Poliţistul îi întinse lui Şerban registrul şi-i dădu un pix.

— Semnaţi aici.

Şerban se conformă, apoi scoase o pereche de cătuşe. Se îndreptă spre Dragoş. Acesta se uită, încremenit, la fratele său.

— Mâinile, vă rog.

Dragoş întinse mâinile, tremurând. Se auzi un clic.

— Unde mergem?!

De data asta, primi un răspuns din partea poliţistului.

— La Parchet. Vă aşteaptă procurorul Rusu...

Pe urmă, i se adresă lui Şerban.

— Ne vedem în două ore, colega.

— Sigur, îi spuse Şerban. Mulţumesc mult. O seară plăcută.

După aceea, îl împinse pe fratele său spre uşă, iar gardianul îi însoţi până la ieşire. Când ajunseră în parcare, Şerban deschise portiera din spate a maşinii cu geamuri fumurii, îl ajută pe Dragoş să se urce, apoi se instală la volan.

— Unde mergem?!

Punea aceeaşi întrebare pentru a treia oară în ultimele zece minute. Şerban porni motorul şi zâmbi.

— La bulgari, Dragoş...

19.

Până să ieşim din Bucureşti, îmi tremuraseră picioarele încontinuu. Am rămas pe bancheta din spate, protejat de geamurile fumurii, în timp ce Şerban mi-a povestit cum a pus la cale evadarea. Măsluise un document cu antetul Parchetului şi semnătura procurorului Rusu, îşi făcuse o legitimaţie de poliţist la Serviciul Omoruri, îşi procurase cătuşe, împrumutase Loganul de la un prieten şi găsise cel mai prielnic moment să dea lovitura: vineri seara, când în arestul Poliţiei era, de obicei, o atmosferă relaxată, de început de weekend. Riscase enorm, mizând pe faptul că, înarmat fiind cu documentul *oficial* din partea procurorului, poliţiştii vor considera că este vorba despre ceva de rutină – confruntarea lui Dragoş Zaharia, la Parchet, cu martorul care ar fi urmat să-l înfunde.

Un simplu apel telefonic către procurorul Rusu, pentru confirmare, i-ar fi dat planul peste cap. Şi mai mult, Şerban s-ar fi ales cu un dosar penal de toată frumuseţea.

Îl întrebasem încă din primul moment despre Mihai şi mă asigurase că băiatul era în regulă. Rămăsese pe mâini bune. Câteva zile urma să stea cu bona, sub supravegherea Biancăi. Pe fosta lui colegă o rugase printr-un e-mail trimis în ultima clipă să ţină permanent legătura cu Graţiela, care la rându-i primise instrucţiuni în legătură cu implicarea avocatei.

Şerban se aştepta ca adevărata lui identitate să fie aflată în decurs de câteva ore. Fusese înregistrat de camerele de supraveghere din arestul Poliţiei. Până atunci, aveau suficient timp să ajungă în Bulgaria, iar de acolo să treacă în Serbia şi, mai departe, în Ungaria, destinaţia finală.

Însă pe cât de primejdioasă şi de spectaculoasă fusese evadarea, pe atât de mare putea fi dezamăgirea dacă intuiţia lui Şerban cu privire la implicarea lui Anikó Bika se dovedea la fel de greşită ca decizia mea de a mă culca cu Vanda Roca. Îmi explicase, cu lux de amănunte, cum găsise informaţiile despre transferul celor 150 de milioane de euro şi strânsa relaţie dintre Viktor Roca şi asistenta lui cu dublă cetăţenie, care între timp demisionase şi plecase din ţară. Deşi de obicei mă feream să trag concluzii pripite pe baza unor informaţii lunecoase, nesigure, recunoscusem că Şerban acţionase mânat de impulsuri raţionale.

Ţinea enorm la mine. Simţise că dacă aş fi rămas în continuare în arest, cu ştampila CRIMINAL pusă pe frunte, aş fi fost tentat să abandonez lupta şi să renunţ la viaţă. În cazul în care aventura noastră se va termina prost, în

primul rând Şerban va suferi consecinţele, în timp ce eu voi ajunge acolo de unde plecasem. Nu eram deloc convins că, în locul lui, aş fi fost capabil de acelaşi gest, care să meargă până aproape de sacrificiu.

Îl privesc admirativ, în timp ce conduce. Cât sânge rece a putut avea, în condiţiile alea!

Din sens opus, apare o maşină de Poliţie cu girofarurile în funcţiune. Mă fac mic în spatele lui Dragoş şi spun Tatăl nostru în gând. Ne intersectăm fără incidente.

— Am scăpat! exclam, uitându-mă prin luneta maşinii.

— Mai avem 12 kilometri până la graniţa cu bulgarii, mă anunţă Şerban.

— Şi după aia care-i planul?

— Mergem la un motel de lângă Ruse, am rezervat o cameră. Schimbăm maşina, apoi o luăm pe Bulevardul Bulgaria, spre graniţa cu Serbia.

— Şi ce facem la motel?!

— Ne pregătim de drum, ai să vezi... O să tragem pe dreapta acum, să ne aranjăm puţin pentru poliţiştii de frontieră.

Semnalizează şi opreşte spre ieşirea din parcare. Scoate un aparat electric de tuns şi mi-l dă împreună cu oglinda de voiaj.

— Tunde-te periuţă şi dă-ţi barba jos, Dragoş.

Mă uit lung la aparat, iar Şerban îmi întinde noua mea carte de identitate.

— Cam aşa ar trebui să arăţi când ajungem la vamă.

Cum ar veni, cu părul foarte scurt, ochelari de vedere şi proaspăt bărbierit. Cel care îmi aranjase fotografia pe calculator fusese cu siguranţă un profesionist.

— Când ai apărut ultima dată la Tribunal, purtai barbă. Sper ca transformarea să fie suficientă.

— Şi eu sper. Tu rămâi aşa?

— Deocamdată... Ia-i şi pe ăştia.

Probez vechii lui ochelari cu ramă metalică, însă fără dioptrii. Pe urmă încep să mă tund. Nu ţin minte să fi avut vreodată părul atât de scurt. La spate mă tunde Şerban. În final, reuşesc să-mi dau jos şi barba. Cu ochelarii pe nas, arătam fix ca în poza din buletin. Eram un oarecare Vladimir Costea, din Bucureşti, sectorul 5. Cobor şi apoi urc în dreapta şoferului.

La Punctul de trecere a frontierei Giurgiu, începuse să mă ia tremuratul din nou. Şerban renunţase din start la ochelarii cu ramă neagră, iar acum avea o identitate la fel de falsă ca a mea. Încearcă să-mi distragă atenţia ca să uit de emoţii. Lângă barieră, la doar două maşini în faţa noastră, vameşii români erau la datorie.

Făcuserăm o oră şi jumătate de la Bucureşti, cu tot cu oprirea din parcare. Teoretic, mai aveam încă 30 de minute până în momentul în care se

presupunea că ar fi trebuit să revin în arestul Poliţiei, după confruntarea de la Parchet. Adică până la descoperirea faptului că evadasem, devenind astfel cel mai căutat fugar din România.

Ca să evit comportamentul suspect, generator de suspiciuni, încerc să-mi închipui că joc un rol într-o piesă de teatru. Reuşesc să mă calmez, aşa că vameşii nu-mi acordă o atenţie specială. Cel mai tare îmi era frică la verificarea cărţilor de identitate, nu ştiam în ce măsură documentele noastre false ar putea să declanşeze alarma. Mă întrebam dacă nu cumva, între timp, alarma fusese deja dată. Un simplu telefon la Parchet ar fi fost suficient pentru ca vânătoarea să înceapă înainte ca noi să fi părăsit ţara.

Poliţistul de frontieră ne scanează din priviri. Inima mi-o ia razna când Şerban îi întinde actele. Îmi trece prin cap că sacrificiul fratelui meu putea fi în zadar.

Intrăm pe teritoriul Bulgariei şi abia atunci îmi dau seama cât de bine îşi disimulase Şerban emoţiile. Îmi zâmbeşte, ca să-mi transmită din încrederea lui.

În camera de motel din Ruse, Şerban intră la dus şi scapă de vopseaua din păr, se bărbiereşte, iar în final îşi pune alţi ochelari. Scoate încă două buletine, cu noile noastre identităţi false. Eu rămâneam neschimbat. Toate măsurile de precauţie pe care şi le luase trebuie să-l fi costat o căruţă de bani. Măcar să fi meritat, îmi zic, conştient că greul de-abia acum începea. Nu ştiam ce era în mintea lui Şerban, ce planuri îşi făcuse în legătură cu Anikó Bika.

Înainte de-a pleca spre Serbia, mâncăm pe fugă două sandvişuri cumpărate din Bucureşti. Profit de ocazie ca să-l descos pe Şerban. Nu-mi place să rămân legat la ochi. Ultima dată când bâjbâisem prin întuneric, în casa familiei Roca, aventura se terminase prost.

— Dacă ajungem sănătoşi la Budapesta, care-i următoarea mişcare?

Mă priveşte ca atunci când, copii fiind, făceam vreo năzbâtie, iar el se străduia să limiteze consecinţele.

— O căutăm pe Bika, îmi răspunse foarte senin.

— Şi după ce-o găsim, *dacă* o găsim?!

Şerban ridică din umeri.

— Nu ştiu, Dragoş... Vedem la faţa locului.

În parcarea motelului, schimbăm Loganul cu un Fiat Albea gri, cu numere de Bulgaria. O altă măsură de precauţie, la care nu m-aş fi gândit dacă aş fi fost în locul lui Şerban. Cu aplicaţia Google Maps deschisă pe telefonul mobil, pornim spre graniţa sârbo-bulgară. În ianuarie, sârbii făcuseră noi paşi în drumul spre integrarea în UE, traficul de frontieră se relaxase pentru cetăţenii din spaţiul comunitar, astfel că puteam intra în Serbia doar cu

buletinul.

Trecuseră aproape patru ore de la evadare. Puteam presupune că poliţiştii declanşaseră deja vânătoarea. Apucaserăm să ajungem la bulgari, aveam un avans consistent, iar Şerban îmi spusese că erau şanse mici ca poliţiştii să ne caute tocmai la Budapesta. Mai ales că folosiserăm o rută ocolitoare.

Speram ca Mihai să fie bine. M-ar fi tentat să vorbesc cu bona, să mi-l dea la telefon, însă ştiam că aş fi riscat inutil.

Stresul şi oboseala din ultimele zile mă doborâseră, la propriu. Aţipisem pe scaunul din dreapta şoferului. Se întunecase de ceva vreme, iar Şerban conducea prudent, ca de obicei.

Mă trezisem în toiul unui vis urât.

— Cred c-am adormit, îi mărturisesc, jenat. Unde suntem?

Mă uit pe telefonul mobil, fără să aştept răspunsul. Până la punctul de trecere a frontierei cu Serbia rămăseseră 4,6 kilometri.

Îl anunţ pe Şerban.

— În cinci minute, suntem la graniţă...

De data asta, am reuşit să-mi controlez emoţiile fără probleme. Am trecut la vecinii noştri sârbi după miezul nopţii, iar acum căutam traseul ideal până la Budapesta. Şi un loc unde să înnoptăm.

Într-adevăr, ne grăbeam, nu plecaserăm într-o vacanţă, însă Şerban socotise că, dacă ajungem epuizaţi în capitala Ungariei, vom fi incapabili să luăm cele mai bune decizii.

Rămas singur în parcarea motelului, în timp ce-l aşteptam pe Şerban să vină de la recepţie, mă cuprinde deznădejdea. Nu mai eram deloc convins că vom reuşi. Dimpotrivă. Îmi imaginam scena în care inspectorul Ifrim îmi pune din nou cătuşele. Voi ajunge în aceeaşi cameră cu traficantul de ţigări, iar de data asta individul îşi va duce treaba până la capăt. Mă va scuti să-mi iau singur viaţa. Lumea va spune că s-a făcut, în sfârşit, dreptate.

Când revine cu cheia de la cameră, frati-miu mă vede schimbat.

— Ce s-a întâmplat, Dragoş?

— Hai să ne întoarcem, îi zic.

Propunerea îl şochează.

— De ce?!

— Pentru că nu are rost. Sunt vinovat, trebuie să plătesc.

— Nu fi copil! Cu ce-ai greşit?!

— Din cauza mea a murit Daria.

Conştient că aveam nevoie de sprijin, Şerban urcă în maşină şi mă prinde de mână.

— Hei, de ce îţi complici existenţa?! De ce îţi baţi singur cuie în talpă?

Dacă priveşti lucrurile din perspectiva asta, nu ştiu ce să zic... îţi cer doar să ai încredere în mine, în intuiţia mea... Am împins lucrurile mult prea departe, Dragoş, ca să mai dăm înapoi. Aş regreta toată viaţa că am avut posibilitatea să te ajut şi n-am reuşit. Dintr-o prostie, practic.

— Dar nu e nicio prostie, nu înţelegi?! Sunt vinovat!

Îmi sprijin fruntea în palme şi-mi dau lacrimile. Mă trezesc la pieptul fratelui meu.

Mă imploră să nu renunţ.

— Te rog, haide să mergem până la capăt. Amândoi am avea imens de pierdut, în cazul unui eşec... în schimb, dacă se adevereşte ceea ce presupun eu... poate că, cine ştie...

În sfârşit, urcăm în cameră. Opriserăm înainte la o benzinărie, de unde Şerban cumpărase de mâncare. După un duş fierbinte, ne culcăm.

* * *

E sâmbătă dimineaţa. Reuşisem să nu mă foiesc foarte tare, ca să-l las pe Şerban să se odihnească. Avea de condus aproape 700 de kilometri până la Budapesta. Eu, unul, nu mă simţeam în stare. Mă temeam să nu fac vreun accident, după ce în cursul nopţii aţipisem doar câteva minute, în rest, îmi trecuseră prin cap scenarii sumbre care se încheiau, inevitabil, cu poliţiştii îndreptând pistoalele spre noi. Mai fusese, apoi, şi imaginea Dariei. Îmi amintisem de momentele fericite, când ne bucuram de fiecare mică izbândă a lui Mihai sau de clipele vesele, în care băiatul nostru ne făcuse să râdem. Mă chinuia o întrebare: oare Mihai conştientiza sau intuia măcar că avusesem de-a face cu moartea Dariei? Dacă nu, ce se va întâmpla cu noi după ce va înţelege? Voi avea vreo şansă, cât de mică, să rămânem prieteni?

Şerban s-a trezit pe la şase şi şi-a dat imediat seama că nu reuşisem să dorm. Când a ieşit de la baie, m-a întrebat dacă eram pregătit de drum.

— Hai jos să bem o cafea, îi zic. Poate au şi ţigări.

— Ne grăbim, Dragoş. La prima benzinărie, rezolvăm şi cu cafeaua, şi cu ţigările, şi cu micul dejun. Mâncăm în maşină, OK?

Oricât mi-aş fi dorit să-l contrazic, de data asta el conducea ostilităţile. Alegem să urmăm drumul european E75, centura ocolitoare a Belgradului, apoi să trecem în Ungaria pe la Szeged, la doar 60 de kilometri de graniţa cu România.

Fără incidente la frontiera sârbo-ungară, aveam să ajungem la periferia Budapestei după aproape opt ore de condus, cu o mică pauză de masă în apropiere de Szeged.

În parcarea unei benzinării MOL, Şerban introduce în telefon adresa unde bănuiam că stă Anikó Bika, găsită în baza de date a băncii la care îşi deschisese contul alimentat cu banii lui Viktor Roca. Trebuia să ajungem

până pe strada Vas Gereben, la numărul 112, într-o zonă de case. Şerban îmi arată CV-ul asistentei lui Roca, sustras din serverul Penta Grup.

Poza femeii îmi urcă, brusc, pulsul.

— Dar o ştiu pe tipa asta!

Mă uit la Şerban, care aştepta explicaţia.

— Mi-a arătat-o Vanda Roca. Spunea că-i amanta soţului ei!

— Eşti sigur?!

— Aproape sigur... în fotografia despre care ţi-am povestit, cu Roca sărutând-o pe presupusa amantă... Acolo era surprinsă din profil, dar asemănarea e prea izbitoare ca să fie doar o simplă coincidenţă.

— Dacă se confirmă ce spui tu, înseamnă că Vanda ştia despre relaţia soţului ei cu asistenta Bika... Şi atunci înseamnă că ambele femei ar fi avut motive serioase să scape de Viktor Roca.

Şi eu făcusem acelaşi raţionament. În timp ce Bika ar fi acţionat mânată de un eventual refuz al magnatului de a divorţa, rămânând astfel cu banii, Vanda ar fi avut, în plus, şi satisfacţia răzbunării pentru adulter. Doar că Vanda murise. Bika rămăsese singura noastră şansă de a afla adevărul.

Nu înţelegeam un lucru. Viktor Roca i-ar fi transferat lui Anikó Bika cele 150 de milioane de euro doar dacă intenţiona să-şi părăsească soţia pentru a rămâne cu asistenta personală. Altfel, ce sens avea să scoată atâţia bani din ţară?! Şi, dacă Roca hotărâse să se despartă de Vanda, atunci presupusa crimă a lui Anikó Bika rămânea fără mobil. Ar fi avut tot ce şi-ar fi dorit: şi pe Viktor, şi banii lui!

Îi explic lui Şerban raţionamentul şi îmi dă dreptate, îl întreb dacă îşi făcuse un plan în legătură cu Bika.

— Dacă dăm de ea, cum procedăm în continuare?

Ridică din umeri mai senin decât m-aş fi aşteptat.

— Nu ştiu... Dar am sentimentul că Bika este cheia.

În drum spre următoarea destinaţie, mă uit pe un site de ştiri din România. La douăzeci şi patru de ore de la evadare, poliţiştii reuşiseră să ascundă informaţia. Dintr-un motiv care îmi scăpa, preferaseră să nu ceară ajutorul populaţiei pentru prinderea fugarilor. Presupuneam că lucrurile aveau să se schimbe pe măsură ce îşi dădeau seama că timpul trecea în defavoarea lor.

— Nimic nou pe frontul de Est, îi zic lui Şerban. Deocamdată, linişte absolută. Presa încă nu a aflat.

— Dar şi când o să afle...

— Oare Mihai e bine?

— Sunt convins că da... Bianca şi Graţiela se ocupă, le-am dat temă.

— Le-ai spus cât lipseşti?

— Câteva zile, maximum o săptămână, sper...

∵

Cartierul unde locuia Anikó Bika era plin de verdeaţă, o combinaţie de case vechi, boiereşti, şi vile moderne de milioane de euro. Cu siguranţă, muritorii de rând nu-şi puteau permite să locuiască în zonă.

În apropiere de imobilul cu numărul 112, Şerban opreşte pe cealaltă parte a străzii. Clădirea mare, relativ nouă, cu acoperiş plat, avea parter şi două etaje, iar curtea ocupa până într-o mie de metri pătraţi. Dincolo de gard erau parcate două maşini cu numere locale. Din pricina panoului de lângă bariera de la intrare, imobilul aducea mai degrabă cu sediul unei firme.

Şerban coboară să citească inscripţiile de pe panou. Erau în maghiară, dar asta nu l-a împiedicat să tragă concluzia că în clădire ar avea de fapt sediul cinci firme. Se întoarce în maşină şi se declară sceptic cu privire la şansele s-o găsim acolo pe Anikó Bika. Era sâmbătă după-amiază, cine să lucreze la ora aia?

— Încercăm marea cu degetul? îl întreb pe Şerban, care nu vedea altă soluţie decât să intre în clădire.

— Sper să găsesc pe careva.

Cât e el plecat, verific din nou site-urile de ştiri din ţară. Bomba explodase! Poliţiştii dăduseră un comunicat sec prin care cereau ajutorul populaţiei pentru prinderea mea şi a lui Şerban. Fără explicaţii legate de contextul în care evadasem. Pozele noastre stăteau la loc de cinste pe primele pagini ale tuturor publicaţiilor. În lipsa informaţiilor oficiale, jurnaliştii făcuseră speculaţii despre eveniment, unii dintre ei mergând până la teorii ale conspiraţiei, cu poliţişti care ne înlesniseră intenţionat evadarea, pentru ca ulterior să ne urmărească pas cu pas şi să obţină astfel probe decisive împotriva mea. Încercaseră să ia legătura şi cu avocata Bianca Tudose, însă fără succes. Refuzase să comenteze. La fel şi reprezentanţii firmei de software la care lucra Şerban. Ştiau doar că îşi luase concediu. Şi procurorul Rusu se eschivase. Aruncase culpa exclusiv pe umerii Poliţiei. Iar jurnaliştii, chiar şi cei mai sceptici dintre ei, ajunseseră la unison la concluzia că Dragoş Zaharia îşi recunoscuse, practic, vinovăţia, odată cu fuga din arest.

Când se întoarce la maşină, îl pun pe Şerban la curent cu noutăţile. La rândul său, îmi povesteşte discuţia cu portarul, singura persoană pe care o găsise în clădire.

— A fost un chin, tipul abia rupea engleza. L-am întrebat direct despre Anikó. I-am zis că suntem prieteni, că vin din Bulgaria şi nu ne-am mai văzut de ceva timp.

— Şi?

— De-abia luni vine la birou.

— I-ai cerut un număr de telefon, o adresă?

— N-a vrut să-mi dea nimic. Cică nu ştie. El doar păzeşte clădirea. Dar pe Anikó a remarcat-o... cum altfel?!

— E aiurea să aşteptăm până luni.

— Mda...

Scoate pe bordul maşinii hârtiile despre Anikó, inclusiv CV-ul femeii.

— Am un număr de mobil, din documentele de la bancă, însă îmi trebuie un pretext bun s-o sun şi să-i cer adresa. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să devină suspicioasă.

Mă uit pe CV-ul fostei asistente a lui Viktor Roca. La rubrica *Studii,* apărea un master în Economie la o universitate din Barcelona. Învăţământ la distanţă.

— Am o idee, îi zic lui Şerban. Ce-ar fi s-o suni ca din partea universităţii din Spania?

— Aha... Şi?

— Şi te prezinţi frumos, sunt asistentul decanului cutare – vedem pe internet cum îl cheamă – tocmai am ajuns în Budapesta, la un simpozion pe teme ştiinţifice care are loc mâine, la prânz, şi aş dori să vă înmânez personal invitaţia din partea conducerii facultăţii. Cum aş putea să vă găsesc?

— Crezi că ţine figura?

— De ce nu?!

— Pur şi simplu pentru că n-o văd pe Anikó Bika interesată de un astfel de simpozion.

— Mda... S-ar putea să ai dreptate... Şi atunci?

— Atunci rămâne să verificăm cât de bine îşi protejează datele Direcţia de Administrare Fiscală din Budapesta.

Coboară din maşină şi se mută pe bancheta din spate, unde îşi deschide laptopul. Se conectează la internet cu ajutorul telefonului mobil cu cartelă anonimă, preplătită, apoi, printr-o conexiune de la un IP fals, accesează serverul Fiscului din capitala Ungariei.

Zece minute mai târziu îşi notează adresa de acasă a lui Anikó Bika. Potrivit informaţiilor de la Fisc, aceasta locuia într-o suburbie aflată la nord-vest de Budapesta, la circa o jumătate de oră de mers cu maşina, în apropierea parcului Telki.

Entuziasmat, Şerban îşi face traseul pe mobil şi pornim la drum.

— Crezi că-i bună adresa? îl întreb.

— De ce nu? Bika are acolo o proprietate pentru care plăteşte impozit.

— Şi dacă o găsim, ce?

— Dragoș, ai puțină răbdare... Pas cu pas, da?

Oricâtă răbdare aș fi avut, nu înțelegeam de ce evita să discutăm despre ce va urma atunci când ne vom intersecta cu asistenta lui Roca. Refuzam să cred că nu-și făcuse un plan.

Față de București, traficul din Budapesta mi se pare suportabil. Orașul îmi plăcea, însă nu aveam dispoziția necesară, gândurile mi se abăteau, inevitabil, spre casă. Spre Mihai, în primul rând.

Oprim să mâncăm într-un fast-food fără pretenții, unde ne uităm pe știrile din România. Presa îi ridiculiza pe polițiști, fugiserăm de sub nasul lor. Partea proastă era că fuseserăm dați în urmărire internațională prin Interpol.

Pozele noastre apăreau pe site-ul cu cei mai căutați infractori.

— Cât timp crezi că avem?

Șerban mânca din inerție; părea descurajat de când citise știrea cu Interpolul.

— Nu știu ce să zic, Dragoș...

Acum, *eu* eram cel care încerca să-l scoată din pasa proastă.

— Cu noile acte de identitate, va fi greu să ne găsească.

— Mda...

Când am ieșit spre parcarea unde lăsaserăm mașina, începuse să plouă mărunt. Aplicația Waze ne-a ajutat să ajungem la adresă fără probleme. Locuința din suburbia Budapestei unde ar fi trebuit să stea Anikó Bika era o vilă cu două etaje. În curte, Șerban a sesizat, din mers, prezența unui Ford Kuga cu numere de Ungaria. Am oprit pe dreapta, la o distanță suficient de mare încât să nu atragem atenția, și am parcat lateral între două mașini ale unor vecini de-ai lui Anikó. De-acolo, aveam vizibilitate bună către intrarea în curtea asistentei lui Roca.

Șerban își luase un aparat foto Nikon profesional. A încercat să surprindă detalii, s-a uitat la ferestrele casei prin obiectivul puternic, apoi și-a notat numărul de înmatriculare al Fordului.

Am așteptat mai bine de-o oră fără să se întâmple nimic. În curând se înnopta și riscam să fim dați pe mâna poliției maghiare de către cine știe ce individ cu spirit civic care ne-ar fi putut considera suspecți. Am sesizat lumină la una dintre ferestre, însă Șerban nu putea să distingă nimic prin perdeaua groasă din spatele geamului.

Au mai trecut două ore de așteptare încordată. Nu înțelegeam ce urmărea, de fapt, Șerban. Unde voia să ajungă?

Mă pregăteam să-i propun să căutăm un motel, când m-a prins de mână și mi-a făcut semn. În fața ușii de la intrare se afla o femeie care tocmai se pregătea să plece. Când s-a întors spre noi, becul de pe peretele casei dădea

suficientă lumină, moment bun ca Şerban s-o fotografieze. Ne-am uitat pe ecranul digital. Aveam, în sfârşit, confirmarea. Era Anikó Bika!

După ce iese pe poartă cu Fordul din curtea casei, Şerban porneşte maşina şi încearcă să n-o scape din ochi. Păstrăm distanţa în vreme ce femeia conduce prudent, previzibil, aşa că pentru moment nu ne facem griji că ar putea să dispară subit. Însă situaţia se schimbă când Fordul părăseşte şoseaua intens circulată şi virează la dreapta, pe un drum secundar. Stingem luminile farurilor.

Şerban mă îndeamnă să urmăresc traseul pe telefonul mobil:

— Uită-te pe Google Maps, te rog.

Suntem într-o zonă împădurită, mergem circa doi kilometri până dăm de primul obstacol serios. Două porţi metalice grele, acţionate cu telecomandă, se interpun între noi şi maşina lui Anikó. Aflu de pe Google traducerea textului *Hozzáférés tilos! Magántulajdon!* scris în maghiară, pe o plăcuţă, cu litere roşii: *Accesul interzis! Proprietate privată!* îi spun lui Şerban, care intuise mesajul. În prelungirea porţilor din metal vedem gardul de delimitare a proprietăţii. Are până într-un metru şaptezeci. Decidem să camuflăm maşina printre copaci, undeva în afara drumului pietruit.

Din fericire, gardul nu era electrificat, aşa că îl sărim fără probleme. Însă mi-e teamă să nu dăm peste nişte câini lăsaţi de capul lor. Urmăm pe jos traseul maşinii, la mică distanţă de calea de acces rutier. După vreun sfert de oră de mers prin pădure la lumina telefonului mobil, îl întreb pe Şerban dacă n-ar fi bine să amânăm aventura pentru a doua zi. Prin pădure, pe întuneric, începusem să tremur de frig şi de frică.

Îmi face semn să-l urmez, fără să ezite. Pare foarte hotărât, de parcă în joc ar fi viaţa lui, nu a mea. Mergem încă jumătate de kilometru şi zărim, în sfârşit, lumini. Şerban priveşte prin obiectivul aparatului foto şi îmi spune că ajunseserăm în apropierea unei cabane din lemn.

Fordul lui Anikó Bika era parcat lângă un Land Rover. Bănuim că femeia venise în vizită la proprietarul cabanei, care probabil ar fi foarte fericit să ne ia la întrebări dacă ne-ar dibui. Încercăm să ne apropiem, însă când ajungem la nici 50 de metri de cabană, auzim lătrat de câini. Mi-e teamă şi să respir. Orice creangă uscată care ne trosneşte sub tălpi îmi îngheaţă inima. Hotărâm să stăm nemişcaţi, până se liniştesc câinii. Ceea ce părea că nu se va întâmpla prea curând. Ne mirosiseră şi acum lătrau ca scoşi din minţi. Măcar bine că erau legaţi, altfel demult ne-ar fi luat urma.

Auzim în noapte o voce aspră, de bărbat. Îşi liniştise, pe moment, animalele. Nici eu, nici Şerban nu apucăm să-l vedem. Rămânem acolo, lungiţi pe covorul de frunze, încă o bună bucată de timp, până când Şerban îmi şopteşte că zărise prin obiectivul foto silueta bărbatului. Îi sugerez să ne

retragem, câinii dădeau din nou semne de agitaţie. Cel mai probabil, Anikó va rămâne în cabană peste noapte. Nu ne-ar ajuta cu nimic să fim deconspiraţi.

Facem cale-ntoarsă, iar pe drum vorbim despre ce şanse am avea să aflăm identitatea proprietarului cabanei.

— S-ar putea să fie complicele femeii, îi zic, apropo de ce se întâmplase în casa familiei Roca în seara în care un individ, posibil chiar criminalul, mă lovise cu bâta peste mână.

Şerban se fereşte să se pronunţe, părând preocupat să ieşim cât mai repede din zona împrejmuită. În cele din urmă, sărim gardul.

În maşină, ne uităm peste pozele făcute din apropierea cabanei. Nimic concludent.

— Şi acum? îl întreb.

— Dormim. Cu rândul.

— Unde, aici?!

— Ai altă propunere?

— Nu ştiu... Poate la un motel?

— Nu cred că ar fi o idee bună.

— De ce?

— Vreau să aflăm cine-i tipul.

— Şi... cum o să facem asta?

— Vedem... mâine dimineaţă.

Îşi rabatează scaunul maşinii în poziţie orizontală şi se înveleşte cu o haină.

— Dorm eu primul, OK? Mă trezeşti peste trei ore.

— Bine.

— Dacă ţi-e frig, porneşte motorul.

De data asta, comportamentul lui Şerban mă scosese din sărite. În alte condiţii, cu siguranţă că aş fi trecut cu vederea. Însă acum mi se părea prea mult să mă lase să orbecăi, când aveam în faţă o problemă de viaţă şi de moarte. Pe de altă parte, ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit ar fi fost să ne certăm. Eram conştient că riscase enorm de dragul meu. Că era foarte obosit şi stresat şi că în mintea lui se ducea o luptă dificilă între dorinţa de a mă ajuta şi puternicul instinct de autoapărare.

Deschid internetul pe telefonul mobil, nu înainte de a-l cupla la bateria maşinii. Ştiam că veştile proaste aveau să mă deprime şi mai tare, dar tentaţia era uriaşă. Ca şi impulsul de-a o suna pe bona lui Mihai.

Realizez, prea târziu, că n-aveam numărul ei de telefon. Iar să sun acasă ar fi fost o prostie. Cu siguranţă poliţiştii abia aşteptau să-mi intercepteze

convorbirea şi, eventual, să mă localizeze. Aşa că renunţ la idee.

Odată cu fuga noastră, jurnaliştii ţesuseră scenarii complexe, majoritatea fanteziste, în legătură cu neglijenţa inexplicabilă a poliţiştilor şi chiar complicitatea acestora, fără să aducă argumente credibile în favoarea ultimei variante. Circulaseră informaţii false despre prezenţa fraţilor Zaharia în diverse zone ale ţării, ba în nordul Moldovei, pe lângă Mănăstirea Humorului, ba în vestul ţării, într-un sat din judeţul Timiş. Doi români stabiliţi peste hotare ne zăriseră în Nicosia, capitala Ciprului. Declaraseră sus şi tare, într-un ziar de scandal, că intraserăm într-o agenţie de turism, probabil pentru a zbura către alte destinaţii. Nimeni nu părea să ne caute în Ungaria.

Ceea ce putea fi şi de bine, şi de rău. Dacă într-adevăr ne luaseră urma, interesul lor era să păstreze discreţia.

Citesc despre Daria şi, din nou, îmi vine să mor. Chiar dacă, printr-un foarte mare noroc, judecătorii m-ar considera în final nevinovat, nu ştiu cum aş putea trăi gândindu-mă că Mihai a rămas fără mamă din pricina mea. Eu declanşasem totul. Şi oricâte circumstanţe atenuante mi-aş găsi, oricâte scuze, acestea păleau în faţa adevărului.

Mă cam luase frigul, dar am evitat să pornesc motorul, ca să nu-l trezesc pe Şerban. O să-l las să doarmă până dimineaţă. Chiar dacă simţeam acut oboseala, aveam îndoieli că aş fi în stare să aţipesc. Am închis telefonul şi am lăsat lacrimile să curgă în voie. Imaginea lui Mihai rămăsese unicul lucru capabil să mă ţină în viaţă.

La un moment dat, am tresărit şi mi-am dat seama că visasem. Cu puţin înainte de răsăritul soarelui, încălzisem maşina şi căldura mă toropise. M-am frecat la ochi, constatând uimit că Şerban se trezise.

Mă simt în culpă.

— Scuză-mă, n-am mai rezistat...

Îmi reproşează că nu-l trezisem după primele trei ore, cum fusese vorba.

— Bine că ai dormit tu, îi zic... Măcar unul dintre noi să fie odihnit, cât de cât.

Aşteptăm în maşină până se luminează, apoi Şerban scoate dintr-o sacoşă două sandvişuri. Prevăzător, cumpărase de la benzinărie apă şi ceva de mâncare, în drum spre locuinţa lui Anikó Bika. Plănuise filajul din timp, chiar dacă nu-şi imaginase că vom avea parte de o aventură prin pădure.

Rupe o bucată de ciocolată:

— Vrei?

— Mersi. Prinde bine.

Şi mai bine ar fi prins cafeaua fierbinte asortată cu ţigara. Însă mă mulţumesc cu ce am. Îi cer lui frati-miu permisiunea să fumez măcar. Cobor

din maşină şi îmi întind oasele, nu fusese chiar cea mai reuşită noapte din ultima vreme.

Sting ţigara şi îl întreb ce urmează.

— Mergem la cabană.

— Şi dacă dăm peste câini?

În loc de răspuns, Şerban deschide portbagajul şi scoate cheia de desfăcut roţile. Părea o armă suficient de bună, cu condiţia să-l atace câinii pe el primul.

Sărim gardul şi mergem prin pădure paralel cu drumul forestier pietruit. N-aş zice că mă dădeam în vânt după aventură, însă surplusul de adrenalină mă ajuta să uit, pentru moment, de neputinţa de a-mi alina propria suferinţă. Până la cabana din luminiş, încerc să nu tresar la orice zgomot suspect. Dacă ne-ar surprinde stăpânul proprietăţii, ar fi imposibil să găsim o explicaţie fără să stârnim suspiciuni. Mai ales că limba maghiară îmi era la fel de familiară ca mandarina. Ştiam să spun în ungureşte doar *Szeretlek* – *Te iubesc.* Sunt convins că asta m-ar ajuta acolo, în pădure, la fel de mult ca o şalupă Piranha cu motor Yamaha în doi timpi.

E opt fără zece când ajungem în preajma cabanei. Păstrăm o distanţă mai mare. Vântul nici măcar nu adia, deocamdată câinii stăteau liniştiţi, nu ne simţiseră, totul părea încremenit. Într-o dimineaţă de duminică, n-ar trebui să ne aşteptăm la cine ştie ce vânzoleală, mai ales că eram departe de civilizaţie.

Cu aparatul foto la ochi, Şerban se străduieşte să surprindă primele mişcări. Doar că timpul trece fără să se întâmple nimic. După prima oră de observaţii, mă ofer să preiau eu sarcina. Stăm lungiţi pe creasta unui mic povârniş, camuflaţi de copaci şi tufişuri, având în obiectiv uşa de la intrarea în cabană. La un moment dat, îmi venea să renunţ, s-o las baltă, mi se părea caraghios, aşteptarea noastră putea fi complet inutilă. Anikó Bika îşi petrecea weekendul în casa de vacanţă, probabil cu prietenul ei. Şi? Ce dovedea asta? Dacă Bika se întorcea în oraş abia peste vreo două zile, atunci nu făceam decât să pierdem vremea pe-acolo. Oboseala începea să-şi spună cuvântul, mi-era frică să nu cedez nervos.

Îi şoptesc lui Şerban temerile mele. Se scurseseră aproape trei ore de când urmăream, încordaţi, împrejurimile cabanei.

— Propun să ne întoarcem...

Frati-miu îmi face semn să tac. Privind prin obiectivul foto, văzuse cum Anikó Bika tocmai trântise portiera maşinii; îşi terminase mini-vacanta. Ieşise din luminiş cu Fordul şi se îndreptase spre oraş. Am zărit-o la volan, era singură. Am intrat în panică şi l-am tras de mână pe Şerban.

— Haide, repede, să mergem!

— Las-o pe Bika. Oricum e departe...

Aştept explicaţii, iar Şerban se grăbeşte să mi le dea.

— Pe noi ne interesează bărbatul din cabană.

— Cum aşa?! îl întreb.

— Am o intuiţie.

— Ce intuiţie?

În loc de răspuns, îşi scoate aparatul foto de la gât şi mi-l întinde.

— Stai aici şi pune obiectivul fix pe uşa de la intrare. Mă interesează să surprinzi figura bărbatului.

— Care bărbat?!

— Ăla care o să apară imediat... Rămâi aici, te rog. Nu te mişti orice s-ar întâmpla, m-ai înţeles?

Apoi a ieşit în drumul forestier şi s-a îndreptat spre cabană, înainte să apuc să protestez. Câinii au început să latre când i-au simţit prezenţa. Noroc că erau legaţi.

Am dus aparatul foto la ochi şi am apropiat imaginea, ca şi cum aş fi fost la doi paşi de Şerban. Cu inima strânsă, l-am urmărit cum bate la uşă. Am apăsat pe declanşator, ca să fiu sigur că funcţionează. În sfârşit, în prag a apărut un bărbat care purta ochelari de soare şi i-am încadrat figura pe display-ul aparatului. Câinii s-au domolit dintr-odată.

Presupun că discutau în engleză. Şerban gesticula, arătând spre intrarea în *rezervaţie.* La rândul său, proprietarul cabanei îi dădea nişte explicaţii. S-au salutat şi şi-au strâns mâinile, iar Şerban s-a întors pe drumul forestier, înspre oraş. În urma lui, câinii începuseră din nou să latre.

A trecut pe lângă mine, la vreo zece metri distanţă, şi a mers mai departe, ca şi cum ar fi uitat de unde plecase. Pe urmă s-a abătut din drum şi a intrat în pădure, într-un loc unde bărbatului din cabană i-ar fi fost imposibil să-l vadă.

Am pornit în întâmpinarea lui, iar când ne-am intersectat l-am surprins extrem de agitat.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Îţi povestesc îndată. L-ai prins?

— Cred că da...

— Verifică, te rog.

În timp ce caut ultimele poze, Şerban se uită pe telefonul mobil. Afişez pe display cel mai reuşit cadru cu figura individului din cabană. Mă înfioară un gând. Habar n-am de ce observasem de-abia acum. Probabil emoţiile fuseseră de vină.

Îi arăt fotografia lui Şerban. O studiem câteva clipe, apoi Şerban pune lângă ea ecranul telefonului său mobil, pe care deschisese o poză de-a lui

Viktor Roca. Ne uităm unul la altul, conştienţi că aveam în faţă ori o coincidenţă uluitoare, ori dezlegarea misterului din dosarul Roca.

— Ce crezi? mă întreabă.

Pe telefonul mobil, Viktor Roca apărea grizonant şi cu barbă, în timp ce bărbatul care se vedea pe ecranul aparatului foto avea părul blond şi era proaspăt bărbierit.

Ochelarii de soare ascundeau, însă, un lucru esenţial: forma şi culoarea ochilor. În rest, puteam presupune că îşi vopsise părul şi se bărbierise. Asemănarea părea izbitoare.

— Da! exclam, cuprins de entuziasm. Nouăzeci la sută e Viktor Roca!

— Şi eu am aceeaşi impresie...

— Ce i-ai spus?

— O aiureală. Că vin din Polonia şi caut un prieten. Un oarecare Ferenc Szibor, din Budapesta, care îmi spusese că are o cabană de vacanţă în zonă. Intenţionam să-i fac o surpriză.

— Aţi vorbit în engleză?

— Da. Ştie engleza foarte bine.

— Şi nu crezi c-a intrat la bănuieli, dacă într-adevăr e vorba de Viktor Roca?

— Mă tem că da... Aş propune să acţionăm cât de repede.

— Ai vreo idee?

— Îhî... E cam periculos, însă altceva nu-mi trece prin cap.

— Zi-mi!

Eram dispus să-mi risc viaţa la fiecare pas acum, că descoperisem o posibilă explicaţie, deşi deocamdată aveam mai multe întrebări decât răspunsuri. Dar exista o bună şansă să aflăm adevărul şi hotărâsem să merg mai departe, indiferent de consecinţe.

— Fii atent cum facem, Dragoş... Eu mă întorc şi bat din nou la uşă, iar tu mergi până în apropierea cabanei, pe latura opusă câinilor.

Mi-a explicat planul în câteva cuvinte. Zece minute mai târziu, păşeam prin pădure până la locul stabilit. Din spatele copacului, socotesc vreo 15-20 paşi până la uşa cabanei. Îl văd pe Şerban din profil, cum aşteaptă să-i deschidă cineva. Fug iute până la colţul construcţiei din lemn, având în mână cheia metalică din portbagaj.

Când individul iese în prag, ascund ţeava la spate şi mă alătur lui Şerban, fără să scot un cuvânt. Pentru că purta ochelarii de soare, nu-mi dădusem seama dacă şi cât de tare îl surprinsesem. Îi întind mâna.

— Dragoş Zaharia.

Mă lasă cu mâna întinsă. Dintr-odată, se întoarce pe călcâie, evident panicat, şi încearcă să ne trântească uşa-n nas. Mă izbesc cu umărul,

împreună cu Şerban, iar şocul îl doboară la podea pe bărbat, suficient cât să-i sară ochelarii. Îl privesc în ochi şi înlătur orice dubiu: Viktor Roca trăia! Era chiar în faţa noastră, uluit, speriat, rămas fără replică.

Până să-şi revină, îl strâng de gât, pe la spate, în timp ce Şerban îi pune cătuşele cu care mă scosese din arestul Poliţiei. Pe urmă, îl trag până pe scaun, de picioarele căruia îl leg zdravăn cu cablurile de la televizor. Îi spun lui Şerban să stea cu ochii pe el, cât căutam prin cabană, ca să mă asigur că nu mai era nimeni.

Stăm amândoi faţă-n faţă cu Viktor Roca, pe două scaune. Eu îi fac poze cu aparatul Nikon, iar frati-miu cu telefonul mobil. Îi şoptesc să le trimită pe e-mail avocatei, pentru orice eventualitate.

Roca mă priveşte cu un soi de rictus în colţul gurii. Părea că trecuse peste momentul de derută şi încerca să ne înfrunte, să ne sfideze.

— Felicitări pentru evadare... Sunt foarte curios cum de m-aţi găsit atât de repede... Anikó?

Mă feresc să intru în jocul lui. Deocamdată, noi conduceam ostilităţile. Mă consult cu Şerban, departe de urechile magnatului. Revin şi mă uit în ochii lui. Simt cum mă cuprinde un sentiment de ură. Încet, încet, îmi întunecă minţile. Aş fi capabil să-l torturez ca pe cel mai odios criminal în serie, până recunoaşte tot, iar în final să-i dau lovitura fatală. Să răzbun astfel moartea Dariei.

— De ce?! De ce toate astea?

Zâmbeşte ca şi cum ar fi fost de neatins, undeva foarte sus, pe un piedestal. Afară, câinii lătrau ca apucaţii de când intraserăm.

Îi ridic mâinile încătuşate şi i le izbesc pe masa din lemn masiv pe care o trăsesem în dreptul lui. Pare surprins. Îl pun pe Şerban să stea cu genunchii pe antebraţele bărbatului, să-i imobilizeze mâinile, apoi ridic ţeava din portbagajul maşinii şi lovesc cu putere peste degetele lui Roca. Urletul de durere îmi confirmă că îmi făcusem bine treaba. Îi rupsesem falangele.

Ridic ţeava deasupra capului, să lovesc din nou. Mă imploră să n-o fac.

— Nuuu, nu! Te rog!

Îi zic lui Şerban să-şi ia genunchii de pe mâinile bărbatului.

— Deci, revin cu întrebarea... De ce?

Din degetele lui Roca ţâşnise sânge. Nu-mi păsa, cât încă era capabil să vorbească.

— Am fost nevoit să dispar, îmi explică Roca. Aveam un dosar la DNA, cu prejudiciu de zeci de milioane de euro... Din nefericire, mai devreme sau mai târziu mă aştepta o condamnare la ani grei de puşcărie... Dacă aş fi putut rezolva altfel, Dragoş... Am încercat şi cu procurorul, şi cu şefa lui, am ajuns inclusiv la ministrul Justiţiei...

— Şi cine a venit cu ideea înscenării crimei?

— N-ai să mă crezi... Vanda!

— De ce?

— Pentru că ai apărut tu şi... pentru că şi-a dat seama că o plăceai... Şi a mai fost un motiv foarte puternic...

— Care?

— Anikó Bika... Vanda aflase despre relaţia noastră, pusese un detectiv să ne urmărească. Spera că, odată fugit din ţară, sub o altă identitate, o să rup relaţia cu Anikó... Preferase să nu-mi spună că ştia...

— Până când...

— Până când şi-a dat seama că nu voi renunţa la Anikó... Ar fi trebuit să vină cu copilul aici, în Ungaria, de unde să plecăm definitiv în America de Sud.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A aflat că am transferat în contul lui Anikó o sumă importantă de bani, înainte de a dispărea.

— Adică 150 de milioane de euro în trei tranşe.

M-a privit uluit. Nu se aşteptase să ştiu până şi asta.

— Exact... Moartea mea nu-i asigura nici măcar un cent din moştenire. După cum ştii, Tudor nu e copilul meu... Vanda a semnat un contract prenupţial prin care renunţa la orice pretenţii în caz de divorţ sau deces... Când şi-a dat seama că voi rămâne cu Anikó, a înnebunit.

— În ce sens a înnebunit?!

— A început să mă şantajeze... Mi-a cerut 100 de milioane de euro.

— Altfel, ce...?

— Altfel, trimitea la DNA probele care să dovedească înscenarea... Să dovedească faptul că, în realitate, fugisem în Ungaria împreună cu amanta.

Simţeam cum mi se urca sângele la cap, clocoteam de mânie. Într-o clipă, mi-am dat seama că moartea Dariei nu fusese deloc întâmplătoare.

Îl îndemn din priviri pe Roca să-şi continue povestea până la capăt.

— Nu puteam accepta şantajul...

— Şi atunci ai pus la cale altă înscenare.

— Nu! Jur! Îmi pare rău pentru soţia ta, dar nu aveam nici cea mai mică intenţie să o implic.

— Mai exact...

— Am vorbit cu un profesionist să scape de Vanda... I-am spus să pară un accident sau aşa ceva... Mi-a cerut amănunte, aşa a aflat despre tine şi despre Daria... A fost alegerea lui cum să procedeze.

— Şi de unde ştiu că nu minţi?

— N-ai cum să ştii... Individul i-a trimis un SMS soţiei tale de pe telefonul

Vandei, a omorât-o apoi pe Vanda şi, în final, a înscenat sinuciderea... Îmi pare rău, Dragoş. Sincer.

Înclinam să nu-l cred. Oricât de profesionist ar fi fost criminalul plătit de Roca, înscenarea purta mai degrabă amprenta magnatului.

— Unde l-aş putea găsi pe bărbatul respectiv?

— Nicăieri, din păcate... Nu-l cunosc, mi-a fost recomandat de un interlop. Am vorbit o singură dată, la telefon.

Afară, câinii tăcuseră. Uşa de la intrare s-a deschis şi în prag a apărut Anikó Bika. I-a scăpat sacoşa din mână când l-a văzut pe Roca legat de scaun, încătuşat, cu degetele însângerate.

Până să ne dezmeticim, femeia ajunsese din doi paşi la dulapul de lângă uşă, de unde a scos un pistol pe care l-a îndreptat spre noi. Fuseserăm luaţi prin surprindere, orice gest necontrolat putea fi şi ultimul, Anikó părea hotărâtă să-şi salveze iubitul cu preţul vieţii noastre.

S-a apropiat de Roca şi mi-a cerut să-i scot cătuşele. M-am uitat la Şerban, căutând soluţia salvatoare.

Frati-miu s-a îndreptat spre Roca, i-a desfăcut uşor cătuşele şi i le-a întins lui Anikó. Cumva temătoare, femeia le-a luat, moment bun s-o lovesc cu ţeava peste pistol. Arma s-a descărcat în perete, înainte de-a cădea. La rândul meu, am primit un cot în plină figură, m-am dezechilibrat şi m-am prăbuşit peste o veioză. Şerban s-a năpustit spre Anikó, însă femeia părea să cunoască arte marţiale. Mă temeam c-o să devenim victime.

L-am prins pe Şerban în braţe după ce încasase un picior în piept şi l-am tras iute spre ieşire. Am dispărut în pădure, înainte să apuce Anikó să reacţioneze.

După cinci minute de sprint, simţeam cum mi se taie respiraţia. I-am strigat lui Şerban să mă aştepte, moment în care am auzit cum latră câinii, din ce în ce mai aproape. Îmi era clar că Roca îi lăsase liberi şi îi trimisese pe urmele noastre. Nu ştiam cât mai aveam până la gardul care delimita proprietatea, mă înfiora gândul că voi fi încolţit de animalele alea. Şerban m-a tras de mână, m-a îndemnat să alerg cu ultimele resurse. Ţeava din portbagaj rămăsese în cabană, în ultimă instanţă puteam lovi cu geanta în care pusesem aparatul foto şi pe care o ţineam la piept.

Din câte auzeam, câinii se apropiaseră la mică distanţă de noi. Am tras cu ochiul peste umăr, gâfâind, şi am încercat să-l ajung din urmă pe frati-miu. Era în faţa mea, la vreo zece metri. M-am împiedicat de nişte crengi şi am căzut lângă un trunchi de stejar. Am strigat după ajutor.

— Şerban!

S-a întors să-mi întindă mâna şi mi-a spus că eram foarte aproape de gard. La fel de aproape de noi ajunseseră şi câinii lui Roca. L-am zărit pe

primul dintre ei, un rottweiler mare cât un viţel, care fugea cu limba scoasă, arătându-şi colţii. Mi-era greu să nu-mi imaginez cam cât de inegală ar fi lupta.

Mai atletic decât îl ştiam, Şerban a reuşit să sară gardul. Cu doi paşi înainte de limita proprietăţii, am simţit în ceafă răsuflarea câinelui. M-am întors şi i-am trosnit una peste bot cu aparatul foto, apoi am încălecat gardul. De cealaltă parte, Şerban încerca să ţină câinii la respect cu o creangă groasă. Unul dintre rottweileri mă prinsese de pantaloni, celălalt mă mușca de picior. Am urlat de durere. Cățărat pe gard, am scăpat de unul dintre câini, în timp ce frati-miu îl lovea peste ochi pe animalul încleştat în muşchii gambei mele. În sfârşit, m-am prăbuşit după gard.

Ajuns în maşină, Şerban a pornit motorul şi mi-a spus să-mi fac un garou la picior cu breteaua de la geanta aparatului foto. M-am curăţat de sânge cu apa minerală din sticla rămasă pe bancheta din spate. Speram să nu se infecteze.

Am gonit pe drumul forestier, de teamă ca nu cumva să ne ajungă Roca din urmă cu unul dintre SUV-urile de la cabană. Am răsuflat cumva uşurat abia când am intrat pe şoseaua de centură a Budapestei.

Însă, din nefericire, eram conştient că nimeni n-o să ne creadă povestea. În câteva ore, Viktor Roca o să fugă împreună cu Anikó Bika spre cine ştie ce paradis latino-american, cu milioanele de euro din conturi şi identităţi false.

— Am dat-o în bară, îi zic lui Şerban, dezamăgit. N-avem nicio probă împotriva lui Roca... totul a fost în zadar.

Şerban îmi întinde telefonul mobil şi mă pune să deschid un fişier audio.

— L-am înregistrat pe Roca în timp ce-şi mărturisea păcatele.

Când aud vocea magnatului în difuzorul de la telefon, îmi vine inima la loc.

— Eşti un geniu, frati-miu!

Îl pup pe obraz, de fericire.

— Trimite-l avocatei, te rog.

— Biancăi?

— Da.

Îmi dictează adresa de e-mail şi în trei minute reuşesc să încarc fişierul şi să-l trimit.

— Gata, s-a făcut!

— Acum urcă-l şi în *cloud,* pe Google Drive, să avem o copie de siguranţă... Inclusiv poza cu noua faţă a lui Roca.

— OK, imediat.

Mă bucurasem ca un copil, pentru prima dată după săptămâni de depresie. Fără *nebunia* lui Şerban, aş fi aşteptat, resemnat, condamnarea la

ani grei de închisoare. În sfârşit, vedeam clar o rază de lumină.

— Unde mergem? îl întreb.

— Caută pe Google Maps cea mai apropiată autogară... Luăm autobuzul până în Szeged, la graniţa cu Serbia. Apoi urmăm acelaşi traseu, cu trenul prin Bulgaria, spre Bucureşti, via Vama Giurgiu.

— Crezi că Roca o să pună Poliţia pe urmele noastre?

— Presupun că nu. Mai degrabă se va grăbi să-şi lichideze afacerile din Ungaria şi s-o şteargă... Până diseară, aş băga mâna-n foc c-o să dispară. Cu tot cu Bika.

— Şi... cine va plăti pentru moartea Dariei?

— Nu ştiu, Dragoş... Îmi pare rău...

Avem mari emoţii când ne intersectăm cu o maşină a Poliţiei maghiare. Şerban reduce viteza până la limita legală. Pe urmă intră în Budapesta şi aplicaţia Waze îl ghidează spre autogară.

Cumpărăm bilete şi avem răgaz două ore să mâncăm şi să vorbim despre ce-o să facem odată ajunşi acasă. Îl întreb pe Şerban dacă aş putea să-l sun pe Mihai. Îmi spune să mai am puţină răbdare. Încă nu eram în afara oricărui pericol.

Epilog

Comisarul Manolache îşi termină cafeaua de dimineaţă şi închise computerul. Ziarele îşi păstraseră nota ultimelor zile, fiind extrem de acide, de virulente, la adresa Poliţiei şi a Parchetului. Pe bună dreptate. Anchetatorii se înşelaseră amarnic, ca nişte diletanţi. Dragoş Zaharia se dovedise a fi nevinovat. Milionarul Viktor Roca îşi bătuse joc de poliţişti şi fusese pe punctul de a comite crima perfectă.

Scăpase inclusiv criminalul profesionist plătit de Roca, responsabil de moartea Vandei şi a Dariei. Dacă în legătură cu fostul şef al Penta Grup anchetatorii mai aveau unele informaţii, despre autorul crimelor din Voluntari lipseau până şi cele mai vagi indicii. Existau şanse foarte mari ca bărbatul să nu fie nici măcar identificat, darămite prins. Iar Roca şi amanta lui, cu milioanele de euro scoase din tară, începuseră probabil o nouă viaţă departe de oricine i-ar fi putut da pe mâna Interpolului.

După ce fusese anchetat mai bine de zece ore şi adusese dovezi clare în sprijinul afirmaţiilor sale, Dragoş Zaharia hotărâse să se răzbune pe incompetenţa poliţiştilor şi pe toţi cei care îl umiliseră în ultimele săptămâni. Îl contactase pe jurnalistul George Constantinescu şi acceptase să-şi spună povestea în faţa camerelor de filmat, în pofida rugăminţii lui Şerban de a aştepta verdictul judecătorilor. Interviul fusese ca o bombă cu hidrogen, Dragoş nu se ferise deloc să pună degetul pe rană şi să-i acuze pe anchetatori, în frunte cu procurorul Rusu, de lipsă de profesionalism. Îşi vărsase toată supărarea în acel interviu, conştient că nu i s-ar putea întâmpla nimic mai rău decât i se întâmplase deja.

Puşi în postura de a fi ridiculizaţi, capii Poliţiei fuseseră constrânşi să găsească ţapul ispăşitor. Nimeni altul decât Horia Manolache. Comisarul simţise că zilele lui de interimat în fruntea Serviciului Omoruri erau numărate. Câştigase, în final, pariul cu inspectorul Ifrim, dar ce folos? Degeaba intuise că în dosarul Roca se strecuraseră întrebări rămase fără răspuns. Venise momentul să plătească.

Inspectorul Ifrim intră în birou prost dispus. Văzuse şi el comentariile din presă. Se aşeză şi-şi deschise calculatorul.

— 'Neaţa, şefu'! Ce mai scriu cretinii?

— Nimic... Dacă te iei după ăştia, ar trebui să-ţi zbori creierii.

— Nu mai fi supărat. Vrei, nu vrei, viaţa merge înainte. Cu bune, şi cu rele.

— Dacă Rusu m-ar fi ascultat când i-am zis că nu-i cuşeră treaba cu

moartea Dariei Zaharia...

— Dă-l în mă-sa de dobitoc! Ai văzut, tot el cu coada pe sus. A aruncat vina pe noi.

Telefonul comisarului zbârnâi. Răspunse aproape monosilabic, apoi închise.

Se uită spre inspector, abătut.

— Vorbeşti de porc şi...

— Porcul la uşă! Ce voia Rusu?

— În legătură cu deshumarea celor două femei... Trebuie semnate documentele, ne-a chemat la Parchet.

— Acum?!

— La unsprezece jumate.

— OK... Până atunci, avem de mers pe undeva?

— Da.

— Unde?

— În oraş.

Stabilise o întâlnire cu administratorul cimitirului. Inspectorul Ifrim îşi bău cafeaua la foc automat, apoi poliţiştii coborâră în parcarea instituţiei.

Şoferul îi văzu supăraţi şi evită să deschidă vreun subiect. Lăsă radioul să meargă. În Bucureşti, traficul sufocant de dimineaţă îl posomorî şi mai tare pe comisar. Până la cimitirul Izvorul Nou, unde fusese înmormântată Daria Zaharia, făcură aproape trei sferturi de oră.

Opriră în faţa porţii principale, iar Ifrim îi spuse lui Manolache că prefera să rămână în maşină, să butoneze la telefonul mobil. Comisarul coborî şi merse pe aleea pietruită, până spre biserica din capătul opus al cimitirului.

Tresări atunci când îl văzu pe Dragoş Zaharia. Era împreună cu fiul său, Mihai, şi cu fratele lui, Şerban. Cei trei ţineau în mâini candele roşii şi se îndreptau spre locul de veci al Dariei Zaharia.

Poliţistul avu un moment de ezitare. Dădu să intre în biserică, apoi se răzgândi. De la distanţă, îi urmă pe membrii familiei Zaharia până aproape de mormânt. Fuseseră înştiinţaţi despre deshumare, iar Dragoş îşi dăduse acordul.

Aşteptă undeva în spatele unui copac, ferindu-se să-i tulbure cu prezenţa lui. Abia când Dragoş se ridică din genunchi şi-l trase de mână pe fiul său, avu comisarul curaj să se apropie. Cei doi se intersectară, iar Şerban îl luă pe Mihai şi îşi continuă drumul, lăsându-l pe Dragoş să discute cu poliţistul.

Se priviră în ochi fără să-şi spună nimic.

Manolache decise s-o şteargă înainte ca situaţia să devină imposibil de suportat.

* * *

Reuşiseră să se acomodeze destul de repede în casa de pe plaja oraşului panamez Puerto Armuelles, din provincia Chiriquí. Anikó Bika redecorase două dintre camere la scurt timp după ce se instalaseră, dându-le un aer mai modern. Chiar dacă era puţin probabil să fie recunoscuţi cu noile înfăţişări, evitau să iasă din casă în timpul zilei. În mod special Viktor nu se simţea în siguranţă, oricâte eforturi depusese iubita lui pentru a-i spulbera temerile. Discutaseră aprins despre o posibilă mutare în capitala statului Panama, într-un cartier foarte aglomerat, sau chiar într-o altă ţară, unde ar fi avut mai multe şanse să rămână un cuplu şters, oarecare.

Bărbatul presupunea, pe bună dreptate, că în ultimii ani se multiplicaseră canalele prin care statul român primea informaţii de la milioanele de emigranţi plecaţi în căutarea unui trai mai bun. Serviciul de Informaţii Externe strângea date inclusiv despre fugarii aflaţi pe lista neagră a Interpolului, iar Viktor Roca înclina să creadă că şansele de a fi prins şi, eventual, extrădat, creşteau dacă ar fi continuat să rămână într-o zonă exclusivistă, relativ izolată, cum era cea de pe malul Oceanului Pacific. Hotărâse cu o seară în urmă să se mute cât mai repede într-un apartament modest din capitala Ciudad de Panamá, iar de acolo să revină în Europa. Oricât încercase să se liniştească, sentimentul acut de frică îl urmărea peste tot. În plus, îi sărea ţandăra din orice fleac şi începuse să bea.

Se lăsase întunericul de ceva vreme. Anikó abia plecase să cumpere de mâncare de la un magazin din apropiere, când Viktor ieşi pe terasă cu paharul de whisky în mână. Nu-şi imaginase că o să-i fie chiar atât de greu. Trecerea bruscă de la agitaţia unei zile de muncă în fruntea companiei sale la liniştea apăsătoare, chinuitoare, din ultimele săptămâni îi crease o stare foarte proastă. Nu-i lipsea nimic ca să poată trăi regeşte încă două sute de ani, o avea şi pe Anikó, însă temerea de a nu fi prins îl măcina încontinuu.

Se aşeză pe balansoar şi îşi aprinse trabucul. Din spatele unui palmier, un bărbat scund, la vreo 50 de ani, cu pielea arsă de soare, profită de moment ca să apese pe declanşatorul aparatului foto cu obiectiv puternic, capabil să facă poze şi în condiţii de luminozitate scăzută. Apoi se uită pe display. Reuşise, printr-o întâmplare norocoasă, să-i ia urma magnatului Viktor Roca...

virtual-project.eu

violin